BEREKET YAYINLARI

İSLÂM'DA TESETTÜR ve ZİNANIN HÜKMÜ

Ekrem DOĞANAY

3. BASKI

Bereket Yayınları No : 2
İlmî Eserler Serîsi No : 1

Fatih Gençlik Vakfı Matbaa İşletmesi
Tel. : 511 47 13 - 526 30 03

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ

اَلْحَمْدُلِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ اَلَّذِى اَحْسَنَ كُلَّ شَيْءٍ خَلَقَهُ وَبَدَاَ خَلْقَ
الْاِنْسَانِ مِنْ طِينٍ ثُمَّ جَعَلَ نَسْلَهُ مِنْ سُلَالَةٍ مِنْ مَاءٍ مَهِينٍ ثُمَّ سَوَّاهُ
وَصَوَّرَهُ فِى اَحْسَنِ تَقْوِيمٍ وَالصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَى مَنْ اُرْسِلَ رَحْمَةً
لِلْعَالَمِينَ وَعَلَى آلِهِ وَاَصْحَابِهِ اَجْمَعِينَ اِلَى يَوْمِ الدِّينِ.

اَمَّا بَعْدُ:

ÖNSÖZ

Bu eser, akl-ı selim sahibi herkesin kabîh saydığı ve bütün dünya ülkelerinin değişik cezalarla tecziye ettikleri bir fiili ele almış, mukayeseli bir şekilde kaynak eserlere dayalı olarak hazırlanmıştır.

Cemiyetin yapısını ve çatısını teşkil eden, onun çekirdeği mesabesinde olan aile yuvasının sağlam temeller üzerine oturmasını ve idamesini hedef almıştır.

Gayemiz, ilmî ve objektif bir araştırma mahsülünü İslâm esasları dahilinde objektif olarak ortaya koymaktır. Aslâ hiçbir şahsı, milleti veya idareyi yermek değildir.

Eseri tetkik eden okuyucularım bunu açıkça müşahade edebilecekler ve serdedilen fikirlerin muhakemesini kendi vicdanlarında yapacaklardır.

Gayret bizden, tevfik, inayet ALLAH (c.c.)'dandır.

Ekrem DOĞANAY

ÜÇÜNCÜ BASKININ ÖNSÖZÜ

İslâmda TESETTÜR mevzuu çok mühimdir. Çünkü tesettür, iffetin tam ifadesi, ırz ve nâmusun da te'minâtıdır. Zinânın, -maddi ve manevi- zararlarını, âilevi ve ahlâki âfetlerini ve sebebiyet vereceği korkunç felâketlerini de müslümanların, çok iyi bilmeleri ve ona göre tedbir almaları şart olduğu gibi, bu hususta yüce İslâm Dininin; önleyici, islâh edici prensiplerine ve caydırıcı olarak vaz'eylediği tedbirlere, keza; cezâi müeyyidelere de vâkıf olmaları lâzımdır.

Biz şu nâçiz kitâbımızda, gerek TESETTÜR'ün müstesnâ kıymeti ve gerekse zinânın müthiş zararları ve korkunç âkıbetleri hakkında çok yönlü, gayet geniş bilgiler verdiğimize inanıyoruz. Mes'ûd bir âile kurabilmenin olanca kurallarını kitâbımız boyunca beyân eylediğimizi sanıyoruz. Kitâbımıza seri halde bir göz atmak ve hattâ fihristine bakmak bile bunu isbâta kâfidir.

Bugün müslümanlar, TESETTÜR konusunda çok lâkayd hâle gelmiş ve bu yüzden pek büyük zâyiât vermişlerdir. Bir İslâm ailesi ile bir Hıristiyan âilesi fark edilemez vaziyettedir. Bunun neticesi, bir çok İslâm âileleri, perişan bir hâlin ve mübtezel bir vaziyetin içine düşmüşlerdir. M. Akif Merhum gibi :

«Nemiz kalmış fezâilden, nemiz eksik rezâilden» demek icab ediyor.

Şu kitâbımı kemâl-i dikkat ve ihtimâm ile mutâlaa buyuranlar, TESETTÜR'ün bereketini ve müstesnâ kıymetini, bunun yanında, TEBERRÜC'ün : açılıp dökülmenin de ne büyük zillet ve felâket olduğunu kezâ; nikâhın ne büyük ni'met olduğunu, ne derece mühim bir feyz-ü bereket kaynağı bulunduğunu, zinanın ise, çok yönlü zararlarını ve tevlîd edeceği felâketleri rahatlıkla anlamış olacaklar ve (Allâh inâyet buyurursa) gerekli tedbirlerini almış bulunacaklardır.

Şu nâçiz eserim, bu çeşit hastalıklar için şifâlı ilâçları hâvi bir eczâne gibidir, sanki bir devâ deposudur. Şüphesiz ki bu kabîl (manevî ve vicdânî) hastalıkların tabîb-i hâzık'ı da Hâtemü'l-Enbiyâ Muhammed Mustafâ (s.a.v.) Efendimiz'dir.

Binaenaleyh şu kitâbımdan bir nüsha, her müslümanın elinde (evinde) mutlaka bulunmalı ve senede bir defa olsun mutâlaa buyurulmalıdır. Hattâ âile reisi veya âile fertlerinden biri okuyup, diğerlerine de dinletmiş olmalıdır. Ben inanıyorum ki (ehl-i ilim hâriç) hiç bir âile (İslâm âilesi) şu eserimden veya benzerinden müstağnî olamaz. Bu mevzuda hazırlanmış olan bir kitâbı okumak ihtiyâcından kurtulamaz. Çünkü bunun ihtivâ ettiği meseleleri, öyle topluca bir kitabda hazır bulmak pek kolay değildir.

Kitâbımın, gerek ihtivâ ettiği bilgilerin derli toplu olması ve gerekse ifâdelerinin selis : akıcı, üslûbunun tatlı olması itibâriyle ilgi çekmiş, muhterem okuyucularının takdirlerini kazanmıştır. Meslektaşlarımdan biri onu iki gecede bitirdiğini ifade etmiş, bir diğeri ise; «Yatağıma gelince elime alıyorum, geç saatlere kadar okumaktan kendimi alamıyorum» demiştir. Bundan dolayıdırki kısa zaman zarfında birinci ve

ikinci baskının mevcudu kalmamıştır. Bunun için hemen üçüncü baskıya geçilmiştir.

Bu üçüncü baskıyı ise, ele alıp yeniden kemâl-i dikkat ve itinâ ile tashîh ve tedkîk ettik, farkına varabildiğimiz kadar hatâ ve ârızaları düzeltip asgarî hadde indirdik. Binaenaleyh birinci ve ikinci baskısına nisbetle bundaki hatâlar (baskı ve dizgi hatâları) yok denecek kadar azalmıştır. Her şeye rağmen insan oğlu hatâlardan hâlî değildir. Biz gücümüzün yettiğini yaptık, olanca imkânlarımızı sarfetmiş olduk. Bundan sonrasını Alim ve Hakim Mevlâmıza bırakıyoruz. Tevfîk ve inâyet ancak Allâh'tandır. O, bize kâfîdir ve ne güzel koruyucudur O!...

Ekrem DOĞANAY

27 Zil-Hicce 1409 H.
30 Temmuz 1989 M.

GİRİŞ

Zinâ; ahlâki bakımdan bir rezâlet, âilevî-ictimâî açıdan bir felâket ve hukuki cihetle de, neticesi itibâriyle bir cinâyettir!..

İffet ve nâmus dâiresinde yaşamak kadar azîm bir saâdet düşünülemez!..

Nâmus'un kadr-u kıymetini de ancaz ırzı sağlam olan iffet ehli takdir eder!..

Allâh; zinâ edenlere gazab ve en şiddetli biçimde azâb eder. Onların yüzüne, rahmet nazarı ile bakmaz!..

Âlem'in ırz-u nâmusunda gözü olan hâinlerin, günün birinde behemehal ırzları yıkılacak, nâmusları pâymal olacaktır.

Ribâ ve zinânın şâyi' olduğu bir memlekette hayr-u bereket olmaz ve o belde halkının başı dert ve belâdan kat'iyyen kurtulmaz.

Demekki zinâ; son derece iğrenç bir hâdise ve yolu çok kötü olan elîm bir fâciadır.

Irzları yaralayan, iffet ve nâmusu pâymâl edip; kişiyi, ebedî bir mahcubiyet altında bırakarak zelil ve perişan eden çok zararlı bir vak'adır.

Rahmet ve rızâ-yı Hakk'a nâil olabilmek için, zinâ gibi fuhşiyâtın her nev'inden kaçınmak veya tevbekâr olmak muhakkak ki şarttır.

O halde; nesebleri karıştıran, nesilleri yozlaştıran ve zürriyetleri soysuzlaştıran işbu denâetin, vahşiyâne cinayetin vukuuna, şüyûuna (yapılmasına ve yayılmasına) mâni' olmak ve meydan vermemek, bir cemiyetin selâmeti için kaçınılmaz bir zarurettir.

Nâmus ehli insanların, bu ciddî mevzudaki meşru mücâdeleyi en mukaddes bir vazîfe telâkkî etmesi lâzımdır.

Unutulmasın ki; zinânın şuyû bulduğu bir memlekette; kişi, başkasının çocuğuna «**Oğlum**» demeğe veya çocuklar, yabancı kimseleri «**Baba**» kabul etmeye mecbur olacak, neticede itibar ve haysiyet nâmına bir şey kalmıyacaktır!..

İsmi dahî işitilmedik âfet ve musîbetler, o memleket halkını istilâ etmiş olacaktır.

Şenâeti had safhayı bulan ve şeâmeti müstevli olan bu fazîha yüzünden, nice yuvalar yıkılmış, mamureler harab olmuş, fertler ve cemâatler arasına kin ve düşmanlık sirâyet etmiş olacaktır.

La'netlenen bu cürüm, her hangi taraftan bakılırsa bakılsın, insanlığı tehdîd ve tedirgin eden; ferdî, âilevî, ictimâî, ahlâkî ve hukukî cihetlerden çok muzır olan ve pek korkunç neticeler tevlîd edecek olan bu cinâyet üzerinde gâyet hassâsiyetle durulmalı ve onu önlemek için en ciddî tedbîrler alınmalıdır.

Eğer bir memlekette, fuhşun ve benzeri fenalıkların önlenmesi için gerekli tedbirler alınmaz da bu menfur cereyânın seyrine seyirci kalınırsa vahîm neticeler doğar!.

«Yoksa pek korkunç olur katmerleşir hüsrânımız.»

Eyvahlar olsun o pisliğin çevresinde dolaşmış olanlara!

Ne mutlu onun şâibesinden bile uzak kalanlara!..

İnsanla hayvanlar arasında mutlaka fark olmalıdır.

Nikâhın feyz-ü bereketi ile cemiyetler muammer olmalı medeniyetler ayakta durmalıdır.

Yoksaki milletler münkarız olur, âile yuvaları yıkılır. Allâh'ın Resûlü:

«Ey Kureyş'in İslâm gençleri! Irzınızı: avretlerinizi koruyunuz da zinâ etmeyiniz. İyi bilinizki herkim ırzını, iffetini (zinâdan) hıfzederse şüphesiz ona cennet vardır.» buyurmuştur.*

Resûl-i Ekrem (s.a.v.)'in bu kabil öğütleri âlem-i islâmın her yerinde duyulmuştur.

İslâm, bilumum fuhşiyatı, gizlisini ve açığını kesinlikle haram kılmış, mensublarına da!

Namusun ne mukaddes mefhum olduğunu ihsâs edip duyurmuştur.

Allâh (c.c.) cümlemize iffet-ü şerefimizle yaşamak nasîb eylesin.

Rahmet ve rızâsına muvafık amellere muvaffak eylesin.

Dâimâ dua edelim ki, Rabbimiz bizi ve neslimizi fuhşiyatın her nev'inden muhafaza buyursun.

Irzı yaralanan kimse, ölümü hayata tercîh eder.

Rûhen muazzeb olan bir insan hayattan hangi hazzı elde eder?!...

Şu halde yer yüzünü ve bilhassa muhîtimizi, zinâ ve benzeri fuhşiyâttan ve zinâya düşkün zararlı mahlûklardan arındırıp tertemiz hâle getirmek aslî vazîfemizdir. Bu vazîfenin bihakkın ifâsı, fertlerin, âilelerin ve neticede cemiyetlerin huzûra kavuşturulup âsâyişin te'mîn edilmiş olması bakımından hayâtî ehemmiyet arz etmektedir.

Zinânın tevlîd edeceği maddi-mânevi zarar ve âfetlerin ve müncer olacağı korkunç felâketlerin müslüman halkımız tarafından çok iyi bilinmesi, bilme-

---

* Hâkim ve Beyhaki tahriç etmişlerdir. Semiru'l-Mü'minin Sh. 219.

yenlere belletilmesi ve bu mevzu ile ilgili olarak Hak Dîn İslâm'ın; gerek önleyici, caydırıcı olarak koyduğu islâhkâr tedbîrlere ve gerekse vazgeçirici, hiss-i nedâmet uyandırarak tevbeye zorlayıcı olarak vaz'eylediği zecrî müeyyidelere (cezâi hükümlere) lâyıkı veçhile riâyet edilmesi lâzımdır.

İşte ancak o vakit cemiyetimizin başı dert ve belâdan kurtulmuş, selâmet bulmuş olacak ve ondan sonradır ki, halkımızın; hoş, huzurlu, bereketli ve mes'ûd bir hayâta kavuşmuş olduğu müşâhede olunacaktır. Yoksa hiç bir zaman ilerleme olmaz; zinâ gibi fuhşiyâtın alenen irtikâb edildiği ve bu fazîhayı işleyen rezil gürûhun meydan aldığı, basın ve yayın organlarında reklâmının yapıldığı bir ülkede milletin başı, belâ ve musîbetlerden kat'iyyen kurtulmaz ve o belde, gökten inebilecek ve yerden çıkabilecek olan felâketlerden ve bir muhtıra mâhiyetini taşıyan tabiî âfetlerden —meâzallâh— hiç bir zaman hâlî kalamaz. Birinden kurtulmadan, başına bir diğeri gelir. Birinin enkazını henüz kaldırmadan, mamurenin bir başkası yıkılır...

Acabâ; ictimâî ve iktisâdî buhranların; deprem, kolera, kanser ve kıtlık, kuraklık gibi tabiî âfetlerin; insanların isyânları, tuğyânları ile; sukuut-u ahlâkları ile hiç bir alâkası olmadığını mı zannediyorlar? Bunları, ilâhî irâdenin dışında cereyân eden serserî olaylar mı farzediyorlar?..

Hayır, hayır! Âlemde zerre mikdârı, ondan daha küçük ve daha büyük hiç bir şey yoktur ki, O'nun huzûrunda apaçık bir kitabda yazılı bulunmasın ve O'nun yüce irâdesine tâbi olmasın!. İstisnâsız hiç bir şey Allâh'ın ilminden kaçmaz ve kudretinin dışında kalamaz. Gerek âdi-tabiî ve gerekse hârıku'l-âde olay-

ların hepsi O'nun ilminin eseri ve irâdesinin tecellîsidir. Bunlar, —bazılarının zannettiği gibi— tesâdüfî şeyler değildir, çünkü kâinâtta tesâdüf diye bir şey mevcud değildir, ancak ilâhî irâdenin tecellîsi ve kudret-i fâtıranın tasarrufu vardır. Bunlar, beşerin irâdesi ve kudreti hâricinde vukua gelen ve dâima değişen fevkalâde, ilmî olaylardır. Bu olaylara **«Tabîî»** denilmesi, tabîat oldukları için değil, tabiat âleminde meydâna geldikleri içindir. Tabîat, hâkim değil mahkûm, hâlık değil mahlûktur. Binaenaleyh onlar, Hakîm Allâh'ın yaratması ile vukua gelen fi'li âyetlerdir!.. Hâkim-i mutlak; o musîbet ve felâketleri, âyetlerini dinlemeyen ve nasîhatlere kulak tıkayan gafilleri te'dîb, îkaz ve terbiye için yaratıyor. Bir musîbetin, bin nasîhatten daha müessir oduğu ma'lûmdur. **«Tekdîr ile uslanmayanın da hakkı kötektir!..»**

Hem bir milletin başına indirilen semâvî darbeler, bir memleketin üzerine yağdırılan korkunç âfetler, henüz cürümlerinin tam cezâsı da değildir. **«Eğer Allâh insanları zulümleri** (ve işledikleri günahları) **yüzünden hemen muâhaze edip cezâlandıracak olsaydı** —ma'siyetin şu'mundan— **yer yüzünde deprenen hiç bir canlı mahlûk bırakmazdı. Fakat O, bunları muayyen bir müddete kadar geciktirir. Ecelleri geldiği zaman ise onlar ne bir sâat geri kalabilirler, ne de öne geçebilirler».** (1)

Sakın biz bu kabil —fuhuş, zinâ, rüşvet ve ribâ gibi— **«haramları yapageldik, hâlâ da yapmaktayız, bir cezâsını görmedik, bir felâketine marûz kalmadık ve nice kavimler de bunları yapıyor, hiç bir şey olmuyor»** demeyiniz. Târihte çok şeyler oldu; bol geçimi ile

(1) el-Nahl sûresi 61 ve Fâtır sûresi 45. âyetlerin meâli.

şımarmış, refâh yüzünden azmış nice kavimler helâk oldu. İşte harâb meskenleri!.. Yerlerinde yeller esiyor. Gelecekte de pek çok şeyler olacak, halkı şımarmış, sefâhat ve israfa dalmış nice memleketler helâk olunacak!.. Meskenlerine konan bulunmıyacak-..

Az veya çok her milletin, büyük veya küçük her devletin bir ecel-i mev'ûdu, bir mühleti, Allâh katında muayyen bir vakti vardır ki, helâk olmaları veya felâkete marûz kalmaları ona bağlıdır. Allâh'a karşı gelen Peygamberleri tekzîb eden yalancıların, dînsizlerin, put-perestlerin, zâlimlerin, zânî (zinâ eden)lerin, hâsılı; tuğyân eden isyânkâr edebsizlerin, hepsi her yerde, her zaman birdenbire muâhaze olunup kahredilmez. Her milletin ve hattâ her ferdin kendine mahsus bir eceli, bir sınırlı müddeti vardır. Birini şu kadar müddet zarfında mahveden bir fenâlık, diğer birini mahvetmek için daha az veya daha çok bir zamana muhtaç bulunabilir. Ancak ecelleri gelip de müddetleri bitince, ne bir lâhza ileri geçebilirler, ne de geri kalabilirler; ne uzatabilirler, ne de kısaltabilirler. O ecel-i mev'ûdları dolunca ânı ânına derhal yakalanıp belâlarını bulurlar. Binaenaleyh olanca isyân ve azgınlıklara rağmen, bir müddet için âsûde bir halde seyreden —şeklen— zevkli hayâta ve ilâhî müsâadeye aldanıp da bu hâl böylece sürüp gidecek zannetmeyin. Fırsat elde iken hemen nedâmet edip tevbekâr olun, bir an evvel isyânlardan korunmağa ve Allâh'ın emirlerine imtisâl, şer'i hükümlerine ittibâ' ederek istikbâlinizi emniyete almaya çalışın, âhiret hayâtınızı kurtarmaya bakın!.. İlhâd ve inadlığı bırakın. Bu münâsebetle burada bir kaç âyet-i kerîme meâli kaydetmek isteriz.

«Sizi çarpan her musîbet, kendi ellerinizin işleyip

kazandığı günâhlar yüzündendir. Bunun beraber Allâh bir çoğunu da afveder». (2)

«Her ümmetin (milletin) mukadder bir eceli vardır. Binaenaleyh o müddetleri geli(p mühletleri biti)nce bir saat ne geri bırakabilirler, ne öne alabilirler.» (3)

«Görmediler mi? Biz kendilerinden evvel nice kavimleri helâk ettik; biz, onlara yer yüzünde size vermediğimiz bütün imkânları vermiştik —yâni; onları emîn vatanlara yerleştirip kendilerine muazzam kuvvetler, servetler ve imkânlar bahşeylemiştik—, semâdan üzerlerine bol bol yağmurlar gönder(ip semânın feyzini üzerlerine salıver)—miştik. Evlerinin altlarından akar bir nice ırmaklar da yaptık (yâni; böyle cennet gibi vatanlarda, üstlerinden altlarından ni'metlere ğark olarak ucuzluk, bolluk, refâh içinde; nehirler, bağlar, bahçeler, meyvalar arasında zevk-u safâ ile yaşıyorlardı). Derken biz onları, GÜNAHLARI YÜZÜNDEN MAHV-Ü HELÂK EYLEDİK (o kuvvetler ve servetler kendilerini kurtaramadı, hepsi mahvoldu) ve kendilerinden sonra başka başka nesiller vücuda getir(ip yerlerine başka cemâatleri ikame edip yerleştir)dik.» (4)

Geçmişte büyük kuvvet ve bol imkânlara sahip olan kavimleri, günâhları yüzünden mahv-u helâk eden Allâh, zamanımızdaki şımarık isyânkârları da yok edip yerlerine başka nesiller getirmeğe ve onlarla yer yüzünü i'mâr ve islâh eylemeğe kadir değil midir?..

Meâllerini verdiğimiz bu (ve daha bir çok) âyet-i kerimelerden anlaşılmaktadır ki, milletlerin ecelinin

(2) el-Şûrâ sûresi 30. âyetin meâli.
(3) el-Araf sûresi 34. âyetin meâli.
(4) el-En'âm sûresi 6. âyetin meâli.

hulûl edip mühletlerinin bitmesinde günâh ve hatâlarının sebebiyeti mühimdir. Helâk ve hüsrânlarının, ısyân ve tuğyânları ile ciddî alâkası vardır. Bunun böyle olması ecelin mukadder olmasına da mâni' değildir!. Şurası da unutulmasın ki, Allâh'a karşı vazîfelerini îfâda kusur etmeyen cemiyetlerin, ömrü daha uzun olacak ve daha çok zaman paydâr olup bekâya imkân bulacaktır. Ve her halde batan kavimlerin sebeb-i helâki kendi günâhlarından başkası değildir ve henüz suçlarının tam cezâsı da değildir...

Ehl-i ilhâdın, **«Tabiî şeylerdir»** deyip de geçiverdiği —haddizatında Allâh Tealâ'nın Esmâ'sının tecellîsi olan— işbu tabiî âfetler ve semâvi felâketler; isyânkâr insanlara, haddini bildiren, bu vaziyet içinde helâk ve hüsrâna namzet olduklarını haber veren ve akıllarını başlarına alıp azgınlıktan, ilâhî emirlere karşı duymazlıktan vazgeçmelerini; küfür, zulüm, zinâ gibi günâhlardan tevbekâr olmalarını te'min gâyesini güden ilâhî birer muhtıradır. Bunlar, Allâh (c.c.) Hazretlerinin mülkünde refâh içinde yaşayan, sayısız ni'metlerinden yararlanan ve kendilerinin üstünde hiç bir kuvvet görmek istemeyen ve Hakkın dînine karşı savaşmak isteyen Fir'avn meşrebli mağrur, zâlim ve nankör mütekebbirlere, Allâh'ın kudretini ve O'nun kudreti karşısında kendi hiçliklerini gösteren, âcizliklerini itirâfa mecbur eden birer tokat hükmündedir...

«Bir kavim özlerindeki güzel hâl ve ahlâkı değiştirip bozuncaya kadar Allâh, şüphesiz ki, onlarda olan (ni'met, ikbâl ve refâhın)**ı değiştirmez. Allâh bir millete de bir fenâlık** (azâb) **murâd ettiği vakit de artık onun reddine hiç bir çare yoktur. Onlar için Allah'tan başka bir veli** (yardımcı, sâhib) **de yoktur.»** (5)

---

(5) el-Ra'd sûresi 11. âyetin meâli.

İnsanlar; maddî, mânevî her hangi ni'met ve devlete mazhar oldukları zaman, kendilerinde ona vesîle olan hüsn-ü niyyeti, güzel ahlâkı ve sâlih amelleri, bizzat kendileri kötü huy ve fenâ hallerle değiştirmedikçe, Allâh Tealâ da ni'metlerini doğrudan doğruya selbetmez. Bu, O'nun âdeti değildir. Şükredenlere ziyâdesini vâ'detmiştir. Binaenaleyh hakk-ı şükrü edâ edilen ni'metler aslâ zevâle marûz değildir. Herkes bir müddet için —mes'uliyeti tahakkuk edinceye kadar— irâdesinde serbesttir. Fakat fıtratlarındaki ahdi bozanların, ilâhî âyetleri ve hak çağrıları duymak ve tanımak istemeyenlerin ellerindeki ni'met ve devletler zevâle marûzdur; bir gün olup mutlaka zâyi olacak, reddine kat'iyyen çâre olmıyacaktır. Bu, hükmü âlemde ile'l-ebed cârî olan SÜNNETULLÂH'tır. Siz gözetleyin, biz de herhalde gözetliyoruz!..

Bir istitrâd olarak ve tasavvurumuzda olmıyarak, bir sevk-ı ilâhî ile umumî halde ma'siyetlerin : günâhların zararları ve meş'ûm âkıbetleri hakkında, burada; risâlemizin başında bir nebze bilgi vermiş olduk. Hâssaten zinâ fazîhasının tevlîd edeceği mazarratlar üzerinde ise —İnşâ,Allâh— ayrıca duracağız. Şimdi sadede geliyoruz.

İslâm Dini; diğer, ukûbeti (cezâyı) gerektiren hırsızlık, sarhoşluk gibi suçların hepsinden çok daha fazla zinâ mevzuunda itinâ : titizlik göstermiş, Allâhü Zü'l-Celâl; Kur'ân-ı Hakîminde, küfür, katl-i nefs (adam öldürmek) ve hırsızlık etmek gibi cürümlerin hükümlerini beyân etmiş, fakat zinâ cürmünün; sübûtu, ukûbeti, şâhidlerin adedi, adâleti ve cezâsının sûret-i tatbiki hakkında olduğu kadar, hiç biri hakkında geniş; tafsîlâtlı bilgi vermemiştir. Bu mevzu üzerinde ise gayet ciddiyet ve hassâsiyetle durup onun fenâlığını, onun çok yönlü zararlarını, sûret-i sübûtu-

nu bir bir haber verip cezâsının da teşhîr edilerek tatbîk edilmesini emretmiş ve bununla ilgili hükümlerini, on cihetle şöylece tafsîl ve tevsîk eylemiştir:

Evvelâ; **«Zinâya yaklaşmayın...» buyurmakla** ona öncü olabilecek esbâb ve vesîleleri de harâm kılıp zinânın semtine dahi uğramaktan nehyeylemiştir.

Sâniyen; zina eden erkek ve kadını Cehennem'de cezâlandıracağını bildirmiştir.

Sâlisen; zinâ eden erkek ve kadından her birine, bekâr olurlarsa yüzer celde vurulmasını, **«Muhsan-muhsane; sahîh nikâhla evlenmiş»** olurlarsa recmedilmelerini emretmiş;

— Sonra bu cezânın, —gizlice değil— mü'minlerden bir cemâat huzûrunda infâz edilmesini istemiş;

— Sonra **«Allâh'ın cezâsını tatbîkte onlara karşı sizi şefkat, acıma hissi tutmasın»** buyurarak suçlulara şefkat ve merhametten men'eylemiş;

— Sonra bir müslim'e veya müslime kadına zinâ isnâd edip de isbât edemeyenlere; **«Hadd-i kazf: iftirâ cezâsı»** olarak seksen celde (sopa) vurulmasını hükme bağlamış;

— Sonra **«Bu kâzif** (müfteri)**lerin şahidliğini ebediyyen kabul etmeyin»** buyurmuş;

— Sonra **«Mülâaneyi»** icâb edecek gazab-ı ilâhiyi celbeyliyecek bir sûrette karısına Remy (zinâ isnâd eden erkeklerin ahkâmını mufassal biçimde beyân eylemiş;

— Sonra zâniye: fâhişe bir kadını, onun gibi zinâcı veya müşrik olan erkekten başkası nikahlamaz; iffetli kimseler onlara tenezzül etmez buyurmuş ve daha:

— Sonra zinâ suçunun sübûtu için —diğer cürümler hilâfına olarak— özel sıfatları hâiz dört erkek şâhidin mevcud olmasını şart koşmuştur!..

Bütün bunlar, z i n â fazihasının, ne kadar pis ve iğrenç olduğunu isbâta kâfidir. Binaenaleyh Hak Dinin mensûbu bütün müslümanlar, bu hususta da kat'iyyen lâkayd olmamalı, ilgisiz kalmamalı, zinânın tevlîd ettiği zararlar ve meş'ûm sonuçlar hakkında etrâflıca bilgiye sâhib olmalıdırlar. Biz geç kalmadan, hemen bunları tesbîte geçelim.

I. BÖLÜM

ZİNÂNIN MEFSEDET, MAZARRAT VE FECÎ' ÂKIBETLERİ

Görüldüğü üzere risâlemizin mukaddimesinde zinânın fenâlıklarına icmâlen (kısaca) işârette bulunduk. Şimdi ise bu rezillik ve edebsizliğin meş'ûm zararları ve menfûr neticeleri hakkında tafsîlâtlı bilgi vermeğe çalışacağız, tâ ki İslâm'ın; zinâyı mutlak sûrette haram kılıp ukubeti —ağır cezâyı— îcâb ettiren bir suç kabul etmesinin hikmeti anlaşılmış ve zinânın, esbâb-u mukaddimâtını: zinâya müncer olabilecek öncü sebeblerini dahi yasaklamasının hakka isâbet derecesi meydana çıkmış olsun ve binaenaleyh fuhşiyâtın, yok edilip yer yüzünün ondan arındırılması için harekete geçilmiş bulunulsun...

1 — Her şeyden evvel zinâ fâillerini, n i k â h ı n feyz-ü bereketinden mahrum eder.

Erkek ile kadının, fıtrî ihtiyâçlarından olan cinsî münâsebetlerinin meşru' ve makbul yolu, zinâ değil, nikâhtır. Nikâhta, hayâtın bir feyzi, bereketi, bir neşv-ü nemâsı vardır. Sifâhta: zinâda ise hayâtı heder etmek ve kısırlaştırmak vardır. Umûr-u nikâhın: evlenme işlerinin kolay olması, samîmiyet ve sıdk-u selâmetle icrâ olunması ve çoğalması, nasıl bir cemiyet bünyesinin sıhhatli, güven içinde olduğuna delil ise, onun zıddı olan zinânın, fuhşiyâtın şüyû' bulup yayılması da

aksine o ictimâî yapının çürüklüğüne, efrâdının arasında huzûr ve güven bulunmadığına öyle delîldir. Zinâ, milletleri içten kemiren bir kurt, sihhatleri çürüten bir illet ve her türlü kötülüğe sürükleyen bir musîbettir. Binaenaleyh zinânın yaygın hâle geldiği bir cemiyet, zevâle yüz tutmuş demektir.

Bilindiği gibi; meşru' sûrette evlenmekle, bütün şerlerin başı olan şehvet meşru' yoldan kazâ edilir, şirret ve galeyânı teskîn edilerek zararsız, mutedil hale getirilir. Anne ve babasının, hısım akribâsının afv-ü mağfireti için hayır duâ edecek, ehl-i îmanı rahmetle yâd eyliyecek ve Ümmet-i Muhammed'in çoğalmasına, Dîn-i İslâmın izzet, kuvvet bulmasına hâdim olacak sâlih, hayru'l-halef nesiller yetiştirilir. Bu sâyede, neslin bekâsı, âlemin insan nev'iyle mamur olması ve medeniyyetlerin ayakta durması temin edilir. Ev işlerinin tanzîm ve idâresi âileye havâle edilir, hısımlık sâhası genişletilir. Âileye ve Allâh'ın merzuk edeceği erkek ve kız çocuklarına şefkatle bakar, onların; yiyecek, giyecek gibi nafakalarını te'mîn etmek için meşru' yoldan çalışır, halâl rızıklar ile besler. Onları, ilim-irfân ile tenvîr, ahlâk ve fazîletle tehzîb eyler; süsler.. Şüphesiz bunlar, Allâh'ın emrettiği ve Resûlullâh'ın istediği ve sevdiği pek güzel şeylerdir. Binaenaleyh bunları yapmakta pek çok hayırlar, bereketler ve mükâfâtlar vardır. Buhârî ve Müslim'de sâbit olan bir hadîs-i şerîfte; şöyle buyurulmuştur :

«**Her hangi bir müslim, kendi ehline, âile halkına** —Allâh rızâsını kasdederek— **infâkta bulunup meşru' ihtiyâçlarını te'mîn ederse bu, onun için sadaka olur.»** (6)

---

(6) Buhârî'de 1842 ve Müslim'de 1002 rakamlı hadîsin meâli.

Binaenaleyh âilenin; nefakası vâcib olanların zarûri ve meşru' ihtiyâçlarına sarf edilen paranın, ecirsiz, sevâbsız olduğunu zannetmek hatâdır. Hattâ İmam Müslim'in, Sahîh'inde sâbit olan bir hadîs-i şerîfte de meâlen şöyle buyurulmuştur:

«Bir dînâr ki, onu fî sebîlillâh infâk eyledin (harcadın);

Bir dînâr ki, onu bir köleyi esâretten kurtarmak için sarfettin;

Bir dînâr ki, onu bir miskîn (ihtiyâçlı kimsey)**e tasadduk eyledin. Ve:**

Bir dînâr ki, onu da ehline: âile efrâdının ihtiyâçlarına sarfeyledin!. İşte bu dînârların —en hayırlısı— ecir ve sevâbı en büyük olanı; o, âile halkına harcamış olduğun dînârdır.» (7)

İnfâk ve tasadduk, cehennem azâbından koruyacak olan amel-i sâlihlerin biri ve hattâ birincisidir. Ancak tasadduka, harcamaya, nafakası üzerine vâcib olanlar ile başlanır. Evvelâ ehl-ü iyâlin ihtiyâçları te'mîn edilir. Mükellef olmayan küçük çocuklar, zevce, muhtâç olan anne-baba ve bunlara ilhak edilen —dede, nine gibi— usûl, kişinin ehl-i iyâlidir. Ve âile halkının nafakası, kişinin kendi nafakasından sayılmıştır. İşte meşru' sebebler ile halâl yoldan kazanılan malları evvelâ âile halkının zâtî ve temel ihtiyâçlarına sarfetmek bir vecibedir ve günâhlara keffâret olan bir hayır ve tâattir. Bunlara kâfî olan mikdârdan fazlası fakîre, muhtaçlara infâk edilmelidir...

Bir erkek ile bir kadının: iki çiftin temelini teşkil ettiği huzurlu âile ocağı ne büyük seâdettir!.. Birbirlerine gönülden bağlı olan ve mütekabil haklarına saygılı bulunan her biri yekdiğerinin yâr ve yardım-

---

(7) Müslim (Kitâbü'z-Zekât) Hadîs No: 995.

cısı anne ile babanın, sıcak ve samîmî alâkaları ile şefkat kanadlarının himâyesi altında büyüyüp coşan, sağa-sola koşup hânenin içinde dolaşan ve cıvıldaşıp kuş dili konuşan yavrucukların ve bilâhare anne-babanın hizmetine koşan İslâm terbiyesi almış çocukların sürûr ve neş'e ile doldurduğu, yemeği pişen, ocağı tüten, serçesi öten âile hayâtı ne mübârek, ne saâdetli bir yuvadır-.. Bir araya gelmeleri ve berâber olmaları, sırf şehvetin, hayâlî lezzetin kazâsına âit olan ve —âile yuvası inşâ etmekten sarf-ı nazarla— yalnızca behîmî arzularının tatmîn edilmesine matûf bulunan, işleri bittikten sonra birbirinden ayrılan vefâsız sahte dostların (zinâcıların), böyle bir âile yuvasında duyulacak hazzı ve hissedilecek zevk-u safâyı idrâk ve takdîr etmeleri aslâ kâbil değildir.

İşte zinâ; bu müstesnâ saâdetten haz almayan mes'ûd bir âile ocağının kaynayan tenceresinden aç karnını doyurup, bereketli bahçesinden lezîz meyveler iktitâf ederek zevk ve safâ bulmaya mâni'dir. Zinââlûd kimseler, evlilik hayâtının bu semerelerinden, bu feyz-ü fazîletlerinden tamâmen mahrumdur!..

2 — Zinâ; ahlâk ve fazîletin amansız hasmıdır ki; hayâ ve iffeti kökünden söküp atar. Erkek olsun kadın olsun, bu fuhşun fâillerinde zerre kadar âr, hayâ duygusu kalmaz. Yüzüne, bir utanmazlık yaması yapıştırmış olur. Bir kimsenin, âr damarı çatlar da utanmazsa mürevvete yakışmıyan her şeyi irtikâb etmek ona kolay olur. İmam Ahmed, Buhârî ve Ebu Dâvud Abdullah İbn-i Mes'ûd (r.a.)den rivayet etmiş; Peygamber (s.a.v.) buyurmuşlardır:

«**Utanmadığın zaman ne dilersen işle** (yâni; hiss-i hayânı yitirdiğin için utanmaz, ârlanmaz hâle gelip ayıplanmaktan çekinmediğin zaman canın ne isterse yapabilirsin, zira seni fenâlıktan men'edecek bir âmil

mevcud değildir) **sözü, halkın; ilk nübüvvet** (Âdem peygamber) **kelâmından olarak yetiştikleri hikmetli sözlerdendir».** (8)

İnsanları kötülüklerden vazgeçirecek olan âmil, Allâh korkusu ve hayâ duygusudur. Zinâ ise, bu hissi çürütüp yok eden bir illettir. Binaenaleyh o hayâsızın, kötülüklerden nefret edip el çekmesine hangi mâni vardır?.. Zinâ denilen fazîhayı irtikâb eden kimse **Ben âr, nâmus, iffet gibi yüce hasletlerden mahrum edebsiz, şerefsiz bir insanım»** diye nefsi aleyhinde âdetâ bir i'lânda bulunmuş demektir.

Akl-ı selime sâhib her insan; kızı, karısı, kız kardeşi gibi, kendisine mensûb olanların ve yakınlarının iffetli, nâmuslu olmasını gönülden arzu eder; onları, iffet ve namûs dâiresinde yaşatmak; ırz ve haysiyetlerini kırıcı, nâmuslarını yaralayıcı saldırılardan hıfzetmek için hayâtının son nefesine kadar mücâdele ve mücâhede eder. Kendi âile efrâdının ve mahremlerinin iffetli, vakarlı, nezih olmalarını istediğin gibi, başkalarının kadınlarının da aynı halde olmalarını candan arzu eyle! Ki; senin; îmanının sağlam, vicdânının selîm ve ahlâkının güzel olduğunu bilelim!...

İmam Ahmed, senedi ile Ebu Ümâme (r.a.)den rivâyet etmiş; o şöyle demiştir:

Genç bir delikanlı, Peygamber (s.a.v.)e geldi de şöyle dedi: **«Yâ Resûlallâh! Benim zinâ etmeme izin ver».** Bunun üzerine orada bulunan cemâat, ondan tarafa yöneldiler ve —bu cür'etlerinden dolayı— **«Sus sus»** diyerek onu azarladılar. Resûlullâh (s.a.v.) ise ona: **«Yaklaş»** buyurdu. Genç de O'na iyice yaklaştı.

---

(8) İmam Ahmed, Huzeyfe'den; Buhârî, Ebû Dâvud ve İbn-i Mâce, İbn-i Mes'ûd (r. anhümâ) dan. Mişkâtü'l-Mesâbîh: 5072 numaralı hadîs ve el-Câmiu's-Sağîr «İnne» bâbı.

Sonra «**Otur**» emri üzere oturdu. Bundan sonra Resûl-i Ekrem (s.a.v.) şöyle buyurdu:

— Sen bunu (zinâyı) annen için sever misin (annenin zinâ etmesini ister misin?).

— Hayır, vallahi istemem, Allâh beni senin yoluna fedâ kılsın!. İnsanlar da bunu, anneleri için arzu etmezler!.

— O halde kızına böyle bir fenâlık yapılmasını arzu eder misin?.

— Hayır, vallâhi arzu etmem, yâ Resûlullâh!. Allâh beni, sana kurban eylesin, insanlar da kerîmelerine böyle bir muâmele yapılmasını arzu etmezler!.

— Pekâlâ bunun kız kardeşine yapılmasını sever misin?.

— Hayır, vallâhi sevmem, Allâh beni sana fedâ kılsın, nâs da bunu, hemşireleri için reva görmezler..

— Söyle bakalım; halan ve teyzen hakkında zinâyı hoş görür müsün?.

— Hayır, vallâhi hoş görmem, Allâh beni sana kurban kılsın. İnsanlar da bu rezâleti, ne halaları, ne de teyzeleri için hoş görür!.. Bundan sonra, Resullûllah (s.a.v.) elini onun üzerine koyup şöyle duâ buyurdu:

«**Allâhım! Bu gencin günâhını bağışla, kalbini pâk kıl ve ırzını, nâmusunu zinâdan hıfzedip sakla..**»

Râvî Ebu Ümâme der ki: «**Artık bundan sonra o delikanlı hiç bir şeye bakmaz oldu!..**» (9)

Irzın kıymetini, nâmusun kudsiyetini, ancak iffet-ü edeb sâhibi haysiyyetli, hür insanlar takdir eder. İffetten nasibi olmıyan, selîkası bozuk hayâsızlar, izzet-i nefsin, ırz ve nâmusun kadrini ne bilir?...

---

(9) İbn-i Kesîr tefsiri c. 3, s. 38.

3 — Zinâ ırz ve nâmusu yaralar, kirletir. Çünkü zinâ, fâillerinin kerâmetini kemirir, itibar ve haysiyetini yok eder. Onlara, aslâ soyunup sıyrılamıyacağı bir âr ve mahcûbiyet libâsı giydirir. Bu zillet ve mahcubiyet, yalnızca cürmün fâillerine isâbet etmekle de kalmaz, doğrusu âilesine de sirâyet eder; hısım, akrabâsından herkes, yakınlık derecesine göre bundan nasîbini alır, başlarını dik tutamazlar, cemiyet içinde oldukları zaman başları hemen aşağıya düşüverir...

Nice sâlih, fazîletli gençler; bir çok kızlarla evlenmek istemezler, bu izdivâç teklîfi, kız tarafından dahi gelmiş olsa reddederler. Niçin? O kızın her hangi bir kusuru mu var? Hayır! Kız, altun gibi hiç bir kusuru yok!. Şu kadar ki; âilesinden, zinâsı sâbit veya zinâ ile müttehem (maznun) biri çıkmış da onun için!.. «**Bir kötünün,** —bir eve değil— **bir köye zararı dokunur!..**»

4 — Zinâ fazîhasını irtikâb eden kimseler ile, ehl-i nâmus kimseler arasındaki bağlar kopar ve münâsebetler kesilir!..

Binaenaleyh zinâkâr bir erkekle iffetli bir kadın evlenmez, evlenmek istemez. Yine böyle bir zâniye (fâhişe)yi de, iffet sâhibi, nâmuslu bir kimse; nikâhı altında tutmaktan hayâ eder. Allâh (c.c.) Kitâb-ı Hakîm'inde bu hususta şöyle buyurur:

اَلزَّانِى لَايَنْكِحُ اِلاَّ زَانِيَةً اَوْ مُشْرِكَةً وَالزَّانِيَةُ لَايَنْكِحُهَا اِلاَّ زَانٍ اَوْ
مُشْرِكٌ وَحُرِّمَ ذٰلِكَ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ.

«**Zâni** (zinâ eden erkek), **zâniye veya müşrike** (olan kadın)**dan başkasını nikâhlamaz. Zâniye** (zinâ eden kadın), **bunu da ancak bir zânî, yâhud bir müşrik** (kâfir erkek) **nikâhlar. Ve o, yâni; zinâ veya zânî**

ve zâniye ile evlenmek, mü'minler üzerine harâm kılınmıştır.» (10)

Görülüyor ki, bu âyet-i kerîmede; zinâ yapan erkek ve kadın, gâyet sert bir tarzda takbîh ediliyor. Her ikisinin de vaziyetlerinin son derece vahîm ve iğrenç olduğu haber veriliyor. Çünkü bu âyet-i celîlede; zinâcı erkekler müşrikler ile; zâniye (fâhişe)ler de müşrike kadınlar ile aynı siyâkta, yanyana zikredilmek ve ehl-i şirk gibi; **«Bunların nikâhı da mü'minler üzerine harâm kılındı»** denilmekle zinâcıların, âdetâ —bu suçları yüzünden— müşriklerden farksız olduğuna işâret olunuyor. Ayrıca; zinâ ile şirk: küfür arasında da bir alâka, bir ilişki bulunduğuna ta'rîzda bulunuluyor!.. Bunun içindirki bir hadîste:

اَلْمُقِيمُ عَلَى الزِّنَا كَعَابِدِ وَثَنٍ

«Zinaya musır olan kimse puta tapan gibidir» buyurulur. (C. Sağîr) Binaenaleyh zinâ denilen cinâyeti irtikâb edenlerin; mü'min oldukları; îmânın nûru ile bakarak, bu hal-i vahşette **«Allâh bizi görüyor»** diyebilecek şuura sâhib bulundukları halde onu yapmaları mümkün değildir. Meğer ki, îmânın nûru —meâzallâh— sönmüş, insânî duygulardan tamâmen uzaklaşmış ve sâdece behîmi arzularını tatmîn etmek sevdâsiyle kapkaranlık bir hâlet-i rûhiyyenin içine düşmüş bulunsun!.. O halde her şey elinden gelir(!..).

Bu ma'nâlara remz ile, Hz. Peygamber (s.a.v.) efendimiz buyurmuşlardır:

لَا يَزْنِى الزَّانِى حِينَ يَزْنِى وَهُوَ مُؤْمِنٌ

«Zinâkâr kişi zinâ ettiğinde, mü'min olduğu halde

---

(10) Nûr sûresi, âyet :3.

zinâ etmez (tam ve kâmil îmâna sâhib olduğu halde bu menfûr fi'li irtikâbe cür'et edemez).» (11)

Ebu Dâvut (:4690), Tirmizî (:2625 numarada) ve Hâkim Ebu Hüreyre (r.a.)den rivayet etmişler; Resûl-i Ekrem (s.a.v.) şöyle buyurmuşlardır:

إِذَا زَنَى الْعَبْدُ خَرَجَ مِنْهُ الْإِيمَانُ فَكَانَ فَوْقَ رَأْسِهِ كَالظُّلَّةِ فَإِذَا خَرَجَ مِنْ ذَلِكَ الْعَمَلِ عَادَ إِلَيْهِ الْإِيمَانُ.

«Her hangi bir kul zinâya teşebbüs ettiği zaman, ondan îmân (nûru) **çıkar da, bir gölgelik** (bir bulut) **gibi başının üstünde bulunur.** (Samîmi sûrette tevbekâr olarak) **o menfûr fiilden el çekip çıktığı zaman da, îman ona avdet eder** (tekrar döner).» (12)

Fukahâ-i kirâmdan bir cemâat, bu âyetin zâhirine bakarak; bir müslimin, bir müşrike ile veya bir müslime kadının bir müşrik er ile evlenmesi câiz olmadığı gibi; iffetli ve nâmuslu erkek ve kadınların da, zânî ve zâniyeler ile nikâhlanmalarının câiz olmıyacağına kaail olmuşlar; bunlarla akdedilecek nikâhın —tevbe etmedikleri müddetçe— sahîh olmıyacağına hükmedip şöyle demişlerdir:

«Bu âyet-i kerîmenin zâhiri haberdir, hakikati ise nehiydir (zâniye'yi, ancak zânî veya müşrik erkek nikâh etsin demektir) **ve âyetin sonundaki: «Ve bu, mü'minler üzerine harâm kılınmıştır»** fıkrası, **zânî ve zâniye ile evlenmenin harâm olduğuna delîldir. Binaenaleyh ehl-i nâmus bir erkeğin, fâhişe bir kadına kıyacağı nikâh sahih değildir. Kezâ iffetli bir kadının, zi-**

---

(11) Kütüb-i Sitte. Müslim: 1/76-77. el-Tâc: 3/5. Mişkâtü'l-Mesâbîh: 53 rakamlı hadîs.

(12) el-Terğîb ve'l-Terhib: 3/272. Mişkâtü'l-Mesâbîh: 60 No'lu hadîs. Câmi-i Sağir «İzâ» bâbı.

nâkâr bir erkekle evlenmesi de câiz değildir. Meğer ki tevbekâr olmuş bulunsunlar, o takdîrde câiz olur.»

Bu re'y (görüş); İmam Ali, İbn-i Mes'ûd, Berâ İbn- Âzib ve Âişe (r. anhüm)den nakledilmiştir. İbn-i Kesîr tefsîrinde: İmam Ahmed'in kavlinin de bu olduğu bildiriliyor.

İmam Ali (k.v.); **«Bir erkek zinâ yaptığı zaman, onunla karısı birbirinden ayrılır. Yine böyle bir kadın zinâ ettiğinde, kocası ile onun arası tefrîk edilir** (birbirinden ayrıldığına hükmedilir)» buyurmuştur.

Said İbn-i Mansur ile İbnü'l-Münzir'in tahriçlerine göre; bir adam, bir kadınla evlendikten sonra zinâ işlemiş, bunun üzerine kendisine **«Had»**: zinâ cezâsı tatbîk edilmiş ve sonra Hz. Ali (k.v.)ye getirmişler. İmam Ali; onunla karısını birbirinden derhal ayırmış ve: **«Senin gibi, zinâ suçundan celde vurulmuş olan kadından başkası ile evlenme»** buyurmuş.

Abdullâh İbn-i Mes'ûd ile Berâ İbn-i Âzib (r. anhümâ)ın da şöyle dedikleri rivayet olunmuştur:

«Bir kimse bir kadınla zinâ etse onunla evlenmesi aslâ câiz olmaz.» Hattâ **«Şir'atü'l-İslâm»** kitabının **«Nikâh»** bahsinde İbn-i Mes'ûd hazretlerinin:

«Bir erkek bir kadınla zinâ eder de sonra onunla evlenirse her ikisi ebediyyen zinâ etmiş olurlar» dediği kaydedilmiştir.

Keşşâf ve Şeyhzâde tefsirlerinde mezkûr olduğu üzere Hz. Âişe-i Sıddika (r.a.):

«Bir erkek bir kadınla zinâ ettiği zaman —bu âyete binâen— **onunla evlenmeğe hakkı yoktur. Ona mubâşeret ettiği** (teşebbüs edip evlendiği) **takdirde ise zinâ yapmış olur»** demiştir.

Bu re'ye sâhib olan âlimler; bir de, Ebu Dâvud'un (:2051), Tirmizî'nin (:3177 numara ile) **«Hadis-i hasen»** dir diyerek, Hâkim'in, **«Sahîh»** olduğuna hükmederek,

Beyhaki ve daha başkalarının Amr İbn-i Şuayb'dan, babasından, dedesi (Abdullâh İbn-i Amr r.a)dan tahriç eyledikleri şu hadîsle delîl getirmişlerdir; müşârunileyh demiştir ki:

«(Sahâbe-i Kirâmdan) **Ebu Mersed'in oğlu Mersed adında bir kişi vardı. Bu zât,** (müşriklerin taht-ı kahrında olan müslüman) **esirleri Mekke'den yükleyip onları Medîne'ye kadar getiren bir kimse idi. Mekke'de fâhişe** (orosbu) **bir kadın vardı, ona «Anak» denilirdi. Bu kadın Mersed'in** (câhiliyyette) **dostu idi. Mersed, Mekke esirlerinden bir adama, onu** (Medîne'ye) **getireceğine dâir söz vermişti. Mersed, olup bitenleri şöyle anlatıyor:**

Artık —Mekke'ye— **geldim, nihâyet ayın aydınlattığı bir gecede Mekke bahçelerinden bir bahçe duvarının** gölgesine varıp sığındım. **Derken Anak geldi, bahçenin yanında benim gölgemin karaltısını gördü ve yanıma yaklaşınca beni tanıyıp;**

«Mersed misin?» dedi.

«Mersed'im» cevabını verdim. Bunun üzerine;

«Merhabâ, ehlen: hoş geldin, gel bu geceyi yanımızda geçir» dedi. Ben;

«Ey Anak! Allâh zinâyı harâm kıldı» cevabını verince hemen:

«Ey Ehl-i Hıyâm: Çadır sâkinleri- İşte sizin esirlerinizi taşıyan adam!» diyerek haykırdı (ben kaçtım), **sekiz kişi ardıma düştü. Ben, dağa doğru gittim, nihâyet bir mağâraya varıp girdim. Bunlar geldiler, hattâ baş ucumda dikildiler ve abdest bozdular, sidikleri başımı bile ısladı. Fakat Allâh onların gözlerini kör eyledi de beni göremediler. Sonra da dönüp gittiler. Ben de,** (söz verdiğim) **arkadaşıma tekrar vardım ve onu yüklendim, ağır da bir adam idi. Nihâyet İzhır denilen yere varınca onun bağlarını çözüp açtım. Onu yükle-**

niyordum, o da bana yardım ediyor (bâzen yürüyor)du. Nihâyet Medîne'ye geldim.

Resûlullâh (s.a.v.)in huzûruna varıp: «Yâ Resûlallâh! Anak ile evlenebilir miyim?» diye sordum. Resûl-i Ekrem (s.a.v.) konuşmaktan kendini tutup bana hiç bir karşılık vermedi. Nihâyet:

الزَّانِى لَا يَنْكِحُ اِلَّا زَانِيَةً اَوْ مُشْرِكَةً وَالزَّانِيَةُ لَا يَنْكِحُهَا اِلَّا زَانٍ اَوْ مُشْرِكٌ

âyeti nâzil oldu.» Bunun üzerine Resûlullah (s.a.v.):

«Ey Mersed! Zinâkâr kişi, ancak zâniye veya müşrike (kadın) ile evlenir. Zâniye, onu da ancak zinâcı erkek, yâhut müşrik nikâhlar. Binaenaleyh sen onu (Anak'ı) nikâhlama (onunla evlenme)» buyurdu.

Mezkûr Selef ulemâ; bu hadîsle de hüccet tutarak: «İffetli bir erkeğin zâniye ile, kezâ nâmuslu bir kadının da zinâcı bir erkekle evlenmeleri halâl olmaz. Çünkü bu, mü'minlere harâm kılınmıştır. Meğer ki, sahîh sûrette tevbe etmiş olsunlar» demişlerdir.

Fakat Cumhûr ulemâ; bu akdin sahîh (zânî ve zâniye ile evlenmenin câiz) olduğuna kaail olmuşlardır. Ebu Hanîfe, Mâlik, Şâfiî (hattâ Ahmed İbn-i Hanbel) hazarâtının kavli de budur ve bu re'y; Ebu Bekr, İbn-i Ömer, İbn-i Abbâs, Câbir ve Tâbiîn'den bir cemâatten menkuldür, (r. anhüm).

Fukahâ-i Erbea'nın ve Cumhûr ulemânın delilleri de şunlardır:

1) Allâh Teâlâ Nisâ sûresinde (âyet: 24); nikâhı harâm kılınanları beyan buyurduktan sonra;

وَاُحِلَّ لَكُمْ مَا وَرَاءَ ذٰلِكُمْ

«Bunların mâadâsı size halâl kılındı» buyurmuştur. Halbuki zâni ile zâniye bu muharramâtın içinde mevcud değildir.

2) Taberânî ve Dârekutnî, Beyhakî ve İbn-i Mâce Hz. Âişe (r. anhâ)dan tahrîç etmiş, şöyle demiştir:

Resûlullâh (s.a.v.)e; bir kadınla zinâ yapan ve (sonra) onunla evlenmek murâd eden kimsenin hükmü soruldu, Resûl-i Muhterem (s.a.v.):

... أَوَّلُهُ سِفَاحٌ وَآخِرُهُ نِكَاحٌ وَالْحَرَامُ لَا يُحَرِّمُ الْحَلَالَ

«Evveli sifâh (zinâ)dır, âhiri nikâhdır. Harâm fiil, halâlı tahrîm etmez» buyurdu.

Kurtubî tefsîrinde (:12/170); İbn-i Abbâs (r. anhümâ)nın da bu şekilde fetvâ verdiği mezkûrdur. Bir kâide-i külliyye teşkil eden bu hadisten anlaşılıyorki; gayr-i meşru olan bir iş, meşru olan bir şeyi, meşru olmaktan çıkarmaz. Binaenaleyh zinâ nikâhı harâm kılmaz!

3) Abdullâh İbn-i Ömer (r. anhümâ)dan rivâyet olunmuş, o şöyle demiştir:

«Ebu Bekr-i Sıddîk'ın Mescid-i saâdette bulunduğu sırada bir kişi geldi ve şaşkın olduğu halde üstü kapalı, anlaşılmayan bir söz konuştu. Bunun üzerine Ebu Bekir, Ömer'e; «Kalk da şu adamın hâline bak, şüphesiz onun bir derdi var» dedi. Ömer (r.a.) **kalkıp onun yanına vardı** (ve derdin nedir? diye sordu), **adamın cevabı şu oldu:**

«Hâneme bir konuk geldi ve kızım ile zinâ yaptı.» O zaman Ömer (r.a.), **göğsüne bir darbe indirip; Allâh seni takbîh eylesin- Kızının aybını örtseydin ya, niçin gizlemedin?» dedi ve Ebu Bekir** (r.a.)**in emriyle her ikisine had ikâme edildi** (yüzer celde vuruldu). **Sonra bunları birbiri ile evlendirdi ve bir yıl tağrîb** (sürgün) **eyledi»** (Ahkâmü'l-Kur'ân İbn-i Arabî: 3/1319).

Bu mezhebe kaail olan cumhûr ulemâ; mevzû-i bahs olan âyet-i kerîmeyi de şöyle te'vîl ve tevcih etmişlerdir:

Zinâkâr bir herif evlenmek isterse onun alacağı karı, ya kendisi gibi bir zâniye olur veya bir müşrike olur. O, zinâ gibi bir fi'l-i menfûra, küstahlığa tenezzül ettikten sonra, artık onun, iffetli ve îmanlı bir hanımı nikâhlaması ona lâyık olmaz. Çünkü aralarında serâ (arz) ile Süreyyâ kadar fark vardır. Biri tayyibe: tertemiz; diğeri ise habîstir. O, ancak kendi ayarındaki bir zâniye veya daha kötü haldeki bir müşrike ile evlenebilir. Zaten îman ve iffet sâhibesi sâliha bir kadın da, ona tenezzül etmez, ondan nefret eder, tiksinir! Evet onlar, iffet ehli sâliha kadınlar ile evlenmek isterler. Hattâ iffetli kadınları, fâhişelere tercih bile ederler, hattâ zâniyelerden —onların ne derece rezil, rüsvây olduklarını iyi bildikleri için—, bizzat kendileri de nefret ederler. Fakat iffetin kadrini bilen nâmuslu hanımlar, zinâkâr olanlara kıymet vermez ve onlarla âile yuvası kurmaya kat'iyyen rıza göstermezler. Râzı kalmamaları da îcab eder!..

Kâmil îmana sâhib hakkîkî mü'minlerin, böyle edebsiz fâcir, fâsıklarla kerîmelerini tezviç etmeleri dahi doğru değildir. Çünkü iffet ile hayâsızlığın beynini te'lif mümkün değildir. O halde gönlü, hiss-i hayâ ile meşbu, libâs-ı takvâ'ya bürünmüş, bir erkeğin uzaktan görünce gül gibi yüzü kızaran altundan kıymetli bir kız; bulaşık çanaklardan ... yemiş, ağzından murdar salya akan, habis kimselere hiçbir zaman lâyık değildir ve o, kendisini ona —servetine aldanarak veyâ hayâlî câzibelerine kapılarak—, aslâ lâyık görmemelidir. Zîra iffet, servet ile tartılmaz... Öyle heriflere, olsa olsa ya zâniye veya müşrike rağbet eder...

Bir de nefsinde zinâkâr olan bir erkek, daha çok âr, nâmustan nasîbi olmayan iffetsiz kadınlarla alâkadâr olur, onlarla düşer, kalkar, onlardan tiksinmez. Bilâkis şehvetini tehyîç edip hevâsına râm oldukların-

dan, onlara gönlünü kaptırır da, bu his, onun evlenmek hususundaki fikrini ve muhâkeme kaabiliyyetini dahi bozar da nikâha rağbet etmez. Şâyet evlenecek olursa alacağı da kendisi gibi birisi olur. Zira iffetin kadrini bilmeyenler, iffet-fazîlet ehlini takdir edemeyenler, kendi karakterinde, kendisi gibi rezil, süfli olanları ararlar. Bu suretle erkeğin iffetsizliği, iffet-ü hayâdan mahrum bir kadına düşmesine sebeb olduğu gibi, nikâh edeceği kadının da iffetsiz, edebsiz olmasına sebeb olur! Ve neticede; dünyânın en büyük ni'meti olan Sâliha bir kadınla evlenmek saâdetinden ve onunla, sıcak, huzûrlu bir âile yuvası te'sis edip hayırlı evlâd yetiştirme bahtiyârlığından mahrum kalır...

Tıpkı bunun gibi; zâniye bir kadınla da, iffet ve haysiyyet sâhibi mü'minler evlenmek istemezler, çünkü onlara tenezzül etmezler. Onlardan nefret duyarlar. Öylesine lâyık olan biri varsa o, ya bir zinâkârdır veya zinâdan sakınmamak âdetleri olduğu cihetle daha alçak bir müşriktir!.. Çünkü o, zinâya rızâ göstermiş ve onun iffet çanağı, zinâkârın şehvet kelbi ağzını bulaştırdığı için murdar olmuştur. Bu hâliyle onu, kendi durumunda olan veya ondan daha aşağı halli bulunandan başkasının alması yakışmaz. İffetli mü'minin gayret (*) arslanı, fâhişenin pisliğine gelmekten çekinir!..

Şu halde:

وَحُرِّمَ ذٰلِكَ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ

(*) Gayret; nâm ve nâmusa halel verecek, izzet-i nefse zarar verecek şeylerden kendini hıfz-u himâye etmek, eşini ve mahremlerini başkalarından esirgemektir ki; «Kıskanmak» denilir. Böyle faziletli kişiye de «Gayûr» tabir edilir. Nitekim gelecektir.

«Ve bunların nikâhı, mü'minlere haram kılındı, cümlesinin cumhûra göre ma'nâsı»; **«Kâmil mü'minler, zâniyeler ile evlenmekten men'edilmişlerdir. Yâni onların selîm vicdanları, bunlardan hoşlanmaz ve gönülleri zâniyelere meyletmekten kaçınır, binaenaleyh bu, onlara lâyık olmaz»** demektir. O halde bu âyet, onlar ile evlenmenin câiz olmadığını beyân için değil, nâmuslu mü'min ve mü'mineleri böyle selîkası bozuklar ile evlenmekten sakındırıp uyanık bulunmalarını te'min içindir...

Gerçi zinâ kebâirden (büyük günâhlardan)dır. Büyük bir günâhı, harâm olduğuna itikad ederek işleyen kimse ise —fâsık olursa da— kâfir olmaz. Kebâir, mü'mini îmandan çıkarmaz! Binaenaleyh zinâ etmekle mü'min veyâ mü'mine küfre girmiş değildir. Ehl-i îmanın nikâhı ise sahîhtir. Zinâkâr bir erkeğin, iffet ehli bir kadınla evlendiği; ehl-i nâmus mü'minin de orosbu kadını nikâhladığı —nâdir de olsa— görülegelmiştir. Demek ki nikâhları sahîhtir. Şu kadar ki:

Allah Teâlâ yanında sevilen bir mü'minin, zâniye bir kadınla evlenip ona gönül vermesi ve bu meş'ûm fi'li ile zinâ damgası basılmış fâsıklar sırasına dizilmesi elbette doğru olmaz ve —İşaret ettiğimiz veçhile— mahzurdan hâlî kalmaz. Çünkü bunda; fâsıklara benzemek, töhmet mevkiinde bulunmak, hakkında türlü dedikodular yapılmasına sebebiyet vermek gibi nice mefsedetler ve mazarratlı taraflar vardır. Günâhkârlar meclisinde bulunmakta bile günâhlar işlemeye marûz kalmak tehlikesi ne kadar çoktur. O halde orosbular ve kahbeler ile evlenmenin sonu nasıl ve nice olur?.. Kocasının nâmus firâşını ifsâd etmesinden ve hâriçten bulduğu çocuğu ona ilhâk etmesinden aslâ emin olunamaz-.. Aynı sûrenin (Nûr sûresinin)

26 ncı âyeti de bu meâldedir. Onda şöyle buyurulmaktadır:

اَلْخَبِيثَاتُ لِلْخَبِيثِينَ وَالْخَبِيثُونَ لِلْخَبِيثَاتِ وَالطَّيِّبَاتُ لِلطَّيِّبِينَ وَالطَّيِّبُونَ لِلطَّيِّبَاتِ ...

«**Murdar, yâni; eteği kirli, hıyânetkâr karılar murdar erkeklere mahsustur** (onların dengidir, binâenaleyh murdar karının kocası da murdar olur. Olmasa, murdar karıyı almaz veya tutmaz); **Habîs** (erkek)**ler de murdar karılar içindir. Tertemiz, pâk kadınlar da temiz erkeklere mahsustur. Bilâkis tayyib: tertemiz erkekler pâk, temiz kadınlar içindir** (bunlar temiz olmıyanları, ne alırlar, ne de bulaşıp bulaştırırlar.) **O yüksek seciyeli tertemiz adamlar ve hanımlar, o habîs münâfıkların dediklerinden tamâmen münezzeh ve müberradırlar. Onlar için bir mağfiret ve kerîm** (hoş) **bir rızık** (cennet) **vardır»**.

Müfessirlerden bir kısmı bu âyeti; «**Kötü sözler, murdar fiiller öyle murdar kişilerden sudur eder... Kezâ hoş, nezîh kelimeler ve sâlih ameller, temiz ve pâk işler temiz kimselerin şiârı, onların kârı ve nezîh insanların hâlidir... İlh»**, diye tefsîr eylemişlerdir...

Bir mü'min; sakınılması lâzım gelen böyle harâm veya tahrîmen mekruh olan bir nikâhı —bilfarz te'sir altında kalarak— irtikâb etmiş olursa cumhûr ulemâya ve dört mezheb imamlarına göre bu nikâh sahîh ve mün'akıd olur, fakat mekrûhu irtikâb etmiş bulunur.

Çok mühim olan bu fıkhî meseleyi, şöylece üç madde hâlinde hulâsa etmiş bulunalım:

Burada üç sınıf kimse mevzû-i bahsdir.

a — Müşrikler, müşrikeler (Allâh'a eş, ortak tanıyan, şerîk koşan erkekler ve kadınlar).

b — Zinâyı, halâl sayan, hafife alan, onu yapmakta bir günâh görmeyenler...

c — Zinânın, harâm ve günâh olduğuna inandığı halde onu gafletle irtikâb edenler...

Evvelâ «A» maddesinde yer alanların nikâhı kat'iyyen harâmdır; bir mü'minin bir müşrike (îmansız kadın) ile veya bir mü'mine (müslime)nin bir müşrik (erkek) ile evlenmeleri kat'iyyetle harâmdır; bu nikâh, aslâ sahîh ve mü'nakid olmaz. Bu doğrudan bir zinâ olur.

Bir İslâm Kadınının Bir Kâfirle Evlenmesi Hiçbir Veçhile Câiz Olmaz!..

Allâh'ın dîni İslâm'da, bu hak kanunda; mü'min kâfirden dâima azîzdir, üstündür. Onun altında kalmaz, ona pâyimâl olmaz. İzzeti ile ölür, yine izzet-i hakkı çiğnetmez. İşte bu hikmete binâendir ki; bir müslime kadının, kâfirle evlendirilmesi aslâ câiz değildir, küfürdür. Çünkü o iffetli mü'mineyi bu kâfirle nikâhlamak demek; îmanlı hanımı kâfirin istîlâsına terk etmek, izzetini ona çiğnetmek ve mü'minler üzerine kâfirlere yol vermek demektir. Halbuki Allâhü Azze ve Celle:

وَلَن يَجْعَلَ اللّهُ لِلْكَافِرِينَ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ سَبِيلاً

«Allâh, kâfirler için mü'minler üzerine kat'iyyen yol vermez» buyurmuştur. (13)

Ehl-i İslâm kadınları, İslâm nesilleri için muhterem bir harsdir. Ve müslümanlar, umumî surette harslerini (ekin tarlalarını) ve topraklarını yabancılara çiğnetmemek ve buralara ayak bastırmamakla mükelleftir. Mâlî bir hars olan vatan toprağını ecnebilere çiğnetmek nasıl büyük bir felâket ise; can ve dîn harsi olan İslâm kadınlarını ağyâra —evlendirmek sûretiy-

(13) el-Nisâ sûresi, âyet: 141.

le de olsa— çiğnetmek de ondan daha büyük bir felâkettir. Bu, nikâh değil, doğrudan zinâdır ve onların çağrısına uyup canlarını ateşe atmak demektir. Kâfirlere ma'nen mağlûb olmanın bâriz delilidir. Bundan dolayıdır ki; Hâkim-i mutlak Allâh; Kitâb-ı Hakîm'inde şöyle buyurmaktadır:

وَلَاتَنْكِحُوا الْمُشْرِكَاتِ حَتَّى يُؤْمِنَّ وَلَاَمَةٌ مُؤْمِنَةٌ خَيْرٌ مِنْ مُشْرِكَةٍ وَلَوْ اَعْجَبَتْكُمْ وَلَاتُنْكِحُوا الْمُشْرِكِينَ حَتَّى يُؤْمِنُوا وَلَعَبْدٌ مُؤْمِنٌ خَيْرٌ مِنْ مُشْرِكٍ وَلَوْ اَعْجَبَكُمْ اُولٰئِكَ يَدْعُونَ اِلَى النَّارِ وَاللّٰهُ يَدْعُوٓا اِلَى الْجَنَّةِ وَالْمَغْفِرَةِ بِاِذْنِهِ ...

«**Ey mü'minler! Allâh'a şerik koşan**: eş tanıyan (yâni; îmansız olan) **kadınlardan hiç birini nikâhınıza almayınız, onlar îmâna gelinceye kadar** (onlarla evlenmeyiniz)! **Şüphesiz iman eden bir câriye, müşrike bir kadından daha hayırlıdır velevki o** (müşrike), **hoşunuza gidip** —sizi hüsn-ü hâli, malı ve cemâli ile— **meftûn etmiş olsun!..**

(Gerek Ehl-i Kitâb olsun ve gerek olmasın, gayr-i müslim olan, mü'min olmayan) **bil-umûm kâfir erkeklerin hiç biri ile de** (kadın ve kızlarınızı) **evlendirmeyiniz tâ ki onlar îman edinceye kadar** (nikâh etmeyiniz)! **Hiç şüphesiz mü'min bir köle, her hangi bir müşrikten** (îmansız bir kâfirden) —bu, sizin hoşunuza gitse (serveti, hürriyyeti, cemâli veya parlak istikbâli ile sizi meftûn ve hayran etse) de— **çok daha hayırlıdır** (Binâenaleyh böyle pek ziyâde câzib yönleri ile gözünüze girmiş bile olsalar, gayr-i müslim olan, îmansız kimselere hiç bir İslâm kadınını nikâhlamayınız). —Erkek olsun, dişi olsun— **O îmansız kâfirler; azâbı elîm olan ateşe** (Cehenneme) **çağırırlar. Allâh ise izn-ü emri ile cennete ve afv-ü mağfirete da'vet ediyor ve âyet-**

lerini (ahkâmını) **gafil insanlara beyân eyliyor. Tâki iyice düşünüp akıllarını başlarına alsınlar!..».** (14)

İşte bu âyet-i hakîme ile; küffâr ile münâkahât: onlardan kız almak veya onlara kız vermek, ikisi de kat'i sûrette men'edilip harâm kılınmıştır ve bu harâmın şiddetli olduğuna nazâr-ı dikkatleri celb için, ale'l-umûm gayr-ı müslimlere **«Müşrik»** denilmiştir. Allâh'ın kanunu olan Hak Dîn İslâm'da; zevceler kocalarına tâbi olurlar ve onların te'sîri altında bulunurlar. O halde bir mü'mine kadını bir kâfirle evlendirmek, onu ona tâbi kılmak, hâkimiyyeti ve te'sîri altında olmaya terk etmek ve çağrısına; «Evet» demeğe mecbur ve mahkûm eylemek olacağından o zavallı mü'mineyi kesin sûrette ateşe atmak demektir. Fakat bu ilâhi kanunu bilen ve kendini ona göre idare edecek olan erkekler hakkında bu zaruretler ve mahkûmiyetler kat'î değildir. Bu şartlar altında müslüman erkeklerin, Ehl-i Kitab kadın ve kızları ile evlenmelerine —mekruh olmakla beraber— ruhsat verilmiş, Mâide sûresinin 5. âyetindeki:

وَالْمُحْصَنَاتُ مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ مِنْ قَبْلِكُمْ

«Sizden evvel kitab verilenlerden (Ehl-i Kitab'dan) **hür ve iffetli kadınlar da, siz onları nikâhınız altına alarak mehirlerini verdiğiniz takdirde size halâl kılındı»**, cümlesi beyânı ile Ehl-i Kitab kadın ve kızları, bu âyetin birinci fıkrasından istisnâ olunup ruhsat verilmiş, fakat ikinci fıkra muhkem olarak kalmış ve Ehl-i Kitab olan kâfirlere kız, kadın vermek hiç bir sûretle câiz kılınmamıştır. Ehl-i Kitab kadınları ile evlenmenin câiz olduğu —mekruh da olsa— gösterilmiş olduğu halde; Müslüman kadınların, ehl-i kitab er-

---

(14) Bakara sûresi âyet: 221.

kekleri ile evlenmelerinin câiz olacağına dâir ne bir âyet vardır. Ne de ibâha delîli olarak bir hadîs vâriddir. Binâenaleyh İslâm'ın izzetinden nasibi bulunan iffetli hiç bir kadın; —manzarası ne derece parlak olursa olsun— hiç bir zaman kâfirin, firâş-ı zilletinde makhûr ve mübtezel olmaya râzı kalmaz. Râzı kalanlar, kâfirler ile evlenenler ise, onlardan daha zelil, daha alçak olanlardır. **«Murdar karılar, murdar erkeklere yakışır, onların dengidirler!..»**

Sâniyen; **«B»** maddesindekiler ile de evlenmek câiz değildir. Zira; **«İstihlâl-i ma'sıyet küfürdür»**. Hürmet-i (harâmlığı), kat'î delîller ile sâbit olan bir hükmü (zinayı) halâl sayan veya hafife alan kâfir olur. Zinânın harâm olduğu ise; kitâb, sünnet, icmâ-ı ümmet ve ma'nâ-yı ma'kul ile sâbittir. Binâenaleyh kerhâneciler ve buralarda çalışan fâhişeler gibi, zinâyı halâl addeden veya hafif görenler, müşrikler hükmünde olduklarından nikâhları meşru değildir, kat'iyetle harâmdır ve zinâ olur, müşrik nikâhından bir farkı olmaz-.. Onun içindir ki; îzâhı ile meşgul olduğumuz âyette; o zânî ile zâniye müşrik ile müşrikeye denk tutulmuş ve nihâyetinde : **«Ve bu** (zânî ve zâniye ile nikâhlanmak), **mü'minler üzerine harâm kılındı»** buyurulmuştur. Mersed-i Ganevî'nin, eski dostu, Mekke'li Anâk ile evlenmesine Peygamber (s.a.v.)in râzı kalmayıp; **«Onu nikâhlama»** buyurmasının sebebi de belki bu idi; Anâk müşrike idi. Binâenaleyh bu âyet; bu iki kısmın nikâhını harâm kılmakta bir **«Nass»**tır. Meğer ki tevbe ettikleri gerçekten sâbit olmuş bulunsun. **«Günâhlarından samimî sûrette tevbe eden kimse, onu işlememiş olan gibidir»!..**

Sâlisen; **«C»** bendinde olanlara gelince; bunların nikâhı tahrimen mekruh olmakla beraber câiz ve sahih olur. Çünkü bunlarda, zinâyı hafife alıp helâl say-

dıklarına dâir bir delîl mevcud değildir. Harâm ve büyük günâh olduğunu itirâf etmektedirler. Bu hâl için de zinâ yapmaları ise dînden, îmandan çıkmalarına sebeb olmaz ve işte adı geçen ihtilâf ancak bu kısım hakkındadır. Âyetin bu kısma da şumûlü vâzıh değildir. Bu yüzden mevrid-i ictihâd ve mevzû-u ihtilâf olmuştur. Yukarıda işâret ettiğimiz veçhile Selef ulemâdan bir cemâat; bunların nikâhını da —diğer iki kısım derecesinde tutup— câiz görmemişler ve mün'akid olmıyacağına kaail olmuşlardır. Şu kadar ki; Cumhûr ulemâ ve dört mezheb imamları; bu kısmın, nikâhının câiz ve mü'nakid olduğuna ve fakat tahrîmen mekruh olduğuna hükmeylemişlerdir!.

Bir Uyarma:

Mevzû-ı bahsimizdeki; **«Zânî ile zâniye:** (zinâ eden erkek ve kadın)»; başından hiç sahîh nikâh geçmemiş olan ve bekâr oldukları halde zinâ yapan erkek ve kadınlardır. İşte iffet ve nâmus sâhibi mü'minlerin, bunların nikâhından sakınmaları ve bunun tevlîd edeceği fitne-fesâttan korunmaları lâzımdır. Yoksa evlenmiş; başından sahîh nikâh geçmiş bulunan bir erkek veya kadın; dul olduğu halde dahî zinâ yapsa ve bu suçları usûl-ü dâiresinde sâbit olsa onların cezâsı Recm :Ölüm (taşlanarak öldürmek) olduğundan, mevzuumuz hâricidir. **«Bunların nikâhı, sahîh olur mu, olmaz mı?»** sorusu aslâ vârid değildir...

Fahr-ı Râzî, Ebu's-Suûd, İbn-i Kesîr, Beyzâvî, Keşşâf, Âlûsi, Elmalı'lı, Tefsîru Âyâti'l-Ahkâm (M. Ali Sâbunî) ve Mevdûdî'nin Sûre-i Nûr tefsirlerinde mezkûr olan; verilen bilgilerin özü işte budur. Biz tekrar sadede geliyor ve zinânın zararlarını kayd etmeğe devam ediyoruz (İnşâ'Allâhü Tealâ...)

5 — Zinânın ahlâki ve âilevî zararlarından biri de; zinâkâr kişilerin, fuhşiyâta düşkünlüğü nisbetinde zevcesi ve mahremleri hakkında «Gayret: Kıskanma» duygusunun cidden zaîflemiş olması veya tamâmen yok olmuş bulunmasıdır...

Karısının ve kızı, kız kardeşi gibi mahremlerinin; onun zinâcı olduğunu, murdar mahallerde dolaştığını fark etmeleri, onların gönüllerindeki mehâbetinden bir kısmını olsun düşürür, gözlerinde küçülür. Eğer dini terbiyeden dokunmuş, Allâh korkusu ile dikilmiş samimi bir iffet ve nâmus libâsı ile mütesettire değillerse ırz ve nâmuslarını, çekinmeden fedâ edebilirler, istediği yabancı ile rahatça düşüp kalkabilirler... Ve böyleler çoktur...

Halbuki mü'min gayûr: kıskanç olur. Irz-u nâmusuna halel verecek, izzet-i nefsini rencîde ettirecek fenalıklardan kendini, ailesini ve yakınlarını titizlikle korur. Bu hususta kat'iyyen ta'vizkâr olamaz ve müsâmahakâr davranamaz. Çünkü bu ona, Allâh'ın emridir ve emânetidir. Tirmizi'nin (3530 numara ile) Abdullâh İbn-i Mes'ûd (r.a.)den rivâyet ettiği hadîs-i şerîfte Hâtemü'l-Enbiyâ (s.a.v.) efendimiz şöyle buyurmuşlardır:

لاَ اَحَدَ اَغْيَرُ مِنَ اللّٰهِ وَلِذٰلِكَ حَرَّمَ الْفَوَاحِشَ مَاظَهَرَ مِنْهَا وَمَابَطَنَ

«(Kulları hakkında) **Hz. Allâh** (c.c.) **den daha kıskanç kimse yoktur. Bunun içindir ki; fevâhişi** (zinâ gibi çirkin fiilleri, kötü sözleri ve bilumûm fuhşiyâtı); **açığını da, gizlisini de harâm kılmıştır.»** Bu hadîsi, Kitâbü'n-Nikâh'da Buhârî de rivâyet etmiştir.

Aynı bâbda, Buhârî'nin Ebu Hüreyre (r.a.)den tahrîç ettiği hadîste şöyle buyurulmuştur: **«Allâh'ın gayreti: kıskançlığı; mü'min kulların, Allâh Teâlâ'nın harâm kıldığı şeyleri işlememeleridir».**

Yine imam Buhârî; Kitâbü'n-Nikâh'ın **«Gayret : Kıskançlık bâbı»**nda tahrîç etmiş; Ensâr ulularından Sa'd İbn-i Ubâde (r.a.) şöyle demiştir :

«Karımla birlikte bir erkek görsem, hiç fırsat vermeden kılıcımın keskin ağzı ile onu vurur gebertirim.» Bunun üzerine Peygamber (s.a.v.) :

أَتَعْجَبُونَ مِنْ غَيْرَةِ سَعْدٍ؟ لَأَنَا أَغْيَرُ مِنْهُ وَاللّٰهُ أَغْيَرُ مِنِّى

«Sa'd'ın bu kıskançlığından hayret mi ediyorsunuz? (Sa'd, cidden gayûr insandır) **Ben, ondan daha kıskancım. Allâh Teâlâ ise benden muhakkak daha kıskançtır».**

Bu hadîsi; 1499 rakamla Müslim de rivâyet etmiş, sonunda şunu ziyâde etmiştir :

«Allâh Teâlâ (herkesten ziyâde) **gayret** (kıskançlık) **sâhibi olduğu içindir ki, fuhşiyâtın her türlüsünü; açık olanını da, gizli olanını da harâm kılmıştır».** (Umdetü'l-Kaari : 9/506-8)

Binaenaleyh bir mü'minin, eşine ve mahremlerine karşı kıskanç olması; onları, yabancıların zehirli nazarlarından dahi esirgemesi bir fazîlettir, bir kemâl sıfatıdır. Bu kıskançlık huyu erkekler ile kadınlar arasında ortak ve umûmî olmakla beraber, şüphesiz ki serîu'l-infiâl olan : tez alınan kadın kısmında bu fıtrî seciye daha fazladır. O halde onların da kocalarının kötü yollara gitmesine mâni olmaları lâzımdır. Bir evli erkeğin, zinâya gitmesi bir nevi karısını beğenmemekten ileri gelmektedir...

Bir de **«Eşyâda aslolan ibâha : mubâhlık»** olduğu ve harâm olduğuna dâir bir delîl bulunmadıkça ibâha ile amel etmek câiz bulunduğu halde; bu ibâha da; insanlar, insanların canları ve ırz-u nâmusları dâhil değildir. Malların fil'asl mubâh olması, insanların canını, ırzını ve hukukunu korumak içindir. Hâsılı; can-

larda ve ırz-u nâmuslarda asl olan ibâha değil, hurmet (harâmlık)tır. Binaenaleyh bir insanın, kendini öldürmeğe hakkı olmadığı gibi, ırz ve nâmusunu başkasına satmaya da hakkı yoktur. Irzı hakkında dilediği şekilde tasarrufta bulunmaya mezûn değildir. Ancak Allâh'ın emrine ve ahkâmına uygun olarak meşru sûrette evlenmesine izin verilmiştir. Hılâfına hareket edenlerin fâcir, fâsık oldukları muhakkaktır. Başkalarının ırz-u nâmusunda gözü olanlar ve başkalarının karısından, kızından gayr-i meşru biçimde yararlanmaya çalışanlar, gün gelir ırz ve nâmusunu koruyamaz, iffet ve itibârı pâyimâl olur Karısı veya kızı gibi yakınlarından birinin, —hafizanallah— bu menfur belâ (zinâ) ile mübtelâ olduğu görülür, böylece ırzı ve izzet-i nefsi yıkılır gider! Arabçada: **«Men dakka dukka»** diye bir tabîr vardır, bunun Türkçe'de karşılığı: **«Tepme kimsenin kapısını, teperler kapını»** şeklinde ifade edilir. Bir Hadîs-i Şerifte de:

مَنْ زَنَى زُنِيَ بِهِ وَلَوْ بِحِيطَانِ دَارِهِ

«Kim zinâ ederse, evinin duvarları (içinde bulunanlardan biri) ile de olsa onunla behemehal zinâ edilir (ve böylece henüz dünyâda iken cezâsı verilir)». (İbnü'n-Neccar Hz. Enes'den, C. Sağir).

يَا شَبَابَ قُرَيْشٍ اِحْفَظُوا فُرُوجَكُمْ لَاتَزْنُوا اَلَا مَنْ حَفِظَ فَرْجَهُ فَلَهُ الْجَنَّةُ

«Ey Kureyş'in İslâm gençleri! Irzınızı: avretlerinizi koruyunuz da zinâ etmeyiniz. İyi biliniz ki herkim ırzını, iffetini (zinâdan) hıfzederse şüphesiz ona cennet vardır.»

(Hâkim ve Beyhakî tahrîç etmişlerdir. Semîru'l-Mü'min sahîfe: 219).

Kötülükler hiç bir zaman cezâsız kalmaz. Allâh mutlak âdildir ve intikam sâhibi Azîz-i Celîldir ki; ırz

ve nâmus düşmanlarını, ihmâl etmez, daha dünyâda iken yaptıklarının misliyle cezâlarını verir ve yaptıklarının acısını çektirir. Nice iffet ve ırz düşmanlarının : zinâcıların henüz bu dünyada iken rezîl ve rüsvây oldukları görülegelmiştir. Bu onlara ne büyük bir cezâdır!.. Bunun içindir ki; Tirmizî'nin, Muâz (r.a.)-den rivâyet ettiği bir hadîste Resûl-i Muhterem (s.a.v.) efendimiz :

مَنْ عَيَّرَ أَخَاهُ بِذَنْبٍ لَمْ يَمُتْ حَتَّى يَعْمَلَهُ

«**Kim bir** (dîn) **kardeşini, her hangi bir suçla ta'yîr** (rezîl) **ederse** (ilâhî bir cezâ olmak üzere) **onu işlemedikçe** (onunla mübtelâ olmadıkça) **ölmez**». (15) buyurmuştur.

Taberânî'nin Evsat'ta İbn-i Ömer'den, yine Taberânî'nin ve Hâkim'in Câbir (r. anhüm)den rivâyet eyledikleri hadîs-i şerifte ise şöyle buyurulmuştur :

بَرُّوا آبَاءَكُمْ تَبَرَّكُمْ أَبْنَاؤُكُمْ وَعِفُّوا تَعِفَّ نِسَاؤُكُمْ

«Babalarınıza (ve analarınıza) **iyilik, itâat edin ki; oğullarınız da size iyilik ve ihsânda bulunsun!. İffetli, nâmuslu olunuz** (halkın, iffet ve ırzından elinizi, dilinizi çekip çevirin, kimsenin ırzında gözünüz olmasın) **ki; sizin kadınlarınız da iffet, nâmus dâiresinde yaşamış olsun**», (16)

Câmii Sağîr hâşiyesinde, bu hadîsin şerhinde Muhammed Hafnî hoca şöyle acîb bir kıssa kaydediyor :

«Bir gün Yezîd'in karısı dışardan gelmiş, onu guslederken görmüş ve ona : «Bu ne?» diye sormuş. Yezîd, fülânın karısı ile zinâ ettiğini haber vermiş. Sonra günün birinde Yezîd eve geldiğinde, karısını yıkanırken bulmuş ve ona : «Bu hâl nedir?» diye sorduğun-

---

(15) el-Câmiu's-Sağîr «Men harfi bölümü.
(16) a.g.e. «Berrû» kelimesi ile başlar.

da! «Senin, zevcesi ile zinâ ettiğin kişi benimle zinâ yaptı» cevabını vermiş!..»

Müfessir Âlûsi; İsrâ sûresinin 32. «Zinâya yaklaşmayın...» meâlindeki âyetinin tefsirinde:

«Bu babda vârid olan haberlerden malûm oluyor ki; zinânın neticeleri çirkindir. Ezcümle; zinâ, ateşe ve azâb-ı şedide îrâd (ve idhâl) eder, fakirlik verir, hüsn-ü behâyı giderir, ömrün kısalmasına sebeb olur ve (hepsinden daha vahim olanı:) o, zinânın bir benzerini, zürriyetinden birinin irtikâb etmesiyle zânî cezalandırılır» dedikten sonra şöyle acib bir kıssa kaydetmiştir:

«Kırallardan birisine bu (zinâcının, yaptığının misliyle muâhaza olunacağı, çocuk çoluğunda böyle bir faziha ile mübtelâ olacağı) söz, söylenince o melik bunu kızı ile tecrübe etmek (denemek) istedi. Kerîmesi son derece güzel idi. Onu bir kadınla beraber gönderdi ve kadına; kızına dilediği hangi şeyle taarruz edecek olan hiç kimseye mâni olmamasını (müdâhale etmemesini) de emreyledi. Yüzünü de açmasını ona emir buyurdu. Böylece kadın onunla (kıralın kızıyla) sokak sokak çarşılarda dolaştı. Hiç bir kimsenin yanından geçmediler ki hayâ ve hacâletinden (kızdan utandığı, sıkıldığı için) o kimse başını aşağıya eğmiş olmasın, behemehal eğmişti. Kadın, bu kızla şehrin bütün sokaklarında dolaşıp da hiç bir kimse buna göz atmayınca onunla dönüp kıralın sarayına gelmiş, içeriye girmek isterken bir kişi, kızı tutup öpmüş, sonra da bırakıp gitmiş. Bundan sonra kadın, kızı (babası) melikin huzûruna koymuş ve hâdiseyi ona anlatmış, bunun üzerine melik şükür secdesi yapmış ve; «Hamd olsun Allâh Tealâ'ya; ömrüm boyunca yabancı bir kadını bir kere öpmenin dışında zinâ diye bir şey benden sâdır ve vâki olmamıştır, o suçumla kısâs olarak

cezâmı bana Rabbim çektirdi», diyerek, o sözün doğru olduğunu ve kısâsın kıyâmete kalmayacağını tasdîk eylemiş!..» Rûhu'l-Maânî-Â l û s î c. 15, s. 64.

Allâh'ım, bizi, zürriyetlerimizi ve bize müntesib olan kimseleri fuhşiyâtın her nev'inden; açığından da, gizlisinden de Nebî (s.a.v.) hürmetine hıfz-u himâye eyle. Â m i n.

Evet; kısâs Kıyâmete kalmaz. Yapan bulur!. O halde bir mü'min, böyle bir ibtilâya ma'ruz kalıp rezil, rüsvây olmamak isterse —ki, muhakkak ister— iffeti ile yaşamalı, nefsi için sevdiğini dîn kardeşleri için de sevmelidir. Kendisi hakkında hoş görmediği şeyleri başkalarına da revâ görmemelidir. Çünkü herkes izzet-ü nefs sâhibidir. İffet ve izzet-i nefs sâhibi olmayanlar; karısının, kızının ırz-u nâmusunu korumıyan; onlara, başkaları ile düşüp kalktığını (fâhişelik yaptığını) bildiği halde ses çıkarmıyanlar, seyirci olup gerekli tedbiri almıyan ve alâkasını kesmiyenler «insan» değillerdir. Hattâ hayvan bile olamazlar. Çünkü her erkek hayvan; meselâ bir at veyâ —af buyurun— it, hattâ bir horoz dişisini başkalarından mutlaka korur; muhîtine, ağyârı yaklaştırmaz, yaklaştırmamak için dövüşür, mücâdele verir. Yalnız o iğrenç mahlûk (domuz), bu kaydın dışındadır. O eşini, hiç bir yabancıdan kıskanmaz. Bu âdî, alçak huy da, daha ziyâde domuz eti yiyenlerde görülür. Gıdâların, karakterlerin bozulmasında büyük te'sîri vardır. Bu hikmete binâendir ki; tâze çocuklara, seciyesi bozuk, kirli kadınlardan süt anneler tutulmaması; bunların emzirmelerine müsâade edilmemesi —dînimizce— tavsiye buyurulmuştur...

İşte domuz eti yiyenlerin de; iffetsizlik ve gayretsizlikte; zevcesini kıskanmamakta, o habis mahlûk gibi karekteri olur; karısının, kızının her türlü rezâleti

irtikâb etmesine seyirci kalır da aldırış etmez ve böyleler Allâh katında; domuzdan daha alçak, sefih bir mahlûktur. Bunlara: karısını, kızı ve kız kardeşi gibi mahremlerini yabancılardan kıskanmayan, fâhişelik yaptığını bildiği halde ses çıkarmayanlara «D e y y û s» denilir (ki; Allâh Tealâ, bu denâetten: alçaklıktan bizleri muhâfaza buyursun. Âmîn!).

Abdullâh İbn-i Ömer ve Ammâr İbn-i Yâsir (r. anhüm)den gelen müteaddid rivâyetlerde, Resûlullah (s.a.v.) efendimiz:

لَا يَدْخُلُ الْجَنَّةَ دَيُّوثٌ

«Deyyûs (karısının, zinâ yapan bir fâhişe olduğunu bilip de, ondan alâkasını kesmeyen) **Cennete giremez»** buyurmuşlardır. (17)

6 — Zinâ mezniyyeyi (zinâ edilen kadını) ve dolayısiyle onun hısım akrabâsını rezil, rüsvây etmiş olacağından, zânî ile o kadının âilesi ve akrabâsı arasında hiss-i adâvet doğmasına ve birbirlerini öldürmeye kadar varan cinâyetlerin vuku bulmasına müncer olan bir fitnedir, bir çıban başıdır.

Binâenaleyh zinâ denilen mel'anet, cemiyetin huzur ve emniyyetini ihlâl eder. Toplumun âhengi bozulur, birliği ve dirliği kaybolur. Çünkü bu menfûr fiil yüzünden, fertler arasında bulunması lâzım gelen mütekâbil (karşılıklı) sevgi, hürmet kalmaz, yerini kin ve husûmete terkeder. Âileler içersine gayr-i meşru çocuklar sokulmuş ve neticede nesiller bozulmuş olur. Zinâdan doğan —aslında bi-günâh— zavallı çocuklar, yabancı kimselere **«baba»** demeğe; ırz-u nâmusunu muhâfaza etmekten âciz olan o bi-çâre (!) sözde er-

---

(17) İmam Ahmed, Nesâî ve Ebû Dâvud Tayâlisî. İbn-i Kesîr tefsîri c. 3, s. 263.

kekler de, başkasının çocuğunu «**Oğlum-kızım**» diye âğuş-u şefkatine alıp sevmeğe mecbur bırakılır!.. Şüphesiz bu, bir kadının kocasına karşı yapabileceği en büyük hiyânet ve cinâyettir...

Binâenaleyh zinâ; nesebleri karıştıran, nesilleri soysuzlaştıran, âilevî ve ictimâî râbıtaları keserek yuvaların yıkılmasına ve cemiyetlerin munkarız olmasına sebeb olan ve bir nîce nâmuslu kimseleri, ebediyyen mahcubiyet altında bırakan iğrenç bir felâkettir!.. İffet ve edeb sâhibi bir kimsenin, zinâ misâli bir fazîhanın haysiyyetşiken ağırlığı altında hayâtını sürdürmesi şüphesiz fecî bir manzaradır (!..).

7 — Zinânın şüyû bulduğu milletler, Allâh'ın gazabına uğrar ve o beldelerde hayr-u bereket kalmaz...

Zinânın şâyi (yaygın) olduğu beldelerde, pek-tabii olarak veled-i zinâlar çoğalır. Zinâdan doğan çocukların bulundukları yerlere bağlılıkları pek gevşek olur. Bunlar; anne-baba gibi, şefkatli bir mürebbînin nezâretinde, taht-ı terbiyesinde yetişmiş olmadıklarından, din-ü diyânet feyzinden, uhuvvet : kardeşlik hissinden ve vatan sevgisinden mahrum olurlar. Allâh'tan korkmazlar, sorumluluk duygusu taşımazlar... Cüz'î menfaatlar karşılığında, vatanlarını satabilirler, hürriyyet ve haysiyyetlerini basit şeylerle değişebilirler. Binâenaleyh bunların çoğaldığı yerlerde; zulüm, zillet, fuhş ve meskenet artar ve çok geçmeden —maâzallah— Allâh'ın âfetleri yüz gösterip, felâketler yağmaya başlar. Nitekim bir hadîs-i şerifte Resûl-i Mustafa (s.a.v.) şöyle buyurmuşlardır :

إِذَا ظَهَرَ الزِّنَا وَالرِّبَا فِى قَرْيَةٍ فَقَدْ اَحَلُّوا بِاَنْفُسِهِمْ عَذَابَ اللّٰهِ

«**Zinâ ve ribâ** (fâiz) **bir beldede zuhûr edip, meydan aldığı zaman, artık o belde halkı, kendilerini Al-**

lâh'ın azâbına marûz bırakmışlar; üzerlerine azâb-ı ilâhînin inmesine sebeb olmuşlardır!». (18)

Diğer bir hadis-i şerifte de şöyle buyurulmuştur:

لاتَزَالُ أُمَّتِى بِخَيْرٍ مَالَمْ يَفْشُ فِيهِمْ وَلَدُ الزِّنَا فَإِذَا فَشَا فِيهِمْ وَلَدُ الزِّنَا فَأَوْشَكَ اَنْ يَعُمَّهُمُ اللّٰهُ بِعَذَابٍ

«Ümmetim, içlerinde zinâdan doğma çocuklar yayılmadıkça hayr-u bereket ile yaşamaya devam ederler. Aralarında veled-i zinâlar yayılıp çoğaldı mı? Çok geçmez, Allâh Tealâ umumuna bir azâb gönderir (bir felâket gönderme zamanı yaklaşmış demektir)». (19)

لَايَبْغِى عَلَى النَّاسِ اِلاَّ وَلَدُ بَغِيٍّ اَوْ فِيهِ عِرْقٌ مِنْهُ

«İnsanlara karşı tecâvüz (ve saldırı)da bulunan kimse muhakkak ki veled-i zinâdır veya kendisinde ondan bir damar vardır.»

(Beyhakî Âlûsi Tefsiri Cüz: 11 S. 89)

Bu hadîslerden, her ne kadar Allâh tarafından gönderilen tabiî âfetlerin sebebi, zinâdan doğma çocuklarmış gibi anlaşılıyorsa da, âfet ve felâketlerin asıl sebebi, o, fi'l-i menfûru işleyen zânî (erkek) ile zâniye (kadın)dır. Çünkü suçun fâili, bunlardır. Çocuklar haddizâtında bî-günâhtırlar. İhmâl sonucu sonradan yaramaz hâle gelirler.

Istılâhlar (terimler):

Yeri gelmişken burada bazı ıstılâhlar kaydetmek isteriz. Şöyle ki:

İslâm hukukunda (fıkhında); zinâ eden erkeğe

---

(18) Taberâni ve Hâkim İbn-i Abbâs (r.a.) dan. el-Câmi-u's-Sağîr «İzâ Zahere» kelimesi.

(19) İmam Ahmed ve Ebu Ya'lâ Meymune (r. anhâ) dan. Tergib Terhîb: 3/277.

«Zânî», zinâ eden kadına da «Zâniye» denilir. «Mezniyye» ise, zinâ edilen kadın demektir. Her «Mezniyye», «Zâniye» olmadığından, iki ta'bir arasındaki farkı bilmek lâzımdır. Çünkü «Mezniyye», zinâ eden değil, zinâ edilen kadın demektir. Halbuki bir kadınla rızâsı olmadığı halde, cebren de zinâ edilebilir. Böyle rızâsı olmıyarak zorla ırzına tecâvüz edilen kadın «Mezniyye»dir, fakat «zâniye» değildir. Çünkü «Zâniye» diye, ancak kendi rızâsı, kendi arzusu ile zinâya imkân veren kadına hitâb edilir. O, rızâ ve muvâfakat göstermesi sebebiyle zinâ suçunu işlemekte erkeğe ortak bir fâildir. Cebren zinâ edilen, zorla ırzına geçilen kadın ise, fâil değil, mef'ûldür. Binâenaleyh günâhsızdır. Demek ki; her zâniye, mezniyyedir. Fakat her mezniyye, zâniye değildir...

8 — Zinânın meydan aldığı çevrelerde korkunç hastalıklar yüz gösterir.

İbn-i Mâce, Kitâbü'l-Fiten'de (4019 numara ile) Abdullâh İbn-i Ömer (r.a.)dan rivâyet etmiş, o şöyle demiştir:

Resûlullâh (s.a.v.) bizlere karşı yönelip de buyurdular ki:

«Ey Muhâcirler cemâatı! Beş haslet vardır ki; siz bunlarla mübtelâ olduğunuz zaman (bunlar sizde vâki olduğunda haliniz nice olur?!). **Sizin onlara yetişmenizden Allâh'a sığınırım!.**

(1) **Zinâ** (gibi fuhşiyât); **bir cemiyette, tâ onu alenen işleyecekleri halde aslâ meydan almaz, eğer bir beldede zinâ** (fuhuş), **onu âşikâre irtikâb edecekleri derecede yaygınlaşırsa behemehal o cemiyette, evvelce gelip geçmiş olan eslâfında** (atalarında) **görülmemiş ve adı işitilmemiş bulunan hastalıklar** (dertler, ağrılar) **ve tâûn** (kolera) **yaygın hâl alır.**

(2) **Ticâret erbâbı; ölçeği, terâziyi noksan yapsın-**

lar da, kıtlık - kuraklık yılları, yiyecek sıkıntısı (geçim darlığı) ve hükümdarın kendilerine zulmetmesi (gibi sert idâresi) ile yakalanıp cezâlandırılmış olmasınlar (mutlaka olurlar).

(3) Mallarının zekâtını men'edip vermezlerse, behemehal semânın (bereketli) yağmurundan mahrum kalırlar. Zâten (günâhsız) hayvânât olmasa yağmur yüzü görmezler ya!..

(4) Allâh'a verdikleri ahdi ve Resûlüne verdikleri ahdi bozmazlar. Eğer Allâh'a ve Resûlüne verdikleri kulluk ve ümmetlik ahdine vefâsızlık edip gadrederlerse, Allâh Tealâ; mutlaka onlar üzerine başkalarından (ağyârdan) bir düşman musallat eyler, onlar da (bunları kahredip) ellerindeki (mallarının ve ni'metleri)nin bir kısmını olsun alırlar!..

(5) İmamları (devlet adamları); Allâh'ın kitâbı(nın ahkâmı) ile amel edip hükmetmedikleri ve (icrâ, hüküm prensiblerini) Allâh (c.c.)ın inzâl buyurduğu Kur'ân-ı Hakîm'den seçmedikleri müddetçe başları belâdan kurtulmaz, muhakkak Allâh-ü Zü'l-Celâl; be's-ü belâlarını kendi aralarında eyler (de, dâhili kavgaların, çarpışmaların, iç huzursuzluğun be's-ü şiddetini acı acı tattırır)!..». (*)

Acabâ milletlerin bugün içinde bulunduğu; ahlâki buhranların, ekonomik darlıkların ve ictimâi dertlerin, bunalımların (herc-ü mercin) gerçek sebebini anladınız mı?. Bu musibetlerden, bunların sebeb olduğu ve olacağı âfet, maddi ve mânevi felâketlerden kur-

---

(*) Hz. Muhammed (s.a.v.)'in beyan buyurduğu idare, İslâmi bir idare, devlet yapısı da İslâmi bir devlet yapısıdır.
Devlet sistemi lâik esaslara göre düzenlenmiş olan ülkeler için bu esasın bir anlam ifade etmediği esasına işaret etmek yerinde olur.

tulmak, emniyet ve huzûr içinde mes'ûd bir hayât yaşamış olmak için köklü tedbirler alınıyor mu?..

Artık hâdiselerden (olaylardan) ve olanlardan ibret alıp samîmiyetle Allâh'a tevbe etmenin; kâinât kendinin olan, mutlak tasarrufunda bulunan ve âlemde hükmü, ilelebed cârî olan Mâlikü'l-Mülk Mevlâmıza bi-hakkın teslîm olmanın zamanı gelmedi mi?..

Asırlar temâdî ettikçe ortaya, yeni yeni adlarla (veya adı belirsiz), tedâvisi güç ve hatta imkansız korkunç hastalıklar çıkmakta; kezâ insanlığı, her zaman ve her yerde tehdîd ve tedirgin eyleyen tabiî âfet ve felâketlerin sonu gelmemektedir. Hiç şüphesiz bunların, gerçek sebebleri, insanların ısyânı ve azgınlığıdır. Bunlar âsî ve ısyânkâr (ahlâksız) cemiyetlere ilâhî birer cezâ ve ukubettir. Alınan sırf maddî tedbîrler, bu kabil felâketlerden, dert ve belâlardan korunmak için aslâ kâfî değildir. Mânevî hastalıkların, tedâvisi de ma'nen olur. Sebebi, mânevî olan dert ve belâlara karşı da mânevî tedbirlere ihtiyâç vardır. Zinâya, zulme meydan vermemek, ısyânlara ve her türlü ahlâksızlıklara da son vermek lâzımdır. Aksi halde milletlerin başı, dert-belâdan kurtulmaz, âfetlerin ve —tedâvisi imkânsız hastalıklar gibi— amansız dertlerin ardı, arkası kesilmez. Bu risâlemizin mukaddimesine bakınız.

İbn-i Mâce'nin İbn-i Ömer (r.a.)dan tahrîç eylediği bu hadîsi, Beyhekî de rivâyet etmiş; Hâkim de, bunun benzerini Büreyde (r.a.)den tahrîç edip; «**Müslim'in şartı üzere «Sahîh»tir»**, demiştir. Bunu, İb-ni Ömer'den Bezzâr da tahrîç etmiştir. Onun rivâyetinin meâli ise şöyledir:

«(Âdil) **Sultan: devlet reîisi, yer yüzünde Allâh'ın gölgesi** (gibi)**dir ki; kullarından her mazlûm kimse ona sığınır. Eğer** (idârede) **adâlet ederse onun için**

ecr-u sevâb olur. Raiyye (idâre edilen halk) **üzerine de bundan dolayı şükretmek vâcib olur. Ve eğer zulmedip haksızlık yapar** (katı davranır)**sa onun üzerine** (bundan dolayı) **günâh yazılır, raiyyenin de sabretmesi** (müslim bir devlet reisine, karşı çıkmaması) **icâbeder. Vülât-ü umûr : iş başında olanlar zâlimlik yaptığı zaman gökten yağmur yağmaz, kıtlık olur. Zenginler taarfından zekât verilmediği vakit de** (zekâtı verilmeyen mallar ve) **hayvanlar helâk olur** (Çünkü malın te'mînâtı zekâttır, serveti ve malları zekât korur, zekât nemâlalandırır). **Zinâ meydan aldığı zaman ise** (o beldede) **fakr-u zaruret, zillet ve meskenet yüz gösterir, yayılır. Emânet zâyi olup ahidler bozulduğunda ise devlet, el değiştirip kâfirlerin olur** (mü'minlere karşı, kâfirlerin devlet ve sultası kuvvet kazanır)». (20)

Akl-ı selîm sâhiblerine, çok yönlü ibret veren bu hadîsi, İmam M â l i k hazretleri de; İbn-i Abbâs (r.a.) dan, mevkufen rivâyet etmiştir. Teberrüken, o rivâyetin lâfzını da burada kaydediyoruz.

مَاظَهَرَ الْغُلُولُ فِى قَوْمٍ اِلاَّ اَلْقَى اللّٰهُ فِى قُلُوبِهِمُ الرُّعْبَ وَلاَ فَشَا
الزِّنَا فِى قَوْمٍ اِلاَّ كَثُرَ فِيهِمُ الْمَوْتُ وَلاَ نَقَصَ قَوْمٌ الْمِكْيَالَ وَالْمِيزَانَ
اِلاَّ قُطِعَ عَنْهُمُ الرِّزْقُ وَلاَ حَكَمَ قَوْمٌ بِغَيْرِ حَقٍّ اِلاَّ فَشَا فِيهِمُ الدَّمُ
وَلاَ خَتَرَ قَوْمٌ بِالْعَهْدِ اِلاَّ سُلِّطَ عَلَيْهِمُ الْعَدُوُّ.

«**Bir millette gulûl : ganîmete hıyânet, devlet mallarında sû'i isti'mâl yapılsın da Allâh Tealâ onların kalbine korku bırakmasın** (behemehal kalblerini korku ile doldurur, halbuki Kur'ân-ı Hakîm; bu korku ve dehşetin, Allâh'a şirk koşmaları sebebiyle kâfirlerin gönüllerine bırakılacağını haber veriyor. Devlet

---

(20) el-Tergîb ve'l-Terhîb : 3/169-170 / 285 - 286. Câmi-i Sagîr ve Şerh-i Sirâc-ı Münîr : 2/232.

mallarında keyfî tasarruf yapan sûi isti'mâlciler de bu cezâya müstehak oluyor). **Bir cemiyette zinâ yaygın hâle gelirse mutlaka onlarda ölüm** (olayı) **çoğalır. Bir toplum, ölçeği ve tartıyı eksik yaptıkları takdirde** (Allâh tarafından) **mutlak surette rızıkları**(nın bereketi) **kesilir.**

Bir cemiyetin hâkimleri, haktan başkası ile hükmetsinler de, içlerinde kan yayılmasın (bu, olur şey değildir), **onlarda behemehâl kan**(lı cinâyetler) **şâyi ve vâki olacaktır.**

Bir millet, ahidlerini bozsun (ahde vefâsızlık etsın) **da üzerlerine düşman musallat kılınmasın** (ne mümkün- Muhakkak musallat olunacaktır)». (21)

9 — Zinâda; katl-i nefs: adam öldürmek ma'nâsı da vardır!..

Vâcib Tealâ hazretleri; En'âm sûresinin 151. âyetinde şöyle buyurmaktadır:

قُلْ تَعَالَوْا اَتْلُ مَا حَرَّمَ رَبُّكُمْ عَلَيْكُمْ اَلَّا تُشْرِكُوا بِهِ شَيْـًٔا وَبِالْوَالِدَيْنِ
اِحْسَانًا وَلَا تَقْتُلُوا اَوْلَادَكُمْ مِنْ اِمْلَاقٍ نَحْنُ نَرْزُقُكُمْ وَاِيَّاهُمْ
وَلَا تَقْرَبُوا الْفَوَاحِشَ مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَمَا بَطَنَ وَلَا تَقْتُلُوا النَّفْسَ الَّتِي
حَرَّمَ اللّٰهُ اِلَّا بِالْحَقِّ ذٰلِكُمْ وَصّٰيكُمْ بِهِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ

«(Habîbim) **de ki: Geliniz, Rabbinizin üzerinize asıl neler harâm kıldığını okuyayım; O'na hiç bir şey şerik koş**(up ortak yap)**mayın. Anaya, babaya iyilik, ihsân edin** (onları aslâ incitmeyin).

Yoksulluktan dolayı (fakîr olduğunuz için veya fakîr, yoksul düşeriz korkusu ile **evlâdınızı: çocuklarınızı öldürmeyin. Sizin de, onların da rızkını biz veriyoruz** (sizi ve onları merzuk edip besleyen ve besleyecek olan siz değilsiniz, biziz. Binâenaleyh rızık tah-

---

(21) Mişkâtü'l-Mesâbîh; 5370 numaralı hadis.

silinden acziniz dolayısiyle açlığa veya ölüme mahkûm olduğunuza hükmedip de kaatillik cinâyetini irtikâba kalkışmayın).

Fuhşiyâta : zinâ gibi aşırı çirkin olan kötülüklere yaklaşmayın; açığına da, gizlisine de (yaklaşmayın).

(Kısâs ve zinâ gibi meşru bir sebeble olmadıkça) **Allah'ın** (demini masun ve muhterem ve) **katlini : öldürülmesini harâm kıldığı cana kıymayın** (her hangi bir nefsi öldürmeyin), **meğer ki sâbit bir hak ile olsun. İşte Rabbiniz size, aklınızı başınıza alasınız diye bu** (emri, nehyi; bu beş teklîfi, kemâl-i rahmetiyle müekked bir surette emredip bu)**nları tavsiye eyledi».**

Bu âyetlerin bir nazîri de İsrâ sûresinde mezkûrdur. Bu sûrenin 31-33. âyetlerinde ise şöyle buyurulmaktadır :

وَلَا تَقْتُلُوٓا اَوْلَادَكُمْ خَشْيَةَ اِمْلَاقٍ نَحْنُ نَرْزُقُهُمْ وَاِيَّاكُمْ اِنَّ قَتْلَهُمْ كَانَ خِطْاً كَبِيراً.

«Evlâdlarınızı fakîrlik korkusuyla öldürmeyin. Onları da, sizi de biz rızıklandırıyoruz. Hiç şüphesiz onları öldürmek büyük bir suçtur».

وَلَا تَقْرَبُوا الزِّنٰى اِنَّهُ كَانَ فَاحِشَةً وَسَآءَ سَبِيلاً.

«Zinâya yaklaşmayın. Çünkü o, şüphesiz (çirkinliği gayet açık ve şenâati son derece aşırı) **bir fâhişe** (bir hayâsızlık ve şerefsizlik) **dir ve onun yolu ne kadar kötüdür** (çünkü neseblerin karışıp, nesillerin bozulmasına ve fitne-fesâdın yayılmasına sebebtir)**».**

وَلَا تَقْتُلُوا النَّفْسَ الَّتِى حَرَّمَ اللّٰهُ اِلَّا بِالْحَقِّ ...

«Allâh'ın harâm kıldığı cana, (katlini mubâh kılan) **haklı bir sebeb olmadıkça kıymayın. Ve her kim mazlûm olarak** (katlini vâcib veyâ mubâh kılan haklı bir sebeb bulunmadığı halde) **öldürülürse muhak-**

kak biz onun velisine (mirâscısına maktûlün hakkını taleb ve takib husûsunda) **bir salâhiyet** (ve yetki) **vermişizdir. Artık o da katilde isrâf etmesin** (meşru haddi tecâviz eylemesin). **Çünkü o, cidden yardıma mazhar edilmiştir».** Alûsî ve Hak Dîni tefsîrleri.

Görülüyor ki; her iki sûrede mezkûr olan âyetlerde **«Zinâya yaklaşmayın... Zinâ ve livâta gibi fuhşiyâta yaklaşmayın...»**, fıkraları; zinâdan kat'iyetle nehyeden ve sûret-i kat'iyede harâm olduğunu bildiren âyetler; evlâdları öldürmekle haksız yere adam öldürmekten nehyeden âyetler arasında yer almış; bu hüküm, o iki hükmün ortasında zikr edilmiştir. Acabâ niçin?

Zinâ; nesebleri zâyi' etmesi ve nesilleri bozup, babasız ve bakımsız hâle getirmesi itibâriyle evlâdları öldürmek mesâbesindedir de onun için!.. Zîrâ veled-i zinâlar, neseblerinin sâbit olmaması yüzünden ölü hükmündedirler.

Demek oluyor ki zinâ; haddizâtında pek büyük bir günâh olmakla beraber adam öldürmekle yanyana zikredilen ve bir kaç cihetten cana kıyma vahşetini tazammün eden azîm bir cinâyettir.

Evvelâ; zinâ —daha evvel işaret ettiğimiz gibi— çok fecî netîceler tevlîd edecek olan kanlı cinâyetlere sebeb olmaktadır.

Sâniyen; Zinâ fi'linde, bir hayât maddesi olan suyu (nutfeyi), gayr-i meşru surette akıtmakla heder etmek vardır. Halbuki bu, büyük hatâdır. Çünkü Peygamber (s.a.v.) efendimiz:

مَا مِنْ ذَنْبٍ بَعْدَ الشِّرْكِ اَعْظَمَ عِنْدَاللّٰهِ مِنْ نُطْفَةٍ وَضَعَهَا رَجُلٌ فِى رَحِمٍ لَايَحِلُّ لَهُ.

«Allâh Tealâ katında şirkten sonra, bir erkeğin nütfesini (suyunu), **kendisine halâl olmayan bir «Ra-**

him»e koymasından daha büyük bir günâh yoktur», buyurmuşlardır. (22)

Sâlisen; nûtfeyi, gayr-i meşru yerlere sarfetmeyi istilzâm eden zinâ fazîhasını, daha nîce elîm hâdiseler ta'kib etmektedir.

Zinâdan hâmile kalmış olan bir kadın, hılkatı belli olsun veya olmasın o çocuğu, behemehâl iskat (düşürme) yoluna gidecektir. Rezîl, rüsvây olmamak için buna mutlaka teşebbüs edecektir. Halbuki Resûl-i Ekrem (s.a.v.); «**Azl** (zevcî muâmelede suyu hârice akıtmak)» hakkında bile —az sonra geleceği veçhile—; «**O, ve'd-i hafîdir: çocuğu, dipdiri defnetmenin gizli bir şeklidir**» buyurmuşlardır. Hatta belki de, doğduktan sonra dahî o kadın, zillet ve mahcûbiyetten kurtulmak için, o ma'sûm yavruyu imhâ ve i'dâm yolunu tercih edecektir. Zira başka bir çâresi yoktur. Ya o çocuğu, olanca zillet ve hakârete rağmen yanında tutacak ve bu takdirde zavallı yavrucuk mübtezel bir hayâta terkedilmiş olacaktır. Yâhud da, hayâtına kasd edip onu toprağa gömecektir. Zira veled-i zinâlar, içinde bulundukları cemiyette dâimâ hor, hakîr görüleceğinden bir nevî ölü hükmündedirler. Meğer ki zinânın yayıldığı ve veled-i zinâların çoğaldığı bir muhîtte bulunmuş olsunlar (!..). O zaman kimsenin, kimseye söyliyeceği bir şey tabiî ki kalmaz (bu hâl-i ibtizâlden Allâh, İslâm âlemini korusun. Â m î n).

Kaydettiğimiz âyet-i kerîmelerde yer alan: «**Fuhşiyâtın, açığına da, gizlisine de yaklaşmayın...**» ve: «**Zinâya yaklaşmayın...**», ta'birleri, gayetle câlib-i dikkattir. Şöyle ki:

Zinâ ve livâta gibi fuhşiyâtın (gerek rezîl ve sefîl müşriklerin yaptıkları gibi açık kârhânelerde olsun

---

(22) İbn-i Ebî'd-Dünyâ Heysem b. Mâlik Tâî'den, İbn-i Kesir tefsîri: 3/38. Câmi-i Sagîr «Mâ» harfi.

ve gerek (sözde) eşrâf denilen müşriklerin yaptıkları gibi; «**İttihâz-i ahdân** (dost : metres tutmak)» suretiyle gizlice olsun) her nev'i, hepsi harâmdır. Bundan başka zinânın; —yabancı kadına, kıza kasden bakmak, mahremi olmayan bir kadınla yalnızca bir arada kalmak ve onunla yalnız başına yolculuk yapmak gibi ilgi çekici kılık kıyâfetle, açık saçık yılışarak şurada burada dolaşmak gibi veya erkekler ile kadınların ihtilâtı : içiçe karışık halde yaşamaları veya çalışmaları gibi— esbâb ve mukaddimâtı; öncü olabilecek sebebleri ve fuhşa müncer olacak vesîleleri dahî bu âyetlerle harâm kılınmıştır. O halde ma'nâ; «**Açık veya gizli fuhşiyâtı yapmak şöyle dursun onlara yaklaşmayınız bile. Çünkü o, nefse'l-emrde büyük bir cinâyet olmakla beraber bir de onda; katl-i nefs ma'nâsı vardır, evlâdları öldürmek hükmündedir.**» demektir.

Zinânın; gizli açık, kaatillik gibi ne büyük vahşet ve cinâyetleri tazammun ettiğini bilmek gerekir-.

İskât-ı Cenîn (Çocuk düşürmek) :

İskât-ı cenîn : kasden çocuk düşürmek de, evlâdını öldürmek olduğu için aynı mâhiyette bir kaatillik, cana kıymak cinâyeti olduğunu unutmamak lâzımdır. Câhil bedevilerin, «**Ve'd : fakîrlik ve besleyememek korkusu ile bilhassa kız çocuklarını capcanlı kabre gömmek**» vahşetlerini dinlerken tüyleri ürperen medenîlerin, iskât-ı cenîn cinâyetlerinden yüzlerinin kızarmamasına da ne kadar teessüf olunsa azdır. Hattâ «**Azl**»in bile bir «**Ve'd-ihafî** (çocukları diri diri gömmenin gizli şekli)» olduğu hakkında bir hadîs-i şerîf sâbittir. Şöyle ki :

İmam Ahmed, (1442 numara ile) Müslim, Sünen sâhibleri ve daha başkaları Vehb'in kızı Cüdâme'den tahriç etmişlerdir, o şöyle demiştir : Resûlullâh

(s.a.v.)e; «**Azl**»in hükmü soruldu; Resûl-i Ekrem (s.a.v.);

ذٰلِكَ الْوَأْدُ الْخَفِىُّ

«**O, ve'd-i hafîdir**» (yâni; çocukları, gizli olarak dipdiri gömmektir)» cevabını verdi.

Bundan dolayı Azl'in de harâm olduğuna hükmedenler olmuştur. Şu kadar ki Ulemâ-i kirâmın, ilmi incelemeleri neticesi Fıkıhda, mekruh olduğuna hüküm verilmiştir. Çünkü nesli kesmeğe bir yoldur ve bir sûi isti'mâldir.

«**Azl**» dahî ve'd-î hafî olunca, hılkati tebeyyün etmiş çocukların, uzuvları belirmiş yavrucukların kasden düşürülmesi ve yeni doğan yavruların —gerek fi'len olsun ve gerek sebeb olmak suretiyle olsun— imhâ ve itlâf edilmeleri; âşikâre evlâdları kabre gömmek ma'nâsında vahim bir cinâyet ve şenâat olduğunu anlamak zor olmaz. Meşru bir zaruret bulunmadığı halde, sırf para için çocuk aldıranlara yardımcı olan, insâfsız, vahşi doktorların da bu cinâyetten payları büyüktür!.. Zîra yalnız gömmek suretiyle değil, her hangi suretle olursa olsun evlâdları amden öldürmek veya buna sebeb olmak, yardımcı olmak da böyle büyük cinâyettir.

Henüz vâlidesinin rahiminde bulunan çocuk demek olan cenîn de; senin ve benim gibi hakk-ı hayâta sâhibtir. Cenîn hakkında veraset, vasiyet gibi bâzı hükümler bile cârîdir. Cenîn, nüfûsu çoğaltmaya ve netice itibâriyle millî varlığı devam ettirmeye hâdim, yararlı bir fert demektir. Bir cenîn, mensûb olduğu âile için, gün gelir şeref ve iftihâr vesiylesi olabilir. Bir cenîn, fıtrî ve büyük bir isti'dâda mâlik olarak istikbâlde aralarına katılacağı cemiyetin yücelmesine hizmet edebilir. Binâenaleyh cenîn hâlinde bulu-

nan masum yavrunun güzelce muhâfazasına çalış-
mak, dînî olduğu kadar da, şahsî ve içtimâî bir vazi-
fedir. İslâm dîni, mensûblarının sayılarının artması-
na büyük kıymet vermiştir. Bir hadis-i şerîfte :

خَيْرُ نِسَاءِكُمُ الْوَلُودُ ...

«Kadınlarınızın en hayırlısı velûd (doğurgan)
olandır...» buyurulmuştur. (23)

Bir evli erkek ile karısının ictimâî (sosyâl) kıyme-
ti, meydana getirdikleri çocukların çokluğu ile anlaşı-
lır. Mensûb olduğu cemiyetin kuvvetini ve şevketini
arttırmaya hizmet eden böyle bir karı koca, hürmete
lâyık, hayırlı şahsiyetlerdir. Bir kimse bir kaç tane
evlâda muvaffak olmasını, kendi hakkında büyük bir
ni'met bilmeli ve onları, hânesi için bereket kaynağı
telâkkî etmelidir. Çünkü iyi yetiştirilen hayırlı evlâd-
lar, dünyâda nûrdur, âhirette de sürûrdur, saâdet ve-
siylesidir. Bir hadîs-i şerîfte de :

رِيحُ الْوَلَدِ مِنْ رِيحِ الْجَنَّةِ

«Evlâd kokusu, cennetin kokusundandır» buyurul-
maktadır. (24)

Bilhassa kız çocukları, oğlan çocuklarından daha
fazla bereket vesiylesi ve rahmet hazînesidir. Binâena-
leyh bir kaç tane kız evlâdına anne-baba olanlar, da-
ha çok hayr-u berekete mazhar olduklarından ve bir
de Câhiliyyet devrinin —kız çocuklarını sevmemek
hususundaki— şenî' âdetlerine muhâlefet için, ziyâ-
desiyle memnûn olup daha fazla sevinç izhâr etmeli-
dirler.

Ebû Dâvud ve Tirmizî (1916 numara ile) Ebu Saîd

(23) Beyhakî. Câmiii Sağir «Hayır...» kelimesi.
(24) Taberânî Evsat'ta İbn-i Abbâs'tan. Câmi-i Sağir «R» harfi

Hudrî (r.a.)den rivâyet etmiş; Resûlullâh (s.a.v.) efendimiz şöyle buyurmuşlardır:

مَنْ عَالَ ثَلاَثَ بَنَاتٍ فَأَدَّبَهُنَّ وَزَوَّجَهُنَّ وَأَحْسَنَ إِلَيْهِنَّ فَلَهُ الْجَنَّةُ

«**Kim üç kız çocuğunu terbiye eder** (yiyecek, giyecek gibi nafakalarını te'mîn ederek onları büyütüp besler)**se, onlara İslâm ahlâkını öğretip, şeriat âdâbı ile te'dîb ettikten sonra da evlendirirse ve** (evlendikten sonra da, sıle-i ziyâretle) **bunlara iyilik, ihsanda bulunursa şüphesiz ona cennet vardır**». (25)

Tirmizî'nin lâfzı ise şu meâldedir:

«**Her kim ki onun üç kızı, yâhud üç kız kardeşi** olsa; **veya iki kızı, yâhud da iki kız kardeşi bulunsa da, hüsn-ü ülfetle onlara yâr ve hemdem olsa** (iyi bir babalık veya ağabeylik yaparak) **onlar hakkında Allâh'tan kork**(up, kendilerini dâimâ kolla)**sa artık onun için cennet vardır** (ilk girenlerle birlikte ona girecektir)».

Müslim'in (:2631) ve Tirmizî'nin (1914 numara ile) Enes İbn-i Mâlik (r.a.)den tahrîç ettikleri hadîs-i şerifte ise şöyle buyurulmaktadır:

مَنْ عَالَ جَارِيَتَيْنِ حَتَّى تُدْرِكَا دَخَلْتُ أَنَا وَهُوَ الْجَنَّةَ كَهَاتَيْنِ

«**Her kim, küçük iki kız çocuğuna, tâ onlar yetişinceye kadar bakar** (nafakalarını te'mîn etmek, onları terbiye etmek ve hıfz-u himâye eylemekle meşgul olur)**sa ben ve o, ikimiz cennete şunun gibi gireriz** demiş ve baş parmağı ile şehâdet parmağını bitiştirip ikisi ile işâret et(mekle bunu yapan) kimsenin Resûlullâh'a Yevm-i Kıyâmette yakın olacağına imâ eyle)**miştir**». (Camii Sağîr).

Buhârî (Tecrîd-i Sarîh: 699), Müslim (2629) ve Tirmizî (1915 numara ile) Hz. Âişe (r.a.)dan tah-

---

(25) el-Câmiu's-Sağîr «Men» harfi.

rîç etmişlerdir; Mü'minlerin annesi Â i ş e şöyle demiştir:

Bir kere beraberinde kendisinin iki kız çocuğu da olduğu halde yanıma bir kadın geldi. Bu (fakir hatun) benden bir şeyler istedi. O sırada yanımda tek bir hurmadan başka bir şey bulunmadı. O bir hurmayı o kadına verdim. O da aldı ve bu bir hurmayı iki kız çocuğu arasında taksîm etti ve ondan kendisi hiç bir şey yemedi. (Bu, anaların gönlünde Allâh Tealâ'nın yarattığı müstesnâ şefkatin eseridir!..) Sonra kadın kalkıp çıktı, kızları ile birlikte gitti. Bunu ta'kîben yanıma Nebî Mükerrem (s.a.v.) girdi, ben de kadının hâdisesini kendisine haber verdim. Bunun üzerine Resûl-i Ekrem (s.a.v.) buyurdular ki:

مَنِ ابْتُلِيَ مِنْ هٰذِهِ الْبَنَاتِ بِشَيْءٍ فَأَحْسَنَ إِلَيْهِنَّ كُنَّ لَهُ سِتْرًا مِنَ النَّارِ

«(Erkek olsun, kadın olsun) **Her kim, şu kız çocuklarından bir şeyle mübtelâ olur** (bir, iki veya üç kızı olur ve onlar yüzünden karşılaşacağı sıkıntılara katlanır) **da, onlara iyi muâmelede bulunursa bu kız çocukları onu Cehennem âteşinden koruyan birer perde olurlar».**

Bu hadisler, kız çocukların haklarının, erkek evlâdlara nisbetle daha müekked olduğunu, zaîf yapılı ve nafakalarını her zaman kazanmaktan âciz oldukları için, velîlerinin hıfz-u himâyesine muhtaç bulundukların ve bunların nafakasını te'mîn ve tedârik için çalışmanın, Cehennem'den necât veren amel-i sâlihlerin efdallerinden bulunduğunu bildirmektedir. Bir veya bir kaç kız çocuğu olup da onlara ihsân eden ve onları İslâm ahlâkı ile yetiştirip, güzel edeb veren ebeveyn'e ne m u t l u!..

Hadis-i şerifteki: «**Her kim şu kız çocuklarından bir şeyle MÜBTELÂ olursa**».. Lâfzı, «**İbtilâ: imtihân**

olunursa» demektir ki, bakalım; onların hukukuna gereği gibi riâyette bulunacak mı, yoksa bulunmıyacak mı? Ve yâhud, Câhiliyyet devrinde olduğu gibi; kız çocuğu dünyâya geldiği için müteessir mi olacak, yoksa onu Allâh'ın bir ni'meti mi bilecek?.. mânâsınadır.

Çünkü Câhiliyye devrinin vahşî insanları, kız çocuğundan hoşlanmazlardı. Bir kısmı, gayret-i câhiliyye sâikasiyle ve bir kısmı da; fakîrim, besliyemem veya fakîr olurum korkusu ile kız çocuklarını diri diri toprağa gömerlerdi.

وَاِذَا بُشِّرَ اَحَدُهُمْ بِالْاُنْثٰى ظَلَّ وَجْهُهُ مُسْوَدًّا وَهُوَ كَظِيمٌ.

«Onlardan birine kız (çocuğunun doğumu) **ile müjde verildiği zaman, kendisi öfkeli olduğu halde yutkunarak yüzü simsiyâh kesilir.**

Verilen müjdenin kötü te'sîrinden dolayı kavminden gizlenir. O (doğan çocuğu)**nu, hakârete rağmen sağ tutacak mı, yoksa onu toprağa mı gömecek?. İyi bilin, hükmedegeldikleri bu şey ne fenâdır»!** (26)

Hiç hâmîsi yok zannedilen bu günâhsız kız çocuğuna, Kıyâmet gününde: **«Hangi günâh sebebiyle öldürüldüğü, dipdiri kabre gömüldüğü sorulunca»**, bu cinâyetin asıl fâili olan kaatilin, vicdanı sızlayacak ve hâmîsiz gördüğü mazlûmun karşısında haksızlığını tamâmen anlıyacak ve Hakk'ın huzurunda hiç bir müdâfaa imkânı bulamıyacaktır. O gün bu cânîlerin halleri acabâ nice olacak?..

İşte; zulüm, zinâ, rüşvet, riba, gasb ve sirkat gibi cinâyetlere son veren, muhitini câhiliyyetin kalıntılarından tertemiz hâle getiren Hak Dîn İslâm, bu vahşete de son vermiş, yukarıda kaydettiğimiz âyet-i kerîmelerle: insanlığa, insâfa, hiss-i merhamete mü-

---

(26) el-Nahl sûresi, âyet: 58-59.

nâfî olan, fıtrat-ı selimeye ve beşeryetin nâzik duygularına tamâmen ters düşen bu vahşetten ve çirkin hareketten men'eylemiştir. Sâdece bunu tahrîm buyurmakla da kalmayıp, insanların vicdanlarında —oğlan, kız farkı gözetilmeksizin— evlâd sevgisi inşâ edip, çocukların kadr-u kıymetlerini bilir hâle getirmiştir. Onlara, «**Biz, rızık veren hâlık değiliz, rızık yiyen mahlûklarız. Binaenaleyh bizi de, evlâdlarımızı da merzuk buyuran Allâh'tır, Râzzâk-ı âlem ancak O'dur**», dedirtmiştir.

Allâh'ı, Rahmân ve Rahîm'i tanımıyan kâfirler ne kadar bedbîn olsalar, kapkaranlık ye's içinde kalsalar da haklarıdır!.. Fakat Rabb-i Rahîm'ini ve Râzzâk-ı Kerîm'ini tanıyan ve O'na gönülden bağlanan mü'minlerin bedbîn olup ye'se kapılmaları için hiç bir sebeb yoktur. Her hayât sâhibinin rızkı, daha dünyaya gelmeden tayîn ve takdir edilmiştir. Her şahıs, kendi rızkı ile dünyâya gelir, başkalarının rızkına müzâhim ve ortak olmaz, kendi mukadder rızkını da istîfâ etmeden (tamâmen yemeden) ölmez. Hattâ çoğu kere masûm çocukların ve ak saçlı, sakallı pîr kimselerin yümn-ü bereketleri yüzünden âilenin rızkının arttığı, geçim yollarının çoğaldığı ve sıhhat-âfiyet kazanarak huzûra ğark oldukları müşâhede edilir!.. Artık bunlara inanan, biraz da bu cihetleri düşünen kimseler, âile fertlerinin artması yüzünden geçim yollarının azalıp, maîşet darlığına düşeceklerine nasıl kail olabilirler?..

Şimdi bak şu kasvete, şu katı yürekliliğe, şu ihtiyaç ve âr korkusundan başka hiç bir günâhı olmıyan ma'sûm kızcağızları öldürmek vahşetindeki Arab müşriklerinin kalbine müslümanlık karıştıktan sonra nasıl merhamet ve şefkate değişmiştir? İslâm bu çirkin

âdeti de mahvetmekle bütün insanlığa ne büyük bir ni'met olmuştur!..

Şu kadar ki bu gün dahi İslâmın nezih hayatından uzak muhîtlerde yaşıyan bir nice zavallılar, Câhilliyetin bu menfur âdetlerini ihyâya başlamışlar ve canavardan da katı yürekli bedevîleri taklîde koyulmuşlardır. Zîra sırf geçim darlığı yüzünden besleyemem korkusu ile veya herhangi gayr-i meşru bir maksadla çocuklarını, daha dünyaya gelmeden, cenin halinde iken düşürüp hayatlarına kasdeden şahısların, çocuklarını diri diri mezara defneden Cahiliyyet vahşîlerinden farkları nedir?. Belki bu insâfsız zâlimlerin, irtikâb ettikleri cinayet, daha da feci neticeler doğurabilir. Çünkü bu surette hem bir ma'sûmun hayatına kasdedilmiş olur, hem de onu hâmile olan kadının hayatı büyük tehlikelere marûz kalır. Müzmin illet, çaresiz dertlerle mübtelâ olabilir, belki de bu yüzden ölebilir!.. Hiç şüphesiz Allâh'tan korkan, dînî hükümlere itâatkâr olan ve hayatın kıymetini bilen, herkesin «Hakk-ı hayatı» olduğunu kabul eden îmanlı bir kimsenin, böyle bir cinâyete cür'et etmesine ihtimâl verilemez. Herkesin olduğu gibi, ceninin de hakk-ı hayatına riâyet edip mukadderâta razı olmaktan başka bir çare var mıdır?. Her canlının rızkı Allâh'a aittir. Bu muhakkaktır. O halde gam yemenin, kederin sebebi nedir? Teslîm ol Hakk'a, bak keyfine!

لِلّٰهِ مُلْكُ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِ يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ يَهَبُ لِمَنْ يَشَاءُ اِنَاثًا وَيَهَبُ لِمَنْ يَشَاءُ الذُّكُورَ اَوْ يُزَوِّجُهُمْ ذُكْرَانًا وَاِنَاثًا وَيَجْعَلُ مَنْ يَشَاءُ عَقِيمًا اِنَّهُ عَلِيمٌ قَدِيرٌ.

«Göklerin ve yerin mülkü ve tasarrufu Allâh'ındır. Ne dilerse yaratır. O, kimi dilerse ona kız evlâdlar bağışlar, kimi dilerse ona erkek evlâdlar lûtfeder. Yahud onları erkekler, dişiler olmak üzere çift ve-

rir. Kimi de dilerse onu kısır bırakır. Şüphesiz O, hakkıyle bilendir, her şeye kâdirdir». (27)

Allâh Celle Celâlûh, ne verirse o hayırlıdır. Hiç vermezse o da hayırlıdır...

İskat-ı cenîn (çocuk düşürme) cinayeti asrımızda çok işlendiği ve bunda zinânın da büyük payı bulunduğu için, bilmünâsebe bu vahşetin ve iğrenç cinayetin hakkında bir derece bilgi vermiş olduk. Umulur ki mü'minler müstefîd olurlar, iskat-ı cenîn cinayetinden ve ona müncer olan zinâ fazâhatinden nefislerini ve nesillerini korumuş bulunurlar...

Buhârî'nin Tefsîrde, Müslim'in (86) ve Tirmizî'nin (3182-83 numara ile) Abdullâh İbn-i Mes'ûd (r.a.)den rivâyetlerine göre; bu mübarek sahâbî demiştir ki:

Nebî Zî-Şân (s.a.v.)e; **«Allâh katında hangi günâh daha büyüktür»?** diye sordum.

— Allâh Tealâ'ya, eş tutup, şirk koşmandır, halbuki seni O yaratmıştır, buyurdu.

— Dedim; şüphesiz bu, cidden büyük günahtır. Sonra hangisi daha büyüktür?

— Seninle beraber yemek yemesinden korktuğun için (besliyemem endişesiyle) çocuğunu öldürmendir!.. buyurdu.

— Bundan sonra hangi günah daha büyüktür? dedim.

— Komşunun karısı ile, rızâsı ile zinâ etmendir, cevabını verdi. Allâh Tealâ da, Resûlullah (s.a.v.)in sözünü tasdik ederek şu âyet-i celîleyi inzâl buyurdu:

وَالَّذِينَ لَا يَدْعُونَ مَعَ اللّٰهِ اِلٰهًا اٰخَرَ وَلَا يَقْتُلُونَ النَّفْسَ الَّتِى حَرَّمَ اللّٰهُ
اِلَّا بِالْحَقِّ وَلَا يَزْنُونَ وَمَنْ يَفْعَلْ ذٰلِكَ يَلْقَ اَثَامًا يُضَاعَفْ لَهُ الْعَذَابُ
يَوْمَ الْقِيٰمَةِ وَيَخْلُدْ فِيهِ مُهَانًا .

(27) el-Şûrâ sûresi, âyet: 49-50.

«(O Rahmân'ın has ve sevgili kulları daha) **Onlardır ki, Allâh ile beraber başka bir tanrıya tap**(ıp da O'na şirk koş)**mazlar. Allâh'ın haram kıldığı cana haksız yere kıymazlar ve zinâ etmezler. Kim bunlardan birini yaparsa o, cezaya çarpar.**

Kıyâmet gününde onun azabı katmerleşir de, o müthiş azab içinde hor, hakir halde ebedî kalır»!.. Bunu ta'kib eden âyetin meâli de şöyledir:

«**Meğer ki** (bütün bunlardan) **tevbe edip iman eden ve sâlih amellerde bulunan kimseler ola. İşte Allâh, bunların seyyiâtını hasenâta tebdil eder: kötülüklerini iyiliklere çevirir. Allâh çok yargılayıcıdır ve merhameti bol olan bir Rahîm'dir».** (28)

Kur'ân'da ve sünnette zinânın; şirk ile ve katl-i nefs (adam öldürmek) ile aynı siyâkta gelişi, onun şirkle alâkası bulunan ve cana kıyma ma'nâsını tazammun eden gayet şenî bir cinayet ve rezalet bulunduğunu isbâta yeter. Zira bu cürümlerin hepsi **«Öldürmek»** ma'nâsında birleşir. Şöyle ki:

Şirk (inkâr, küfür); selîm fıtratı öldürür, basireti körletir, köhneleştirir.

Zinâ da, sağlam bir bünyeyi ve sıhhatlı bir cemiyeti çürütür, mahveyler.

Tevhîd akîdesine sahib olmayan bir vicdan ölü bir vicdan ve tevhîd üzere yaşamıyan bir fıtrat da ölü bir fıtrattır. Aralarında fuhşiyatın yayıldığı bir cemiyet hasta, kangren olmuş ve hatta ölmüş bir cemiyettir. Roma ve İran medeniyetlerinin çökmesi, bunun tarihî örnekleri arasındadır. Aralarında zinâ yaygınlaşıp da munkarız olmayan, izmihlâle uğramayan hangi millet vardır, bir örnek gösterilebilir mi?.. Er veya geç mutlaka munkarız olmuştur ve olacaktır.

---

(28) **Fürkan sûresi, âyet: 68-70.**

Çünkü sukuut-u ahlakın âkıbeti behemehâl helâk ve hüsrândır.

Eğer bugün Amerika ve Avrupa gibi, her tarafı fuhşiyatla dolmuş ve ahlakan sukuut etmiş memleketler ayakta durabiliyor ve otoritelerini koruyabiliyorsa şimdilik cemiyetleri genç, gelir kaynakları bol olduğu ve maddî kuvvetlerin dizginini ellerinde tuttukları içindir. İçki esrar, eroin gibi tahribkâr isrâfların menfi te'sirleri de genç bünyelerde hemen görünmez. O kendini sonra ve tedrîcen gösterir. Nitekim fuhuş gibi hayasızlıkların, cemiyetleri inkırâza sürüklediği Fransa gibi eski milletlerde görülegelmiştir. Batı medeniyetinde, inkırâz ve çöküntünün başladığını bugünden belirleyen emâreler, fuhuşa ve ahlâksızlıklara kapılarını açmış bulunan milletler için, beklenmekte olan fecî âkıbetin yakın olduğunu müjdelemektedir (-..)

10 — Zinâkârların, berzah âleminde ve Kıyâmet gününde vahîm vaziyetleri!..

İmam Buhârî'nin; Cenâiz bahsinin son tarafında, Semüre İbn-i Cündüb (r.a.) den tahrîç ettiği bir hadîste; Resûl-i Ekrem (s.a.v.) acîb bir rü'yâ gördüğünü; kendisine iki Melek gelip elinden tutup dolaştırdıklarını ve kendisine; ümmetlerinin kabirdeki ve Kıyametteki ahvâli hakkında bir çok ibret-âmiz hadiseler gösterdiklerini haber vermiş; bu rü'yanın son kısmında, o melekler (Cebrâil ve Mikâil) şahid olduklarını şöyle tabir etmiştir:

(**«Evet gördüğün şeyleri sana anlatalım»** dediler ve şöyle devam ettiler:)

«Hani şu ağzının parçalandığını, avurtunun yırtıldığını gördüğün kimse var ya! O, bir yalancıdır. O dünyada yalan konuşurdu da söylediği yalan ondan nakledilir, tâ âfâka (etrâfa) **yayılırdı. İşte bu yalan**

cıya, Kıyâmet gününe kadar gördüğün tarzda azâb yapılacaktır!..

Hani şu, büyük bir taşla başının ezilip parçalandığını gördüğün kimse var ya? O, öyle bir adamdır ki, Allâh ona Kur'ân'ı öğretip onu okuyacak hale getirmiştir. Fakat o (bu ni'metin kadrini bilmiyerek) bütün gece hiç Kur'ân okumayıp uyumuştur ve gündüz de Kur'ân ile amel etmemiştir. Buna da Yevm-i Kıyâmet'e kadar bu sûretle azab olunacaktır!..

Hani o (fırın gibi; üstü (ağzı) dar, altı geniş olan, altında ateş yanan ve ateş alevlendikçe içindeki insanlar da yükselen bir delik yer görmüştün ve burada çıplak erkekler ve çıplak kadınlar vardı! Bunlar yanıyorlardı! İşte o) fırın gibi delik içinde gördüğün çıplak erkek ve çıplak kadınlar da zinâ yapanlardır!..

Ve o kan nehri içinde ayakta dikilen, sâhildekinin attığı taşlar ile çıkmasına imkân verilmeyen kimse yok mu? —ki, sen onu gördün—; İşte onlar da ribâ (fâiz) yiyen kimselerdir... Ben Cibrîl'im, bu da Mikâil'-dir... İlh». (Tecrîd-i Sarîh Tercemesi : 681 rakamlı hadîs)

Yer yüzünde, güle güle nice haram yiyen, ma'siyet işleyenler var ki; yer altında (kabirde ve Cehennem'de) ağlıyarak, hem de kan ağlıyarak cezalarını çekiyorlar ve çekecekler.

Kurtubî'nin Tezkire'sinde ve Câmi-i Sağir şerhi Sirâc-i Münîr (C: 3, S: 14)de mezkûrdur ki; Peygamber (s.a.v.) efendimiz Mi'râç'da bir zümre görmüş. Bunların önlerindeki göveçlerde tertemiz, nefîs etler varmış. Diğer bir takım göveçlerde de murdar, pis etler varmış. Bu sefîl gürûh, o temiz, leziz etleri bırakıp da murdar lâşeden yerlermiş. Bu acîb manzarayı gören Peygamber (s.a.v.); Cebrâil Aleyhisselâm'a:

«Bunlar kimlerdir?» diye sormuş. Cebrâil Aleyhis-lâm da:

Bunlar, o zinâcı erkeklerdir ki, yanlarında helâl tertemiz ve iffetli hâtunları bulunduğu halde, onları bırakarak pis, murdar fâhişelere giden ve onlarla beraber geceleyen habîslerdir ve namuslu, temiz kocalarını beğenmeyip de süflî fâsıklarla yatıp kalkan zâniyelerdir»-.. cevabını vermiştir. Beyhâki ve Tabarânî-nin Abdullah İbn-i Büsr (r.a.)dan Tahriç ettikleri bir hadiste ise;

إِنَّ الزُّنَاةَ تَشْتَعِلُ وُجُوهُهُمْ نَارًا.

«Gerçekten o zinâcılar var ya?. Kıyamet gününde yüzleri ateşle alevlenecek (yüzlerinden başlıyarak vücutlarını cehennem ateşi saracaktır)». (el. Camiu-s-Sagîr)

Şehvet-perest itlerin ağzını sürdüğü suya;
İffet, gayret arslanları aslâ yol uğratmazlar!..

Burada Keşşâf Tefsîri (:2/72. sahîfesi)nde ve Fahruddîn Râzi Tefsiri: 6/245 de mezkûr olan bir hadisi de meâlen kaydederek bu bölüme son veriyoruz.

Peygamber (s.a.v.) buyurmuşlardır ki:

«Ey insanlar cemâati! Zinâdan kendinizi koruyunuz. Çünkü onda, üçü dünyada, üçü de âhirette olmak üzere altı (fenâ) haslet vardır.»

İmdi dünyadakiler şunlardır:

1 — Zinâ, insanın haysiyet ve itibârını giderir.
2 — Fakirliği getirir.
3 — Ömrü(n bereketini tüketerek onu) kısaltır.

Âhirette olanlar da şunlardır:

1 — Zinâ, Allâh'ın hışmına uğratır.
2 — Fenâ hesâba ma'rûz bırakır.
3 — Cehennem'de ebedî kalmayı gerektirir!..

Buraya kadar, şer'î mesnedleri ile birlikte zinânın; ferdî, âilevî, ahlâkî, içtimâî ve hukukî zararları ve mefsedetleri hakkında verdiğimiz bilgiler ve yapmış olduğumuz açıklamalardan anlaşılmıştır ki; zinânın âkıbeti fecâattir. Bu şeni fiil, çok kötü ve tehlikeli neticeler tevlîd etmektedir. Bilhassa biz müslümanların, son derece ciddiyetle üzerinde duracağı ve kemâl-i hassasiyetle aleyhinde olacağı menfûr ve meş'ûm mevzulardan biri ve belki de birincisidir. Her şeyde fedâkârlık câizdir, hatta fazilettir. Fakat ırz ve namustan fedâkârlık zillettir, hiç bir süretle caiz değildir. Irz ve namusu müdafaa ve muhafaza uğrunda ölmek şereftir, şehadettir. Irz ve namusa saldıran iffet düşmanını öldürmek de şer'an hiç bir cezayı müstelzim değildir, çünkü onun kanı hederdir!..

Zinânın; insan sağlığına da, bir çok yönlerden zararlı olduğu, bir nice meş'ûm, pis hastalıkların menşei bulunduğu da unutulmamalıdır!.. Ancak biz, bu hususta sözü; Allâh'a inanan, vatanını ve milletini samîmiyetle seven ve sahasında otorite dindar tabîb-i hâzıklara bırakıyoruz!..

İşte bütün bu hikmetlere binâen, bu ve bunlara benzer esbâb-ü ilel'den ötürü Allâh-ü Zü'l-Celâl ve'l-Cemâl hazretleri zinâyı her yönüyle külliyyen haram kılmış ve:

«Zinâya yaklaşmayın. Çünkü o, şüphesiz (çirkinliği gayet açık ve şenâati son derece aşırı) **bir fâhişedir** (bir edebsizliktir) **ve onun yolu çok kötüdür»** buyurmuştur!..

II. BÖLÜM

ZİNA;

SEMÂVÎ BÜTÜN DİNLERDE HARAM KILINMIŞTIR

Zinâ; Semâvi bütün dinlerde haram kılınmış ve medenî olan her millet onu, kanûnen yasaklamıştır. Şu kadar ki; zinânın tarif ve telâkkisinde; önlenmesi için alınması gereken tedbirlerin tayin edilmesinde ve zecrî müeyyidelerin : cezâî hükümlerin tesbit ve takdir edilişinde, beynelmilel medeni seviyelerine göre görüş ayrılığı vardır. Yüce İslâm Dini de; zinâyı, kendi kudsiyetine has bir tarzda ve fıtratı, sâfiyeti ile mütenâsib bir biçimde tarif ve telâkki etmiş; bu mevzu hakkında en müessir önleyici tedbirleri almış ve en isabetli, müessir (etkin) kararları kesin hükme bağlamıştır. Şunu hemen kaydedelim ki : Hiç bir milletin; beşerî sistemlerden hiç birinin, zinâyı önlemek hususunda tedbîr olarak koymuş olduğu prensibler ve bu maksadla uygulamış bulunduğu zecrî hükümler, İslâm Dinininki kadar sağlam, isâbetli ve müessir değildir. Bunlarda, ya ifrât vardır, ya tefrît. Ya aşırı gitmişlerdir veya taksîr edip hakkını verememişlerdir. Çünkü beşerî sistemler, beşerin, türlü ârızalarla ma'lûl görüşünün eseri ve bir çok temâyüllerin te'sîri altında kalan müşevveş (karmakarış) düşüncesinin mahsûlüdür. Böyle olunca, elbette eksik olacak ve ârızalardan hâlî kalmayacaktır!..

İslâm dini ve O'nunla vaz'olunan hükümler ise, her şeyden evvel yerin ve semâların yaratanı tarafından te'sîs buyurulmuş bir nizâm-ı haktır. O, diğer beşerî sistemler gibi, san'at değil, fıtrattır. Fıtratla san'at: Allâh'ın yarattığı ile kulların yaptıkları arasındaki fark da âşıkardır.

Yüce İslâm Dininin, bilhassa bu mevzu hakkında vaz'eylediği zecrî müeyyideleri ve ciddi prensibleri, kifayetsiz ve isabetsiz görerek onlara itiraz edenler, ya bu hükümlerin âlî hikmetlerini bilemeyecek ve hakka isabetini, hüsn-ü te'sîrini, müsbet neticelerini göremiyecek kadar basiretsiz, kör vicdanlı cahillerdir ve yahud, behimi arzularına sed çektiği ve şehevânî ihtirâslarına mâni olup da meydan vermediği için bilmezlikten ve görmezlikten gelen garazkâr, iffetsiz ve gayretsiz fâsık, fâcirlerdir. Biz de bu eserimizle bu tip kimselere, lazım gelen cevabı vermiş olacağız ve hakkın dinini; dini hükümlerini kendilerine tebliğ etmiş bulunacağız. Tevfik ve hidayet ise ancak Allâh Tealâ'nın Yed'indedir!..

Hak Dini İslâm: her şeyden evvel mensublarına; iffet, fazilet ve nezahet duygusu vermiş, vicdanlarında; bilumûm fenalıklara, kötü hislere karşı nefret duygusunu uyandırıp aleyhte harekete geçirmişti. Eş-Şems sûresinde:

قَدْ اَفْلَحَ مَنْ زَكّٰيهَا • وَقَدْ خَابَ مَنْ دَسّٰيهَا

«O nefsi tezkiye eden —takvâ ve tâatle terbiye ederek fisk-u fücûrdan temizleyen, feyizlendirip nemâlandıran— kimse şüphesiz fevz-ü felâh buldu: korktuğundan emin ve murâdına nâil oldu.

Ve muhakkak ki onu (nefsi), fisk-u fücûrdan, fuhuş ve fenalıklardan korumayıp da ma'siyete gömen, kirleten ve körleten kimse de, kendini kurtaramayıp

her ümitten mahrum olarak hasret ve nedâmetle ebedi azab ve hüsrana düştü gitti» buyurulmuştur.

Bundan bir önceki âyet-i kerîmede de şöyle buyurmuştur:

فَأَلْهَمَهَا فُجُورَهَا وَتَقْوٰيهَا

«Ona: nefse, fücûrunu da, takvâsını da ilhâm etti». Yani; fücûrun: zinâ, ribâ, yalan ve rüşvet gibi edebsizliklerin şer ve nefse zararlı olduğunu; Takvânın: fi'li veya terki, yani; yapılması veya yapılmaması şer ve günâh olan şeylerden sakınıp hayır ve tâatlerle korunmanın lüzûmlu ve yararlı olduğunu vicdanında halk ettiği bir nûr ile nefse ilhâm eyledi.

Binaenaleyh fıtrat-ı asliyyesi üzere kalmış selîm vicdanlar; hayra, tâate koşar, iyiliklerden hoşlanır ve kötülüklerden nefret duyar, şerden kaçar. Meğer ki fıtratlar bozulmuş, sakîm olmuş ve ma'siyetin şu'mu ile vicdanlar, karanlık gece gibi kararmış, kaya gibi katılaşıp kasvetli hale gelmiş bulunsun!. Onlara, hayrın kıymetini takdir ettirip şerden sakındırmak mümkün olmaz!..

Evet İslâm; bu hususta da, kâfî derecede islâh ve tedavi edici ön tedbirleri alarak ve isabetli müeyyideler uygulayarak zinâ gibi fuhşiyyata giden yolların hepsini kapatıp, fuhuş mikroplarının barınabileceği çöplükleri yok edip, bataklıkları tamamen kurutmuş ve ancak namuslu, haysiyyetli kimselerin iffet ve şerefleri ile yaşıyabileceği, sadece vakur ve faziletli insanların barınabileceği nezih, hayırlı: **«ma'rûfu emreden, münkerden nehyeden, halkı; hayra ve hakka da'vet eyleyen bir ümmet**: kötülük yapmayan, yaptırmayan ve yapılmasına da asla razı kalmayan seviyeli, sağlam karakterli bir cemâat vücûda getirmiştir ve bunların huzurla ve emniyetle idâme-i hayat edebile-

cekleri bir vatan, emîn bir yurt ihsan eylemiştir... İslâmın hâkim olduğu; bi-hakkın tatbik edilip vic danlarına nüfûz ettiği devirlerde bu, böyle idi, âsâr her yerde görülen bir gerçek idi. Ve bu hâl, ilhâmını İslâm'dan alan, Kur'an'a göre yaşıyan fertlerde ve on ların kesîf (yoğun) olduğu muhitlerde bugün dahi böyledir. Eğer bugün bu vasıfta (nitelikte) bir ce maat her yerde mevcud değilse, bu kusur, İslâm'ın de ğildir. Müslümanlarındır ve daha doğrusu müslüman ların İslâm'la irtibâtını kesen ve Kur'ân'ın nûrlu yo lundan onları çevirip, O'nun feyz-ü bereketlerinden ik tibâs ve istifâde etmelerini engelleyen garazkâr, aman sız düşmanlarındır.

Her zaman olduğu gibi, günümüzde de derdi dü şüncesi zinâ olan şehvet zebûnu, fuhuş-âlûd, bu rezil kimseler; İslâm ile hiç bir alâkası olmıyan, Kur'ân'ın inzâr ve tebşîrinden bî-haber ve feyz-ü fazîletinden tamamen mahrûm olan bedbaht insanlardır. Yoksa İslâm, Kur'ân onları güzel ahlâklı, temiz vicdanlı ve sağlam karakterli hale getirerek, fuhşiyattan ve her türlü fenalıklardan behemehâl onlara el çektirirdi ve fazîletin kıymetini takdir ettirirdi. İffet ve faziletin kıymetini takdirden âciz olanlar, kendini rezil ve rüs vây kılacak olan kötülüklerden çekinmez, çekinme sini bilmez ki!..

Demek oluyor ki; zinâ mevzuunun, tarihî, tabiî, ahlakî, içtimaî, hukukî, hasılı; dinî ve dünyevi bir çok izaha muhtaç yönü vardır. Bu cihetler gereği gibi et raflıca açıklanmadıkça, dinimizin; insanlığın salâh, huzur ve ebedî saâdet gayesini istihdâf eden ve bun ları temin gayesini güden âlî hükümlerini ve bu hü kümlerin ulvi hikmetlerini idrak etmek, anlamak, as rımızın nâzik (!) düşünceli insanlarına güç gelebilir de, bilmiyerek Hak Dîn İslâm'ın aleyhinde ileri geri söz

sarfetmiş olabilirler. Biz, Allâh'ın tevfik ve inâyetiyle son derece ciddî ve mühim olan bu mevzuu, etraflıca, her yönüyle açıklayarak vuzûha kavuşturmuş ve mukayese yapmak arzu edenlere bir imkan hazırlamış olacağız, İnşâ-Allâhü Tealâ!..

«Zinâ» lâfzının, herkesin bildiği gibi umumî ma'nâsı; **«Bir erkek ile bir kadının, aralarında izdivâç gibi meşru bir alâka; akd-i nikâhla inşâ edilmiş bir karılık, kocalık râbıtası bulunmaksızın cinsi münasebette bulunmaları»** demektir.

Bu menfûr fi'lin (zinânın); ahlakî bakımdan bir rezâlet, dini zâviyeden bir ma'siyet ve içtimaî (sosyal) açıdan da bir âr ve mahcubiyet olduğunda, en eski asırlardan itibaren zamanımıza kadar fıtratlarını zayi etmemiş olan ve medeniyetten az çok nasibi bulunan beşer toplulukları ittifak edegelmişlerdir. Bu hususta onlara, —akıllarını hevâlarına tabî kılan ve behîmî arzularını kaza etmekten başka bir düşüncesi olmayan pek az bir zümre müstesnâ olmak üzere— muhalefet eden olmamıştır, hatta bugün bile!..

Bu cihân —şümûl ittifâkın (zinânın; bir günah, bir— rezillik, bir âr ve zillet olduğunu, âlemin ittifakla kabul etmesinin) sebeb ve hikmeti ise; bizzât insan fıtratının, zinânın harâm olmasını iktizâ etmesinden; insan neslini ve medeniyetlerinin pâydâr olmasının, nikâh gibi sağlam temeller üzerine oturan ve ebedî gâyelere müteveccih (yönelik) bulunan samimi bir aile yuvasının teşkil edilmesine ve sıcak bir aile ocağının tutuşturulmasına muhtaç ve mütevakkıf bulunmasından doğmaktadır. İnsan nev'inin bekâsı için, tâ doğuştan medenî olan insanların şiddetle ihtiyaç duyduğu medeniyetin kaim olması ve bu âlemin mamur kalması için; evlenen erkekle kadın arasında;

—mütekabil: karşılıklı haklara saygılı olmak ve riâyette bulunmak şartiyle— ahde vefâ esâsına müstenid, muhkem, daimî ve dayanıklı, bununla beraber cemiyetin de kefalet ve himayesine dayalı ciddi bir alakanın bulunması ve gayet samimi ailevî bir rabıtanın var olması mutlak şarttır. Yoksa bu olmazsa; erkek ve kadın, hudûtsuz hürriyet içinde, sırf şehvetlerini kaza etmek, geçici lezzeti tatmak ve behîmî arzularını tatmin etmek maksadiyle, istedikleri zaman bir araya gelecek ve işleri bitincede birbirini terkederek ayrılıp gidecek olurlarsa insan neslinin bekasından, neşv-ü nemâsından bahsetmek ve mamurelerin kaim olacağını, medeniyetlerin ayakta duracağını söylemek saf-dillik olur...

Evvelâ; dünyaya gelen bir çocuk; yaşaması, neşv-ü nemâ bulup gelişmesi ve toplumun sağlam bir uzvu haline gelmesi için, kendisini kollayıp gözetecek; yiyeceğini, giyeceğini temin ederek onu büyütüp besleyecek bir mürebbiye ve ta'lim terbiyesi ile ciddi biçimde ilgilenecek bir müeddibe senelerce muhtaçtır. Malumdur ki, yalnız başına bir kadının da, —çocuğun varlık âlemine çıkmasına sebeb olan erkek, bu hizmetlerde ona ortak ve muzahir olmadıkça— bunları deruhde etmesi, bu külfetli işlerin üstesinden gelmesi asla kaabil değildir. O halde zinâdan doğan çocuğun, —şayet sağ kalacak olursa— bakımsız kalacağı ve kendi haline terkedilip başıboş bırakılacağı tabiidir. Acaba bu zavallının hali ne olur???

İkinci olarak; erkek ile kadın arasında nikâhla akdedilen bu muâhede (andlaşma) olmadıkça; milletlerin, bekâsı ve neşv-ü nemâsı, insanca yaşamak için fıtraten muhtaç olduğu medeniyyet ve müesseselerin ayakta durup devam etmesi de kat'iyyen kaabil değildir. Zira medeniyyet-i insâniyye; ilk önce erkek ile

kadının evlenerek aile yuvası kurmaları, bu kurumda birbiri ile iyi geçinip hüsn-ü muâşerette bulunmaları ve aileler arasındaki hısımlık, akrabalık bağlarını koparmayıp devam ettirmeleri ile tekevvün etmeğe (oluşmaya) başlar.

O halde bir erkek ve bir kadın, hürr-ü mutlak oldukları halde, —mes'ûd bir aile yuvası inşa etmek fikrinden kat'i nazarla— sırf cismânî lezzet için ve nefse, arzuladığı şehvânî zevklerini tatdırmak için bir araya gelecek ve bundan sonra da vefâsızlık ederek biri diğerini hemen terk edecek olurlarsa o vakit medeniyyetin çatısı çöker. Çünkü içtimâî hayat ve medeniyyet, temelinden sarsılır. Medeniyyetlerin üzerine kurulduğu temelin (esâsını teşkil eden ailenin), ancak adı kalır. Cismi kaybolur da eseri ve resmi kalır. Şu halde insan neslinin bekası, âlemin mamur olması ve medeniyyetlerin dimdik ayakta durması için, aile yuvası inşâ etmeğe ve aile ocağı te'sis eylemeğe mutlak zaruret ve ihtiyaç vardır. Bu kurumu te'sis ve teşkil etmenin tek yolu ise (zinâ değil) nikâhtır!..

İşte bu ve bunun gibi sebeb ve hikmetlerden ötürü, erkekle kadın arasındaki; ahde vefâ esasına dayanmayan, toplumun tasvib etmediği, gayr-i meşru olan hür alaka (serbest ilişki), insan fıtratına tamamen zıddır, selîm tabiatlere ters düşmektedir.

Yine bu sebeblerden dolayı (insan gibi) insan; zinâyı, her yerde ve her zaman çirkin, rezîl-rüsvâylık, şerefsizlik addetmiş, fıtrat kaydının ve ahlâk kaidelerinin dışında büyük bir günah kabul eylemiştir.

Ve bu sebeblere binâendir ki; cemiyetler, nikâhı revaçlandırmaya ve ona rağbeti arttırmaya sarfettikleri mesaiye müsavi olarak, zinânın kapısını kapatmak, yollarını tıkamak için de, her asırda ve her za-

man gayretler sarf edip imkanlarını seferber eylemişlerdir. Gerçi bu çalışmaların yolları, icrâ tarzları ve mikdarları şer'î nizâmlarda, ahlakî sistemlerde ve medenî kanunlarda değişik ve farklı olmuştur. Bu farkın ve ihtilafın sebebi ise; z i n â n ı n, insan nesline, hayatına, ahlâk ve medeniyyetine olan zararlarını ve menfi te'sîrlerini milletlerin gereği gibi, etraflıca idrak edememiş, kavrayamamış olması, bu mevzu hakkında aralarında şuûr farkı bulunmasıdır. Bu şuûr, kimisinde azdır, kimisinde çoktur. Bazısında sâfidir ve bazısında diğer meselelerle karışıktır...

ZİNÂNIIN; UKUBETİ MÜSTELZİM (cezâyı gerektiren) BİR CÜRÜM KABUL EDİLMESİNDEKİ DEĞİŞİK GÖRÜŞLER VE TAKDİR EDİLEN FARKLI CEZÂ NEVİLERİ!..

Zinânın haram olduğunda, —beyne'l-milel— görüş birliğine varıldığı halde, değişik kanun ve nizâmlar arasında ihtilâf edilen bir cihet vardır. O da; **«Zinâ, kanun nazarında ukubeti gerektiren bir suç mudur, yoksa değil midir?»** tarzındaki görüş ayrılığıdır. Hiç şüphesiz fıtrat-ı asliyyeleri bozulmamış olan sağlam seciyeli ve karakterli toplumlar, zinâyı (erkek ile kadın arasındaki gayr-i meşru alâkayı, serbest ilişkiyi), haddizâtında cezayı müstelzim bir cürüm itibar etmişler ve onun fâillerine, ağır cezalar tatbikini hükme bağlamışlardır. Fakat fıtratların bozulması, medeniyet yaldızlarının, cemiyetlerin ahlâkını bozması nisbetinde ve **«insanlık»** gâyesinden uzaklaşıldıkça toplumlar, tedricen zinâya sürüklenmiş, fuhuş-âlûd olmuş ve bunun tabii bir neticesi olarak da zinânın türlü zararları, nazarlarda küçülüp azalmış ve cezaları hafifletilmeğe başlanmıştır. Nihayet **«Suçsayılan zinâ,**

suç kabul edilmeyen zinâ» gibi, bir takım farklı görüşler doğmuştur.

Bu mevzu hakkında meydana gelen umumi ilk lâkaydlık; **«Sırf** (kocasız kadınla) **zinâ»** ile (Pornication), **«Kocalı kadınla : bir başkasının zevcesi ile zinâ»** (Adultery) arasını ayırmak olmuştur. Birinciyi, yâni; evli olmayan kadınla zinâ etmeyi, bir hata ve hafif bir günah saydılarsa da, cezayı icab ettiren bir cürüm kabul etmemişlerdir. Ancak ikinciyi (bir başkasının karısı ile zinâ etmeyi) cezayı gerektiren bir suç telakkî eylemişlerdir.

Bu görüşte olanlar; **«Sırf zinâ»**yı, şöyle ta'rif etmişler.

«Sırf zinâ; herhangi bir erkeğin (bekâr olsun veya daha evvel evlenmiş bulunsun) **bir başkasının zevcesi olmayan : kocasız bir kadınla cimâ etmesidir»** demişlerdir.

Görülüyor ki bu tarifte; erkeğin hali değil, yalnız kadının hali (durumu) nazar-ı itibara alınmıştır. Kadının kocası olmadıktan sonra, onunla cimâ, **«Sırf zinâdır».** O kadınla zinâ eden erkek, ister evli olsun, isterse olmasın, bu cihetten sarf-ı nazar edilmiştir.

Binaenaleyh bu hatanın (sırf zinânın) **«Hadd»**i : cezâsı; eski Mısır, Bâbil, Asur ve Hind kanunlarında pek hafiftir. Yunan ve Roma da bunu esas almış ve bilâhare Yahûdîler de bunun te'siri altında kalmıştır. Bu suç (sırf zinâ), Yahûdîlerin Kitâb-ı Mukaddes'inde; fâili olan erkeğe, para cezasından başka bir şey lazım gelmeyen bir hata gibi gösterilmiştir. Kitâbü'l-Hurûç (Ishâh : 22 âyet : 16-17)de şöyle denilmektedir :

«Bir adam, nişanlı olmayan bir bâkireyi aldatıp onunla yatarsa mutlaka mehrini ta'yin edip kendisine zevce olmak üzere alacaktır. Eğer merkumenin (o kı-

zın) pederi, ona vermekten imtinâ ederse bâkireler mehrine göre akça (gümüş para) verecektir». (29)

Bu hüküm ayniyle, elfâzında bazı değişikliklerle «Kitâbü'l-İstisnâ»da da gelmiş ve bunda şu tasrîh edilmiştir (22 Ishâh : Bâb, âyet : 28-29) da :

«Bir adam nişanlı olmayan bir bâkire bulup cebren anınla yatarsa, keyfiyet malûm olduğu halde anın ile yatan adam, kızın pederine elli miskal gümüş verecektir. Kız dahi ana zevce olsun. Anı (kızı) zelil ettiği için zevci, bütün ömründe onu tatlîk edemiyecektir (boşıyamıyacaktır)». (30)

Ancak şu varki; «Bir kimse bir keşiş kızı ile zinâ yaptığı zaman, Yehûd kanunu mûcebince asılarak i'dâm cezasına çarptırılır ve kıza da, onu yakmakla ceza verilir». (31)

Şu görüş, Hindlilerin fikrine gayet çok benziyor, Hindlilerin «Kanun-u Dini»sini vaz'edenlerin en büyük adamı olan «Manou»nun «Kanun-i Dini» kitabına müracaat ettiğin takdirde bunu göreceksin. Çünkü onda şöyle denilmektedir :

«Her hangi bir adam, kendi tabakasından olan bir kız ile rızası ile zinâ etse, ona hiç bir ceza lazım gelmez. Bu kimse, kızın pederine ücret öder ve —eğer pederi râzı olursa— onu nikâhlar. Fakat zinâ ettiği kız, kendi tabakasından daha üstün bir tabakaya mensûb olursa kız, (ceza olarak) evinden çıkarılır ve o erkek de, a'zâları kesilmek sûretiyle cezalandırılır.. O kız Berâhime tabakasından olduğu zaman ise bu cezayı, kı-

---

(29) Osmanlıca Kitâb-ı Mukaddes (Ahd-i Atik) s. 94-95.
(30) Osmanlıca Kitâb-ı Mukaddes (Ahd-i Atik) s. 242.
(31) Every man's Talmud B. 319, P. 20 Sûre-i Nûr tefsiri (Mevdudi) s. 35.

zı canlı olarak yakmakla **tatbik etmeğe değiştirmek de câiz olur».**

Hakîkat budur ki, bu kanunlar nazarında esas cürüm; «**Ancak başkasının karısı ile zinâ etmek**» oluyor. Yâni; bir adamın, kocalı bir kadınla zinâ etmesi suç kabul ediliyor.

Bunlara göre; bu menfur fi'li, cezayı gerektiren cürüm kabul etmek için itibâr edilen esas, «**Bir erkekle bir kadının, zinâyı işlemiş olması**» değildir. Nazar-ı itibara alınan esas; ancak bu zinâyı irtikâb eden erkek ile kadının (her ikisinin), bir adamı cemiyet içinde, kendi sulbünden olmayan (zânînin sulbünden olan) bir çocuğun terbiyesi ile meşgul olma tehlikesine ma'rûz bırakmaları oluyor. Daha açık bir ifade ile; burada esasen suç olan, «**Zinâ**» değildir. Asıl suç, neseblerin karışma tehlikesi ve o (zinâdan doğan) çocuğun, babası olmayan, yabancı bir adamın kucağında, onun nafakası ile büyümüş, beslenmiş olması ve nihayet onun mirasına konmuş bulunmasıdır. Bu esasa göre de, bu suçu işlemekte erkek, kadın ortaklaşmış, beraberce yapmış sayılıyor.

Bu suçu işleyen (başka biri ile evli olan bir kadınla zinâ eden) lerin cezâlarına gelince:

Bunun cezası, Mısır'lılara göre; erkek asâ (sopa) ile şiddetli surette dövülürdü. Kadının da, burnu kesilirdi-.. Bâbil, Asur ve eski Fars devletlerinde de, bu cürüm için, buna benzer cezalar tatbik edilirdi...

Hindliler ise kadının cezasını, onu köpeklerin önüne atıp parçalatmak suretiyle verirler; erkeğin cezasını da, onu demirden kızgın bir tabut üzerine yatırıp etrafında ateş yakarak çektirirlerdi.

Yunan ve Romanlılara göre de, ilk zamanlarda bunun hükmü şöyle idi: Bir kimse, başka bir kimseyi karısı ile zinâ yaparken gördüğü zaman onu öldür-

mek hakkına sahib idi, yahud ondan— dilerse— tazminat (para cezası) alabiliyordu. Daha sonra Rum kralı (Kaysar), August (Ağustos); M.Ö. birinci asırda, **«Zinâ eden erkeğin, mâlik olduğu malın ve emlakin yarısının müsadere edilmesi, kendisinin da vatanından uzaklaştırılması; kadının ise; mehrinin yarısından mahrum edilip sahib olduğu malın sülüsü** (üçte biri)**nün müsadere edilmesi ve memleketinin bir başka bölgesine nefy** (sürgün) **edilmesi suretiyle cezalandırılması»** hakkında resmî bir kararname çıkardı. Bundan sonra Kostantîn geldi ve zinâ edenlerin cezasını sertleştirip, bu kanunu; **«Zinâ eden erkek ve kadın, idam olunacaklardır»,** şeklinde değiştirdi. Daha sonra bu kanun da! Leo ve Marcian devirlerinde **«Müebbed hapse»** çevrildi. Kaysar Jüstinyen gelince, bu cezayı daha da hafifletti; **«Kadına bir kaç kırbaç vurulmasını ve sonra râhibeler manastırında habsedilmesini»** hükme bağladı. Kadının kocasına da şu hakkı tanıdı: **«İsterse karısını iki sene müddet içinde manastırdan çıkaracak, veya dilerse onu orada hayatı boyunca terk edebilecek!».**

Yehûd Kanunları (Ahd-i Atik):

Başka bir kimsenin karısı ile zinâ edenin cezası hakkında, Yehûd Kanunlarında mevcud olan hükümler de şöyledir:

«Bir adam, diğer bir adamın menkühası (nikâhlısı)**yla yatmakta bulunursa gerek karı ile yatan adam, gerek karı; ikisi de öldürülsünler. Böylece İsrâil'den kötülüğü def'edeceksin.**

Bir bâkire kız, bir ere nişanlı olup da bir adam onu şehirde bularak onunla yatarsa, ikisini dahi ol şehrin kapısına çıkarıp kızı, şehirde bulunduğu halde feryad etmediği için ve erkeği de, komşusunun zevcesini zelîl ettiği için, onları taşlar ile recmedesiniz

(taşlarsınız) ve ölsünler!. Böylece kötülüğü aranızdan def'edesiniz.

Amma —eğer bir adam bir nişanlı kızı sahrâda bulup cebren onunla yatarsa, yalnız onunla yatan adam ölsün. Kıza ise, bir şey yapmıyasın. Kızın, katle (öldürülmeye) müstahık bir cürmü yoktur. Zira bu keyfiyet, bir kimsenin komşusu aleyhine kalkıp onu katl eylediği gibidir. Çünkü onu sahrada bulduğu halde nişanlı kız feryâd etti ise de onu halâs edecek kimse bulunmadı». Kitâbü't-Tesniye İshâh (Bâb) : 22, âyet 22-26. (32)

Yine aynı babın 13-21 nci âyetlerinde şöyle denilmektedir :

«Bir kimse nisâdan birini tezevvüç edip ona takarrub ettikten sonra ona buğz ederse ve ona iftirâ ile, onu bednâm ederek ben bu kızı aldım, ama ona takarrub ettiğim (yaklaştığım) de bâkire bulmadım, diyecek olursa, olvakıt kızın pederi ve vâlidesi kızın bekâretinin nişânesini alıp kapuya, şehrin ihtiyarlarına çıkarsınlar. Ve kızın pederi, ihtiyarlara hitâben; kızımı bu adama zevce olmak üzere verdim ve ona buğz eder (der ve kızın bâkire olduğunu isbât ederse...), olvakıt olşehrin ihtiyarları adamı tutup te'dip etsinler ve İsrâil'li bâkireyi bednâm (rezil) ettiği için ondan yüz (100) miskal gümüş cerîme alıp kızın pederine versinler. Merkume dahi onun zevcesi olup bütün ömründe onu tatlik edemiyecektir!.

Amma eğer keyfiyet sahih olup kızda bekâret nişânesi bulunmadı ise, kızı pederi, hânesinin kapusuna çıkarsın ve pederi hânesinde zinâ etmekle İsrâil'de habâseti irtikâb etmiş olduğundan, şehrin adamları

(32) Osmanlıca mütercem Kitâb-ı Mukaddes s. 241 - 242.

anı taşlar ile recm etsinler de ölsün! Böyle kötülüğü aranızdan def'etmiş olasın». (33)

Fakat Yehûd ulemâsı (ahbâr) ve fukahâsı, adeta bu kanun, bu ilâhi hüküm üzerine ihmâl perdesini çektiler ve Hz. İsâ İbn-i Meryem Aleyhisselâm'ın asrından bir asır önceden itibaren bu hükm-ü şer'iyi fi'len ilga eylediler. Hatta —bunun ilâhî bir hüküm olduğuna itikâd ettikleri ve ellerindeki Tevrât'ta da yazılı olduğu halde— bütün Yehûd tarihinde bu hükm-ü şer'inin infâz ve tatbik edildiğine dair bir misâl bulmak bile mümkün değildir.

اَلَّذِينَ اٰتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ يَعْرِفُونَهُ كَمَا يَعْرِفُونَ اَبْنَاءَهُمْ وَاِنَّ فَرِيقًا مِنْهُمْ لَيَكْتُمُونَ الْحَقَّ وَهُمْ يَعْلَمُونَ.

«**Kendilerine kitâbı** (Tevrât'ı) **verdiğimiz Yahûdiler yok mu?. Onlar, Resûlullâh'a** (ve getirdiği dinin hak olduğunu), **kendi oğullarını bildikleri gibi yakinen tanırlar. Ancak içlerinden bir zümre** (âlimler), **pek iyi bildikleri halde yine hakkı mutlaka gizlerler**». (34)

Yahudilerin; böyle Tevrât'ı tahrif edip, şer'i hükümleri ilga eylediklerini isbât eden, buna misâl olabilecek bir hâdiseyi daha burada kaydetmek isterim.

Buhârî (c. 8, s. 22 ve : 30, baskı tarihi : 1981), Müslim : 1699, Ebu Dâvud : 4446-4455, Tirmizî : 1436 ve İbn-i Mâce : 2556-57 numaralar ile rivâyet etmişlerdir; Abdullah İbn-i Ömer (r. anhümâ) şöyle demiştir :

«**Resûlullâh** (s.a.v.)'e; **Yehûdîlerden ikisi zinâ etmiş olan bir erkek ile bir kadın** (muhâkeme edilmek için) **getirildi** (çünkü şu Peygamber, ağır teklifleri kaldıran ve cezaları hafifleten hanif, kolay bir din ile

(33) a.g.e. s. 241.
(34) Bakara sûresi, âyet : 146.

gönderilmiştir, demişlerdi). Resûl-i Ekrem (s.a.v.) Yehûdilere; «Kitâbınız Tevrât'ta, zinânın cezası hakkında, recm hükümlerine dair siz ne buluyorsunuz?» diye sordu (zira onları, kendi kitaplarında bulunduğuna itikad ettikleri bir hüküm ile ilzâm etmek istiyordu). Yahûdiler; «Biz, zinâ eden erkek ile kadının yüzlerini karalarız, ikisini bir hayvana bindirip sırt sırta çeviririz ve (bu şekilde onlar, sokak sokak) dolaştırılarak rezil, rüsvây edilirler», cevabını verdiler ve: «Bizim âlimlerimiz; zinâ edenlerin yüzlerinin kömürle kirletileceğini ve tecbiye edileceklerini, yani; her ikisi, bir merkebe yüzleri aksi yöne olarak bindirilip böylece dolaştırılacaklarını ihdâs; izhâr ettiler» dediler.

Bunun üzerine Abdullâh İbn-i Selâm (r.a.): «Yalan söyliyorsunuz Tevrât'ta recm (hükmü) vardır. Yâ Resûlullâh! Onlardan Tevrât'ı getirmelerini iste» dedi ve Resûlullâh (s.a.v.) de: «Eğer doğrucularsanız Tevrât'ı getirin» buyurdu ve hemen Tevrât'ı getirdiler ve onu okumaya başladılar. Nihayet Recm hükmünden bahseden âyete gelince, onu okumakta olan genç elini Recm âyetinin üzerine koydu (da onu gizlemeye çalıştı) ve bu âyetin, evvelindeki ve altındaki âyetleri okumaya başladı. Abdullâh İbn-i Selâm ona; «Kaldır elini, yâ Resûlullâh! Ona emret de elini kaldırsın» dedi ve derhal elini kaldırdı. Bir de gördüler ki RECM âyeti elinin altında!..

Bunun üzerine Allâh'ın Resûlü; o zâni ile zâniyenin recmolunmalarını (ölünceye kadar taşlanmalarını) emreyledi, onlar da (Mescid-i Nebevînin kapısı yanında Belat'ta recm edildiler. Erkek Yehûdinin, hıfz etmek için kadının üzerine kapandığını gördüm.»

Müslim'in rivayetinde İbn-i Ömer: «Ben de onları taşlayanlar içinde idim, vallâhi erkeği, vücûdunu si-

per ederek kadını taşlardan korurken gördüm» demiştir.

Müslim'in (1700), Ebu Dâvud'un (4448) ve İbn-i Mâce'nin (2558 numara ile) Berâ İbn-i Âzib'den (r.a.) tahriç eyledikleri diğer hadîste Berâ (r.a.) şöyle anlatmıştır :

Yehûdiler; Peygamberin (s.a.v.) yanından, yüzü karalanmış ve kendisine kamçı ile vurulmuş (zinâ eden) **bir yehûdî ile geçtiler. Resûl-i Ekrem** (s.a.v.) **onları çağırıp; «Kitâbınız** (Tevrât) **da, zânî'nin haddini: cezasını böyle mi buluyorsunuz? diye sordu, onlar da; evet dediler. Bunun üzerine onların âlimlerinden bir adam çağırdı ve ona;**

«Senden; O, Tevrât'ı Mûsâ Aleyhisselâm'a inzâl buyuran Allâh'a yemîn etmeni isterim, Allâh aşkına, Allâh'ı seversen doğru söyle; Kitâbınızda zânî'nin haddini bu şekilde mi buluyorsunuz?» dedi. O «Hayır» cevabını verdi ve: «Eğer sen bana bu hususta yemin teklîf etmiyeydin, Allâh andı vermiş olmasaydın sana haber vermezdim» deyip devam etti :

«Zinâ edenin haddini : cezasını Kitâbımızda, Recm olarak buluyoruz. Şu kadar ki bu (zinâ ve dolayısiyle) **recm, eşrâfımızda çok vâki oldu. Biz, şerefli** (itibarlı) **adamı** (zinâ suçu ile) **yakladığımızda onu serbest bırakırdık. Zaif** (zavallı) **kimseyi yakaladığımız zaman ise ona haddi ikâme eder** (cezasını çektirir) **dir. (Tarih tekerrürden ibarettir. Günümüzde İslam ülkelerinin hemen hepsi de yahudinin bu fasit fikrinin tesiri altında kalıp şer'î hükümleri hevalarına göre ta'dile (!) çalışmışlardır.) Sonra biz kendi aramızda şöyle dedik:**

Geliniz; şerefli kimseye de ve zaîf olana da infâz ve tatbik edebileceğimiz bir şey (cezâ) **üzerinde birleşelim. Bunun üzerine recm yerine, zinâ edenlerin yüzlerinin kömürle karalanmasını ve celde** (kamçı

ile) vurulmasını kararlaştırıp koyduk (ve bu cezâyı; âli âdi eşrâftan olsun, alt tabakadan olsun herkese tatbik eder olduk). **O zaman Resûlullâh** (s.a.v.);

«Allâh'ım! Onlar öldürdükleri zaman senin emrini ihyâ edenlerin birincisi şüphesiz benim» buyurup o zâni (yehûdi)nin recmedilmesini emir buyurdu ve o derhal recm olundu. Bunun üzerine Allâhü Azze ve Celle; Mâide sûresinin —meâllerini kaydedeceğimiz 41, 44-45 ve 47. âyetlerini inzâl buyurdu ve bu âyetlerin hepsi, o kâfirler (yehûdiler) **hakkındadır».**

Âyet-i kerîmelerin meâl-i âlileri :

«Ey peygamber- Kalbleri ile inanmadıkları halde ağızlarıyla «İmân ettik» diyen münâfıklar ile o küfre müsâreat eden : küfr içinde alabildiğine koşuşan Yehûdiler seni mahzun etmesin, yâni; bunlardan mahzun olma, müteselli ol!. (Zira bu, küfre severek, sür'atle düşen iki fırka : münâfıklar ve Yehûdiler; adl-ü hakkı tanımayan gürûhtur. Bunlara karşı hakkı anlatmak ve adl-ü hakkı icrâ ve tatbik etmek elbette huzne sebebiyet verir).**Onlar pek ziyâde yalanı dinleyicidirler. Yâni; doğru sözü dinlemekten onların içleri sıkılır, fakat yalana, romana, iftira ve batıllara gelince onu seve seve dinlerler. Bundan dolayı sana gelmeyen** (ve geriden geriye iğfâl ve idlâle çalışan) **diğer bir kavmi dinlerler** (ki işte asıl küfrün, yalanın menbaı bunlardır).

Diğer mâna ile : **«Senin huzuruna gelmeyen diğer bir kavm hesabına casusluk ederler, senden işittiklerini onlara aktarmak için senin kelâmını dinlerler. Bunlar, kelimeleri** (Tevrât'ın âyât ve ahkâmını), **Allâh tarafından yerlerine konulduktan sonra** (ya yerlerinden izâle etmek veya fâsit biçimde te'vil etmek suretiyle) **tahrîf ederler : vaz'ı aslisinden çıkarırlar. Bak-**

sanıza! Recm âyetlerine! ne yaptılar?. Böyle perde arkasından kelâm-ı ilâhîyi tahrîf eden ve daha ziyâde ecnebi telkinlerine kulak veren bu tezvîrciler senin mahkemene gönderdikleri kimselere derler ki:

Size şu verilirse (Muhammed (s.a.v.) tarafından, zinâ edenlerin yüzlerinin karalanacağı zifte bulanmış bir kamçı ile kırk kere vurulacağı ve bir merkebe, ters yüzüne bindirilip dolaştırılarak teşhîr edilecekleri yolunda bir hüküm verilir; O, size böyle bir ceza ile emrederse) **onu alıp kabul ediniz; mûcebi ile amel ediniz ve eğer bu** (fetvâ) **verilmezse** (size recm ile fetvâ verecek olursa) **onu kabul etmekten sakınınız, yanaşmayınız!..**

Her kim ki Allâh onun fitneye düşmesini: helâk edilip azaba dûçâr olmasını murâd ederse artık sen onun için Allâh'tan hiç bir şey kurtarmaya; o fitne ve felaketi ondan def'etmek hususunda hiçbir şeye kadir olamazsın. Onlar öyle kimselerdir ki, Allâh bunların kalblerini temizlemeği murâd etmemiştir. Bunlara: her iki kısma, dünyada hor, hâkir olmak vardır ve onlara âhirette de —dünyevî cezâ ile birlikte— pek büyük bir azab vardır».

(Mâide sûresi, âyet: 41).

وَمَنْ لَمْ يَحْكُمْ بِمَآ اَنْزَلَ اللّٰهُ فَاُولٰٓئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ.

«Her kim Allâh'ın indirdiği (kitâbın ahkâmı) **ile hüküm etmezse işte onlar, kâfirlerin tâ kendileridir».** (Aynı sûre, 44 ncü âyetin son cümlesidir).

İşte, Yehûdilerin tezvîrlerine ve Tevrât'ın ahkâmını, bilhassa recm ile alâkalı hükmünü tahrîf ettiklerine dair bazı örnekler vermiş olduk. İbranice ve Yunancadan Türkçeye terceme edilen Kitâb-ı Mukaddes'te «**RECM**» hükmünün sabit olduğunu da daha evvel kayd edip görmüştük. Demek ki Yahûdiler nazarın-

da ilâhi kelâm, Allâh'ın âyetleri; doğruyu anlatmak, hak ve hakikati beyan etmek için değil de; hakkı gizlemek, gerçeği tahrîf etmek ve avâm tabakasını aldatıp istifade eylemek için gelmiştir. Bunlar hep eğriyi söyledikten başka, hak kelâmı ve Allâh'ın kitablarını bile tahrif etmişler, kendileri kanunlara uyacak yerde, ilâhi kanunları kendi hevâlarına tâbi kılmak suretiyle hainlik edip la'nete ve ilâhi gazaba uğramışlardır! İçlerinden bir erkek ile bir kadın zinâ yaptı. Bunun üzerine bazısı bazısına dedi ki:

«**Geliniz; beraberce şu peygamber** (Muhammed Mustafa (s.a.v.)e **kadar gidelim. Çünkü O,** (ağır teklifleri kaldıran ve cezaları) **hafifleten bir din ile gönderilmiş bir Nebi'dir. Eğer bize recm** (cezasın)**dan başka bir ceza ile fetva verirse onu kabul ederiz ve Allâh'ın huzurunda onunla hüccet tutar; «Yâ Rab! Peygamberlerinden bir Nebi'nin fetvâsı ile amel ettik» deriz. Bunun üzerine Peygamber** (s.a.v.)'e **geldiler** (fakat aradıklarını bulamadılar)... **İlh.** (Sünen-i Ebu Dâvud. 4450 rakamlı hadis).

Yehûdilerin; İsâ Aleyhisselâm'ı müşkil vaziyette bırakmak için baş vurduğu hiyleler-..

Hz. İsâ Aleyhisselâm; halkı, Hakk'ın dinine da'vete kıyam edince, Yehûd uleması gördüler ki, bu da'vete karşı durmalarının, bu cereyanı durdurmalarının imkanı yoktur. Bunun üzerine uzun uzun düşündüler ve şöyle bir hiyle düzenlediler: zâniye bir kadını tutup, Hz. İsâ Aleyhisselâm'a gönderdiler ve O'na; **bu kadının zinâ işi hakkında hükmünü ver»** dediler. Aslında maksadları, zâniyenin cezasını infâz etmek değil bununla sırf onu, güç duruma düşürmekdi. O'nu, ya sûi kasd kuyusuna atmak veya gizli hiyle çukuruna düşürmek istiyorlardı. Şöyle ki:

Eğer İsâ Aleyhisselâm, o kadın hakkında recm ile hükmederse O'nu, bir yandan Rum kanununa muhalefetle suçlayıp ittihâm edecekler. Diğer yandan da şöyle diyerek halkı kışkırtacaklar: Ey millet! Geliniz de haline şaşılacak şu yeni peygambere iman ediniz; O'na sırtlarınızı ve canlarınızı takdim ve teslim ediniz, tâ ki Tevrât'ın ahkâmını olanca kuvveti ile hakkınızda infâz ve tatbik eylesin, ister misiniz?..

Şayet recm'den başka bir cezanın tatbikini emredecek olursa bu defa da İsâ Aleyhisselâm'ın nâs içinde adını kötüleyip nam ve şanını kirletecekler; şöyle diyecekler:

Peygamberlik iddiasında bulunan bu şahsa siz nasıl olur da iman edersiniz? Halbuki O, Tevrât'ın ahkâmını değiştiriyor ve dünyevî maslahatlara riâyet için ilâhî hükümleri ilga ediyor!.. Fakat İsâ Aleyhisselâm bu tuzağa düşmedi ve onların; kötü ve gizli hilelerini ancak kendi başlarına geçirdi (kazdıkları kuyuya kendilerini düşürdü), çünkü onlara şöyle dedi:

«Sizden her kim iffet ve namus sahibi ise ileri buyursun ve o kadına taşlar atsın».

İşte sırf bu fıkrayı işitince, Hz. İsâ'nın etrafında bulunan fukahâ-i kirâm (!) cemâatleri dağılıverdi ve şeriat-i garrâ'nın hâmili bulunan nezîh, faziletli kimselerin yüzlerinden perde açıldı (bunların kimler olduğu meydana çıkmış oldu). İsâ Aleyhisselâm, kadının yalnız başına orada dikildiğini görünce ona bol bol nasîhat eyledi, onu tevbekâr olmaya çağırdı ve ona «Git» emrini verdi. Çünkü İsâ Aleyhisselâm, kadın hakkında resmî bir sıfatla hükmedecek derecede kuvveti hâiz bir hâkim değildi ve o zaman bir İslâm devleti, bir İslâm mahkemesi de yoktu ki, kanûn-ı ilâhî; şer'î hükümler infâz edilebilsin!..

Hıristiyanların Yanlış Hükümler Çıkarmaları:

İsevîler; bu hâdiseden ve İsâ Aleyhisselâm'ın, muhtelif yerlerde söylemiş olduğu diğer bazı sözlerinden bir takım hatalı hükümler çıkarmaya kalkışmışlar ve bunu, zinâ cürmü için yeni bir fikir kabul etmişlerdir; şöyle demişlerdir:

Bir bâkir adam, bir bâkire kızla zinâ etse, onların bu fiilleri, —bir günâh olmasına rağmen— hiçbir veçhile cezayı icab ettiren bir cürüm değildir. Fakat bu menfur fi'li, irtikâb eden erkek-kadından biri veya her ikisi evli olursa işte o suçtur; cezayı müstelzim bir cürümdür. Şu kadar ki bunu (evli kimsenin zinâsını), cürüm kabul ettiren sebeb, illet; **«Sırf zinâ»** değildir, ancak **«Ahdi bozmuş»** olmaktır.

Çünkü her kim, evli bulunduktan sonra zinâ fi'lini işlerse şüphesiz o suçludur, cürüm sahibidir. Zira o (erkek), karısı ile birlikte (veya kadın, kocası ile birlikte) keşîş vasıtası ile mezbah (hıristiyan ma'bedlerinin mihrabı) önünde akdetmiş olduğu ahdi nakz etmiş: ahde vefasızlık etmiştir. İşte bunun için suçludur!..

Bu cürmü irtikâb eden evli erkeğin veya kadının ukubetine: cezâsına gelince; kadın, ahdi nakz eden: başka bir kadınla zinâ işleyen kocası aleyhine da'vâ açabiliyor, onun ahde vefâsızlık ettiğini mahkemeye şikayette bulunuyor ve da'vasını isbat edebilirse mahkemeden, aralarını tefrîkını: ayırmasını taleb ediyor ve ayrılabiliyor. İşte Hıristiyan kanunlarında evli olduğu halde zinâ eden adamın cezası sadece bunlardan ibarettir; karısından ayrılmaktır!..

Zâniye kadının kocasının hakkı da böyledir; onun aleyhine da'va açıp mahkeme önünde onu boşayabilir. Bundan başka bir de, karısını ifsâd eden (zinâ

eden) adamdan para cezası alma hakkına sahibtir.. (Tazmînat alabilir).

İşte Hıristiyan kanunlarının; evli olan erkekler ile evli olan kadınlardan zinâ suçunu irtikâb etmiş olanlara kararlaştırdığı ceza yalnız bundan ibarettir. Böylesine basit —sözde— cezalar ile, zinâyı ve benzeri fuhşiyyâtı önlemenin mümkün olamıyacağı âşikârdır. Bundan dolayıdır ki; Hıristiyan ülkelerde fuhuş, alabildiğine yaygınlaşmış; sokaklarda alenen irtikâb edilir hale gelmiştir. Tatbik ettikleri kanunların, elbetteki tabii neticesi bu olacaktır. Çünkü cürümlerin ve cinayetlerin cezaları hafifletildiği ve afvı cihetine gidildiği nisbette (oranda), o cürüm ve cinayetler revaç bulacak, irtikab edenlerin sayıları her gün biraz daha behemehâl artacaktır. O zaman halk, behâim: hayvanat derekesine düşmüş olup fıtrattan ve insani faziletten bir eser kalmıyacaktır!..

Hayât artık behimidir, hayır! Ondan da alçaktır!..
Behâim bağlıdır kayd-ı fıtratla insan hürr-i mutlaktır.
M. Âkif

Böyle bir cemiyet içinde yaşamaktan ise, ölmek daha hayırlıdır. Çünkü nesebler karışmış, nesiller bozulmuş olacak. Çocuklarını kucağına alıp severken adam, «acaba bu benim sulbümden mi, yoksa başka birinden mi?» diye tereddütler içinde kalacaktır!. İnsan, sûreti ile değil, sîreti ile; cismi ile değil, rûhu ile insandır. İffeti, haysiyyeti ve ahlakî fazîleti ile insandır. Yoksa, iffet ve namusunu muhafazadan aciz olan gayretsiz deyyûslar hayvan dahî olamazlar...

Şâyân-ı hayrettir ki; Hıristiyan kanunlarının hükme bağladığı bu —sözde— ceza, iki tarafı da kesen bir kılıca benziyor; kocası zinâ eden kadının, yolunu

kesip mahkemeye mürâcaat etmesine imkân bile bırakmıyor. Şöyle ki; bu kadın, her nekadar kocası aleyhine da'vâ açıp, ondan ayrılmak için mahkemeden karar alma hakkına sâhib ise de, lâkin bu kadın, kanun-u Mesîhi mûcebince (gereğince); hayatı boyunca bir başkası ile evlenemiyordu, onun, başka bir erkekle evlenmesi câiz olmuyordu. Kezâlik, karısı zinâ etmiş olan erkek, her nekadar ahde vefâsızlık eden zâniye zevcesi aleyhine da'vâ açmak ve mahkeme önünde ondan yakasını kurtarmak hakkına sahib olsa da, fakat kanun-u Mesihi; bu adamın, hayatı müddetince başka bir kadınla evlenmesine izin vermiyordu...

Görüldüğü üzere bu kanun, gerçek suçlulara hak ettikleri —zecredici : vazgeçirici— cezayı (recmi) tatbik etmezken, hatta yüzer celde vurulmasını bile emreylemezken; hiç suçu olmayan erkeğe (zinâ eden kadının kocasına) ve bu mevzuda günahsız olan kadına (zânînin zevcesine) ağır cezalar tatbîk ediyordu; çünkü onları, hayatları boyunca evlenmekten men'eyliyordu. Bunun ma'nâsı ise şudur :

Bu dünyada rühbân ve râhibeler hayatı yaşamak arzu eden erkekler ve kadınlar, mahkemeye müracaat edip, eşlerinin ahdi bozarak gadrettiklerini şikayet etsinler ve mahkemeden, eşinden ayırmasını talebde bulunsunlar. O zaman yalnız başına, bir râhib veya râhibe gibi yaşamaya mahkûm olurlar-.. Demek ki bu hak sâhiblerinin yüzlerine, mahkeme kapıları da kapatılmış bulunuyordu. O hâl-i perîşanlığı devam ettirmekten başka çareleri yoktu... Tabii ki ömür boyu karısız veya kocasız kalmak kimsenin işine gelmiyordu!..

Asrımızdaki —İslâm memleketlerinden çoğunun da tabi olduğu, ilhâm kaynağı kabul ederek taklid etmeğe çalıştığı— batılı devletlerin kanunları, işte bu sakat felsefe üzerine ibtinâ edilmekte, sırf bu hatalı fikirlerden kaynaklanmaktadır. Batılılar nazarında, her ne kadar zinâ; bir ayıp, bir kabahat, ahlakî rezâlet ve günah olsa da, hiç bir veçhile bir suç, cezayı icab ettiren bir cürüm değildir. Zinâyı, ukubeti müstelzim cürüm haline getiren tek şey varsa, o da; cebr-ü ikrâhdır; zor kullanmaktır, başkası değil. Yâni; kadının rızası olmadığı halde erkeğin onun ırzına zorla tecâvüz etmesidir.

Evli olan bir erkek, zinâ yaptığı zaman, bu da'vâ ve şikayete sebeb teşkil eder. Ancak bu hak, yalnızca karısına aittir. Zevcesi isterse ondan ayrılmak için mahkemeye müracaat edebilir ve mahkemeden, tefrik talebinde bulunabilir. İşte hepsi hepsi bu kadardır...

Zinâ fi'lini irtikâb eden kocalı bir kadın olduğu takdirde ise; kocasının hakkı, yalnızca mahkemeye şikayet edip onu boşamaktan ibaret değildir, bununla beraber zevcesi ile zinâ eden şahsı da mahkemeye bildirip ondan mali tazminat (para cezası) alma hakkını da hâizdir. Hatta batının batı; felsefesi ile meşbu, selikası bozuklardan bazıları her türlü zinâyı, temelden suç olmaktan çıkarma re'yinde olduklarını izhâr etmişlerdir!

Daha evvel takrir ettiğimiz veçhile; ırz ve namusta —canlarda olduğu gibi— aslolan hürmet (haramlık) olduğundan ve insanlarda, Allah Teâlâ'nın birer emâneti bulunduğundan, ondan ta'vîz vermek ve o hususta fedakarlık yapmak hiç bir sûretle câiz değil-

dir. Tarafların rızâsı ile yapılmış olması da bir şey değiştirmez, cezayı hafifletici bir sebeb asla kabul edilemez. Bu hususta yapılacak olan sulh ve anlaşmanın da hukukî bir kıymeti yoktur. Yeter ki mahkemeye intikal ettirilmiş olsun. Bu cürüm, İslâm dininde; insanların kendi aralarında anlaşıp rızalaşması ile halledilebilecek öyle âdi suçlardan değildir. Cezayı icab ettiren asıl suç, bizzat «**Zinâ fi'li**»dir. Bu fazîhayı irtikâb eden edebsizler, cezalarını mutlaka çekmelidirler.

İmam Buharî Kitâbü'l-Hudûd'un : 30 ve 38. bâblarında, Müslim : 1697, Ebu Dâvud : 4445, Tirmizî : 1433 ve İbn-i Mâce : 2549 numara ile Ebu Hüreyre ve Cüheni Zeyd İbn-i Hâlid (r. anhümâ)dan tahriç etmişlerdir, bu sahâbîler şöyle demişlerdir :

«Biz, Resûlüllâh (s.a.v.)in huzûrunda bulunuyorduk, derken bedevîlerden bir adam ayağa kalktı ve : «Yâ Resûlallâh, size Allah'ı andırıyorum, sizden ancak Allâh'ın kitabı ile aramızda hükmetmeni istiyorum (Allâh aşkına, aramızda Allâh'ın hükmünü icrâ eyle)» dedi. Bunun üzerine onun hasmı ayağa kalktı, halbuki bunun fıkhî bilgisi diğerinden daha çok idi; dedi ki : «**Evet Yâ Resûlallâh! Aramızda Allâh'ın kitâbı ile hükmet ve bana izin ver de konuşayım**». Resûl-i Ekrem (s.a.v.)in; «**Konuşabilirsin**» demesi üzerine, hüsn-ü edebe sahib olan bu adam şunları söyledi :

«Şüphesiz oğlum, bunun (oğlunun zinâ ettiği kadının kocasının) **yanında ırgad, müstahdem idi** (adamonu, karısına yardımcı olmak için hizmetçi tutmuştu). **Oğlum bunun karısı ile zinâ etmiş. Bana, oğluma recm cezası lazım geldiğini haber verdiler. Bunun üzerine ben bu adama, yüz koyun ve birde câriyemi fidye vererek oğlumu bundan kurtardım** (recm cezasını, mezniyyenin kocasının hakkı sanmıştım). **Sonra ehl-i**

ilme, **âlim kimselere sordum onlar da bana; oğluma, yüz celde cezası ile bir yıl tağrîb** (uzak yerlere sürgün edilmek) **cezası lazım geldiğini** (bekar olduğu için), **bunun karısına ise recm cezası terettüb ettiğini bildirdiler».** bunları dinledikten sonra Resûlullâh (s.a.v.) şöyle buyurdular:

«Canım yed-i kudretinde bulunan Allâh'a yemin ederim, aranızda Allâh (c.c.)nün kitabı ile hüküm vereceğim!. O yüz koyun ve hizmetçi sana geri verilecektir. Oğlunada, yüz celde ve bir yıl tağrîb cezası gereklidir (ona, yüz kamçı vurmuş ve bir yıl da uzaklaştırmıştır). **Yâ Üneys! Şu adamın karısına kadar git** (de zinâ ile kazf olunduğunu, ithâm olunduğunu ona bildir), **eğer zinâ yaptığını itirâf ederse onu recmeyle»** buyurdu. Üneys, onun yanına kadar gitti, kadın zinayı itirâf etti. Resûlullâh (s.a.v.)in emri üzere bu kadın recm olundu (taşlanarak öldürüldü).

İşte bu hadîsten anlaşılmıştır ki; İslâm dininde, zinâ suçunun cezasını kaldırmak için halkın kendi aralarında rızalaşıp anlaşmalarına mahal yoktur ve şer'i şerîfe muhalif olan anlaşmalar münfesihtir, hükmü geçerli değildir. Aynı zamanda bu hadisten şunu da istifade etmiş bulunuyoruz ki; İslâm şeriatinde, ırz-u namusları para mukabili satmanın ve para karşılığı ırz ve iffetten ta'vîz vermenin kat'iyyen yeri yoktur. İslâm dini, bunu yapanları, ırzını ve namusunu para ile değişenleri **«Deyyûs»** olarak vasıflandırır...

Irz ve namusları para ile değişen, para karşılığı iffet ve namustan ta'vîz veren ve **«Deyyûsluk, hayâsızlık»**, felsefesi üzerine hayatlarını sürdürmeyi şiar edinen, hayır ve iffetten nasîbi olmayan şehvetperestler ve onları himâye edenler için söyleyebilecek sözümüz **yoktur.**

TÜRK CEZA KANUNLARI!

Kasdımız, mukayese olduğu ve İslâm dininin, zinâ mevzuunda da vaz'eylediği hükümleri; bu hükümlerin hikmetlerini ve gâyesine isabet derecesini izâh ve isbat etmekten ibaret bulunduğu için, batının etkisi altında kalan ve batılı devletlerin kanunlarından oldukça kaynaklanan, ona göre hazırlanan ve bu itibarla bir nevî Avrupaî kanun hüviyetini taşıyan Türk Ceza Kanunu'ndan da bir nebze bilgi vermemiz elbetteki yerinde olacaktır.

Türk Ceza Kanunu Madde: 440

«Zinâ eden karı hakkında altı aydan üç seneye kadar hapis cezası tertib olunur. Karının evli olduğunu bilerek bu fiilde ortak olan kimse hakkında da aynı ceza hükmolunur».

Bu madde ile ilgili olarak Nejat Özütürk'ün yaptığı açıklamalardan bir kısmını buraya dercediyoruz. Şöyle diyor:

«Bu fıkrada zinâ eden kadının evli bir kadın bulunması bu maddenin ikinci fıkrasında «Karının evli olduğunu bilerek» tabirinden sarâhatle anlaşılmaktadır. Şu halde kadın hakkında zinâ cürmünün teşekkül edebilmesi için, resmen evli bulunması şarttır. Kocasından başka bir erkekle cinsî münasebet halinde erkeğin, kadının evli olup olmadığını bilmesi veya bilmemesi kadın hakkındaki zinâ cürmünün teşekkülüne engel değildir.

Kadının evli olduğu halde kocasından başka bir erkekle cinsi münasebette bulunmuş olması ile, zinâ, suçu tamamiyle ifade eder...».

Görülüyor ki evli olmayan veya —dini nikahlı olsa bile— resmen evli bulunmayanların zinâ etmiş olmaları, kanun nazarında cezayı müstelzim bir suç ka-

bul edilmemektedir. Kezâ kadının evli olduğunu bilmiyerek başka birinin zevcesi ile zinâ eden erkek de kanun nazarında suçlu sayılmamaktadır. Meğer ki evli olan bir erkek, başkası ile evli olmayan bir kadınla, karısı ile birlikte ikamet etmekte olduğu evde veya herkesce bilinecek surette başka bir yerde cinsi münasebet temin etmiş, karı koca gibi yaşamış olsun. O zaman bu fiil, T.C.K.nun 441. maddesi hükmünce suç kabul edilir.

Türk Ceza Kanunu Madde : 441

«Karısı ile birlikte ikamet etmekte olduğu evde yahut herkesce bilinecek surette başka yerde karı koca gibi geçinmek için başkası ile evli olmayan bir kadını tutmakta olan koca hakkında altı aydan üç seneye kadar hapis cezası hükmolunur.

Erkeğin evli olduğunu bilerek bu fiilde şerik olan kadın hakkında da aynı ceza verilir».

Görülüyor ki kanun, kocanın zinâsında, kadın taaddüt etse dahi bir defaya inhisar eden cinsi münasebetini zinâ cürmü olarak kabul etmemiştir. Eylemin zinâ cürmünü teşkil edebilmesi için, başkası ile evli olmayan kadınla cinsi münasebetin «temâdi etmesi» lâzımdır. Kanun bu temâdiyi **«Karı koca gibi yaşamak»** tabiriyle ifade etmiş bulunmaktadır.

Kocanın, evli bir kadınla karı koca gibi yaşaması hali, kadının evli olduğunu bilmesi halinde, eylemi 440. maddeye göre zina suçunu teşkil ederse de, kocasının zinâ ettiğini bilen kadına takib hakkı bahşetmez. Bu gibi halde takib hakkı münhasıran evli bulunan kadının kocasına aittir... Kanunun, kocanın zinâsı için (böyle) mekân şartını koymuş olmasından maksat, fikrimizce karısının devamlı tazib edilmiş ve kadınlık gururunun her gün biraz daha eksilmiş ol-

masını ve «**karı koca gibi**» yaşama eyleminin gözleri önünde cereyan ederek ceza bakımından takib hakkını kullanmasına veya boşanma sebebi yapmasına imkan verecek hareket tarzını tayinde bir karara varmasını sağlamaktır. Aynı sebeble «**herkesce bilinecek surette karı koca gibi yaşamak**» halinde de varittir. (35)

Binaenaleyh T.C. Kanunu'nda, umumî ma'nâda zinâ; «**Evli bir şahsın, eşinden başkasiyle cinsî münasebette bulunmasıdır**» diye tarif edilmektedir (ancak mukayyeddir).

Görülüyor ki kanunda; evli olmayan (bekâr ve dul)ların birbiriyle gayri meşru alâka kurup cinsî münasebette bulunmaları —zinânın tarifine girmediğinden— suç teşkil etmemektedir. Yeter ki ikrâh-cebr olmasın, karşılıklı rıza ile husûle gelmiş bulunsun!..

Yine bunun gibi; evli bir erkeğin, —kocasız olmak şartiyle— müteaddit kadınlarla, karısı ile birlikte ikamet etmekte olduğu evde olmamak kaydiyle ve herkesce bilinmiyecek surette cinsî münasebette bulunması da, kanun nazarında suç sayılmamaktadır.

T.C. Kanunu, yalnızca evli olan erkek ve kadınların zinâsını, hapis cezasını gerektiren suç kabul etmektedir. Bu hüküm de, bir takım kayıdlarla takyîd ve tahsis edilmiştir. Şöyle ki; bir erkeğin, yaptığı gayri meşru fi'lin, hapis cezasını müstelzim suç teşkil etmesi için, karısı ile birlikte ikamet etmekte olduğu evde vâki olması, yahut herkesce bilinecek bir surette başka yerde karı koca gibi yaşamış olması şarttır. Aksi halde suç değildir. Zinâ ettiği kadının da aynı cezaya mahkûm olması için, erkeğin evli oldu-

---

(35) Türk Ceza Kanunu şerhi (Necat Özütürk) c. 2, s. 903, 918-919.

ğunu bilerek bu fiilde ona şerik olması lazımdır. Kadın bunu bilmiyorsa kendisine ceza verilmez!..

Binaenaleyh bu hükümlerin istinâd ettirildiği esas, kadınların, kadınlık gururunun —kocalarının zinâ etmesi ile— her gün biraz daha eksilmiş olması, izzet-i nefslerinin de rencîde edilmiş bulunmasıdır. Kadınlık gayret ve kıskançlığıyla kabil-i te'lif olmamasıdır. Demek ki kadınları ıztırap ve gönül azabından kurtarmak için alınmış bir tedbîrdir. İşte T.C. Kanunu'nda; «**Taaddüd-ü zevceye : birden fazla kadınla evlenmeğe**» karşı çıkılmasının sebebi, taaddüd-ü zevcenin yasaklanmasının hikmeti de budur. Gayri meşru surette ilişki kurmaya ise bir mâni yoktur. Karısı zinâ eden erkeklerin de, haysiyet ve şerefi haleldâr olacağı ve cemiyet içinde mahcubiyet duyacağı için, bu ceza tertib edilmiş olmalıdır!

Netice : T.C. laik bir idareye sahip olduğu için T.C.K.nda aynı düşünceye dayalı olarak tanzim edildiğinden, İslâm Dini'nin bir cürüm olarak kabul ettiği zinâ ve fuhşa karşı aynı hassâsiyeti gösterememiştir. Bununla beraber batılı devletlerin kanunlarına göre bu konuda daha az müsamahakâr davrandığı söylenebilir.

İSLÂM'IN BAKIŞ TARZI!

Zinâ mevzuunda Hak dini İslâm'ın görüşüne gelince; o, diğer beşerî sistemlerin görüşlerinden tamamen ayrı, âdil ve hakka dayalı müstesnâ ve mukaddes bir re'ye sahiptir. Böyle olması da son derece tabiidir. İslâm, Alîm ve Hakîm olan : her yaptığını bilerek yapan (ve muhkem yaratan) ve her şeyi yerli yerince koyan Allâh Teâlâ'nın nizâmıdır. Bunun

içindir ki İslâm dinin zinâ, sırf «Zinâ» olduğu için haram kılınmış ve mutlak surette zinâ, ukubeti müstelzim bir cürüm : cezayı gerektiren bir suç kabul edilmiştir ve bu hususta erkeğin ve kadının evli olup olmamaları nazar-ı itibara alınmamıştır. Her ikisini de —evli olanı da, bekâr olanı da— ağır şekilde, Din-i İslâm cezalandırmıştır. Ancak zinâ eden erkek, kadın «muhsan, muhsane» oldukları, yani; daha evvel evlenmiş, başlarından sahih bir nikah geçmiş bulundukları takdirde ise; —hâlihazırda dul olsalar da— İslâm onların cezasını daha da tağlîz edip ağırlaştırmıştır.

İslâm Dini zinâyı, cezayı icab ettiren bir cürüm kabul ederken; sadece karı kocadan birinin diğerine gadretmiş, ahde vefâsızlık etmiş olmasını değil ve bir başkasının ırzına tecavüz etmiş olmasını da değil; bunlarla beraber şehvetini, meşru yoldan kaza etmek imkanı varken, kazâ-i şehvet için gayri meşru yola gidilmiş olmasını esas almış, bu itibarla onu hükme bağlamıştır. Şehveti kaza etmenin, nefsanî arzuyu tatmin eylemenin yolu ise; sifah (zinâ) değil, nikâhtır. Allâh (c.c.) insanları abes olarak boş yere yaratmamıştır. Zât-ı Kibriyâ'sını tanımaları ve O'na kullukta bulunmaları için halk etmiştir. Bu ise; bir nice emirler ve nehiyler ile mükellef olmalarını icab ettirir. Kendini, ilâhî tekliflerden azade görenlerin, hayvanlardan farkı acaba ne olabilir?. Allâh Tealâ; nikâhı, mübâh, mesnûn ve bazı hallerde farz kılmıştır. Zinânın ise; açığını, gizlisini; her türlüsünü haram eylemiştir. İslâm fukahâsı zinâyı, umumî ma'nada şöyle ta'rîf etmişlerdir :

«Z i n â; şer'î bir akde dayanmaksızın, yani; usûlü dairesinde nikah yapılmaksızın tav'an : isteyerek yapılan haram bir mucâmaattır».

Görülüyor ki bu tarife göre zinâ, sadece haddı: cezayı gerektiren menfur fiilden ibaret değildir. «Zinâ» mefhûmu, bundan çok daha geniştir. Ukubeti: cezayı gerektiren bilumum suçlar bu ta'rifin şumûlünde dahil olduğu gibi; erkeğin erkekle teması demek olan ve «Livâta» denilen fenalıklar gibi ta'zîri gerektiren edebsizlikler de bu ta'rifin şumûlüne girmektedir. Bir nice fuhşiyat vardır ki, bunlardan her biri «Zinâ fi'li» hükmündedir. Çünkü bunlardan her biri, ya haram, gayri meşru mücâmaattir veya haram mücâmaata müncer öncü sebeblerdir. Mesela; nikahı caiz olmayan nikah etmek: süt anne, süt kardeşler gibi mahremler (*) ile; kayın vâlideler, öz oğul ve torunların zevceleri olan gelinler gibi musâheret sebebiyle nikâhları ebediyyen haram olanlar ile evlenmek; başkasının nikahlısı olan —bu nikahın, resmi olması şart değildir, dini nikahın bulunması kafidir— bir kadınla evlenmek veya bir başkasından iddet beklemekte olan kadını nikah etmek, «**Talâk-ı bâin**»den (nikahı ortadan kaldırıp, karı kocalık alâkasını kesen ve tecdîd-i nikahı icab ettiren bir veya iki talâktan) sonra yeniden nikah kıyılmadan karı kocalığı devam ettirmek ve üç talâk ile boşandığı için hâl-i hazırda beraber olmalarına hiç çare kalmayan ve mutlaka ayrılmaları (ve bir başka koca ile evlenmesi) gereken kadınla da karı kocalık hayatını sürdürmek... işte bunların hepsi birer gizli zinâdır ve kat'iyetle haramdır. Faillerine, dünyevi cezasından başka ahirette de elim azab terettüb etmektedir. Meğer ki şartlarına uygun

(*) Yeri gelmişken işaret edelim ki, «Süt anne ve süt kardeşler gibi radâ (emmek) cihetiyle nikâhı haram kılınan mahremler» daha önce M. K. da yer aldığı halde, daha sonra bu fıkra kanundan çıkarılmıştır. Bu çıkarmanın sebebi ise lâik kanunî mevzuatta nakle ve vahye yer verilmemesi esasına dayanmaktadır.

olarak samimi surette tevbe etmiş bulunsunlar!. Kur'ân-ı Hakîm'in, bunların haramlığı hakkındaki kat'î ve sarih hükmü karşısında, bunların halâl olduğunu söylemenin, sarîh küfür olacağı muhakkaktır... Bunu, unutmamak lazımdır...

İslâm dininde değil zinâ binnetice zinâya sürükleyecek olan (yabancı kadına bakmak, onunla tenhâda yalnız kalmak gibi) öncü sebebleri; gizli veya açık şekilde işlenecek olan fuhşiyata başlangıç olabilecek vesiyleleri dahi yasaklanmıştır. Nitekim Kur'ân-ı Mübîn'de şöyle buyurulmaktadır:

قُلْ اِنَّمَا حَرَّمَ رَبِّيَ الْفَوَاحِشَ مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَمَا بَطَنَ وَالْاِثْمَ وَالْبَغْيَ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَاَنْ تُشْرِكُوا بِاللّٰهِ مَا لَمْ يُنَزِّلْ بِهِ سُلْطَانًا وَاَنْ تَقُولُوا عَلَى اللّٰهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ.

«De ki: Rabbim ancak, çirkinliği aşırı olan bütün fenalıkları: Fuhş-u fuhşiyyatı, bilhassa ırza müteallık olan namussuzlukları; onların açığını, gizlisini; her türlü günahı (akla ve şer'a muhalif her kötü fi'li); **haksız yere tecavüzü, yani; haddini aşarak cana, mala, ırza saldırmayı, haysiyyet ve hukuka zulmü; Allâh'a, hiç bir bürhân indirmediği her hangi bir şeyi eş tutup şirk koşmanızı ve Allâh'a karşı bilmeyeceğiniz şeyleri söylemenizi** (meselâ; bir edebsizlik yaptığınız vakit, **«Allâh onu bize emretti»** demek gibi isnâd ve iftiralarda bulunmanızı) **haram kılmıştır».** (36)

Zinâ'nın beşeriyete olan zararlarını serdederken «9.» maddede kaydettiğimiz âyet-i hakîmede de şöyle buyuruluyordu:

«Zinâya yaklaşmayın. Çünkü o, şüphesiz bir fâhişe edebsizlik) **dir ve onun yolu ne kadar fenadır».**

Dikkat buyurulmuşsa bu ve benzeri âyetlerde,

---

(36) A'râf sûresi, âyet: 33.

لاَتَزْنُوا

«Lâteznû (zinâ etmeyin)» denilmemiş;

لاَتَقْرَبُوا الزِّنٰى

«Lâ takrabû'z-zinâ... (zinâya yaklaşmayın)» bubuyurulmuştur. Gayet veciz olan; îcâz ve ihtısârın matlûb olduğu Allâh kelâmında böyle, bir kelime yerinde iki kelime kullanılmış olması ve daha uzun bir ta'birle; **«zinâya, fuhşiyâta yaklaşmayın, bunların** açığına da, gizlisine de» buyurulması, şüphesiz ki ma'nidardır. Zinâ etmemek, fuhşiyatı işlememek için, bu pisliklerden uzak kalıp nezih ve namuslu bir hayat yaşamış olmak için, başlangıç olabilecek sebeblerden dahi sakınmanın şart olduğunu ve zinânın etrafında **dolaşmamak, semtine bile uğramamak** (zinâcı küstahlarla ihtilât halinde olmamak ve irtibât kurmamak) lazım geldiğini iş'ardır. İslâm'ın gayesi; yeryüzünü, zinâdan, fuhşiyattan ve her türlü kötülüklerden pisliklerden ve zâlim, zânî, sârık (hırsız) gibi rezil insanlardan tahliye ve tasfiye edip tertemiz hale getirmektir. Bunun gerçekleşmesi için de, her şeyden evvel zinâya giden yolları tamamen tıkamak ve fuhuşa açılan kapıların cümlesini kapatmak lazımdır. Fuhuş mikroplarının barınabileceği bataklıklar kurutulmadıkça ve neticede zinâya sürükleyen her türlü vesiyle ve sebebler ortadan kaldırılmadıkca bir beldede, zinânın yapılmasını ve yayılmasını önlemek asla kabil değildir. İşte yüce İslâm dini; yapılması lazım gelen her şeyi yapmış ve alınması gereken her türlü tedbiri almıştır. Bu cümleden olmak üzere; mahremi olmayan kadınlara şehvetle bakmayı, onlarla yalnızca tenhada kalmayı, el ile dokunmayı, kaş-göz ile işarette bulunmayı, erkekler ile kadınların ihtilâtını (bir-

arada karışık olmasını) ve kadınların, açık-saçık bir halde veya cazib kılık kıyafetleri ile çarşı pazarda dolaşmalarını bile kat'iyetle haram kılmak ve bir nevi zinâdan saymakla, zinâ için, zinâcı mikroplar için açık kapı bırakmamıştır. İslâm'ı hayat nizamı kabul eden ve kendisinde tatbik eyleyen cemiyet ve fertlerde bunun müsbet tesiri, bu iffet ve nezahetin eseri görülegelmiştir. Nümûnelerini bugün dahi görmek mümkündür. Bir hadîs-i şerîfte Peygamber (s.a.v.) efendimiz şöyle buyurmuşlardır:

اَلْعَيْنَانِ تَزْنِيَانِ وَالْيَدَانِ تَزْنِيَانِ وَالرِّجْلاَنِ تَزْنِيَانِ وَالْفَرْجُ يَزْنِي.

«**Gözler zinâ eder** (harama bakmakla), **eller zinâ eder** (dokunup tutmakla), **ayaklar da zinâ eder** (fuhşiyâta yürümekle) **ve ferc de zinâ eder!**». (37)

Allâh'ını ve Peygamberini seven mü'minler, şüphesiz bi ikaz ve nasihatlere kulak verirler. Kulak verirler de; göz, kulaklarını, el, ayaklarını, dillerini ve bellerini haramlardan muhafaza eylerler. Şehvetlerini ve her nevi ihtiyaçlarını meşru yollardan kaza eylerler. Bir korunun (içine girilmesi ve hayvan otlatılması yasak olan bir beylik bölgesinin) etrafında hayvanlarını otlatan bir çobanın güttüğü davarlar, elbette günün birinde içeri dalmış olacak ve bu çoban behemehâl cezalanmış bulunacaktır. «**Nefs-i Emmâre**»sini, gayri meşru muhitlerde dolaştıranlar da elbette bu akıbete mahkum olacaklardır. Bunu önlemek, böyle feci bir akıbete mahkum olmamak ise; ancak yasak bölgeye yaklaşmamak, o kabil pisliklerden tamamen uzaklaşmakla mümkün olur...

İslâm'ın; zinâ ve benzeri fuhşiyatın her türlüsü-

(37) İmam Ahmed ve Taberânî İbn-i Mes'ûd (r.a.) den Câmi-i Sağîr «Ayn» harfi.

nü; açığını, gizlisini haram kılıp yasaklamış olmasındaki sebeb ve hikmetlerden biri de; —daha evvel işaret ettiğimiz gibi— zinânın, insan fıtratına zıt ve medeni hayatına muhalif olmasıdır. Şöyle ki; fıtraten (doğuştan) medeni olan insanın yalnız halde yaşaması asla kabil değildir. Behemehâl kendisine sükûn bulacağı, gönlü yatıp ısınacağı ve kendisi ile, yalnızlığını giderip heyecanını teskin edeceği bir hayat yoldaşı, bir da'vâ arkadaşı bulmak zorundadır. Bu yoldaş ve arkadaş ise; ancak kendisi ile huzurlu, sâkin, sıcak bir aile yuvası kuracağı eşi, zevcesi olabilir. İşte o zaman vahşetten (yalnızlıktan) kurtulabilir. Ancak o vakit medeni olabilir. Zira medeni olmanın bir —belki de birinci— şartı da meşru surette evlenmek, şehveti meşru yoldan kaza etmek, zaif yapılı, himayeye muhtaç kadının geçim derdini dindirip ailevi hayat için zaruri olan yükünü hafifletmek; cemiyete hizmet edecek ve başta anne-babaları olmak üzere bilumum geçmişlerine ve din kardeşlerine hayır duada bulunup cümlesini rahmetle ve mağfiretle yâd-edecek imanlı, salih, mütteki evladlar yetiştirmektir...

İslâm Dini; nikah —meşru surette evlenmek— sayesinde, ayrı ayrı neviden ve fakat bir cinsten olan iki vücudu, iki vicdanı birleştirir, birbiri ile üns tutup, ısındırıp kaynaştırır. Karı ile kocayı, nikâh bağı ve zevciyyet alâkasiyle birbirine rabteder, sadakat ve samimiyetle birbirine gönülden bağlar. Bu sebebledir ki; evlendikten sonra aralarında meyl-ü sükûn olmadığı, bu sadakat ve samimiyet bulunmadığı; bunların yerini buğz-u nefret aldığı zaman —talâk meşrudur— ayrılmaları icab eder. Çünkü zindanların en kötüsü, birbirini sevmeyen iki zıddın bir arada bulunmasıdır.

İşte böyle biri diğerinin eşi ve ebedî hayat yoldaşı olan, ailenin bu iki temel unsuru, sırf rızâ-i ilâhi

için; ebedi saadet gibi ulvi bir gayeyi istihdaf eden mücadeleli ve ve meşakkatlı hayatlarını idame ederlerken, sayılı nefeslerini tüketirlerken; ortak emeller, ortak elemler ve müşterek faaliyetlerle birbirine yâr ve yardımcı olurlar. Eğer ağlarlarsa beraberce ağlarlar, gülerlerse beraberce gülerler. Biri (erkek) dışarda kazandığını severek, sevinerek sıcak yuvaya getirir. Diğeri (kadın) da evinin, evladının ve namusunun bekçiliğini yapar, aşını pişirir, eskisini yamar, yenisini diker de yavrularına yedirir ve giydirir. Bu mübarek ve mes'ûd ocakta gelişen taze nesiller, neş'et eden nevzadlar, o müşterek hayatın tatlı meyvaları ve ortaklaşarak sürdürülen mesainin bereketli mahsülleri olurlar. Bu körpe çocuklar, hayatın acılarına, mihnetlerine sabredip katlanmak; tatlılarını ni'metlerini de şükr-ü senâ ile karşılamak hususunda, anne-babalarını örnek alırlar, onlar ne yaparsa onu yapmaya çalışırlar. Ve nihayet —kendi annebabalarından devir aldıkları— nöbeti evladlarına devir ederek ve yuvalarını yavrularına bırakarak ebediyyet âlemine göçer, giderler. Hayatlarını, geride bırakmış oldukları salih nesiller ile sürdürmüş olurlar!..

İşte böyle, babanın idare ettiği ve annenin bekçiliğini yaptığı ebedî gayelere müteveccih olan o mes'ûd aile hayatı, ne kadar huzurlu, ne kadar feyizlidir ve ne derece mübarek bir hayattır!.. Acaba takdir edebilir misiniz? İşte bütün bu feyz-ü bereket ve mutlu hayat, İslâm'ın semeresi ve —hiç bir zaman zinânın değil— ancak nikahın neticesidir! Bunun benzerini, İslâm dışındaki bir sistemde bulmak da mümkün değildir!..

Eğer —Allâh muhafaza— insanlar; başıboş bırakılacak, emirler ve nehiylerle mukayyed bulunmayıp da hürriyet-i mutlaka içinde bulunacak olurlarsa ve

erkekler ile kadınlar arasında hür alâka; serbest ilişki imkanı olduğundan, bir erkek istediği kadınla veya bir kız dilediği oğlanla, her zaman buluşup birleşme hürriyetine sahib bulunursa insan nesli yok olur ve medeniyyet temelden yıkılır. Erkek ile kadın arasındaki alâka, kanun nazarında itimada şâyân, sınırlı olmalı ve tarafların, mütekabil sorumluluğu bulunmalıdır ki; nev'i beşer beka bulsun, âlem mamur olsun ve medeniyetler yaşamış bulunsun. Serbest ilişki için meydan müsaid oldukça bu alâkanın sınırlı olmasına ve taraflarının sorumluluk taşımasına da imkan yoktur. Nâsın, bilhassa genç insanların, ailevî hayatın ağır yüklerini ve meşakkatlerini yüklenmeden şehvetlerini kaza etmek imkanı doğarsa sırf kaza-ı şehvet için bu mihnet ve meşakkatlere katlanmaları umulmaz bile!.. Çünkü ailenin, pek çok gailesi ve hailesi de olur!.. Uzun yolculuğa çıkacak olan bir adamın, biletsiz trene binmesi ve meccanen karnını doyurması mümkün olduktan sonra o kişi, bilet alacağım, sefer hazırlığı yapacağım diye neden zahmeti ihtiyar etsin?.. (*)

(*) Ne garib bir tesâdüf ki; biz bu satırları yazmakla meşgul iken, aynı günlerde intişar eden ve trajı çok yüksek olan bir gazete 14 adet müstehcen kadın fotoğrafı koymuş ve:

«Kocalarını neden aldatıyorlar?» başlığını atmış, şunları yazıyordu:

«Batı ülkelerinde âile birliğinin temeli bozuldu. Alman kadınlar kocalarının en ufak hatâsını afvetmiyor ve hemen intikam alıyor. Bu nedenle de boşanmalar hızla artıyor... ve Alman dergilerine kocalarını neden aldattıklarını çekinmeden ve fotoğraflarını da çektirerek anlatıyorlar. Quick dergisinde yayınlanan yazı dizisinde yüzlerce kadın «Ben de aldattım» diyerek itirafda bulundu... (Şimdi biz, bunlardan yalnız birkaçının itirafını yazacağız).

1 — «Çekinmeden açıklıyorum. Kocama sâdık değilim. Ara-

Demek ki; evlenmek ve mes'ûd bir aile müessesi inşâ etmek istemeyen ve şehvanî arzularını gayri meşru yollardan tatmine çalışan fuhuş-âlûd kimselerin hayatı, medenî olmadığı gibi, bedevî dahi olamaz. Olsa olsa behimi olur. Hatta bu hayat, hayvanatın halinden daha sefil, daha aşağı olur. Çünkü hayvanlar, her zaman değil, ancak yavru zamanı münasebet kurarlar ve böylece fıtrat kanununa uymuş olurlar. Bu kabil kimseler ise; bu hareketleri ile, fıtrat kanununa muhalefet etmiş —Allâh'ın emrine ısyân ederek—, insan neslinin tükenmesine, neseblerin karışmasına, evvela aile yuvalarının, sonra âlemin harab olmasına ve neticede medeniyetlerin çökmesine sa'yetmiş müfsit kişilerdir. İslâm buna tamamen karşıdır. Bunun içindir ki; fıtrat-ı selîme sahibi olan insanlar, bilhassa temiz vicdanlı müslümanlar, her zaman ve her yerde nikahı tervîc (evlenmeğe teşvik) etmişler

---

sıra maceraya ihtiyâcım var. Kocamdan korkmuyorum ve bu yazı dizisinde görüş belirtiyorum. Erkek başka kadına gidince olay olmuyor da biz gidince neden olay oluyor?»

2 — «Bana âit birinin olmasını istiyorum. Kocam maalesef bana ait değil..».

3 — «Başkaları ile ilişkiye kocam beni ikna etti. Kendisinin de ilişkisi var.».

4 — «Mayorka'da yalnız başıma çıktığım bir tatilde kocama ihânet ettim...».

5 — «İlk kez kocam beni aldatmaya başladı. Ben de onun yolundan gittim...».

(Bu haber; 15 Şubat 1983 tarihli GÜNAYDIN gazetesinden alınmıştır).

İslâm dininin va'zeylediği ulvi prensiplere riâyet etmedikçe âilenin nezâhet ve kudsiyetini korumak mümkün değildir. Karısı -böyle- kendisine ihânet eden kimsenin de bahtiyâr ve mes'ûd olmasına imkân yoktur. Ey insanlar! Hepiniz İslâma girin, selâmet bulun!. Böyle bir hayattan ise, ölmek daha hayırlıdır!...

ve nikahı tervîç ettikleri nisbette de zinâ ve benzeri fuhşiyattan tenfir ve tahzir eylemişlerdir...

Zira zinânın serbest olduğu ve revâc bulduğu toplumlarda nikaha rağbet azalır, bekarların ve dulların sayısı günden güne çoğalır. Bu, dullar ve bekarlar sınıfı, eğer İslâm terbiyesi almamışlar da, Allâh'tan korkmazlarsa bir çok nedenler yüzünden zinâya itilmek zorunda kalır. Nikaha rağbetin azalması ve zinâya talebin artması ise, medeniyetin esası ve cemiyet yapısının temel taşı demek olan aile kurumunu muattal kılar, çalışmaz hale sokar. Böyle temelden sarsılmış olan, ahlaksızlığın ve adaletsizliğin yüz göstermesi ile aile hayatı bozulmuş bulunan bir medeniyet yıkılmaya; bir millet, munkarız ve perişan olmaya mahkumdur. Nitekim bu yüzden tarihte pek çok korkunç vak'alar olmuştur. Hz. Allâh (c.c.); Kur'ân-ı Hakîm'in Talâk sûresinde, **«hukuk-u zevceyn : karı koca haklarından»**, aile hayatında karşılıklı riâyeti gereken vecibelerden bahsetmiş ve ailedeki azgınlık ve ahlaksızlığın, büyük felaketler tevlîd edeceğini, hatta ettiğini ve korkunç akıbetlere müncer olacağını haber verip şöyle buyurmuştur:

وَكَاَيِّنْ مِنْ قَرْيَةٍ عَتَتْ عَنْ اَمْرِ رَبِّهَا وَرُسُلِهِ فَحَاسَبْنَاهَا حِسَابًا شَدِيدًا
وَعَذَّبْنَاهَا عَذَابًا نُكْرًا فَذَاقَتْ وَبَالَ اَمْرِهَا وَكَانَ عَاقِبَةُ اَمْرِهَا خُسْرًا
اَعَدَّ اللّٰهُ لَهُمْ عَذَابًا شَدِيدًا فَاتَّقُوا اللّٰهَ يَآ اُولِى الْاَلْبَابِ الَّذِينَ اٰمَنُوا
قَدْ اَنْزَلَ اللّٰهُ اِلَيْكُمْ ذِكْرًا رَسُولاً يَتْلُوا عَلَيْكُمْ اٰيَاتِ اللّٰهِ مُبَيِّنَاتٍ
لِيُخْرِجَ الَّذِينَ اٰمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ مِنَ الظُّلُمَاتِ اِلَى النُّورِ ...

«Rabbinin ve O'nun peygamberlerinin emrinden (bilhassa aile hayatı ve kadın hakları ile ilgili emirlerinden) **azgınlık, serkeşlik edip uzaklaşan nice medeniyet merkezi, nice memleket halkı vardır ki; biz**

onları en çetin bir hesaba çekmiş ve onları, görülmedik, akıllara şaşkınlık verecek bir **azâba** (açlık, kıtlık, kuraklık ve sâir musibet ve felaketlere) **dûçâr etmişizdir.**

İşte onlar, —bu suretle— **emrinin vebâlini: azgınlığının cezasını tatmış ve işinin âkıbeti bir hüsrân olmuştur** (ki, bu korkunç hüsranın ötesinde, bir helak ve hüsran yok!).

Allâh onlar (ve onlar gibiler) **için pek şiddetli azâb hazırladı** (bu, sizleri Allâh'tan korkmaya ve azâbından sakınmaya sevk etmiş olsun). **O halde ey îman etmiş olan özü hâlis, temiz akıl sahibleri Allâh'tan korkun** (da onlar gibi olmayın, yoksa onların başına gelen musîbet ve felaketler size de isabet edebilir). **Şüphesiz Allâh size büyük bir zikr** (hiç unutulmaması, daima hatırda tutup mûcebince amel edilmesi lazım gelen bir öğüt: Kur'ân veya öğüt verip nasihat edici bir müzekkir: Muhammed Mustafa'yı) **indirmiştir.**

İman edip de güzel güzel amel ve tâatlerde bulunanları (küfür, cehâlet, sapıklık gibi) **zulmetlerden** (iman, ilim ve hidâyet) **nûruna çıkarmak için Allâh'ın** (her şeyi) **açık açık beyan eden âyetlerini sizlere karşı okuyan bir Resûl:** **peygamber göndermiştir. Her kim Allâh'a iman eder ve** —inzâl buyurulan âyetlerde beyan edildiği üzere— **iyi amel ve hareketlerde de bulunursa, Allah onu, altlarından ırmaklar akan cennetlere koyar. Hepside içlerinde ebedî ve sermedî kalıcı oldukları halde!. Allâh onlara gerçekten ne hoş, ne kadar güzel bir rızık ve sevap ihsan eylemiştir-.».**
(38) Alûsî, İbn-i Kesîr, Hak Dini.

Demek ki; kadın, aile ve nafaka işlerinde meydana gelen bozukluk, adaletsizlik, ahlaksızlık ve idare-

---

(38) Talâk sûresi, âyet: 8-11.

sizlik, Allâh'ın emirlerine karşı bir ısyân, bir haksızlık ve serkeşlik olduğundan, bir cemiyetin ve medeniyetin perişan olup yıkılmasına; bir milletin ve memleketin munkarız olmasına sebeb olabilecek meş'ûm hata ve menfur hadiselerdendir!..

Binaenaleyh nikahı (meşru surette evlenmeği) terviç etmeyen ve o nisbette zinâdan ve fuhşiyatın her çeşidinden tahzir eylemeyen; zinâya —hem de kanun himayesinde— kapılarını açan ve zinâcı hayasızlara geniş imkanlar hazırlayan bir millet iflâh olmaz, böyle bir memleketin başı âfet ve felaketlerden asla kurtulmaz, hiç bir zaman hakikî ma'nada mamur ve medenî olamaz!.. Şayet bugün memleketimiz mamur halde ayakta duruyor, yurdun hemen her yanında medeniyetin âsârı, —kısmen de olsa— iffet ve fazîlet emâresi müşahede ediliyorsa bu, halkımızın büyük bir kısmı müslüman olduğu ve ilâhî hükümlere saygılı, mutî' bulunduğu içindir. Yoksa —bir takım şerefsiz, sefele gürûhunun yaptığı gibi— herkes mer'î kanunların boşluğundan istifadeye kalkışacak ve kanun nazarında suç sayılmayan zinâyı —Allâh saklasın— irtikâb edecek olsa elbette âlemin havası tamamen değişecek ve medeniyetin de sadece eseri : izi kalacaktır!.. Binaenaleyh devlet ricali, kerameti kendilerinden bilmesinler ve **«uygulamakta olduğumuz düzenin te'siriyledir»** demesinler!..

Bilindiği gibi, aile hayatı; hâileli, gâileli, derdi belası bir türlü bitmeyen sıkıntılı bir hayattır. Ancak Allâh rızâsı için; ölümsüz, elemsiz, safi bir hayata ve sermedi bir saadete nail olmak için bu sıkıntı ve zahmetlere katlanmak gerekmektedir. Çünkü dünya bir yaşama yurdu değildir. Ni'met ve saadetle dolu bir cennet hiç değildir. Bir mihnet ve meşakkat yurdu bir ibtilâ âlemidir, cenneti ve ebedî saadeti kazanmak için

muvakkat olarak kaldığımız bir çilehanedir. Dünya; bela ile süslenmiş, zeval ile tanınmış, zulüm ile vasıflanmış bir hayal-hanedir. Dünya; ta'biri ve neticesi sonradan belli olacak bir rü'yaya benzer. Allâh insanları, sıkıntı ve meşakkat içinde halketmiştir. Bu sıkıntı kabre kadar, belki de Kıyâmete kadar devam edecektir. Hakiki hayat, ancak âhirettedir. cennet hayatıdır. Ne mutlu ona talib olan ve nail olmak için sa'y-ü gayrette bulunanlara!..

İşte imanı zaif olan ve bu sebeble tahammülü az ve sabırsız olan kimseler, evlenmenin intâc edeceği külfetlere ve aile teşkilatının tevlîd eyliyeceği sıkıntı ve meşakkatlere kat'iyyen katlanamazlar. Cemiyette, ahlakın sukut etmesinin tabii bir sonucu olarak zamanımızda düğünler büyük meblâğlara mal olmaktadır. Kurulacak olan aile yuvasının, günün şartlarına göre gereken ihtiyaçları, bir de çoluk çocuğun nafakası göz önüne getirilirse evlenecek olan zavallı genç, büyük zorluklarla karşılaşacak, müşkül vaziyette kalacak ve bu israfların, lüks masrafların altından kalkamıyacaktır. Bütün bu zorlukları yenerek ve karşılaştığı olanca sıkıntılara göğüs gererek evlenmeğe ikdâm edebilmek ise, ancak iman kuvvetiyle ve Allah Tealâ'ya itimâd ve tevekkül sayesinde tahakkuk eder. Zira **«Evlenenlere, Allâh'ın Kur'ân'ında yardım va'dettiğine»** ancak onlar inanır. **«Bizi de, aile efradımızı da merzuk buyuran ancak Allâh'tır»** diyebilmenin ilk şartı sağlam imandır. Aksi halde, gerek kârhâneler gibi herkese açık olan umumi yerlerde, gerekse kârhâneciler tarafından özel surette çalıştırılan hususi mahallerde, istediği kadınla dilediği saatte zinâ etmek suretiyle —hem de cüz'i bir masrafla— şehvetlerini kazaya ve behîmî arzularını tatmîne imkan bulanlar —eğer kendilerinde din duygusu ve Allâh korkusu da

yoksa— ne diye bu ağır yükün altında kalacaklar?.. Ne diye başlarını, aile hayatının gâilesine ve derd-belâsına sokacaklar?.. Buna mecbur edecek —imandan başka— hangi âmil vardır ki?.. Zamanımızda bu da'vâmızın misallerini çok sayıda, her yerde görmekteyiz... Bütün bunların tahakkuk etmesi için; zinânın yok edilip nikâhın revâç bulması için, gerçek ma'nada dindar olmak lazımdır. Hakikî dindar olanlar, haysiyyet ve namusları ile nezih ve mes'ûd bir hayat sürdürmektedirler. Zira Hak dinin, bir tarifi de şöyledir:

«Hak din; —zorla değil— seve seve iyilikler yapan ve kendi iradeleri ile kötülüklerden nefret edip kaçan faziletli insanlar yetiştiren bir terbiye (eğitim) kanunudur».

İnsanlık, Onbeş Asır Geriye Gitmiştir!.

Büyük bir esefle kaydetmek isterim ki; medeniyet asrı olduğu söylenen yirminci yüzyılın insanları; iffet, edeb, hayâ bakımından tam onbeş asır geriye gitmiş; sâfî, nezih İslâm hayatına, kirli, murdar ve mübtezel cahiliyyet yaşayışını tercih etmiştir. Cahiliyyet devrinin aşırı cahil ve hayasız insanları ile, zamanımızdaki fuhuşâlûd olan sözde aydınlar arasında, ahlâksızlık ve iffetsizlik cihetiyle acaba ne fark vardır?.. Asrımızda olduğu gibi, Cahiliyyet devri olan Orta Çağ'da da iki türlü zinâ şâyi' (yaygın) idi: Birisi, herkese açık, alenen kârhânecilik idi. Cahiliyyede, fâhişeler işleten kirâhâneler (kârhâneler), kârhâneciler vardı. Medîne'de bunlardan Ümm-ü Mehzûl gibi meşhur karılarla, kapıları bayraklı, alâmetli dokuz kadar kerhâne bulunuyordu. Bu fâhişeler ve bu karhâneciler hep müşriklerden idi. İçlerinde servet edinmiş olanları da vardı. İslâm gelince müslüman oldular ve cahiliyyet hayatında zinâ ettikleri bu fâhişelerle zinâ etmelerine imkan kalmadı. İslâm zinâyı haram

kıldığından, bu fahişelerden bazısı, yeni müslüman olan fakirlerden bazısına evlenme teklif etmiş ve kabul ederlerse kocalarının nafakalarını da teahhüd etmek istemişti. Çünkü; kendilerini nikah eden erlerin, nafakasını deruhde etmek onların adeti idi. Medîne'de hayat şartları ağır idi, ihtiyaç maddeleri pahalı olduğundan geçim sıkıntısı çekiyorlardı. Bu durumda iken, böyle bir teklifle karşı karşıya kalan bazı müslümanlar, fakr-u ihtiyaçları hasebiyle zâniyelerden bazıları ile evlenip kazançlarının fazlasından yararlanmayı düşündüler ve Resûlullâh (s.a.v.) ile istişâre edip O'ndan izin almak istediler, kendilerini buna zorlayan sebebleri de arzedip açıkladılar. Bunun üzerine, «**Zinânın zararlarını**» sayarken «**4**» üncü maddede kaydettiğimiz âyet-i celîle inzal olundu ve:

وَحُرِّمَ ذٰلِكَ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ

«**Ve o** —zâni veya zâniye ile evlenmek— **mü'minler üzerine haram kılındı**» buyuruldu!. İbn-i Kesir, A l û s i, Hak Dini ve saire...

İslâm'ın hakimiyyeti ile o cahiliyyet adeti ve küfür bakıyyesi olan karhâneler de kapatılıp kalkmıştı ve hudûdun ikamesi; (cezaların tatbiki ile de) İslâm memleketlerinde artık öyle fahişelerin zuhuruna ve kerhâneler açılmasına imkan kat'iyyen kalmamıştı. Ne kadar üzülmüş ve ezilmiş olsak sezâdır- Çünkü devr-i cahiliyyetin, yokluğa gömülen bu iğrenç ve şenî adeti, İslâm'ın, daha doğrusu İslâm'dan uzaklaşan insanların ma'nen zayıflayıp çökmesi neticesi hortlamış ve resmen faaliyet gösteren bir müessese haline getirilmiştir. Hiç şüphe yoktur ki; bu, büyük bir vahşet ve azim cinayettir. Hem de iffete, fazilete karşı işlenmiş bir cinayettir. Fuhuş evlerinin çalışmasını, İslâm beldelerinde hayasızlık kapılarının açık kalma-

sını müdafaa edenler, —inanıyorum ki— iffete, fazilete hainlik yaptıktan sonra vatan ve millete de ihanette bulunmuş oluyorlar. Çünkü ecdâdın temiz kanları ile yıkanan vatanı kirletmek, millet ve memleketin başını adı işitilmedik dert ve belâlara giriftâr etmek için sa'y-ü gayrette (!) bulunmuş oluyorlar. Bu ise; cahiliyyetin, tüyleri ürperten vahşetini, vahim cinayetini ve iğrenç adetini ihyâ etmekten başka hiç bir şey değildir. İşte asıl gericilik ve hakikî yobazlık budur!..

Tekrar ediyoruz ki; cahiliyye devrinde, tıbkı günümüzde olduğu gibi, böyle iki türlü zinâ câri idi:

a — Birisi umuma karşı açıktan kerhânecilik idi. Bunu daha ziyade müşriklerin erâzili: rezîl ve sefilleri yaparlardı.

b — Diğeri de, fahişelerden birini dost (metres) tutmak suretiyle gizlice ve hususi bir şekilde zinâ etmek idi. Böyle hususî surette zinâyı da, müşriklerin eşrafı sayılanları; ileri gelenleri irtikâb ederlerdi ve bu zinâlar, daha çok câriyeler (savaşlarda alınan esir kadınlar) ile işleniyordu. Çünkü devr-i cahiliyye insanları bile; hür olan kadınların zinâ yapmasını istemezler, bunu ayıp sayarlar ve hür kadın zinâ edemez derlerdi. Hürre kadınlarla zinâyı da bir şerefsizlik ve hayâsızlık addederlerdi.

İşte bundan dolayıdır ki; Resûl-i Ekrem (s.a.v.) Sahâbe-i Kirâm kadınlarından bîat alırken, «**Zinâ**» maddesine gelip de; **«Allâh'a hiç bir şey şirk koşmıyacağınıza, hırsızlık yapmıyacağınıza, zinâ etmiyeceğinize... dair bana bîat ediniz»** deyince, Ebu Süfyân'ın zevcesi ve Hz. Muâviye'nin annesi olan meşhur Hind:

«Hiç hürre olan bir kadın zinâ eder mi?» demişti ve: Cahiliyyette bile hür kadınlar zinâ etmezken; «Ne-

ih İslâm hayatında hiç öyle şey olur mu?» demek is- emişti!..

Hind'in bu sözü, şüphesiz büyük bir hakikatin 'adesidir. Zira hür kadınlar esasen zinâya tevessül 'e tenezzül etmezler ve etmemeleri de gerekir. Çünkü ouna zorlayıcı hiç bir sebeb yok. Hatta hürreler hak- ında, zinâ ihtimalini tasavvur etmek, hatırdan geçir- nek bile doğru olmaz. Bilhassa İslâm'ın izzet ve iffe- tiyle şeref kazandıktan sonra hiç doğru olmaz. Hür İs- âm kadınları hakkında böyle bir ihtimâl, olsa olsa kocalarının iffetsiz, gayretsiz olması ve cemiyet ah- lakının, tefessüh etmiş; tamamen bozulmuş olması yüzünden hatıra gelebilir. Fakat şartlar ne olursa ol- sun, zinâ yapan hürre kadınlar, hiç bir veçhile mazûr görülemezler. Çünkü —dediğimiz gibi— buna zorla- yıcı, itici bir sebeb yoktur!..

Cariyelere gelince; onlar, içinde bulundukları za- ruret ve sıkıntılar icabı, ağır şartların tazyikı ile —is- temeyerek de olsa— zinâ sefaletine düşmüş olabilir- ler. Çünkü fertler, şiddet ve —maddî, manevî— baskı altında her şeyini zâyi edebilir, hele bunlar, kadın nev'inden olursa... Bununla beraber, bu dahi yine er- keklerin ahlâksız ve iffetsiz olmalarından ileri gelir. Bu sefaleti kaldırmak, zinâdan tamamen el çektirmek başta —kadınların değil— erkeklerin vazifesidir ve bu imkan onların elinde mevcuttur. Onlar —eğer— hüs- nü niyyetle hareket etmiş ve bu İslâmî, olduğu kadar da insanı olan vazifelerini layık veçhile yapmış olsa- lar, yolunu şaşırmış olan kadınları behemehal bu se- faletten kurtarmış, iffet ve namuslarını muhafaza al- tına almış olurlar. Âlemde, bu kabil ma'siyet ve ka- bâhatlerden her ne cereyan ediyor, her hangi haya- sızlık vaki oluyorsa, hiç şüphesiz erkeklerin bu —dini ve milli olan— kutsal vazifesini ihmal etmesinden ve

hatta bir çoklarının bu menfur hadiselere iştirak eylemesinden kaynaklanmaktadır-.. Tabiî ki bu arada hakikî müslümanlar, iffet-fazîlet gayesini gütmekte ve bu yolda azami gayret sarf etmektedirler. Dinini, vatan ve milletini samimiyetle seven, onların salâh ve saadetini te'min uğrunda elinden gelen her türlü gayreti sarf edenleri Allâh muvaffak buyursun!. Ancak devlet ve hükûmetçe önlenmesi gereken bu türlü fenalıkların önüne, fertler de kolay kolay geçemez!.. Allâh yardımcımız olsun! Âmîn.

III. BÖLÜM

ZİNÂYA GİDEN YOLLAR VE SÜRÜKLEYEN ÂMİLLER

Zinânın, gerek maddi gerekse manevî zararlarından şimdiye kadar hayli bahsettik; dünyada ve âhirette, pek büyük felaketlere ve musîbetlere, azâb ve ukubetlere müncer olduğuna dikkatleri, kafi derecede —her halde— çekmiş olduk. Aynı zamanda zinânın, semavî bütün dinlerde haram kılınmış ve medeni olan her toplumda kanunla yasaklanmış olduğunu da kayd eyledik. Bundan sonra da, zinâya sürükleyen sebeblerin neler olduğunu ve bu menfur fi'le götüren yolların nelerden ibâret bulunduğunu beyan ve izah edeceğiz. İnşâ'Allâhü Tealâ!..

Şunu hemen ifade edeyim ki; hemen her kötülüğün ve her nevi ahlaksızlığın hakikî sebebi, imansızlık veya iman za'fı olduğu gibi, zinânın asıl sebebi de imanın zaîf olması ve sînelerde Allâh korkusunun (mes'uliyet duygusunun) bulunmamasıdır. Zira imanı zaif olan ve bu sebeble vicdanında Allâh korkusu, hayâ hissi bulunmayan kimselerde, irâde ve iffet olmaz, onların vicdanlarında insaf ve merhamet diye bir şey bulunmaz. Öyleler, şehvetlerinin önünde bir oyuncak gibi yuvarlanıp kıvranırlar ve akl-ü irâdelerine sahib olamıyarak gelişi güzel ma'siyetlere sürüklenirler. Hele refah içinde yaşıyanlar, bütün hürriyetlerini şeh-

vetlerine kaptırırlar da, şunun bunun ırz ve namusuna tecavüzden kendilerini alamazlar, halâlı haramdan seçemezler. Belki de vicdanları —varsa— istemeye istemeye sefâlete atılırlar, rezâlete itilirler. Nihayet kendilerine düşmanlık ederler ve canlarını, din-ü iman ve akl-u vicdan hilâfına telef edip;

Kimi vicdana dokundu, kimi cism-ü cana,
Zevk namına ne yaptımsa peşiman oldum

diyerek inlerler, giderler. Böyle esîr-i şehvet olanlar, son derece aciz: iradesiz, sabırsız ve aç gözlü olurlar. Böyle katı yürekli ve kara vicdanlı insanlar, ellerinden gelen hiç bir kötülükten geri durmazlar. İnsanlara; yüksek irade, vicdanlara; iffet, fazilet ve adâlet duygusu veren ve kendilerinde; gizli açık fuhşiyata ve bilumûm fenalıklara karşı nefret hissi vererek insanca, istikamet üzere yaşama şuûru meydana getiren âmil, şüphe yok ki; vicdanlarda hâkimiyyet kuran; nûrları, iç âlemden dış âleme, vicdandan vücûda doğru yansıyan **İ m a n**'dan ve onun semeresi olan Allâh korkusundan başka bir şey değildir!. O halde feyz-i imandan mahrum olan bir vicdan kördür, ölüdür, bu vicdan sahiblerinde hayır, hayat yoktur. Daha doğrusu öyle kimselerde vicdan diye, iz'ân diye bir şey yoktur. Kendilerinde **«insanlık»** mefhûmu kalmamış, behâimden daha sefil bir vaziyete düşmüşlerdir. İşte bütün bu gerçekleri M. Âkif merhum şu mısraları ile ifade etmiştir:

Ne irfandır veren ahlâka yükseklik ne vicdandır.
Fazilet hissi insanlarda Allâh korkusundandır!..
Yüreklerden çekilmiş farz edilsin havf-i Yezdân'ın:
Ne irfanın kalır te'siri kat'iyyen, ne vicdanın

Hayat artık behîmîdir... Hayır ondan da alçaktır:
Ya hayvan bağlıdır fıtratla, insan hürr-i mutlaktır.

Bu mevzua, bundan sonraki bölümde geniş yer vereceğimizden, şimdilik bu kadarla yetiniyoruz. Demek ki, zinâya sürükleyen sebeblerin aslını, iman za'fı teşkil etmektedir. Zira imanı zayıf olan, hele **«imanı yok»** olan kimseler Allâh'tan korkmazlar. Allâh'tan korkmayan kimselerden ise korkulur, çekinmek icab eder. Bugün gözler önünde cereyan eden o vahşetleri ve menfur cinayetleri işleyenler, Allâh'tan —korkanlar değil— korkmayanlardır her halde!..

1 — Zinâya sevkeden sebeblerden biri —belki de birincisi— evlenmenin güç olması ve düğünlerin, büyük meblağları gerektiren ağır masraflara yükselmiş bulunmasıdır.

Şurası muhakkaktır ki; bu durum; **«nikâhı (evlenmeği) zorlaştırmak, zinâyı kolaylaştırmak»** demektir. Bunlar mütelâzımdır. İkisini birbirinden ayrı ayrı değerlendirmek; nikah başka, zinâ daha başka demek kabil değildir. Nasıl nikâhın çoğalması, zinânın azalmasına sebeb oluyorsa, tıbki öyle; nikahın azalması, gayri meşru surette **«Başlık, harçlık»** parası almak, lüks eşya aldırmak ve israflara, aşırı masraflara daldırmak gibi sebeblerden nâşi düğünlerin büyük meblâğlara mal olması da zinâ illetinin yayılmasını ve sahasının genişlemesini intaç edecektir, hatta etmiştir. İslâm beldelerinde dahi, bu fazîhanın, bu rezaletin şuyû bulmasının başlıca nedeni bu olmalıdır.

Bilindiği gibi zamanımızda, —yine iman za'fının bir eseri olarak— düğünler, çok büyük masrafları gerektirmektedir. Buna bir de, bazı bölgelerde kız velilerinin —hatta akrabalarının— **«Başlık, harçlık»** parası adiyle cebren aldıkları rüşvet paralarını ilave ede-

cek olursak şartların daha zorlaştığı aşikârdır. Aile hayatı için gerekli olan temel ihtiyaçlar ve lüzumlu eşya da başka!.. Hayata yeni atılmış taze tıfıl gençlerin, bu engelleri aşarak ve bu zorlukları yenerek evlenip aile yuvaları kurabilmeleri —kanaatimce— mümkün değildir, bu iş, bu ağır şartlar altında çok müşkildir.

Binaenaleyh yeni evlenecek ve henüz aile yuvası te'sis edecek olan bu zavallı gençten, haksız yere, boş ve batıl sebeblerle para alanlar ve onları, israflar ve aşırı masraflar yüzünden, altından kalkamıyacağı derecede ağır borçlar altında kıvrandıran hainler, işbu insafsız ve zalimâne tutum ve davranışları ile, nikahı zorlaştırmış, yolunu kesmiş ve bununla mütenasib (oranlı) biçimde zinâyı kolaylaştırmış, ona zemin hazırlamış bulunmaktadırlar. Şüphesiz bu, büyük bir vahşet ve iffete, fazilete karşı işlenmiş bir cinayettir. Binaenaleyh bu yüzden işlenen günahlardan, o insafsız hainlerin de nasibi (!) olacaktır. Herkes ve bilhassa her genç, nefsine hakim olabileceği ve namusunu koruyabileceği sağlam bir imana ve sarsılmaz bir iradeye malik olamaz. Zinanın resmiyet kazandığı bir memlekette de, nefs-i emmâre'nin te'sîr ve şehvetin galebesinden her insan, kolay kolay kurtulamaz.

O halde cemiyet bünyesini kökünden kemiren, fazileti, iffet ve haysiyyeti ifsad eden fuhuştan, kardeşlerimizi kurtarmış olmak, zinâ pisliğine düşmelerine imkan bırakmamış olmak için, düğünlerde: her mü'min, kız çocuğunu evlendirirken her nevi israftan, lüks ve aşırı masraftan kaçınarak nikah işlerini son derece hafifletmek ve evlenen taze gençlere azami derecede yardımda bulunmak, her mü'min için dini bir vazifedir, bir vicdan borcudur. Bir cemiyette, nikahın çoğalması, düğünlerin kolaylıkla icra

edilmesi yanında, evlenenlere maddeden ve ma'nen yardımda bulunulması, nasıl o cemiyet bünyesinin sıhhatli, sağlam olduğundan ileri geliyorsa, aynen öyle; nikahın zorlaştırılması, israf ve aşırı masraflar sebebiyle evlenmelere engeller çıkarılması da, o cemiyet yapısının çürük, çökmüş olduğunun, iffet-fazîlet hissinin sönmüş ve ahlakan sukut etmiş bulunduklarının bir emaresi, bir neticesi sayılmaktadır!..

Hakses Mecmuası'nın 38-39. sayılarında 1968 yılında intişâr eden; «Başlık Parası» ile ilgili bir yazımızı, ehemmiyetine binaen —bazı tasarrufla— buraya dercetmek isterim.

(Başlık Parası:)

«İçinde bulunduğumuz şu «FİTNE» devrinde İslâm ahlakının sukuut etmesinin tabiî bir sonucu olarak ve imanların zayıflaması ile mütenasib bir halde düğünlerle ilgili israflar ve lüzumsuz masraflar gün be gün artmakta, evlenen genç tarafından haksız yere zorbalıkla alınan paralar daima üzerine koymaktadır. Kimi kız çocuğunu, bir ticaret malı gibi satıyor. Kimi de, Hıristiyan adetlerine göre düğün yaparak şeref ve haysiyyetini pâyimâl edip ayaklar altına atıyor. Lakin bu vahşet ve menfur adet, bir yandan nikaha giden yolları tıkamakta, öbür yandan da milletimiz için en büyük sebeb-i felaket olan ZİNÂ'ya zemin hazırlamaktadır. Zira «Tas'ib-i nikâh, teshîl-i zinâdır». Yani; «evlenmeği zorlaştırmak, zinâyı kolaylaştırmak» demektir. Nikahın azaldığı çevrelerde zinâ revâç bulur. Bu sebebledir ki, gerçek ma'nâda mü'min olan medenî insanlar, zinâyı önlemek için mesaî sarfetmişler ve o nisbette de nikaha teşvik edip, düğünlerin safî, sade ve az masraflı olmasını temin maksadiyle gayretler harcamışlardır.

Düğünlerde, —kadının meşru hakkı olan mehirden başka, ana-baba parası, kardeş-dayı parası ve delikanlı— duâ parası adı ile alınması caiz olan hiç bir şey yoktur. Bunları almak için, meşru hiç bir sebeb yoktur. Hür insanı satmanın, İslâm dininde zaten yeri yoktur. Bir «kız veya kadın», ticaret malı, yahud cariye değil ki, para mukabili satılmış olsun!. İslâm fıkhında «Bey: satmak»; «malı mala değiştirmek» diye tarif edilir. İnsan ise; esir düşüp de hürriyetini zayi ettiği zaman ancak «köle» olur ve o vakit —mal, meta haline geldiği için— satılması caiz olabilir. Hür insan, yalnız Hâlik'ının kuludur. Ona mâlik olup onda tasarrufta bulunmaya Allah'tan başka kimsenin hakkı yoktur. Bir erkek de, sahih nikahla tezevvüc ettiği bir kadının, —rakabesine: tamamına değil— sadece kadınlık haysiyetinden istifade imkanına sahib olabilmektedir. O halde —erkek olsun, kadın olsun— hür insanı satmak kat'iyyen caiz olmaz ve mukabilinde alınan para da asla helal olmaz, haram olur, murdar olur. Allâh'ın kulu olan bir kadın veya kızı, bir kaç kuruşa tenezzül edip satan ve böylece haysiyyet ve namusunu çöplüğe atan eşkiyalardan daha zalim, daha hain kim var?»

Buhâri'nin, Ebu Hüreyre (r.a.) vasıtası ile Peygamber (s.a.v.)den, O'nun da Cenâb- Hakk'tan rivâyet ettiği bir hadis-i kudside Allâh (c.c.) şöyle buyurur:

«Üç sınıf kimse vardır; Kıyâmet gününde ben onların hasmı (düşmanı) yım... (Biri de): (Erkek olsun kadın olsun) Hür kimseyi satıp da onun parasını yiyen adamdır»... İlh. (39)

Ey kerîmesini, câriyeler gibi bir kaç kuruşa satan aç gözlü, insâfsız insan! Bil ki Rûz-i cezada has

(39) Buhâri cüz: 3, s. 41 baskı tarihi: 1981.

mın Kahhâr-ı Zü'l-Celâl'dir. Ne cevab verecek ve dest-i kahr-ı kudretten kendini nasıl kurtaracaksın?.. Bunu hiç düşündün mü?..

Şu halde bir kız çocuğu evlendirilirken, —bunu fırsat bilerek— anası babası, kardeşi, amcası ve dayısı gibi velileri ve yakınları tarafından türlü nâmlar altında gasbedilen paralar ve bu vesiyle ile yenilen yemekler tamamen haramdır, rüşvettir. Bir hırsızlık, bir kumar ve bir fuhuş parasından hiç farkı yoktur. Bu haklar, sahiblerine iade edilmedikce vebâlinden kurtulmak mümkün değildir. Hatta bu zalimlerin, aldıklarını geri verip de helâllık dilemedikçe hacca gitmeleri dahi doğru değildir. Çünkü hukûk-u ibâd: kul hakları çok mühimdir!. Kızın pederinin; **«Ben aldığımı kendim yemiyorum, kızımın düğün ihtiyaçlarına sarf ediyorum. Neticede yine onların olacaktır...»** şeklindeki geçersiz gerekçeleri, meşru bir mazeret değildir. Çünkü oğlan evinin idaresi ona havale edilmiş değildir ki, **«senin evde noksan eşya var, bana para ver de, onları ben sana alayım»** demeğe hakkı olsun!.. Dünürü olmazsa, kim olursa olsun, bir başkasının idaresine karışmak, içişlerine müdahele etmek, en azından bir tahakkümdür ve bir terbiyesizliktir. Herkes kendi evinin eksiklerini, temel ihtiyaçlarının neler olduğunu çok iyi bilir. Bunları, oğlan pederinin, kız velilerinden öğrenmeğe asla ihtiyacı yoktur. Binaenaleyh kız velisinin, oğlan velisine **«şunu alacaksın, bunu alacaksın...»** diye emretmeğe hiç salâhıyeti yoktur. Hukukan onun muhatabı, dünürü değil, damadı olacak zattır. Damadlığa namzed olan şahıs da, yalnızca zevcesine, nikah bedeli olarak MEHİR vermekle mükelleftir. Mehir, evlenen kadının meşru hakkıdır. Ancak mehir, her iki tarafın içtimaî mevkileri ile mütenasib olur, olmalıdır. Tarafların izzet-i nefsine dokunacak

derecede hakîr, kıymetsiz olmamalıdır. Kadının hali, ihtiyaçları nazara alınmalı, erkeğin malî imkanları da göz önünde bulundurulmalıdır. Mehrin, pek basit bir şey olması nasıl matlûb değilse, pek ziyade, fahiş olması da mahzurdan hali değildir.

Bunun içindir ki; Ebu Dâvud'un (:2117 numara ile) tahriç ettiği bir hadiste; Resûl-i Ekrem (s.a.v.) efendimiz:

خَيْرُ النِّكَاحِ أَيْسَرُهُ

«**Nikâhın: düğünlerin en hayırlısı, evlenen şahsa en kolay olanıdır** (çünkü mehir tahfîf edilmiş ve nikahın külfetleri azaltılmış olur)». buyurmuştur.

Beyhakî ile Hâkim'in rivâyetlerinde ise, şöyle buyurulmuştur:

خَيْرُ الصَّدَاقِ أَيْسَرُهُ

«**Mehirin en hayırlısı,** (zevc'e; evlenen kimseye) **en kolay** (ve gayet hafîf) **olanıdır**». (40)

Sıhâh-ı Sitte'nin tahrîç ettikleri bir hadiste; Resûlullah (s.a.v.), Abdurrahmân İbn-i Avf (r.a.)ın üzerinde za'ferân eseri (rengi) gördü de «**Bu nedir, söyler misin?**» buyurdu. Abdurrahman: «**Ensârdan bir kadınla evlendim**» cevabını verdi. Resûlullâh:

«**Ona ne kadar mehir verdin?**» diye sordu. Abdurrahmân da:

«**Bir çekirdek ağırlığında** (ve beş dirhem gümüş kıymetinde) **altun verdim**», diye cevab verdi. Bunun üzerine Nebî Muhterem (s.a.v.), «**Allâh mübârek eylesin**», dedikten sonra:

«**Bir koyun kesmek suretiyle de olsa velîme yap**

---

(40) Beyhakî Sünen-i Kübrâ: 7/237, Hâkim Müstedrek: 2/183.

(sürûru şâd-mânî nişânesi olarak bir ziyafet çek)», buyurdu. (41)

Binaenaleyh mehirin şer'an; az, hafif olması ve aşırı olmaması matlûptur. Bundan dolayıdır ki: Hz. Ömer Fâruk (r.a.) halka karşı iradettiği bir hitabesinde şöyle demiştir:

«Haberiniz olsun! Kadınların mehirlerinde aşırı gidip haddi aşmayın. Zira eğer o, (haddi aşıp kadınlara çok mehir vermek), **dünyada bir izzet-şeref ve Allâh katında bir takvâ olsaydı, Nebiy-yi A'zam** (s.a.v.) **ona sizin en lâyıkınız olurdu** (O, buna sizden daha haklı bulunurdu. Fakat O, bunu yapmadı). **Resûlullâh** (s.a.v.); **ne zevcelerinden bir kadına on iki okkıyye** (480 dirhem gümüş) **den çok mehir vermiş, ne de O'nun kerimelerinden olan bir kadına bu mikdarlardan daha fazla mehir verilmiştir!..».** (42)

İbn-i Mâce ile Beyhakî'nin Sünen-i Kübrâ'sında bu hadîsın şu meâlde bir ziyadesi de vardır:

«Şüphesiz adam, zevcesinin mehirini ağırlaştırır, haddi aşıp fazla verir. Nihayet bu, gönlünde bir kin düşmanlık olarak kalır ve (bir gün gelir karısına:) **«Ben senin yüzünden her şeye, hatta kırbanın ipine kadar katlandım veya: «Her şeye tahammül ettim, hatta kırbanın terlediği gibi, bunalıp ter döktüm» der».** İbn-i Mâce: 1887, Beyhakî: 7/234.

Mehirin az olmasını tavsiye buyuran, bunlardan başka daha bir çok hadîs vârid olmuştur **«Kadınların en büyük bereketlisi, külfet ve zahmetce en kolay, en hafif olanlarıdır»** meâlindeki hadîs, bu cümledendir. (43)

---

(41) Buhârî (Tecrîd-i Sarîh Tercemesi: 958 rakamlı hadîs).
(42) Ebû Dâvud: 2106, Tirmizi: 1114 numara ile, Nesâî: 6/117 de ve İbn-i Mâce 1887 rakamla tahriç etmişlerdir...
(43) Ahmed b. Hanbel ve Bezzâr, Ebû Dâvud şerhi el-Menhel tekmilesi: 3/282.

Şu hususu da hatırlatmış olalım ki; yalnızca kadının hakkı olan ve başka kimsenin hakkı bulunmayan bu mehir, zevc ile zevcenin rızası ile kısmen, hatta tamamen müeccel (vadeli) de olabilir. Hatta kadın, meşru hakkı olan bu mehiri, tamamen veya kısmen kocasına hibe ederek ondan ferâgatta da bulunabilir. Düğünlerdeki mehir ve sâire masrafların hepsi de, evlenen şahsın bizzat kendine aittir. Bir baba, kızının düğün masraflarını deruhde etmeye nasıl mecbur değilse, oğlan pederi de oğlunun evlenme masraflarını üstlenmekle mükellef değildir. Bir şahıs oğlan çocuklarına, ancak bulûğa erinceye kadar bakmak zorundadır. Bundan sonra ise, erkek çocukları, —eğer ihtiyaçları varsa— anne, babalarına bakmak ve hizmet etmekle yükümlüdürler. Onların nafakası, babalarına ait değil, bilâkis anne-babaların nafakaları onlara aittir. Kız pederi ise, kerîmesine evlendirinceye kadar bakmakla mükelleftir! Binaenaleyh düğünlerde kız pederinin, kerîmesi ve damadı için yaptığı masraflar nasıl bir semâhat ve lûtuf ise, dünürünün de, oğlu ve gelini için yaptığı harcamaları öyle bir ihsân ve lûtuftur, şefkatından ileri gelmiştir. Evlenmeğe, kız çocukları erkeklerden daha ziyade muhtaçtır. Çünkü kız çocuğu, bir avret: ayıptır ki, evlenmekten başka bir suretle onu örtüp saklaması mümkün olmaz. Demek ki, kız babası daha medyûn vaziyettedir-..

Şu halde hem oğlunun, hem de gelinin iffet, namuslarını korumak için çalışan ve o taze gençler için mes'ûd, huzurlu bir aile yuvası hazırlamanın gayreti içinde olan ve bu uğurda malını mülkünü, ineğini öküzünü ve bineceği vasıtasını fedâ eden faziletli, oğlan babasına teşekkür etmesi, ona yardımcı olması gerekirken; maalesef kız babası vahşi bir canavar gibi o muhterem insanı insafsızca soyuyor, etrafındaki

canavarlara da soyduruyor. Allâh'ın la'net ve gazabı zalimler üzerine olsun!..

Hanefî Fıkhının en muteber kaynaklarından olan İbn-i Âbidîn: 2/503 de şöyle denilmektedir:

«Kadının; **babası, kardeşi gibi aile efradı, bir şey almadan onu vermese de, onu teslim ederken** (kocasından) **bir şey alsa, zevcin onu bilâhare** (dava açarak) **geri almak hakkıdır. Çünkü bu, bir rüşvettir**».

«**Mideye giren haram bir lokma, kırk gün ibadetin ve duanın kabulüne manidir**». (44)

«**Haramdan biten bir et** (haram gıda ile beslenen vücut) **cennete giremez. Haramdan meydana gelen her et ki, cehennem ateşi ona daha layıktır**». (45)

ÇEYİZ:

(Bizim muhitimizde buna ağırlık tabir edilir).

Nesâî'nin (6/135) Hz. Alî (k.v.)den tahrîç ettiği bir hadîste İmam Alî şöyle demiştir:

«**Resûl-i Mükerrem (s.a.v.) kerîmesi Fâtıma (r. anhâ)yı, bir kadife örtü, bir su kırbası ve bir de dolgusu izhır otu olan yastıktan ibaret bir çeyizle göndermiştir**».

Şimdi iz'ân ve insâf gözü ile —varsa— bakınız: Peygamber (s.a.v.)in kerîmesi, cennet kadınlarının seyyide (yüce)si ve Cihâr-Yâr Güzîn'den Aliyyü'l-Murtazâ'nın zevcesi olan Hz. Fâtıma (r. anhâ —Allâh şefâatine mazhar kılsın—) böylesine, basit, sade ve son derece mütevâzi bir çeyizle gelin olup şerîat evine girmiştir. Bu hal, ne Hz. Alî'nin yüce şanına, ne de Fâtımatü'z-Zehrâ'nın ulvî şerefine zarar vermiştir, zerre kadar halel getirmemiştir. Çünkü böyle âlicenâb

(44) el-Tergîb ve'l-Terhib: 2/547.
(45) Mişkâtü'l-Mesâbih: 2772 rakamlı hadîsin meâli.

kimseler, hakiki şeref ve saadetin ancak tâat ve takvâ ile kazanılacağını bilirler ve onun için zühd-ü takvâya kendilerini verirler. Çula çaputa, altun gümüşe kıymet vermezler, tenezzül etmezler. Ellerine geçenleri de tasadduk ederler...

Biz de, —gerçekten mü'min ve Muhammed Mustafa'nın ümmeti isek— oğlan ve kız çocuklarımızı, altunla, gümüşle değil, kutnu kumaş gibi zevâle yüztutmuş fânilerle de değil; edeb-ü ahlâk ile süslemeli, onlara hayâ hissi verip takvâ libâsını giydirmeliyiz. İşte ancak o zaman yavrularımıza hakiki ma'nâda annelik, babalık yapmış olabiliriz!..

Netice:

Düğünlerde, işlenen israf ve aşırı masrafların ve kız velileri tarafından alınmış olan gayri meşru paraların tevlîd ettiği; ferdî, içtimaî, ailevî, ahlakî, maddi ve manevî zararları, menfi te'sirleri pek büyüktür. Bunları şöyle hulâsa etmek mümkündür:

1) Bu menfur davranış, her şeyden evvel nikahın feyz-ü bereketinden mahrum etmekte ve zinâya zemin hazırlamaktadır. Daha evvel işaret ettiğimiz gibi, nikahın; şehveti meşru yoldan kaza edip teskin etmek, iffet ve namusu muhafaza eylemek, anne-babasına hayır dua edecek ve cemiyetine hayırlı hizmetlerde bulunacak salih evlad yetiştirmek, zayıf yapılı kadının hayati yükünü hafifletmek, hısım akrabayı çoğaltmak, sıcak sakin ve huzurlu aile yuvası teşkil etmek gibi pek çok hikmet ve faydaları vardır. Ancak düğünlerde cebren alınan paralar ve haksız yere ileri sürülen ağır şartlar, işte nikahın bu ni'met ve bereketlerine adeta sed çekmektedir.

2) Cemiyet binasının bir temel taşı mesâbesinde olan aile yuvalarını perişan edip temelden sars-

maktadır. Çünkü ağır, şiddetli borç altında kalmaktadırlar. Halbuki ağır borç, huzursuz eder, uyku uyutmaz, rahatı kaçırır. Huzuru kalmamış ve rahatı kaçmış olan aileler ise; vücudun, felce tutulmuş, titrek uzvuna benzerler. Bilâhare ailelerin bu ıztırap ve rahatsızlığı —tabii ki— topluma da sirayet eder...

3) Bu yüzden, evlenen çiftler: karı-koca arasında da elbette geçimsizlik zuhûr edecektir. Borçlarını ödemek için erkek, —çalışmak maksadiyle— diyâr-ı gurbete gidip taze karısını yapayalnız bırakmaya mecbur kalacak, fakat hanım bundan rahatsız olup şikayette bulunacaktır. Bu vahim manzara kara kara düşündürecek, —Allâh muhafaza— belki de o zavallı genç, içki, kumar gibi pislikleri gönül eğleyici sanıp; afyon, esrar, eroin gibi zehirleri bu derdin pan-zehri zannedip bu vadilere istemeye istemeye yuvarlanmış olacaktır.

Zamanımızda, vakur ve fıtrat-ı selimeye sahib gençlerin, istikrah edip evlenmekten yüz çevirmelerinin bir sebebi de, bu hazin manzarayı her yerde müşahede etmiş olmalarıdır.

4) Bu haram parayı yiyenler: hayattan haz alamaz, rızıklarında bereket bulamaz ve sinelerinde sürûr, vicdan huzuru duyamazlar. İbadetleri de kabul edilmez!..

5) Evlenen oğlan ile kızın aileleri; birbirine, daha hısım olmadan hasım olur, amansız düşman kesilir ve böyle olmaktadır. Halbuki nikahın en büyük hikmetlerinden biri de, sadece zevceyn'in: karı-kocanın değil, her iki tarafın aileleri arasında da bir sıle, bir akrabalık rabıtası te'sis etmek, mühim hadiselere karşı birbirinin yardımına koşacak hısımları çoğaltıp bu daireyi genişletmektir. Nitekim Rûm sûresi, âyet 21 de şöyle buyurulmaktadır:

وَمِنْ اٰيَاتِهِ اَنْ خَلَقَ لَكُمْ مِنْ اَنْفُسِكُمْ اَزْوَاجًا لِتَسْكُنُوا اِلَيْهَا وَجَعَلَ بَيْنَكُمْ مَوَدَّةً وَرَحْمَةً اِنَّ فِى ذٰلِكَ لَاٰيَاتٍ لِقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ.

«**Yine O'nun** (Allah'ın azametine ve sizi, öldükten sonra yeniden diriltmeye kâdir olduğuna açıkça delalet eden) **âyet ve delillerindendir : size nefislerinizden, kendilerine meyledip ısınmanız için zevceler yaratmış olması ve** (aileleriniz de dahil olmak üzere) **aranızda, meşru evlenmek neticesinde bir mahabbet** (sevgi) **ve merhamet vücuda getirmiş bulunması!. Şüphe yok ki bunda, fikrini iyi çalıştıran bir kavim için pek büyük ibretler vardır».**

İşte nikahın istihdaf ettiği yüce gayeler ve bereketli semereler bunlardır; aileler arasında mahabbet ve merhametin hasıl olması ve bu sayede maddeten ve ma'nen yardımlaşma imkanının doğması ve neticede toplumun zillet ve meskenetten kurtulmasıdır!..

Ne yazık ki! Zamanımızda icra edilen düğünler —umumî hayatın bir cüz'ü olarak— gayri insani ve gayri İslâmi olduğundan, iki dünür hısım olmadan önce hasım oluyor ve bu yüzden evlenen gençler arasında da, sağlam alâka, hüsn-ü muâşeret (güzel geçim) çoğu zaman tahakkuk etmiyor!.. Sebebi ise ma'lûm; İslâm ahlakının olmaması ve Kur'ân'a göre yaşamaktan uzaklaşılmış olmasıdır!..

Beşeriyyet; Allâh'ın Kitabı Kur'ân'a uymamanın, onun ulvi hükümlerini uygulamamanın ve Resûlullâh (s.a.v.)i örnek bilerek yüce İslâm'ı hayat nizamı kabul etmemiş olmanın ıztırab ve azabını —bu haliyle— daha çok çeker. Dünyada da çeker, âhirette de çeker!.. İlh.

Adı geçen mecmuada; «**Başlık Parası da Neymiş?**» ser levhası ile yer alan yazımızı, bir hayli değiştirerek buraya dercetmiş bulunuyoruz. Şimdi, ise, zina-

ya sürükleyen sebebleri zükr-ü beyan etmeğe devam ediyoruz.

2 — Erkekler ile kadınların ihtilat halinde olması: Zinâya sürükleyen âmillerden biri de; erkek ile kadının ihtilat halinde olması, bir yabancı erkekle, bir kadının beraberce bir arada bulunmasıdır. Bu, üç türlü olur:

a — Bir kadın, mahremi olmayan; oğlu, kardeşi, amcası ve dayısı gibi nikahı müebbed surette haram kılınanlardan bulunmayan bir yabancı erkekle yapayalnız bir arada kalırsa bunun neticesi faciadır. Çok iyi bilmeliyiz ki, melekî hasletleri haiz olan insanların, behimî sıfatları da vardır. Nefs-i emmâre daima kötülükleri emredici ve şerr-ü fenalıklara sevkedicidir. Amansız ve ebedî düşmanımız olan İblis ise; âdemoğlunun damarlarında deveran eden kan gibi, insanlara nüfûz etmekte ve vesvesesini (fitini) gönüllerin derinliğine kadar sirâyet ettirmektedir. Her an fırsat kollayıp, her vesiyle ile ifsâda çalışmaktadır. Bir kadının, mahremlerinden olmayan bir erkekle bir arada yalnızca kalması; İblis'in arayıp da bulamadığı bir fırsattır. Elbette bu fırsatı değerlendirecek, onlara behemehal bir iyilik (!) düşünecektir!.. Ya, ne yapıp yapıp onları zinâya sevkedecek veya **«bunlar zinâ ediyor»** diye bir fitne çıkarıp halkı, haklarında sû-i zanna düşürecektir. Halbuki bir mü'minin, dedikoduya meydan vermesi asla caiz değildir. İftirava uğravacağı töhmet mevkiinde bulunup nefsini hakarete hedef ittihaz eylemesi kat'iyyen akıl kârı değildir. Bilindiği gibi, İblîs'in insanları yoldan çıkarıp ma'siyet ve mefsedet çukurlarına düşürmekte kullandığı en metin vasıtaların başında hiç şüphesiz kadın, kız gelmektedir. Bundan dolayı:

اَلنِّسَاءُ حَبَائِلُ الشَّيْطَانِ

«**Kadınlar, şeytanın tuzağıdır**» denilmiştir. Kadının, sihirli bakışı, nâzik-ilgi çekici yapısı ve gayet cazib manzarası karşısında, sağlam iradeler bile zayıflar, yiğitler acze düşer ve —Barsîsa gibi— kerâmetiyle A'lâ-yı illiyyî'ne uçanlar —maâzallâh— Esfel-i safilîn'e göçer. Bu yüzden bugüne kadar, nice canlar heder olmuş, nice hânümanlar yıkılmış ve ne büyük cinayetler vukua gelmiştir!..

O halde bu gibi hallerde; böyle cazib ve şehveti tehyiç eden manzara karşısında kalan insan, sağlam bir imana ve sarsılmaz bir iradeye sahip olmadıkça İblîs'in fitnesinden ve şehvetin serr-ü felaketinden kolay kolay kurtulamaz. Hatta ısmet-i ilâhiyye iktiran etmedikçe, yani; Allâh Teala inayetini yetiştirip de rahmetiyle hıfzeylemedikçe kurtulmak mümkün bile olmaz!. Bundan dolayıdır ki; İblis'in dahi ihlâs ve ma'sûmiyetine inandığı kerim insan; Yûsuf Aleyhisselâm, bu hususta acz izhâr etmiş ve Allâh Teala hazretlerinden ısmet ve inayet dileyerek şöyle niyâz eylemiştir:

قَالَ رَبِّ السِّجْنُ اَحَبُّ اِلَيَّ مِمَّا يَدْعُونَنِي اِلَيْهِ وَاِلَّا تَصْرِفْ عَنِّي كَيْدَهُنَّ اَصْبُ اِلَيْهِنَّ وَاَكُنْ مِنَ الْجَاهِلِينَ.

«**Ey Rabbim! Zindan bana, bu** (kadı)**nların beni kendisine da'vet ettikleri şeyden** (yani; zinâdan) **daha sevgilidir. Eğer sen bunların tuzaklarını benden bertaraf etmezsen, belki onlara meylederim ve cahiller** (âsiler)**den olurum demiştir.**

Bunun üzerine Rabbi onun duasını kabul eyledi de, onların tuzağını bundan savdı. Çünkü O, her şeyi hakkıyle işiten, hakkıyle bilendir». (46)

---

(46) Yûsuf sûresi, âyet: 33-34.

Şehirde bir kısım kadınlar, Yûsuf Aleyhisselâm'a gönlünü kaptırıp, O'ndan murâd almak isteyen Aziz'in karısı hakkında ileri geri sözler sarfetmişlerdi. O da bunları davet edip bir sofra hazırladı ve her birine birer de bıçak verdi, meyvaları kesmek için. Bu sırada Yûsuf'u karşılarına çıkardı. Onlar Hz. Yûsuf'u görünce O'na ta'zîm ettiler ve müstesna güzelliği karşısında şaşkına döndüler ve hayranlıklarından ellerini kestiler de farkında olmadılar... Bunun üzerine Azîz'in karısı onlara şunları söyledi:

«İşte beni kendisi hakkında kınadığınız: ayıpladığınız şu gördüğünüz zattır. And olsun, ben onun nefsinden murâd almak istedim. Fakat o, namuskârlık gösterip reddetti. Yemin ederim; eğer O, kendisine emredeceğimi —geçmişde olduğu gibi, gelecekte de— **yapmazsa mutlaka zindana atılacak ve her halde zillete uğrayanlardan olacaktır».** (47)

Bu kadınlar da; mübârek Yûsuf Aleyhisselâm'ı, Azîz'in karısına muhalefetle korkutup ona icabet etmesini tavsiye etmişler; **«Hanım efendini dinle, onun işini gör ki, cezasından emin olasın, çünkü o mazûrdur»** demişlerdi. Hatta yalnız kaldıklarında bunlardan her biri, ısmet numûnesi Yûsuf'u nefsine çağırmıştı, o halde onu bırak bana gel demişti. İşte o zaman bu ma'sûm insan: **«Ey Rabbim! Bana zindan, zinâdan daha hayırlıdır»** diyerek yalvarmıştı...

Zindanın zahmeti azdır, ona katlanılır. Fakat zinânın fecî' akıbetine ve korkunç ukubetine dayanılmaz, tahammül edilmez...

Evet mahremi olmayan bir kadın, bir kızla halvet yapan, yalnız kalan bir kimse —Allâh muhâfaza— kendini, zinâyı irtikâb etmekten veya en azından zinâ

(47) Yûsuf sûresi, âyet: 32.

ile ittihâm edilmekten kurtarmış olamaz. Tek çare bundan kaçınmak, buna aslâ meydan vermemektir. Bunun içindir ki; Resûl-i Ekrem (s.a.v.) efendimiz şöyle buyurmuşlardır :

لَا يَخْلُوَنَّ رَجُلٌ مِنْكُمْ بِامْرَأَةٍ إِلَّا كَانَ ثَالِثَهُمَا الشَّيْطَانُ

«Haberiniz olsun! Hiç bir erkek, mahremi olmayan bir kadınla sakın yalnızca bir arada kalmasın; yoksa üçüncüleri mutlaka şeytan olur (da, ya iğfal ederek onlara zinâ yaptırır, yahut da töhmet altına aldırarak onları iftiraya marûz bırakır)». (48).

Diğer bir hadîs-i şeriflerinde ise şöyle buyurmuştur :

إِيَّاكُمْ وَالدُّخُولَ عَلَى النِّسَاءِ

«(Mahreminiz olmayan) **kadınların yanına girmekten sakınınız»**!. Resûl-i Ekrem'in bu nehyi üzerine Ensârdan bir zât :

«Yâ Resûlallâh Kadının —kayınları gibi— **kocası tarafından olan akrabası hakkında ne buyurur sunuz** (bunlar yengelerinin yanına girebilir mi, onunla bir yerde yalnızca kalabilir mi)?» diye sordu. Resûlullâh (s.a.v.) :

اَلْحَمْوُ الْمَوْتُ

«Zevcin yakınlarının, zevcesinin (yengelerinin) **yanına yalnızken girmesi ölümdür»**, cevabını verdi. (49)

Hadis-i şerifin metnindeki :

اَلْحَمْوُ

---

(48) Tirmizî : 1171 numara ile Ömer (r.a.) den, Mişkâtül'Mesâbîh : 3118. Tâc : 5/308.

(49) Buhârî : 6/159, Müslim : 2171, Tirmizî : Tâc : 2/329.

burada kastedilen kişiler

«**Hamv**» lâfzı, bir kadının kocasının; kardeşi, amcası, dayısı gibi akrabası : yakınlarıdır. Bunlar, nâ mahrem oldukları için, hiç birinin o kadının yanına bilhassa yalnızken girmesi, kat'iyyen câiz değildir ve mutlaka haramdır. Büyük fitne ve felaketlere sebebiyet verebilecek bir ma'siyyettir. Sen meşgulsün, şeytan boştur. Onun, seni şaşırtmak ve ma'siyete düşürmekten başka bir meşguliyeti yoktur. O, seni görüyor, halbuki sen onu göremiyorsun. Sen onu unutuyorsun fakat o seni hiç bir zaman unutmuyor. Hem senin kendinden, nefs-i emmâre gibi; şehvet, ihtirâs gibi şeytana, sana karşı yardım edenler de vardır. Binaenaleyh bir kimsenin, yengesi gibi mahremi olmayan bir kadınla yalnızca kalması İblîs'in arayıp bulamadığı bir fırsattır. Bunların akrabadan olması şer'an bir kıymet ifade etmez. Bilâkis şerr-ü fesâd onlardan daha çok zuhûr edebilir, fitne daha fazla vuku bulabilir. Çünkü onun yanına girmek ve onunla yalnız kalmak imkanına sahiblerdir. Halkın, bu hususta lâkaydlığı âşikârdır. «**Adam ne varmış**» derler. O halde bir kimsenin; kardeşinin karısı, amcasının veya dayısının gelini gibi bir kadınla yalnız kalması demek, «Ölüm» demektir. Ölümden nasıl hazer ediyorsa bundan da öyle sakınması lazımdır ve şarttır. Akrabalık perdesi altında çok kötülükler işlenebilir ve işlenmektedir!.. Çünkü onun bu husustaki imkanı, bir yabancıdan çok fazladır. Binaenaleyh bir kadının yanına —bilhassa yalnızken—; kayın pederi ve üvey oğulları dışında kalan ve kocası tarafından olan bilumûm hısımların girmesi kat'iyyen caiz değildir. Bu hususta aslâ müsâade etmemek ve müsâmaha göstermemek lazımdır. Aksi halde kanlı cinayetlere sebeb olabilir ve ailevi facialara sürükleyebilir...

İslâm'ın bu ulvî prensiplerine riâyet etmemenin tabiî bir sonucu olarak nice ırz-u namuslar yıkılmış, nice aile ocakları sönmüş ve nice hânümanlar viran olmuştur. İşte bu sebeb ve hikmetlerden ötürü Cenâb-ı Fahr-i Âlem (s.a.v.) :

«Zevcin yakınlarının, zevcesinin (yengelerinin) **yanına yalnızken girmeleri ÖLÜM'dür»** buyurmuştur!.. Korkunç helâk ve hüsrâna müeddî olacağı artık unutulmamalıdır!..

Garib tesâdüf ki; bizim bu makaleyi yazmakta olduğumuz tarihlerde, —bu şer'i hükme riâyet etmemenin bir cezası olmalı ki— yurt dışına gideceği için, yengesinin elini öpüp boynunu kucaklayarak **«Allâh'a ısmarladık»** diyen bir genç, insan ve cin şeytanlarının dedikodusu ile öfkelenip, infiâla kapılan ağabeyi tarafından vurulup öldürülmüştür!..

İslâm dininde; kardeş karısı, amca ve dayı karısı ve baldızlar gibi, bir dereceye kadar akrabadan olan kadınlarla yalnız kalmak veya yalnız oldukları esnâda yanlarına girmek caiz olmaz, kat'iyetle haram olursa, nasıl olur da aralarında bir alâka ve akrabalık bulunmayan bir erkekle bir yabancı kadın, yapayalnız bir arada kalabilir?. Nasıl olur da bir mü'min; karısı, kızı ve kız kardeşi gibi yakınlarının hiç yabancı kimselerle beraber olmasına, bir arada kalmasına veya yolculuk yapmasına râzı olabilir?.. Bu olduğu takdirde ise; kendilerini zinâ tehlikesinden veya namuslarını zinâ şâibesinden, töhmet altında kalmaktan nasıl korumuş olabilir?.. Haklarında dedikodu yapılacağı ve iftiraya maruz kalacakları muhakkaktır. İffet ve nâmus bâbında canın çıkması, adın çıkmasından çok daha hayırlıdır!..

İmam Ahmed'in ve (:2813 numara ile) Müslim'in

Câbir (r.a.)den tahriç ettikleri bir hadîste Peygamber (s.a.v.) efendimiz buyurmuşlardır ki:

«**Şüphesiz İblîs, tahtını suyun** (denizin) **üzerine** koyar (ve onun üzerine oturur). **Sonra asker** (avene)-lerini, **insanları saptırıp fitneye düşürmeleri için gönderir.** İblîs'**in katında kadr-ü kıymetce en büyük olan; mevki itibariyle ona en yakın bulunanları fitnesi en büyük olan** (insanları küfre, kötülüklere en çok düşürmüş bulunan)**larıdır. İblîs'in askerlerinden biri gelir de** —pâye almak için— **der ki: «Şöyle yaptım** (peşini bırakmadım; fiti vere vere şunu şunu yaptırdım, meselâ: hırsızlık yaptırdım, içki içirdim, fâiz yedirdim)». **İblis: «Büyük bir şey yapmış olmadın» der... Sonra bir diğeri gelir ve: «Filânın peşini bırakmadım,** nihayet (vesvese vere vere) **onunla karısının arasını ayırdım (ona karısını boşattırdım)». der. İslîs;** —onun bu yaptığını beğendiği ve takdir ettiği için— **onu kendisine yaklaştırır** (ona yüksek pâye verir) **ve: «Sen ne iyisin!..» diyerek onu taltîf eyler ve onu kucaklar!..».**

İblis, acaba zevceyn'i: karı-kocayı birbirinden ayıran erini (!) neden bu kadar seviyor da onu kucaklıyor? Çünkü o, zinânın yayılmasını, zinâkarların çoğalmasını ve netice itibariyle veled-i zinâların, nesebi meşru olan ehl-i namus kimselere galebe çalmasını arzu ediyor, tâ ki yer yüzünü fesâda versinler, anarşi çıkarsınlar, dinin hudûdunu aşıp mukaddesâta saldırsınlar ve iffet-ü namusu ayaklar altına alabilsinler!.. Bunun yolu ise; zinâdır. Bundan dolayı, Dârimî'nin Müsned'inde rivâyet ettiği bir hadiste Nebiy-yi Muhterem (s.a.v.) efendimiz:

لَا يَدْخُلُ الْجَنَّةَ وَلَدُ زَانِيَةٍ.

«**Zâniye (fâhişe)den doğan çocuk, cennete giremez**» buyurmuşlardır. Zirâ bu çocuğun, mürebbisi olmadı-

ğı ve onu rezil huylardan sakındırıp, ahlakî faziletleri kazandıracak bir müeddibi bulunmadığı için, olgun, fazîletli, temiz vicdanlı salih bir mü'min olması pek kolay olmaz. Olsa olsa içkici, kumarcı, zinâcı, hâin, zorba, rezil bir zalim ve zındık olur. (50)

Bu millet, her ne çekti, her ne kötülük gördü ise; hemen hepsini haram-zâde, veled-i zinâlardan görmüştür-.. Allâh Tealâ, onların şerrinden Ümmet-i Muhammed'i muhafaza buyursun!. Â m î n .

b — Bu sebeblerden biri de kadının, yalnız başına seyahat etmiş ve sefere çıkmış olmasıdır!. Bundan doğabilecek olan bir çok mahzurlardan dolayıdır ki; bir kadının; kocası veya nikahı ebediyyen haram olan —babası, oğlu, kardeşi, amcası gibi— mükellef bir mahremi beraberinde olmadıkça **«Kasr-ı salâtı ; dört rekâtlı namazları iki rekât kılmayı»** gerektiren bir mesafeye (90 Km.lik bir yere) yalnız başına yolculuk yapması câiz değildir. Haramdır, günahtır. Hatta Hanefi Mezhebinde; böyle kocası veya mahremlerinden birisi yanında olmayan bir kadına, HACC dahî farz değildir. Başkalarına katılıp da hacc farizasını îfâ etmesi doğru değildir. Bu şartlarda hacca gitmemesi, yalnız başına yabancılara karışarak hacc için sefer etmesinden çok daha hayırlıdır. Şayet gidecek olursa —tahrîmen mekrûh olmakla beraber— haccı sahih olur. Fakat ne yapıp yapıp kocasını veya mahremlerinden birini yanında bulundurmalıdır. Çünkü Peygamber (s.a.v.)in bu hususta kat'î emirleri vardır. Yani; imanlı kadınları, mahremsiz olarak sefere gitmekten nehyetmiştir.

Bu hususta pek çok hadîs varid olmuştur; ez cümle:

(50) Mişkâtü'l-Mesâbîh şerhi Mirkat (Âli Kaarî) : 1/140-141

لَاتُسَافِرُ الْمَرْأَةُ ثَلَاثًا اِلَّا وَمَعَهَا ذُو مَحْرَمٍ.

«Kadınlar, kendileri ile beraber bir mahremi bulunmadıkça üç günlük mesafeye sefer etmesin». (51)

لَايَحِلُّ لِامْرَأَةٍ تُؤْمِنُ بِاللّٰهِ وَالْيَوْمِ الْاٰخِرِ تُسَافِرُ مَسِيرَةَ يَوْمٍ وَلَيْلَةٍ
اِلَّا مَعَ ذِى مَحْرَمٍ عَلَيْهَا.

«Allâh'a ve âhiret gününe iman eden bir kadına, yanında bir mahremi olmaksızın bir gün, bir gecelik (Müslim'de bundan sonraki rivâyette : üç günlük) mesafeye sefer etmek helal olmaz». (52)

لَايَحِلُّ لِامْرَأَةٍ تُؤْمِنُ بِاللّٰهِ وَالْيَوْمِ الْاٰخِرِ اَنْ تُسَافِرَ سَفَرًا يَكُونُ ثَلَاثَةَ
اَيَّامٍ فَصَاعِدًا اِلَّا وَمَعَهَا اَبُوهَا اَوْ اِبْنُهَا اَوْ زَوْجُهَا اَوْ اَخُوهَا اَوْ ذُو مَحْرَمٍ مِنْهَا

«Allâh'a ve ahiret gününe iman eden hiç bir kadına, üç gün ve daha fazla olan bir sefere çıkması helal olmaz. Meğer ki beraberinde babası, ya oğlu, ya kocası, ya kardeşi, yahut diğer bir mahremi bulunsun». (53)

İbn-i Abbâs (r. anhümâ), demiştir ki; Nebi muazzam (s.a.v.)i, hutbede şöyle derken işittim :

لَايَخْلُوَنَّ رَجُلٌ بِامْرَأَةٍ اِلَّا مَعَ ذِى مَحْرَمٍ.

«Hiç bir erkek mahremi beraberinde olmayan bir kadınla sakın yalnız kalmasın. Hiç bir kadında, mahremi ile beraber olmadıkça sakın sefere çıkmasın». Resûlullâh (s.a.v.)in bu nehyi üzerine Ashâb'dan bir kişi ayağa kalktı ve :

(51) Müslim : 1338 rakamla İbn-i Ömer'den ve : 837 rakamla Ebû Said'den rivayet etmiştir.
(52) Müslim 1339 rakamla, Buhârî (Tecrîd-i Sarih : 565 rakamlı hadîs).
(53) Müslim : 1340 rakamla Ebu Saîd'den (r.a.).

«Yâ Resûlullâh! Benim karım haccetmek üzere yola çıkmıştır. Halbuki ben, şöyle şöyle gazâya gitmek için yazılmıştım (o halde şimdi nasıl yapacağım)» diye sordu. Resûl-i Ekrem:

«Haydi git, karınla birlikte haccet», buyurdu. (54)

İşte bu hadis-i şerifler ve bu ma'nâdaki bir çok ahadîs-i nebeviyye ile; fitne, fesada vesiyle olabileceğinden, aralarında nikah caiz olan bir kadınla bir erkeğin tenhâ kalmaları, bir arada bulunmaları nehyedilmiştir. Tâ ki bunun fena neticeleri önlenmiş olsun. Bir kadın bütün kıymeti ve meziyyeti; iffet, haysiyet ve hayasındadır. Bu manevî değerlerden mahrum olan bir kadın her şeyini yitirmiş demektir. İffetli ve namuslu bir kadın, an-zarûretin erkekler yanında bulunduğu zaman yılışmaz, kırıla döküle konuşmaz, pişmiş kelle gibi sırıtmaz. İffet-ü hayâsından gül gibi kızarır, heybetinden arslan gibi ciddi tavır takınır ve vakûr haliyle oradan en kısa zamanda uzaklaşır. Kadınların, erkeklerle bir arada beraber olmaları şerr-ü fesâda müncer olabilir, bu yüzden ırzlar yara almış ve namuslara leke sürülmüş olabilir. Bilhassa böyle ahlaksızların çoğaldığı ve ithâm-iftiraların hükümrân olduğu bir devirde!.. Cenâb-ı Peygamber (s.a.v.) efendimizin bu mevzudaki emir ve tavsiyeleri, hiç şüphesiz kadının iffet ve namusunu en ciddi biçimde korumuş olmak için alınması zaruri olan tedbirler cümlesindendir. Bundan dolayı, kadınların hak ve hürriyetlerinin kısıtlandığını iddia etmek mümkün değildir. Çünkü hadis-i şeriflerle, kadınlar seyahatten, sefere çıkmaktan men'edilmemiştir. Sadece kadının iffet ve namusuna müteveccih (yönelik) saldırılardan gayet emin bir halde sefere çıkıp, seyahat edebilme-

---

(54) Müslim: 1341 rakamla, Buhârî: 6/159 (Tecrîd-i Sarih Tercemesi hadis numarası: 1260).

sinin te'mini istenmiştir. Çünkü hamisi bulunmayan kadınları, Allâh rızası için himaye edecek kimse hemen hemen yoktur. Fakat bu zavallılara, —yalnız olmalarını fırsat bilip de— tecavüz edebilecek hain, her zaman ve her yerde pek çoktur. Bir de kadınlar, yardım ve himayeye daha fazla seyahatleri sırasında muhtaçtırlar. Onu her bakımdan, en iyi şekilde koruyup kollayacak ve muhtaç olduğu yardımı sağlıyacak olan da muhakkak ki, ya kocasıdır veya bir mahremidir. Kadını muhafaza için alınması gereken en emin tedbir —şüphesiz ki— budur!..

İslâm'ın; iffet ve nâmuslara verdiği bu ehemmiyet, bu titizlik, akl-ı selîme sâhib kimseler nazarında, asırlar eskise de eskimeyecek ve kudsiyetini ilelebed devam ettirecektir. Zîra medeniyyet buna denir ve mürüvvet bunu îcab ettirir. Bunun aksine olan yaşayışlar ise insanları hayvanat derekesine düşüren bir vahşettir!..

c — Erkekler ile kadınların, fenâ neticeler tevlid edebilecek ve şerr-ü fesâda sevk edecek olan mahzurlu ihtilâtlarından biri de; resmî veya gayr-i resmi iş yerlerinde beraber olmaları, fitneye müsâid muhîtlerde yabancılarla karışık halde bulunmalarıdır.

İnsan, melek değildir, insandır. Zaîf tarafları vardır. Bilhassa kadının câzibeli, ilgi çekici manzarası karşısında bu za'f daha da artmaktadır. Bir çok insanlar, şehvetlerinin esîri ve şeytanın kulu mesâbesindedir. İhtirâs gibi huyların, türlü temâyüllerin te'siri altında inleyen bir bî-çâredir zavallı insan!. Beşeri acz ve ârızalarla malûldür o!..

Kâinatın efendisi Resûl-i Ekrem (s.a.v.) efendimiz şöyle buyurmuşlardır:

إِنَّ الْمَرْأَةَ تُقْبِلُ فِي صُورَةِ شَيْطَانٍ وَتُدْبِرُ فِي صُورَةِ شَيْطَانٍ فَإِذَا أَبْصَرَ أَحَدُكُمْ امْرَأَةً فَلْيَأْتِ أَهْلَهُ فَإِنَّ ذٰلِكَ يَرُدُّ مَا فِي نَفْسِهِ.

«Hiç şüphesiz kadın, şeytan sûretinde karşıdan gelir ve (yine) şeytan sûretinde arkasını döner gider (yâni; önünden de baksan, arkasından da baksan kadınlar; vesvesesi ile şerr-ü fesâda çağırmak ve onu süsleyip hayırlı göstermek husûsunda şeytana benzerler). Sizden biriniz bir yabancı kadın gördüğü diğer rivâyette: o kadının güzelliği onun hoşuna gidip de sevgisi veya şehveti kalbine düştüğü zaman ehline gelip onunla zevcî muâmelede bulunsun. Şüphesiz bu, onun gönlünde olan (şehvânî arzuların)ı reddedip giderir». (55)

Âlimler derler ki; bu hadîsin ma'nâsı, Allâh Teâlâ'nın erkeklerin gönüllerinde, kadınlara karşı meyl-ü mahabbet yaratmış, onlara ve onlarla ilgili olan şeylere bakmaktan zevk ve telezzüz halketmiş olması sebebiyle, kadınlık câzibesinin hevâ-hevesi tahyiç ettiğine, fitne ve fesâda dâi olduğuna işârettir. Binaenaleyh o, bu cihetlerden âdeta şeytana benzemektedir!.. Müslim şerhi Nevevî ve: Mişkâtü'l-Mesâbîh şerhi Mirkatü'l-Mefâtih.

Bu hadisten çıkarılan bir diğer hüküm de; kadın, bir ihtiyâç ve zaruret olmadıkça evinden çıkmamalı ve bilhassa hâriçte câlib-i dikkat olan elbise giymemelidir. Erkeğin de, yabancı kadına, hattâ kadının esvâbına, ziynetlerine bakmaması îcabeder!..

İslâm Âdâbı; ve Tesettür Bâbı

Bu vesiyle ile Ehl-i İslâm kadınlarının riâyet etmeleri gereken âdâb-ı şer'iyye (dini edebler)den birazcık bahsetmek isteriz. Allâh (c.c.) hazretleri: Ahzâb sûresinin 32-34 ncü âyetlerinde, Peygamber (s.a.v.)in

---

(55) İmam Ahmed, Müslim: 1403, Ebu Dâvud: 2151, Tirmizi: 1158 numara ile Câbir (r.a.) den.

muhtereme zevcelerine ve dolayısiyle ümmetinin kadınlarına hitaben şöyle buyurmaktadır:

يَا نِسَاءَ النَّبِيِّ لَسْتُنَّ كَاَحَدٍ مِنَ النِّسَاءِ اِنِ اتَّقَيْتُنَّ فَلَا تَخْضَعْنَ بِالْقَوْلِ
فَيَطْمَعَ الَّذِى فِى قَلْبِهِ مَرَضٌ وَقُلْنَ قَوْلًا مَعْرُوفًا وَقَرْنَ فِى بُيُوتِكُنَّ
وَلَا تَبَرَّجْنَ تَبَرُّجَ الْجَاهِلِيَّةِ الْاُولَى وَاَقِمْنَ الصَّلٰوةَ وَاٰتِينَ الزَّكٰوةَ
وَاَطِعْنَ اللّٰهَ وَرَسُولَهُ ...

«**Ey peygamber kadınları! Siz, diğer kadın cemaatlerinden her hangi biri gibi değilsiniz, eğer Allâh'tan korkuyor** (O'nun hükmüne ve Resûlünün rızasına muhalefetten çekiniyor) **sanız** (fazilet ve değerde size müsavi olabilecek hiç bir topluluk bulunmaz, kadınlar cemaati bir bir araştırılmış olsa bile!) **Eğer Allâh'tan korkuyorsanız size yabancı olan erkeklere sözü yumuşak** (yılışarak) **söylemeyin. Yoksa kalbinde** (fisk-u fücur, zinâ niyyeti, şehvet ve nifâk gibi) **bir hastalık bulunanlar tamaa düşerler. Ve güzel** (tamaa düşürmiyecek, ciddi) **söz söyleyin!.**

Vakarla evlerinizde oturun da, evvelki cahiliyyet (devrinin kadınlarının kırıla döküle, ziynetlerini göstere göstere) **yürüyüşü gibi yürümeyin.** (Bedeni ibâdetlerin esası olan) **namazı dosdoğru kılın ve** (mali ibadetlerin esası bulunan) **zekâtı verin.** (Yaptığınız ve terk ettiğiniz her şeyde, bilhassa emr-u nehyolunduğunuz işlerde) **Allâh'a ve Resûlüne itâat edin. Ey ehl-i beyt! Allâh ancak sizden kiri: günâhı gidermek** (yani; Allâh, verdiği emirler ve nehiylerle sizi günah ve ma'siyetlerden koruyup, size tâat ve takvâ hılyesini giydirmek) **ve sizi her türlü şâibeden arındırıp tertemiz yapmak ister.**

Evlerinizde okunup duran Allah'ın âyetlerini ve o hikmeti (Resûlullâh'ın sünnetini) **hatırlayıp hatırlatın** (onlara, nasihat edip öğüt verin). **Şüp-**

hesiz ki Allâh, her şeyin iç yüzünü bilen bir Latîf'dir, her şeyden hakkıyle haberdârdır (bunun için o, dâreyn'de salâh ve saâdete vesiyle olacak emir ve nehiyleri vermiştir)». Âlûsî, Beyzâyî, Medârik ve Celâleyn.

Bu âyetlerden çıkarılan hükümler ve bazı cümlelerin îzâh-u beyanı:

Evvela; bu âyetlerin ihtivâ ve ifade ettiği hükümler, İslâm âdâbı cümlesindendir ki; Allâhü Zü'l-Celâl bunları, Habîbi Peygamber (s.a.v.)in temiz zevcelerine emreylemiştir. Ümmet-i Muhammed kadınları da bu hususta onlara tâbidir ve tâbi olmaları lazımdır. Çünkü kadın cemâatlerini bir bir araştırıp incelemiş olsan, göreceksin ki; ahlâkta, iffette ve fazîlette Peygamber (s.a.v.)in zevcât-ı tâhirâtına muâdil bir kadın topluluğu bulmak mümkün olmıyacaktır. Zira Allâh onları; kirlerden, günahlardan ve bilumûm şâibelerden beri, pâk kılıp kendilerini ahlâk ve faziletle tahliye (tezyîn) etmiş, hiss-i hayâ ile meşbu buyurup onlara libâs-ı takvâyı giydirmiştir.

وَلِبَاسُ التَّقْوٰى ذٰلِكَ خَيْرٌ ...

«Takvâ libâsı ise (yani; hayâ hissi, Allâh saygısı ve korkusu ile giyilen ve Allâh'ın izni ile maddi-mânevî ayıptan, fenâlıktan, zarar ve zehirli nazarlardan koruyacak olan takvâ libâsı: korunmak elbisesi ise); **o mutlak hayırdır, sâfi yarardır. Bu** (yâni; Allâh tarafından, şeytanın açmak istediği avreti: ayıp yerleri örtecek bir libâs, bir de giyip süsleneceğimiz bir cemâl kisvesinin indirilmesi ve bu hissin verilmesi) **Allâh'ın** (fadl-u rahmetine ve lûtf-u inâyetine delâlet eden) **âyetlerindendir. Umulur ki insanlar, bunu iyi düşünürler** (ve bu ilâhî ni'metleri takdir edip, tanıyıp çirkinliklerden sakınırlar)». (56)

---

(56) A'râf sûresi, âyet: 26.

İşte onlar, bu ilâhî emirleri hayâtları boyunca aynen tatbik ettiler, rahmet-i Hakk'a ve rızâ-i ilâhiye mazhar oldular. Bundan dolayıdır ki, ehl-i İslâm kadınlarının en büyük örneği ve numûne-i imtisâli onlardır. Onlara uyan ve onları nümûne-i imtisâl kabul eden hatunlar dünyada huzur bulacak ve âhirette mes'ûd, bahtiyar olacaklardır. Binaenaleyh şerefli ve iffetli İslâm kadınları, Peygamber (s.a.v.)in zevcelerinin, kerimelerinin ve Sahâbe-i kirâm kadınlarının menâkıbını: hayat hikâyelerini ve hal tercemelerini çok çok okumalıdırlar...

Âyet-i kerimedeki: «**Eğer Allâh'tan korkuyorsanız size yabancı olan erkeklere sözü** (yılışarak) **yumuşak söylemeyin. Sonra kalbinde fücûr, zinâ hissi gibi bir maraz bulunanlar tamaa düşer, ümitlenirler. Ve güzel söz söyleyin**» meâlini ifade eden fıkradan anlaşılıyor ki; kadınlar, kocalarından başkası ile konuşmak zorunda kaldıklarında, yılışarak, yumuşak halde konuşmazlar, nâziklik ederek ve nağme yaparak cevab veremezler. Sert, net ve muhâtablarını tamaa düşürmeyecek ve ümitlerini kıracak biçimde şüpheden ârî, kısa ve meşru cevab verirler. Öyle, arz-ı endâm ederek kırıla döküle ve şîve-i nâz ile genellikle kahbeler ve fâhişeler konuşur!..

Rivâyet olunur ki; mü'minlerin anneleri (peygamberin zevceleri)nden biri yabancı kimse ile konuşurken; sesinin nâzik ve yumuşak halde işitilmiş olacağından korktuğu için ağzına taş alıyordu, bununla sesini değiştiriyordu. Binaenaleyh zevcelerin, kocalarından başkasına sert net cevab vermeleri ve meşru olmak şartiyle katı söz söylemeleri hem, câhiliyyet devrinde, hem de İslâm hayatında kadın hasletlerinin mehâsin ve meziyetlerinden sayılmıştır. Şiir ve şarkılarda, kadınların; nâzik sesli, hoş sohbetli ve konuş-

malarının güzel ve tatlı olması ile medhedilmeleri ise, bir hayâsızlık ve sefâhet eseridir!..

«Evlerinizde vakarla oturun da, evvelki câhiliyyet kadınlarının yürüyüşü gibi yürümeyin...» fıkrası ile de; önce peygamber kadınlarına ve onlara tebean da ehl-i İslâm kadınlarına, evlerinde vakar ve haysiyyetleri ile durmaları, bir ihtiyaç ve zaruret olmadıkça harice çıkmamaları ve yuvalarından ayrılmamaları emredilmiştir. Aynı zamanda cahiliyyet yürüyüşü gibi yürümekten de nehyolunmuşlardır...

Bezzâr'ın ve (1173 numara ile) Tirmizi'nin Abdullâh İbn-i Mes'ûd (r.a.)den rivâyet ettikleri bir hadîste Nebî Mükerrem (s.a.v.) şöyle buyurmuşlardır:

اَلْمَرْأَةُ عَوْرَةٌ فَاِذَا خَرَجَتْ اِسْتَشْرَفَهَا الشَّيْطَانُ وَاَقْرَبُ مَاتَكُونُ مِنْ رَحْمَةِ رَبِّهَا وَهِىَ فِى قَعْرِ بَيْتِهَا.

«Kadın, şüphesiz setri: örtülmesi vâcib olan bir avrettir. Evinden dışarı çıktığı zaman şeytan ona, elini kaşları üzerine koyup gözünü de yukarı kaldırarak âdeta güneşe bakarcasına bir dikkat ve ihtimâm ile bakar. Rabbinin rahmetine en yakın olma hali, evinin içinde bulunduğu halidir».

(Âlûsi ve İbn-i Kesîr, Ahzâb sûresi, 33. âyetin tefsiri))

Bunun içindir ki, Bezzâr'ın, (570 numara ile) Ebû Dâvud'un, İbn-i Huzeyme ve Beyhakî'nin yine İbn-i Mes'ûd (r.a.den tahriç eyledikleri bir hadiste şöyle buyurulmuştur:

صَلاَةُ الْمَرْأَةِ فِى بَيْتِهَا اَفْضَلُ مِنْ صَلاَتِهَا فِى حُجْرَتِهَا وَصَلاَتُهَا فِى مَخْدَعِهَا اَفْضَلُ مِنْ صَلاَتِهَا فِى بَيْتِهَا.

«Kadının evinde kıldığı namazı(nın sevabı odaların kapıları kendisine açılan) **hücresinde kıldığı na-**

mazın(ın sevabın)dan **efdaldir. Kiler** (gibi hazine odas)**ındaki namazı da evinde kıldığı namazından daha faziletlidir** (kadının namaz kıldığı mahal ne kadar gizli olursa sevabı da o derece çok olur)».

Bu hadis delâlet etmektedir ki; kadınların bu gibi hususi ve gizli yerlerde kıldıkları namazların ecri, mescidlerde, hatta peygamber (s.a.v.)in mescidinde kılacakları namazın sevabından daha büyüktür. Nitekim bunu, İmam Ahmed'in ve İbn-i Hibbân'ın; Ebu Humeyd Sâıdî'nin zevcesi Ümm-ü Humeyd (r. anhümâ)dan rivayet ettikleri —Sünen-i Ebu Dâvud şerhi El-Menhel el-Azbü'l-Mevrûd: 4/270 de mezkûr olan hadis te'yîd etmektedir. Binaenaleyh peygamber (s.a.v.)in Mescid-i Şerifinde kılınan bir namazın, sâir mescidlerde kılınan bin (1000) namazdan efdal olması, erkeklerin kıldığı namaza mahmûl ve mahsustur!.. (Aynı eser).

Yine Ebu Bekr-i Bezzâr, senedi ile Hz. Enes (r.a.) den rivayet etmiş, müşârünileyh şöyle demiştir:

«Ehl-i İslâm kadınları, Resûlullhâh (s.a.v.) e geldiler de, dediler ki: Yâ Resûlallâh! Erkekler, (kadınların âciz olduğu) **o faziletle ve Allâh yolunda cihad sevabı ile gidiyorlar. Biz kadınlar için ise; fî-sebîlillâh cihad edenlerin ameline: sevabına kendisi ile yetişebileceğimiz hiç bir amel yoktur!.. Bunun üzerine Resûl-i Ekrem (s.a.v.) buyurdular ki:**

«Sizden her kim evinde oturur (da, zaruretsiz harice çıkmaz)**sa şüphesiz o kadın, Allâh yolunda cihâd edenlerin amelini idrak eder** (ve ecrini ihrâz eyler)». (57)

Şu halde —müfessir Âlûsi'nin dediği gibi— bazı hallerde kadınların evlerinden çıkmaları haram olur, günah olur. Hatta bazen, erkeklerle karışık halde ve-

(57) Rûhu'l-Maâni (Âlûsi): c. 22, s. 6 İbn-i Kesîr: 3/482.

ya açık saçık vaziyette, güzel koku sürmüş ve süslenmiş olarak dışarı çıkmaları, —kabir ziyareti için de olsa, mescide gitmek için çıkmış bile olsalar— mefsedeti büyük olduktan ve fitne de tahakkuk ettikten sonra kebîre (büyük günâh) olur. Fakat fitnenin zuhûru muhakkak olmasa da melhûz ve muhtemel olsa o zaman dışarı çıkmak, haram, günah olursa da, kebîre olmaz!.

İmam Ahmed'in ve (:2786 numara ile) Tirmizî'nin —hasen'dir, sahîh'tir diyerek— Ebu Mûsâ (r.a.)den rivayet ettikleri hadis-i şerifte Resûlüllah (s.a.v.) buyurmuşlardır ki:

كُلُّ عَيْنٍ زَانِيَةٌ وَالْمَرْأَةُ إِذَا اسْتَعْطَرَتْ فَمَرَّتْ بِالْمَجْلِسِ فَهِيَ كَذَا وَكَذَا يَعْنِى زَانِيَةٌ

«(Kasden yabancı bir kadına bakan) **her göz zinâ edicidir: günahkârdır. Kadın da, güzel koku sürünüp de erkekler meclisine uğradığı zaman o şöyle şöyledir; zâniyedir. Yani; zinâ etmiş gibi günahdır.**» (58)

Kadınların; dedikodulardan, fitne ve fesattan selâmet bulmaları ve büyük sevaba nâil olmaları için, evlerinde karar kılıp ibadetleri ve ev işleri ile meşgul olmaları, bir zaruret olmadıkça, mühim bir ihtiyaç doğmadıkça sokağa çıkmamaları gerekmektedir. Evet Hacc için, anne-babalarını ziyaret etmek için— çıkmaları yakın akrabadan olan hastaları ziyarete ve cenaze çıkan yakın komşularını ta'ziyeye... gitmeleri câizdir. Fakat bütün bunlar, mahallinde (fıkıh kitablarında) mezkûr olan şartlar mevcud olursa câizdir. Yoksa caiz değildir!..

Allah Rabbimiz; İslâm hatunlarına bunları emret-

(58) el-Câmiu's-Sağîr ve şerhleri «Küllü» kelimesi.

mek ve onlardan nehyetmekle, ancak onları günahlardan, kötülüklerden beri kılmak, iffet ve nezahetlerini korumak onlara takvâ libâsını ve tâat hilyesini giydirip sadeflerinde meknûn: saklı inci gibi kıymet ve kudsiyetlerini muhafaza eylemek murad ediyor. Yoksa maksad, kadınları habsetmek, onları zarar ve sıkıntıya sokmak aslâ değildir. Dünyanın bir ibtilâ ve ibadet yeri olduğu, ebedî hayata hazırlık yeri olduğu, bir zevk-u safâ yeri olmadığı hiç bir zaman unutulmamalıdır. İffet ve namusunu zâyi' etmiş, sokak sütüğü bir kadının, Allâh katında ve fazilet erbâbı insanlar nazarında bir «gök boncuk» kadar bile kıymeti yoktur. Meğer ki; tevbekâr olup Hakk'ın emrine samimiyetle teslim etmiş bulunsun!.. Allah kullarının tevbelerini kabul buyurur!..

«Evvelki cahiliyyetin teberrücü gibi teberrüc etmeyin» cümlesinin ma'nâsı:

تَبَرُّج

«Teberrüc»; kadının, kendisini süsledikten sonra taşraya çıçkıp endâm ve ârâyişini erkeklere izhâr etmesidir (boyunu bosunu, letâfet ve güzelliklerini erkeklere göstermesidir). Kamus.

Müfessir Mücâhid, Ketâde ve başkaları bu kelimeyi; **«Kadınların, salınarak, nâz ve edâ ile kırıla döküle yürümesidir»** diye tefsir etmiştir.

Müfessir Mukâtil'den de; **«Kadının, baş örtüsünü başının üzerine koyup onu bağlamaması, bu yüzden; gerdanlığını, küpesini ve koynunu kapatmayıp ondan bunların hepsinin açılmasıdır»** diye tefsir ettiği rivayet edilmiştir.

Müberred; **«Teberrüc»**; kadının, setri: örtülmesi farz olan güzel yerlerini açmasıdır» demiş; Ebu Ubeyde ise; **«Kadının, erkeklerin şehvetini tehyiç ve tahrik**

edecek olan zînet ve güzelliklerini açması, açığa çıkarmasıdır» diye tefsir etmiştir... (Âlûsî, İbn-i Kesir).

«Câhiliyyet-i Ûlâ : İlk Câhiliyyet» :

«Câhiliyyet-i Ûlâ» : İbn-i Cerîr'in, İbn-i Ebî Hâtim, Hâkim, İbn-i Merdûye ve Beyhekî'nin «Şuab-ı İmân»da İbn-i Abbâs (r.a.)dan tahriçlerine göre; Nûh Aleyhisselâm ile İdrîs Aleyhisselâm arasındaki zamandır. Bu müddet bin sene idi. İbn-i Abbâs şöyle dedi:

«Âdem Aleyhisselâm'ın evlâdından iki batın vardı. Bunların birisi ovalarda, düz yerde sakin oluyordu, diğeri de dağlarda barınıyordu. Dağlarda yaşıyan erkekler, hüsn-ü cemal sahibi, güzel idi, kadınları ise; çirkin yapılı, bed-manzaralı idi. Ovalarda barınan kadınlar ve erkekler de bunun tamamen aksine idi. Ova halkı, senede bir gün toplanacakları bir bayram yaptılar. Bayram yerinde kadınlar erkeklere, erkekler de onlara açılıp saçıldı. Cebel ehâlîsinden bir adam, bayramlarında onlar üzerine hücûm etti ve böylece onların kadınlarını ve bu kadınların ne kadar güzel ve dilber olduklarını gördü. Bunun üzerine arkadaşlarına varıp bunu onlara haber verdi. Bunlar hemen o (güzel kadı)nların yanına yer değiştirdiler ve onlarla birlikte konakladılar ve böylece içlerinde zinâ yaygınlaştı».

Bir rivayette: O vakit kadın, bir koca ile bir dostunu cem'edip birlikte idare ediyordu!..

Mukatil; «cahiliyyet-i ûlâ; Nemrûd'un zamanı idi. o devirde, zâniye: fahişeler vardı, en ince gömlekleri giyerler ve ilgi çekmek için) yollarda yürürlerdi» demiştir.

Ebu'l-Âliye; «Dâvud ve Süleyman peygamberlerin devirleri idi. Kadının, inciden mâmul, yanları dikilmemiş (açık) olan gömleği olurdu. Bu açık yerden karın

larının kıvrımları ve avret-i galizaları görülürdü» diye tarif etmiştir.

Zemahşeri ise; «Câhiliyyet-i ûlâ'nın; İslâmdan önceki küfür devri olması; cahiliyyet-i uhrânın da, İslâm hayatındaki fisk-u fücûr cahiliyyeti olması da caiz olabilir» demiş ve binaenaleyh âyetin ma'nâsını:

«Evlerinizde vakarla oturunuz da, süslenerek, açılıp saçılarak dışarı çıkmakla İslâmda, küfür cahiliyyetinin ehline benzeyeceğiniz bir cahiliyyet (âdetini) ihdâs: yeniden icad etmiş olmayınız» demektir diye tefsîr etmiştir.

Bu tarif ve tefsirlerin hepsi şu hükümde birleşmiş oluyorlar:

«İslâm ahkâm ve ahlâkına muğayir ve muhalif olan her şey bir cehalettir»!..

Şu halde asrımızda, işbu cahiliyyet hayatı ve adetinin adını değiştirip; «moda ve medeniyyet (!)» namı altında kadınlarını, kızlarını ve kız kardeşlerini, haya perdesinden sıyırılmış olarak, fıtrî güzelliklerini ve sun'i ziynetlerini izhar ederek, yabancı erkekler karşısında arz-ı endâm eyliyerek ve en mahrem yerlerini bile açarak, tabii kisveleri: tüyleri ile ayıp yerleri örtülü bulunan hayvanları bile mahcûb edecek vaziyette sokaklarda ve plajlarda şuralarda buralarda gezdiren, gezip dolaşmalarına seyirci kalan iffetsiz ve şerefsiz insanlar (!), tarihin en eski çağlarına kadar giden ve tarihe gömülmüş olan pis adetleri ve edebsizlik gibi vahşetleri yeniden hortlatıp ihyâ eden gerici, yobaz ve vahşi kimselerdir. Gerçek gerici ve yobaz onlardır. Çünkü medeniyyet ve moda adı altında icra ettikleri adetler, takındıkları tavırlar ve kılık kıyafetler, çok eski zamanlarda, karanlık çağlarda revâçda olan murdar ve müstehcen ef'âl ve adetlerin ihdasından: yeniden tatbik safhasına konulmasından başka

hiç bir şey değildir. İşte Kur'ân-ı Hakîm; mezkûr hükümleri ile, İslâm hatunlarını bu türlü vahşet, kabahat ve pis adetlerden koruyup kurtarmış; onları, her türlü lekeden hali ve her nevi şâibeden ârî olarak pak sîrete ve nezîh bir hayata mazhar buyurmuştur. Netice itibariyle de ebedî saadete namzed kılmıştır.

Zinâya açılan kapılardan biri de, tesettüre riayet etmemek ve açık saçık vaziyette şurada burada dolaşmak olduğundan, bu vesiyle ile burada, «**İslâmın emrettiği tesettür**»den de bahs etmemiz son derece isabetli olacak, bu ciddi mevzu da, bu eserin zımnında izah edilip yerini almış bulunacaktır.

İslâmî Tesettür : Örtünmek!

İslâm dininde; ahlâk, iffet ve nezâhet bakımından ehemmiyeti çok büyük olan ve zamanımızda ehemmiyeti kat kat artmış bulunan İslâmî tesettür hakkında; bilhassa kadınların İslâm hükümlerine uygun olan ve olmayan kılık kıyafetlerinin nasıl olduğu ve nelerden ibaret bulunduğu hususunda çok geniş, mufassal (ayrıntılı) bilgi vermeğe şiddetle ihtiyaç duyuyoruz ve eskisinden daha fazla zaruret messettiğine inanıyoruz.

Gerek namaz kılarken ve gerek namaz dışında örtülmesi farz olan, yabancılar yanında açılması haram olan ve başkaları tarafından bakılması, görülmesi caiz olmayan yerlere : vücut aksamasına «**Avret mahalli**» denir. Cenâb-ı Hakk (c.c.) Kur'ân-ı Hakîm'inde :

يَا بَنِي آدَمَ خُذُوا زِينَتَكُمْ عِنْدَ كُلِّ مَسْجِدٍ

«Ey Âdem oğulları! Her mescid yanında ziynetinizi alın. Yani; gerek tavâfta, gerekse her namaz huzû-

runda avret yerinizi örtecek olan elbisenizi üzerinize alın giyin». buyurmuştur. (59)

Avret yerinin açılması, insanın en büyük ayb, rezil ve rüsvây olması demek olduğundan esasen elbise, insanın bir ziynetidir. Hayvanları ve kuşları; yün, tüy ve tiftikleri ile güzelleştiren Allah Tealâ insanlara da hayâ hissi, örtünme duygusu vermiş, şuûr sahibi olan insanlara da, —güzel ziynetli ve cemâl sahibi olmaları; rezil, rüsvay olmamaları için Kur'ân'da ve peygamber-i zîşânı vasıtası ile giyinip örtünmelerini emr eylemiştir. Bunun için setr-i avret; ayıp yerini örtmek insana, namazda farz olduğu gibi her zaman, başkaları tarafından görülebileceği her yerde de farzdır ve bir müslümanın namazda ve toplantılarda mümkün olan en güzel hey'ette ve surette bulunması da sünnettir.

Örtünme hissi insanlarda fıtrîdir, doğuştan mevcuttur. Binaenaleyh tesettür, rûhi bir ihtiyaçtır. İnsanlar, bilhassa kadınlar, evvelce açık iken sonradan kapanmış, bu mevzuda bedevilerken bilâhare medenî hale gelmiş değildir. Bilakis evvelce örtülü, iffetli iken sonradan açılmış ve aslında medeni iken bilahare vahşileşmiştir. Bunun delili; Hz. Âdem ile Havvâ aleyhisselâm cennette diledikleri yerden yeyip içiyorlardı. Ancak kendilerine: «Şu ağaca yaklaşmayın» buyurulmuştu. İblîs türlü yalan ve yeminlerle aldatıp o ağacın meyvesinden yemeye tenezzül ettirdi. Nihayet o yasak ağacın meyvesini tatdıkları anda ise, o avret (çirkin) yerleri kendilerine açılıverdi ve —cennette, karı koca ikisinden başka kimse bulunmadığı halde mahcubiyetlerinden— üzerlerine cennet yapra-

(59) A'râf sûresi, âyet: 31.

ğından üst üste yamayıp kendilerini örtmeye başladılar, gizlemeğe çalıştılar... İlh. A'raf sûresi, âyet: 22.

Şu halde örtünmek; fıtrî, rûhî ve binaenaleyh zaruri bir ihtiyaçtır ki, Âdem babamız ve Havvâ annemiz, o nûrdan elbiseleri sıyırılıp da avret yerleri açılıverince ağaç yapraklarından **yamalar** ile kendilerini örtmeğe, gizlemeğe başladılar. Maymun soyundan olan mahlûklara hiç sözümüz yok da, Âdem ve Havvâ zürriyetinden doğma insan olduklarını ve bilhassa hakiki insan demek olan «**Müslüman**» olduklarını iddia edenler, eğer hakikaten insan olsalardı çöplüklerden ayıkladığı çaputlar veya gazete parçaları ile mahrem yerlerini örterler de yine böyle açık saçık halde, rezil vaziyette dolaşmış olmazlardı!..

Cahiliyyet devrinde Arablardan bir takımları Beyt-i Şerifi çıplak olarak tavâf ederler ve «**İçinde günah işleyip Allâh'a ısyân ettiğimiz elbisemizle tavâf edemeyiz**» derlerdi. Gündüz erkekler, gece kadınlar gelirler, uryan halde tavâf ederlerdi. Kadınların gündüz tavâf ettikleri de olurdu. Kadın bütün sinesini ve sînesindekileri açar, hatta büsbütün çıplak olur, ancak orasına şarab üstüne sinek konmuş gibi hafif, seyrek bir paçavra koyar, tavâf ederken «**Beni kim ayıplar**» derdi... Âlûsî, Beyzâvi ve Hak Dini...

İşte İslâm dini, mezkûr âyet-i celîle ile bunu haram kılmış, bundan men' eylemiştir!

İmam Ahmed, (338 numara ile) Müslim, (4018 rakamla) Ebu Dâvud ve (:2793 numara ile) Tirmizî Ebu Saîd Hudrî (r.a.)den tahriç etmiş, Resûlullâh (s.a.v.) şöyle demiştir:

لاينظر الرجل الى عورة الرجل ولاتنظر المرأة الى عورة المرأة

«Bir erkek, başka bir erkeğin avret yerine bakamaz. Bir kadın da, bir başka kadının avret mahalline

bakamaz (yani; bakmaları câiz olmaz, haramdır. Binaenaleyh bakmasınlar!.)».

Behz İbn-i Hakim'e, babası dedesinden naklen tahdis etmiş, Cedd-i muhteremi (r. anh) demiştir ki:

«Yâ Resûlallâh! **Avretlerimiz** (örtülmesi vacib olan ayıp yerlerimiz çoktur). **Bunların ne kadarını örteceğiz ve neyi bırakacağız?». Resûlullâh** (s.a.v.):

«Avretini ört, onu herkesten hıfzet, ancak zevcen veya sağ **elinin mâlik olduğu** (câriyen) **müstesnâ** (onlardan gizlemen gerekmez, çünkü onlar, helâlin oldukları için bakmalarında bir günah yoktur)». buyurdu.

— Yâ Resûlullâh! Erkek, başka erkeklerle beraber olur?. Diğer rivayette: Kavm bir arada bazısı diğer bazısı içinde olduğu zaman (hükmünüz ne olur)? diye sordu. Resûl-i Ekrem:

— Eğer onu hiç kimsenin görmemesine (kimseye göstermemeye) kâdir olabilirsen sakın onu (avret mahallini) kimse görmesin, cevabını verdi. Adı geçen Sahâbînin:

— Yâ Nebiyyallâh! Birimiz —tenhâ yerde— hâlî kaldığı (yanında kimse bulunmadığı) vakit (ne buyurulur)? demesi üzerine; Allâh'ın Resûlü:

اَللّٰهُ اَحَقُّ. اَنْ يُسْتَحْيَا مِنْهُ

«Allâh, kendisinden hayâ edilmeye insanlardan daha haklıdır». cevabını verdi. (60)

Erkeklerin Avret Yerleri:

Erkeklerin avret mahalli; göbek altından diz kapakları altına kadar olan yerdir. Cumhûr-u fukahânın mezhebi de budur. Binaenaleyh erkek veya kadın her

(60) Ebû Dâvud: 4017. Tirmizî: 2769-2794 numara ile ve Nesâî... El-Tâc: 1/112.

hangi bir kimsenin, bir erkeğin avret mahalli olan göbeği ile diz kapakları arasına bakması helâl olmaz, haram olur. Bundan mâadâsına bakmak ise câizdir. Bir hadîs-i şerifte :

مَا بَيْنَ السُّرَّةِ وَالرُّكْبَةِ عَوْرَةٌ.

«Göbekle diz kapağı arası avrettir». buyurulmuştur. (61) Diğer bir hadiste de :

مَافَوْقَ الرُّكْبَتَيْنِ مِنَ الْعَوْرَةِ وَمَا اَسْفَلَ مِنَ السُّرَّةِ مِنَ الْعَوْرَةِ.

«İki diz kapağının yukarısı avrettendir. Göbekten aşağı olan kısım da avrette dahildir». buyurulmaktadır. (62)

Ebu Dâvud (4014 numarada), Tirmizî de: 2795-2798 rakamlı hadislerde ve İmam Mâlik Muvatta'da rivayet etmiş; Peygamber (s.a.v.), Ashâb-ı Suffe'den olan Eslem'li Cerhed Mescidde iken yanına uğramıştı, halbuki o sırada Cerhed'in (r.a.) uyluğu açılmıştı. Bunu görünce Resûl-i Ekrem (s.a.v.) :

إِنَّ الْفَخِذَ عَوْرَةٌ

«Uyluk, şüphesiz avrettir». buyurdular. Diğer rivayette ise :

غَطِّ فَخِذَكَ فَاِنَّهَا مِنَ الْعَوْرَةِ

«Uyluğunu kapat (ört), **çünkü o, avretten** (örtülmesi farz olan yerden)**dir».** buyurmuştur.

Ebu Dâvud'un, Hâkim ve Bezzâr'ın tahriç ettikleri bir hadiste Hz. Ali (r.a.) e hitaben şöyle buyurmuşlardır :

---

(61) Hâkim, Abdullah b. Cafer (r.a.) den, Câmi-i Sağir «Mâ» harfi.

(62) Dârekutnî Ebu Eyyûb (r.a.) dan, Fethu'l-Kadîr: 1/258.

لاتَكْشِفْ فَخِذَكَ وَلَاتَنْظُرْ اِلَى فَخِذِ حَيٍّ وَلَامَيِّتٍ

«Uyluğunu açma. Ne bir dirinin, ne de bir ölünün uyluğuna bakma».

İşte bu hadis-i şerifler; diz kapaklarının yukarı kısmı demek olan uylukların avret olduğunu, binaenaleyh buraları açmanın ve o kısma bakmanın câiz olmayıp haram olduğunu açıkça ifade etmektedir. Sahâbenin ve Onlardan sonrakilerin cumhûru ve Hanefîler ile Şâfiiler buna kaaildir. İmam Mâlik ile İmam Ahmed'in, iki kavlinin asahhı da budur. Bir avret mahalli olan uyluk kemiği ile baldır kemiğinin birleştiği yerde bulunan **«Diz kapağı»** da, burası ihtiyât mevzii olduğu, ihtiyâtın gerekli olduğu yerlerde de mezkûr gâye, muğayyâ'da dahil bulunduğu Hanefîlerce avretten sayılmıştır. Hidâye'de mezkûr olan:

اَلرُّكْبَةُ مِنَ الْعَوْرَةِ

«Diz kapağı avretten ma'dûdtür» hadisi de bunu te'yîd eder. (63)

Şâyân-ı eseftir ki; müslüman sporcular ve hamama giren erkekler, kadınlar; âdeta kendilerinden teklif kalkmış, mes'uliyet kalmamış gibi setr-i avret vecibesine kat'iyyen riayet etmiyor, avret-i galîzalarına varıncaya kadar her yerlerini açıp saçıyorlar. Hem kendileri günahkâr oluyorlar, hem de başkalarını (bakanları) günaha sokuyorlar. Böylece bir temizleme yeri olan hamamları da —bir ma'nada— kirletmiş bulunuyorlar. Ve bu yüzden bir çok kimseleri, şifalı suların bereketinden mahrum etmiş oluyorlar. Allâh islâh eylesin!.. Binaenaleyh bir mü'min veya mü'mine; peştemalını iyice kuşanıp da avret sayılan yerini

(63) el-Tâc: 1/157 Fethu'l-Kadîr (İbn-i Hümâm): 1/258.

(göbeği ile dizkapağı arasını) tamamen kapatmadıkça, hamamda kaldığı müddetçe de bunu muhafaza edeceğinden emin olmadıkça ve hamamda avret yeri açık olarak dolaşan kimseler bulundukça —mecburiyet yoksa— hamama gitmemelidir!.. Tâ ki günahkâr olmasın...

Kadınların Kendi Aralarında Avret Yerleri:

Erkeklerin, erkeklere karşı avret mahalli ne ise; kadınların da kadınlar hakkında avret yeri odur. Yani: Göbek altından itibaren diz kapağının altına kadar olan kısımdır. Bir kadının, başka bir kadından bu kısma —zaruretsiz— bakması kendi kızı da olsa caiz değildir, haramdır. Bu hududun dışında kalan kısma (göbekten yukarısına ve diz kapaklarının altından aşağısına) bakmak kadınlar için caizdir. Ancak bu hüküm ehl-i İslâm kadınlarınia mahsustur. Zimmî)gayr-i müslim) kadınları hakkında ise fukahâ-i kirâm arasında ihtilaf vardır. Bu hususu ilerde inşâ'-Allâh beyan edeceğiz ...

Kadınların, Erkeklere Nisbetle Avret Yerleri:

Hürre kadınların, vücutlarının tamamı avrettir. Şâfiîler ile Hanbelî fukahâsının mezhebi de budur. Onlara göre, elleri ile yüzü dahi avrette dahildir. İmam Ahmed bin. Hanbel:

«Kadının, tırnağına varıncaya kadar her şeyi avrettir» demiştir. (64)

Ebu Hanîfe ile İmam Mâlik; kadının bedeniin tamamen avret olduğuna, ancak, yüzü ile ellerinin bileklerine kadar müstesna olup gerek namazda ve gerekse namaz haricinde —fitneye sebeb olmamak şartiyle— avret olmadığına kaail olmuşlardır. Aşağıda

(64) Tefsiru İbni'l-Cezvî: 6/31.

kaydedeceğimiz âyet-i kerime ve hadîs-i şerîfler; avret mahalline bakmaktan men'eylemişlerdir. Avret mahalli olmayan yerine; yüzüne, bileğe kadar eline ve bir rivâyette topuğuna kadar olmak üzere ayağına bakmak, fitneye sebeb olmazsa caizdir. Fakat fitneye müncer olacaksa —ki bilhassa bu zamanda müncer olacağı muhakkaktır, o halde— kadının hiç bir yerine hiç bir vechile bakmak caiz değildir. Hatta şehvetle parlak yüzlü erkeklere dahi bakmak haramdır. Avret olduğu için değil, şehveti muharrik olduğu için haramdır. Demek ki kadının yüzünün avret olmaması ile oraya bakmanın caiz olması arasında bir telâzüm; bir ilişki yoktur. Yüzün avret olmaması, bakmanın caiz olmasını icab ettirmez. Yüze ve ellere bakmanın caiz olması, şehvet korkusunun bulunmaması ile mukayyeddir. Bunun içindir ki; nefsine hakim; şehvetinden emin olamayan kimselerin; yabancı kadınların ve sakalı bitmemiş gençlerin yüzlerine bakmaları hiç bir veçhile caiz olmayıp haramdır. Meğer ki; bir zaruret tahakkuk etmiş olsun. O takdirde mahrem yerine, zaruret kadarı ile bakmak caiz olur. Tabibin tedavi için rahatsız olan yere bakması, edâyı şeşehâdet ederken hakiminin bakması ve evlenmek arzu eden bir kimsenin alacağı hatuna bakması gibi...

Aşağıda kaydedeceğimiz âyette: **«Kocalarından başkasına kendilerini ve ziynetlerini açmasınlar, ancak** —elleri, yüzleri ve ayakları gibi— **açılması zaruri olan veya; kasd olmaksızın kendiliğinden açılan farketmedikleri kısımlar müstesnâ...»** buyurulmuştur. **«Bundan dolayı muâhaze olunmazlar ve mes'ûl değildirler»**. demek olur!..

Kadınlar; icab-ı hale ve zamana göre çalışmaya ve bazı işleri görmeye ihtiyaç duyarlar. Bu gibi hallerde zahmet ve meşakkatten kurtulmaları için adı

geçen uzuvları avret mahalli sayılmamıştır. Yahud, hatunların bu uzuvları da avret mahallidir. Şu kadar ki zaruret messettii için —fitne melhûz olmamak şartiyle— bu a'zâlarının açılmasına şer'an ruhsat verilmiştir. ince, şeffaf, dar elbise giyenlerin durumu:

Ebu Dâvud Sünen'inde (4104 numara ile Hz. Âişe R. anhâ'dan rivayet etmiş; o, şöyle demiştir:

Bir kere Ebu Bekr'in kızı (Âişe'nin kız kardeşi) Esmâ R. anhüm; üzerinde incecik elbise olduğu halde Resûlullah (s.a.v.)in huzuruna girdi. Bunu gören Resûl-i Ekrem (s.a.v.), ondan derhal yüz çevirdi ve şöyle buyurdu:

يا أسماء! إن المرأة إذا بلغت المحيض لم تصلح أن يرى منها
إلا هذا وهذا

Yâ Esmâ! Kadın, aybaşı olacak yaşa erdiği: bâliğa **olduğu zaman ondan, —mübârek yüzüne** ve ellerine işâret edip— **şu ve şu** (uzuvlar) **müstesnâ olmak üzere, hiç bir şeyin görülmesi sâlih** (caiz) **olmaz».**

Demek ki; giyilen elbiselerin, cildin rengini belli edecek ve vücut hatlarını gösterecek şekil rakik: ince olması da caiz değildir. Kalın, kesif olması ve gövdeyi serâpâ: tepeden tırnağa kadar kapatacak derecede bol ve geniş olması şarttır. Aks-i takdirde varlığı ile yokluğu müsavidir, çünkü onu giymekle maksad (tesettür) hasıl olmuş değildir. Ve ehl-i İslâm kadınlarının böyle; vücut hatlarını belirten, içeriyi gösteren ince, şeffâf, daracık elbise ve ten çorap giymesi caiz değildir, haramdır.

İmam Ahmed'in ve (2128 numara ile) Müslim'in, Ebu Hüreyre (r.a.)den tahriç ettikleri bir hadis-i şerifte Cenâb-ı Peygamber (s.a.v.) efendimiz şöyle buyurmuşlardır:

صِنْفَانِ مِنْ اَهْلِ النَّارِ لَمْ اَرَهُمَا: قَوْمٌ مَعَهُمْ سِيَاطٌ كَاَذْنَابِ الْبَقَرِ
يَضْرِبُونَ بِهَا النَّاسَ، وَنِسَاءٌ كَاسِيَاتٌ عَارِيَاتٌ مُمِيلَاتٌ مَائِلَاتٌ
رُؤُسُهُنَّ كَاَسْنِمَةِ الْبُخْتِ الْمَائِلَةِ، لَايَدْخُلْنَ الْجَنَّةَ وَلَايَجِدْنَ رِيحَهَا
وَاِنَّ رِيحَهَا لَيُوجَدُ مِنْ مَسِيرَةِ كَذَا وَكَذَا.

«**Şu iki sınıf kimse Cehennem ehlindendir; ben bunları şimdilik görmedim** (ileride meydana geleceklerdir).

(Birincisi;) **Onlar bir kavm: cemaattir ki; beraberlerinde sığır kuyrukları gibi kırbaçlar vardır, bunlarla insanları** (haksız yere) **döverler** (bazen olur, **«bu suçu ikrar etmezsen seni döve döve öldürürüz»** derler).

(İkincisi;) **Onlar bir takım kadınlardır ki;** (sözde) **elbise giymişlerdir** (fakat hakikatte) **üryandırlar** (vücutlarının bir kısmını örterler, diğer bir kısmını, ziynetini ve güzelliğini göstermek için açık bırakırlar veya ten'in rengini, vücut hattını belirtecek şekilde ince elbise giyerler). **Yürürlerken omuzlarını, kalçalarını eğerler veya; başkalarına da meyli: kırıla döküle yürümeyi öğretirler, kendileri haktan meyl ederler, yahut: süslerini erkeklere izhâr ederek salına salına arz-ı endâm ile yürürler, başkalarını da bu tarz yürüyüşe alıştırırlar. Yahut da, erkeklere meylederler ve ziynetlerini göstermekle de onların ilgisini çekip kendilerine meylettirirler. Bunların başları, akı akı veren deve hörgüçlerine benzer** (başlarını; sargı, dolgu ve sairelerle büyütürler, nihayet sağa sola akı akıveren deve hörgücü gibi olur). **Bunlar cennete giremezler, cennetin kokusunu dahi duyamazlar. Halbuki cennetin kokusu cidden şöyle şu kadar mesafeden, bir başka rivayette: kırk yıllık yoldan hissedilir»** ⌋ Müslim şerhi Nevevi ve El-Câmiu's-Sağir şerhleri...

Bu hadis-i şerif, Peygamber (s.a.v.) efendimizin mu'cizelerindendir. Çünkü bu iki sınıfın, istikbalde zuhur edeceğini haber vermiş ve haber verdikleri de aynen meydana gelmiştir... Tarihin hiç bir devrinde, en karanlık çağlarda bile kadınların —hem de müslime olduğunu sanan, savunan kadınların; bu kadar ârsız, hayâsız hale geldiği, iffet ve ahlaki faziletten tamamen tecerrüd ederek bu derecede rezil ve rüsvay bir vaziyete düştüğü kat'iyyen görülmemiştir. Şüphesiz bu, kadınlara bahş edilmiş bir hürriyet ve ni'met, asla değgildir. Bilakis onlara karşı işlenmiş en büyük cinayet, ihanet ve vahşettir. **Kendilerinde hayâ ve** haysiyyetten eser kalmayan, hiç sıkılmadan en müstehcan yerlerini açan ve sokaklarda alenen fuhuş işleyebilecek kadar sefil vaziyete düşen Amerika'lı ve Avrupa'lı kadın kılığındaki maymunları taklit etmekle, **ehl-i İslâm hatunları acaba ne kazanmış oluyorlar?** Hîiç. Fakat çok ve pek çok şey kaybetmiş oluyorlar. Evvelâ iffet, nâmus ve hayâlarını zayi etmiş oluyorlar da, kadın denecek yerleri kalmıyor!.. İkinci olarak da, âhiretlerini, cennet gibi ebedî bir hayatı kaybedip, cehennem'e nâmzed hale geliyorlar... Bu fânî ve hayali hayatı bitmeyecek zannediyorlar. Onlar; şimdi teşekkür edip saygı duydukları ve fakat kendilerine ihânetin en büyüğünü yapmış olan efendilerine, cehennem'de yüzleri evrilip çevrilirken, la'net okuyup şöyle bed-duâ yapacaklar :

böyle giyinen kadınlar hür değildir

يَالَيْتَنَا اَطَعْنَا اللّٰهَ وَاَطَعْنَا الرَّسُولاَ. وَقَالُوا رَبَّنَا اِنَّا اَطَعْنَا سَادَتَنَا وَكُبَرَاءَنَا فَاَضَلُّونَا السَّبِيلاَ. رَبَّنَا آتِهِمْ ضِعْفَيْنِ مِنَ الْعَذَابِ وَالْعَنْهُمْ لَعْنًا كَبِيرًا.

«Eyvâh bize! Keşke Allâh'a itaat etseydik, peygambere itaat etseydik (de bu duruma düşmeseydik).

Ve diyecekler ki; **Ey Rabbimiz! Hakikat biz, reislerimize ve büyüklerimize uyduk** (türlü fesad ve fenalıkları biz onlardan aldık, bu küfre ve kötülüklere bizi onlar teşvik etti de), **onlar bizi doğru yoldan saptırdılar.**

Ey Rabbimiz! Onlara iki kat azab ver ve onları büyük bir la'netle la'netle ve (rahmetinden) **koğ».** (65)

İşte böyle; kadınların, Allâh'ın ve Resûlünün emrine itaat etmeyip de açık saçık dolaşmalarının evvela kendilerine sonra başkalarına maddî ve manevî pek çok zararları vardır. Böyle âr ve edebden ârî olarak, ziynetlerini ve zîynet mahalli olan cazib ve calib-i dikkat yerlerini açarak salına salına dolaşmak, şüphesiz kiminin şehvetini galeyâna getirir, kiminin de nefretine heyecan verir, dolayısiyle kalbinde fitne-fücûr marazı bulunanları tamaa düşürür ve zinâya zemin ve imkan hazırlar...

Allâh Tealâ hazretleri; gönüllerini tezkiye etmek, toplumu fuhuş pisliklerinden arındırıp, fitne-fesâd uçurumuna yuvarlanmamak ve ahlâkî çöküntüden halas kılmak için imanlı erkeklere ve imanlı kadınlara, gözlerini haramdan kapamalarını, avret mahallerini örtmelerini ve ırzlarını zinâdan hıfzetmelerini emrederek şöyle buyurmuştur :

قُلْ لِلْمُؤْمِنِينَ يَغُضُّوا مِنْ اَبْصَارِهِمْ وَيَحْفَظُوا فُرُوجَهُمْ ذٰلِكَ اَزْكٰى لَهُمْ اِنَّ اللّٰهَ خَبِيرٌ بِمَا يَصْنَعُونَ.

Meâl-i âlisi :

«Yâ Muhammed! Mü'min erkeklere söyle : Onlar gözlerini —dahilde, hariçde, başkalarının evlerine girerken, çıkarken, otururken veya kalkarken her halde gözlerini haramdan— **indirsinler; harama bakmaktan, ayıp bir şey görmekten sakınsınlar da, kendile-**

(65) Ahzâb sûresi, âyet : 66-68.

ri için **bakmak mubâh olan şeylerden başkasına bakmasınlar ve ırzlarını zinâdan muhafaza edip haramdan, başkalarının görmesinden saklasınlar, avret yerlerini iyice örtsünler, tâ ki orayı kimse göremesin. İşte bu; gözlerini kapamak, avretlerini örtüp kendilerini zinâdan muhâfaza etmek, onlar için daha temizdir** (şüphe şâibesinden vicdanlarını daha çok temizler, fisk-u fücûra düşmelerini önler, dini ve dünyevi bakımdan pek çok menfaat sağlar. Zira bakmak, zinânın postasıdır, bir kere bakmak bile kalbe şehvet tohumu saçar. Bazı şehvetler, ne büyük âfet ve felaketler tevlîd etmiştir). **Şüphesiz ki Allâh ne yaparlarsa hakkıyle haberdârdır».** (66)

Daha geniş bir tefsîr ile Allâh Tealâ buyuruyor ki:

Ey Habîbim! Sen mü'minlere de ki; onlar, daima gözlerini haramlara kapasınlar, yabancı kadınlara ve başkalarının avret yerlerine bakmasınlar. Gözleri harama isabet ederse fitneye düşerler. Eğer gözleri haram olan bir şeye kasıd olmadan isabet ederse, bakmaya devam etmeyip hemen çevirsinler, gözleri dolusu: doya doya hiç bakmasınlar. Gittikleri yollarda, girdikleri evlerde, çalıştıkları yerlerde gözlerine sahib olsunlar ki, nefs-i emmârenin şehvetin ve şeytanın şerrinden emin olabilsinler. Onlara şunu da emret ki; ırzlarını, apış aralarını zinânın emârelerinden ve öncü olabilecek sebeplerinden dahî korusunlar ve avret mahallerini örtsünler. Bu suretle töhmet mevkiinden, zinâ ile ittihâm olunmak ve iftiraya uğramaktan beri olurlar. İşte şu; gözlerini ve zinâ âleti olan yerlerini muhafaza etmek, onlar için son derece temizliktir, şâibelerden esirgeyicidir. Şüphe yok ki Allâh

(66) Nûr sûresi, âyet: 30.

Tealâ yaptıklarından ve yapacaklarından tamamen haberdârdır. Erkeklerin, nelere göz gezdirdiğini, neleri duymak-duyurmak istediklerini, â'zâlarını ne gibi hislerle tahrik ettiklerini, ne maksad beslediklerini, ne yapmak istediklerini, ne düzenler kurduklarını ve ne düşündüklerini, hâsılı; bütün sun'u san'atlarını hâin gözlerin kapaklarının kaldırılıp indirilmesine varıncaya kadar her şeylerini bilir ve ona göre cezasını veya mükafatını verir. Çünkü ne yerde, ne gökte O'na hiç bir şey gizli kalmaz!..

İşte bunu böyle bilen ve böylece inanan bir insanın eli, hiç bir kötülüğe varmaz!..

Sebeb-i Nüzûl:

İbn-i Merdûye Alî İbn-i Ebî Tâlib (r.a.)den tahrîç etmiş şöyle demiştir:

«Resûlüllâh (s.a.v.)in zaman-ı saâdetlerinde bir adam, Medîne yollarının birinden geçti, bir kadın görüp ona baktı. Kadın da ona baktı, bu sebeble şeytan onlara vesvese verdi: her ikisine de; «O hoşuna gittiğimden, beni beğendiği için bana baktı» fikrini ilka eyledi. Bu adam, bir bağçe duvarının yanıbaşında yürüyordu, hem de o kadına bakıyordu, derken bu sırada duvar onu birden karşıladı (ona çarpıldı) **ve burnunu yardı. Bunun üzerine dedi ki: «Vallâhi, Resûlullâh (s.a.v.)e varıp da O'na bu işimi haber vermedikçe bu kanı yıkamıyacağım».** Hemen Resûl-i Ekrem'in (s.a.v.) huzuruna geldi ve hadisesini O'na anlattı. Nebî Muhterem (s.a.v.):

«İşte bu, günahının cezasıdır» cevabını verdi. (67)

Kimi, dünyada iken çeker cezasını böyle, kimi de ukbâda!..

Hakk Celle ve Alâ hazretleri; erkeklere, gözlerini haramlardan çekip çevirmelerini, ırzlarını ve avret

(67) Rûhu'l-Meânî: 18/124, el-Dürrü'l-Mensûr: 5/40.

yerlerini zinâdan ve açılmaktan muhafaza etmelerini emrettikten sonra, kadınlara da aynı hükümlerin lâzım ve farz olduğunu beyan etmek üzere Nûr sûresinin 31. âyetinde şöyle buyuruyor :

وَقُلْ لِلْمُؤْمِنَاتِ يَغْضُضْنَ مِنْ اَبْصَارِهِنَّ وَيَحْفَظْنَ فُرُوجَهُنَّ وَلاَيُبْدِينَ
زِينَتَهُنَّ اِلاَّ مَاظَهَرَ مِنْهَا وَلْيَضْرِبْنَ بِخُمُرِهِنَّ عَلَى جُيُوبِهِنَّ وَلاَيُبْدِينَ
زِينَتَهُنَّ اِلاَّ لِبُعُولَتِهِنَّ اَوْ اَبَائِهِنَّ اَوْ اَبَاءِ بُعُولَتِهِنَّ اَوْ اَبْنَائِهِنَّ اَوْ اَبْنَاءِ
بُعُولَتِهِنَّ اَوْ اِخْوَانِهِنَّ اَوْ بَنِى اِخْوَانِهِنَّ ...

«Ey Habîbim! Mü'mine kadınlara da söyle : gözlerini haramdan çekip sakınsınlar, ırzlarını : avretlerini korusunlar. Ziynetlerini de açmasınlar. Bunlardan görünen kısmı müstesnâ. Baş örtülerini yakalarının üzerine vursunlar. Ziynetlerini hiç kimseye açıp göstermesinler. Ancak kocalarına, yahud kendi babalarına yahut kocalarının babalarına, yahud kendi oğullarına, yahud kocalarının oğullarına, yahud kendi biraderlerine, yahud kendi biraderlerinin oğullarına, yahud kız kardeşlerinin oğullarına, yahud kendi kadınlarına, yahud sağ ellerinin malik olduğu cariyelerine, yahud erkeklerden ihtiyaç sahibi olmayan hizmetçilerine, yahud da kadınların avretlerine vakıf olmayan çocuklara müstesnâ (bunlara karşı ziynetlerini izhâr edebilirler, bunda bir günâh yoktur). Ve gizledikleri ziynetleri bilinmek için ayaklarını vurmasınlar. Ve hepiniz Allâh'a tevbe edin ey müminler! Tâ ki felâh bulabilesiniz».

Allâhü Teâlâ hazretleri; mü'min kullarının kadınlarını, kızlarını ve hemşirelerini, ağyârın zehirli nazarlarından, hâin gözlerden korumak, câhiliyye kadınlarının hal ve sıfatlarından apayrı bir sıfata onları sahib kılmak, kendilerini müstesnâ meziyetlere mazhar buyurarak iffet ve fazîletin kemâline ulaştır-

mak için imanlı hatunlara âyette geçen bu emirleri vermiş; **«Habîbim, sen onlara söylersen onlar bunları derhal kabul edip emredildiği gibi yerine getirirler»** demek istemiştir. Ehl-i İslâm hatunları da, Allâh'a ve Resûlüne aşırı itâatkâr olduğundan bu ilâhî emirleri hemen olduğu gibi kabul etmişler ve hayatlarında aynen tatbik eylemişlerdir ki, bunun misallerini bir müddet sonra göreceğiz...

Bu âyet-i kerîmede Vâcib Tealâ; erkeklere emrettiği; **«Gözlerini haramlardan sakınmak, ırzlarını ve avretlerini hıfzetmek»** vecîbesini kadınlara da emretmiş; şu kadar ki onlara; **«Ziynetlerini, kocalarından ve en yakın akraba olan mahremlerinden başkalarına açmamaları teklîfini»** ziyade eylemiştir.

Cahiliyyet devrinde kadınlar —son cahiliyyet çağı olan günümüzde olduğu gibi—; kolları, baldır bacakları açık, göğsü gerdanlığı açık bir halde, süslenerek, vücudunun en ilginç yerlerini ve saçlarının dalgalarını teşhîr ederek, alnını aça aça (!) hiç sıkılmadan erkekler arasında gezip dolaşırlardı. Onların şehvetlerini tehyîç edip kışkırtmaya çalışırlardı. Gizli olan ziynetlerinin bilinmesi için, ayaklarını yere sert basarak halhal, bilezik gibi ziynetlerine ses çıkartıp nağme yaptırırlardı. Tâ ki bu câzib sesi erkekler duysun da kalblerinde maraz olan bozuk selikalı kimseler onlara meyl etmiş bulunsun...

İşte Kerîm ve Rahîm Rabbimiz; bütün bu hayâsızlıkları haram kılıp, mezkûr emirleri ile imanlı hatunlara iffet ve nâ-mütenâhî bereket ve nezâhet kazandırmıştır.

Sebeb-i Nüzûl :

Müfessir İbn-i Kesîr, Mukâtil İbn-i Hayyân'dan rivâyet etmiş, o demiştir ki; bize ulaştı —Allâhü a'lem—. Câbir İbn-i Abdullâh el-Ensârî tahdis etmiş-

tir ki; Merseđ'in kızı Esmâ, Beni Hârise mahallesinde bulunan hurmalığında idi. Kadınlar, cârlarına bürünmemiş oldukları halde onun yanına bağçeye giriyorlardı bu yüzden ayaklarında bulunan ziynetler (halhâllar) açılıyor, gerdanları ve saç örgüleri görünüyordu. Bunu gören Esmâ (r. anhâ):

«**Şu hal, ne kadar çirkindir!**» dedi. Bunun üzerine Allâh Tealâ bu âyeti inzâl buyurdu. İbn-i Kesir tefsiri: 3/283 B.T. 1969.

Bu Âyetlerden İstinbât ve İstifâde Edilen Şer'i Hükümler:

Birinci Hüküm: Yabancılara bakmanın hükmü nedir?

Birinci âyette: «**Habîbim, mü'minlere söyle...**», ikinci âyette de: «**Mü'minelere: ehli iman olan kadınlara söyle de; gözlerini aşağı indirsinler, bakmak haram olan yerleri de kapasınlar, eğer sen bunu söylersen onlar,** —büyükler karşısında ehl-i edeb şivesi gibi— **aşağıya, önlerine bakarlar, harama bakmaktan gözlerini sakınırlar...**» meâlindeki cümle ile, Din-i İslâm; yabancı kadınlara, bakılması haram olan yerlere ve şeylere bakmayı haram kılmıştır. Binaenaleyh kendisine bakmak caiz olmayan, haram olan şeylere bakmaktan gözü çevirip men'etmek farzdır ve bir kimsenin, kendi zevcesi ve mahremi olan kadınlardan başka bir kadına bakması helâl değildir. Kadınların da yabancı erkeklere —şehvetle— bakmaları ve bilhassa bakması caiz olmayan yerlere, avret mahallerine bakmaları haramdır, gözlerini haramlardan sakınmaları farzdır.

Gözün: bakmanın sebeb olduğu fisk-u fücûr, fitne ve fesâd gâyet çok olduğundan Hz. Allâh (c.c.), ilk önce onu hıfzetmeğe irşâd etmiş ve gözün muhafazasını, zinâ mahalli olan avret yerinin muhafazasından

evvelce emretmiştir. Zira bakmak (göz), zinânın postası ve fücûrun elçisidir. Zinâya öncü sebeb gözdür, ilk ilişki onun görmesi ile başlar. Bakmak, pek çok şerlere, fenalıklara kapı açar. Büyük yangınlar, küçük kıvılcımlarla başlar Bir hadis-i şerifte şöyle buyurulmuştur:

إِنَّ النَّظَرَ سَهْمٌ مِنْ سِهَامِ إِبْلِيسَ مَسْمُومٌ مَنْ تَرَكَهَا مَخَافَتِي أَبْدَلْتُهُ
إِيمَانًا يَجِدُ حَلَاوَتَهُ فِي قَلْبِهِ.

«**Şüphe yok ki nazar: bakmak, iblîsin oklarından bir zehirli oktur** (o, bu zehirli okunu, gözler vasıtası ile atar, adeta bir zehirli şûâ gibi, bakılanı yakar). **Her kim bunu** (haramlara bakmayı) **benim azabımdan korktuğu için terk ederse ona, bunun bedeli olarak bir iman veririm ki, onun tadını; zevkını kalbinde duyar**». (68)

Buhârî (Tecrîd-i Sarîh Ter.: 2132) ve Müslim (2657 numara ile) Ebu Hüreyre (r.a.)den rivayet etmişlerdir. Nebiy-i Muhterem (s.a.v.) şöyle buyurmuşlardır:

إِنَّ اللّٰهَ كَتَبَ عَلَى ابْنِ آدَمَ حَظَّهُ مِنَ الزِّنَى أَدْرَكَ ذٰلِكَ لَا مَحَالَةَ فَزِنَى
الْعَيْنَيْنِ النَّظَرُ وَزِنَى اللِّسَانِ النُّطْقُ وَالنَّفْسُ تَمَنَّى وَتَشْتَهِي وَالْفَرْجُ
يُصَدِّقُ ذٰلِكَ أَوْ يُكَذِّبُهُ.

«**Şüphesiz Allâh, Âdem oğluna zinâdan nasîbini** yazmış (takdir etmiş)**tir. Hiç çaresiz o buna** (mukadder olan bu âkıbete) **erişecektir. İmdi gözlerin zinâsı** (bakması helâl olmayanlara şehvet kasdiyle) **bakmaktır. Dilin zinâsı da** (haram veçhile, zevkle) **konuşmaktır. Nefis ise,** (fi'len **zinâyı**) **temennî ve arzu eder** (bu iştihâ ve arzu da nefsin zinâsıdır). **Tenâsül uzvu da,** ya (bilfiil zinâ ederek) **bunu tasdik eder: gerçekleştirir, yahut da** (bırakarak) **yalanlar**».

---

(68) Taberânî İbn-i Mes'ûd'dan. İbn-i Kesîr: 3/282.

Müslim'in diğer rivâyetinde şöyle buyurulmuştur:

كُتِبَ عَلَى ابْنِ آدَمَ نَصِيبُهُ مِنَ الزِّنَى مُدْرِكٌ ذَلِكَ لَامَحَالَةَ فَالْعَيْنَانِ زِنَاهُمَا النَّظَرُ وَالْأُذُنَانِ زِنَاهُمَا الْإِسْتِمَاعُ وَاللِّسَانُ زِنَاهُ الْكَلَامُ وَالْيَدُ زِنَاهَا الْبَطْشُ وَالرِّجْلُ زِنَاهَا الْخُطَا وَالْقَلْبُ يَهْوَى وَيَتَمَنَّى وَيُصَدِّقُ ذَلِكَ الْفَرْجُ وَيُكَذِّبُهُ.

«**Âdem oğluna, zinâdan nasîbi takdîr olunmuştur. Âdem oğlu, mukadder olan nasîbini behemehal bulacaktır. İmdi iki göz, onların zinâsı bakmaktır. İki kulak, onların zinâsı** (yabancı kadının sözünü) **dinlemektir. Lisân, onun zinâsı** (bir yabancı kadınla zinâya sürükleyecek tarzda) **konuşmaktır. Elin zinâsı da tutmak** (dokunmak)**tır. Ayağın zinâsı ise,** (haram olan şeylere) **yürümektir. Kalb de meyl-ü muhabbet eder ve temennî eyler. Bunu** (zikredilen zinânın öncü sebeblerini) **tenâsül uzvu ya** (zinâ etmekle) **tasdik eder** (doğrular) **veya** (terketmekle) **bunu yalanlar**».

Demek ki zinâ, yalnızca tenâsül uzuvları ile işlenmiyor. Göz, dil, el gibi a'zâ ile de zinâ yapmak mümkün oluyor, çünkü bunlar, zinâya müncer oluyor. Bu işaret ettiklerimizin her biri mecâzi zinâ çeşitleridir. Binaenaleyh bu uzuvları da, kendileri ile işlenecek fenalıklardan muhafaza etmek muhakkak ki lazımdır. Tâ ki zinâya açık kapı kalmasın!..

Bir başka hadis-i şerifte de Peygamber (s.a.v.) efendimiz buyurmuşlardır ki:

كُلُّ عَيْنٍ بَاكِيَةٌ يَوْمَ الْقِيَامَةِ إِلَّا عَيْنًا غَضَّتْ عَنْ مَحَارِمِ اللّٰهِ وَعَيْنًا سَهِرَتْ فِي سَبِيلِ اللّٰهِ وَعَيْنًا خَرَجَ مِنْهَا مِثْلُ رَأْسِ الذُّبَابِ مِنْ خَشْيَةِ اللّٰهِ تَعَالَى.

«**Kıyâmet gününde her göz ağlayacaktır. Ancak Allâh'ın haram kıldığı şeylerden men'edilip kapanan göz ile, fi-sebîlillâh uyumayan** (ehl-i İslâm'ı kâfirlerden korumak gibi bir maksadla uyanık duran) **göz, bir de Allâh (c.c.) korkusundan, kendisinden sinek başı misâli yaş çıkan göz müstesnâ** (bu gözlerin sahibleri Yevm-i Kıyamette güleceklerdir)». (69)

Bir erkeğin, başka bir er kişinin avret yerine bakması, kadınlara bakması nasıl haram ise; kadınların da, erkeklerin avret yerine —şehvetsiz de olsa, fitne korkusu bulunmasa da— bakması haramdır. Yukarıda beyan ettiğimiz veçhile erkeklerde avret yerinin asgari haddı; göbek altından dizlere kadardır. Erkeklerde örtülmesi ve hıfzedilmesi farz olan avret mahallinin en az kısmı yakînen bilinen bu mikdardır. Fazlası ise sünnettir. Kadınlarda ise setri farz olan avret yeri, tepeden topuğa kadardır.

İşte bir kadının, erkeklerin avret mahalli olmayan yerlerine: göbek ile diz kapakları arasının dışına şehvetle bakması haramdır. Şehvetsiz bakarsa haram olmaz. Evet kadının, gözünü yabancılardan tamamen çekip sakınması muhakkak onun için çok hayırlı ve daha güzeldir, nezîhliğine delîldir. Ebu Dâvud: 4112, Tirmizî: 2778 numara ile Ümm-ü Seleme (r. anhâ)dan rivâyet etmiş; mü'minlerin annesi Ümm-ü Seleme şöyle demiştir:

«**Resûlullâh (s.a.v.)in yanında idim. Onun nezdinde** (diğer zevcesi) **Meymûne de vardı. Derken** (öteden a'mâ Abdullâh) **İbn-i Ümm-ü Mektûm bize doğru yöneldi. Bu hadise, bizim tesettürle emrolunmamızdan sonradır. Nebî (s.a.v.) bize: «Ondan gizlenip saklanınız» buyurdu. Biz; Yâ Resûlallah! O, a'mâ** (kör)

(69) Ebu Nuaym Hilye'de ve İbn-i Ebi'd-Dünyâ Ebu Hüreyre (r.a.) den. Câmi-i Sağîr ve: İbn-i Kesîr: 3/282.

değil mi, o bizi göremez ve tanıyamaz ki? dedik. Bunun üzerine Resûlullâh (s.a.v.) :

أَفَعَمْيَاوَانِ أَنْتُمَا أَلَسْتُمَا تُبْصِرَانِهِ؟

«Siz, ikiniz de kör müsünüz? Siz onu görüyor değilmisiniz?» buyurdular (ve bizi gizlenmeye mecbur ettiler)».

İşte bu hadisle hüccet: delîl tutarak ulemâ-i kirâmdan bir çokları; kadınların, yabancı erkeklere bakmasının —şehvetle olsun, veya olmasın— hiç bir veçhile caiz olmayacağına kaail olmuşlardır. Şehvetsiz olarak yabancı erkeklerin avret mahallerinin haricine bakmalarının caiz olduğuna hükmedenler ise, diğer bir çok hadis-i şeriflerle delil getirmişlerdir. Bundan sakınmanın, evlâ ve efdal olduğunu unutmamalıyız...

Şu halde hudûd-u ilâhiyyeyi; ahkâm-ı şer'iyyeyi tasdik eden mü'minler ve mü'mineler; zinâdan, fuhşiyâttan ve buna müncer olabilecek ihtilâttan behemehal sakınıp gözlerine sahib olmalı, ırz ve namuslarını mutlaka korumalıdırlar. Kendi zevceleri ve mahremlerinden başkalarına kasden atf-ı nazarda bulunmamalıdırlar. Şayet bir kadına veya bir erkeğin bakılması caiz olmayan avret mahalline gözü ansızın, bi-lâkasd isabet edecek olursa gözlerini derhal başka tarafa çevirmeli veya önlerine eğmelidirler. Kasıd olmaksızın birden görüvermiş olmakta —hemen sarfı nazar kılmak şartiyle— bir günah yoktur. Bundan dolayı muâhaze olunmazlar. Çünkü insanın iradesi dışında olmuştur. Şânı yüce Allâh, kullarını, tâkatları fevkında olan bir şeyle mükellef tutmamıştır. Kasd-u irâde olmaksızın bakmak ise, tâkatın fevkındadır. Bundan dolayı muâhaze yoktur.

İmam Ahmed, 2159 numara ile Müslim ve 2776 numara ile de Tirmizî rivâyet etmiş; Cerir İbn-i Abdullâh Becelî (r.a.) şöyle demiştir:

«Resûlullâh (s.a.v.) den, ansızın bakmanın (bir kasıd olmaksızın, karşıdan çıka geleni birden görmenin) **hükmünü sordum. O da bana, gözümü çevirmemi emir buyurdu».**

Ebu Dâvud (2149), Tirmizî (2777 numara ile) Büreyde (r.a.den tahrîç etmiş; Nebiy-yi Musaffâ (s.a.v.) şöyle buyurmuşlardır:

يَا عَلِيُّ! لَا تُتْبِعِ النَّظْرَةَ النَّظْرَةَ، فَإِنَّ لَكَ الْأُولَى وَلَيْسَتْ لَكَ الْآخِرَةُ.

«Yâ Alî! Bir bakışa, bir kere daha bakmayı tâbi kılma (yani; ansızın, kasdın olmaksızın bir kere bakmanın ardından kasden bir kere daha bakma). **Çünkü ilk bakış senin için** (afvedilmiş) **dir. Diğeri ise, senin lehi'ne değil,** (aleyh'ine) **dir».**

Ansızın bakmak, gaflet halinde olur, karşıdan çıkagelen —meselâ;— kadın, irâde dışında görülmüş olur. Hiç kimse için, ansızın gördükten sonra zevk alarak dönüp de ikinci kez bakması helâl olmaz, kasden baktığı ve isteyerek devam ettirdiği için günahkâr olursa. Zira bu (kasıdlı bakış), fitne fesâda da'vet edicidir ve fuhşa götüren bir yoldur... Mü'minler, gözlerini haramlara karşı kapamanın da ecr-ü sevabına nâil olacaklardır. Peygamber (s.a.v.) efendimiz şöyle buyurmuşlardır:

مَا مِنْ مُسْلِمٍ يَنْظُرُ إِلَى مَحَاسِنِ امْرَأَةٍ ثُمَّ يَغُضُّ بَصَرَهُ إِلَّا أَخْلَفَ اللّٰهُ لَهُ عِبَادَةً يَجِدُ حَلَاوَتَهَا.

«Hiç bir müslim kimse yoktur ki; bir kadının güzelliklerine baksın, sonra gözünü çekip çevirsin de, Allâh Tealâ bunun yerine ona, tadını duyacağı bir ibadet vermesin (bu, mümkün değildir. Behemehal

onu, gözünü kapamasının yerine, tadını duyacağı, zevk-ı rûhâniye ğark olacağı bir ibadete muvaffak kılacak, yaptığı ibadetlerden zevk aldıracaktır)». (70)

İşte göz: bakmak meselesi bu kadar mühimdir. Gözü hıfzetmek, gönüle sürûr, kalbe de nûr kazandırır. Hz. Allâh (c.c.) bu müstesnâ ni'meti bize; kadına kıza bakmak, sinema seyretmek ve televizyonun iğrenç sahnelerini temâşâ eylemek gibi, sûi isti'mâl etmek: kötü yerlerde kullanmak için değil; kendimize ve kâinâta nazar-ı dikkatle bakmak, enfüs-ü âfâkta, delâil-i kudretten ve âsâr-ı rahmetten neler olduğunu ve nice kudret bediası hârikalar bulunduğunu görüp de ibret almak ve —biz dâhil— bütün varlıkların mutlak sahibi ve maliki olan Allâh'ımıza yönelip yalvarmak için bahşetmiştir. Göklerde ve yerde Allâh'ın varlığını birliğini ve kemâl-i kudretini isbât eden nice âyetler vardır —hatta kendi nefislerimizde nice delâil-i kudret ve bedâi-i san'at mevcuttur— ki basireti kör insanlar, üzerine basıp geçerler de onları görmezler.

وَفِى الْاَرْضِ اٰيَاتٌ لِلْمُوقِنِينَ وَفِى اَنْفُسِكُمْ اَفَلَا تُبْصِرُونَ.

«**Küre-i Arzda, kâmil bilgi ve yakîn sahibleri için** (Cenâb-ı Hakk'ın; kudret, rahmet ve nâmütenâhî ni'metine delâlet eden) **nice âyetler vardır. Kendi nefislerinizde dahi. Hiç mi görmüyorsunuz?»**. (71)

İkinci Hüküm: fürûcu hıfzetmek: ırzları ve avretleri) korumaktır. Bu ise iki suretle olur:

a — Zinâdan men'etmek, bütün fuhşiyâttan son derece sakınmakla olur. Nitekim Allâh Teâlâ:

---

(70) İmam Ahmed Müsned'inde. İbn-i Kesîr Tefsîri: 3/282.
(71) el-Zâriyât sûresi, âyet: 20-21.

وَالَّذِينَ هُمْ لِفُرُوجِهِمْ حَافِظُونَ

«(Felâh bulup muradına erecek olan mü'minler daha öyle kimselerdir ki) **Onlar, fürûcunu:** ırzlarını (zinâdan ve benzeri fuhşiyâttan) **koruyucudurlar»** âyeti ile onları senâ etmiştir. Bunu takib eden âyetlerde ise de şöyle buyurmuştur:

اِلاَّ عَلٰى اَزْوَاجِهِمْ اَوْ مَامَلَكَتْ اَيْمَانُهُمْ فَاِنَّهُمْ غَيْرُ مَلُومِينَ فَمَنِ ابْتَغٰى وَرَآءَ ذٰلِكَ فَاُولٰئِكَ هُمُ الْعَادُونَ.

«**Şu kadar ki, zevcelerine ve sağ ellerinin mâlik olduğu** (câriyeleri) **na karşı olan halleri müstesnâdır. Çünkü onlar, bunlardan korunmadıkları için kınanmış değildirler.**

O halde kim bunların (zevceleri ile câriyelerinin) **ötesini ister** (bu ikiden başkası ile şehvetini kazâ etmek murâd eder)**se şüphe yok ki, onlar haddi aşanlardır».** (72)

b — Örtülmesi farz ve açılması haram olan avret mahallerini tamamiyle setretmek ve iyice örtmekle tahakkuk eder. Nitekim yukarıda 173. sahifede Behz İbn-i Hakim tarîkından gelen İmam Ahmed'in ve Sünen sahiblerinin hadisinde:

«**Avretini** (tamamen setretmekle), **zevcen ve sağ elinin mâlik olduğu câriyenden başka herkesten hıfzet: sakla»** buyurulmuştu.

Üçüncü Hüküm: zinetleri izhâr etmemek (açıp göstermemektir).

Âyet-i kerîmedeki; «**Ve ziynetlerini açmasınlar. Ancak bunlardan açılan** (veya açılmasında zaruret olan) **kısım müstesnâ)»**, fıkrası ile, kadınların yabancılara karşı ziynetlerini açmaları, ağyâra göstermele-

(72) el-Mü'minûn sûresi, âyet: 5-7.

ri haram kılınmış, bunun haram olduğu bildirilmiştir.

«**Ziynet**», iki kısımdır:

a — Boy bos güzelliği, cild çehre güzelliği ve kaş göz dilberliği gibi, asıl yaratılışta olan fizikî güzellik ve fıtrî cemâldir.

b — Tâc, küpe, gerdanlık, bilezik ve benzeri huliyyât (ziynet eşyası) ile; sürme, kına benzeri sun'i süsler ve bir de elbise süsleri gibi şeylerdir. «**Ziynet**» denince örfte akla ilk önce bunlar gelir. Acaba bu âyet-i celîledeki «**Ziynet**»ten murad, bunlardan hangisidir?.

Bazıları, fizikî cemâli ve fıtri güzelliği ziynetten saymamışlarsa da, C u m h û r; bu âyetteki «ziynet» lâfzının her ikisine de şâmil olduğuna, binaenaleyh yaradılışta olan asıl güzelliği de ve sürme, kına, bilezik, küpe, elbise gibi harici güzelliği de açmanın haram ve örtüp gizlemenin farz olduğuna kaail olmuşlardır. Çünkü ziynet; kadının güzelliğini izhâr eden ve yabancıların rağbetini, meyl-ü muhabbetini celbederek fitneye düşmelerine sebeb olabilecek şey demektir. Ağyârın ilgisini; sun'i olan ârızî ziynetlerden çok daha fazla, kadının hılkatinde olan tabiî güzelliğin çekeceği muhakkaktır. Gayet mutedil biçimde yaratılmış bir kadın vücudundan daha güzel hangi ziynet vardır?. Hem böyle elbise, bilezik ve sâire gibi ârızî ve hâricî olan ziynetlerini açmak bile menhiy (yasak) ve haram olunca bunların mahalli olan ziynet uzuvlarını açmak öncelikle haram ve yasak olur. Çünkü fıtrî güzellik, câlib-i dikkat olan vücud yapısı, sun'i ve harici ziynetlerden çok daha fazla meftûn eder, ilgi çeker. Binaenaleyh ma'nâ; «**Bedenleri ve ziynet mahalli olan uzuvları açmak şöyle dursun, üzerindeki ziynetleri bile açmasınlar**», demek olur.

Bunun içindir ki; hılkatte olan fitrî cemâli ve bünye-beden güzelliğini ziynetten saymayanlar bile, kadının bedenine ve uzuvlarına bakmanın haram olduğunda ittifak etmişlerdir. Şu halde vücudun ziynet mahallerini açmanın haram olduğu ittifakla sabit olmuştur.

Âlimlerden bir kısmı da burada, muzâfı hazf etmek veya zikr-i hâll, irâde-i mahal ile bir mecâz göstermek suretiyle; **«Kadınlar; fıtrî, hılkaten ziynetleri demek olan bedenlerinden hiç bir tarafı açmasınlar»** diye tefsîr etmişler ve buna karîne olarak da şunu göstermişlerdir :

Bilindiği gibi; sun'î ve hârici olan ziynetler kadının bedeninden ayrı olduğu, kadının, onlarla süslenmediği zaman bu ziynet eşyasına bakmak ve alıp satmak ittifakla caizdir, mubahtır. Bir de kadının esas ziyneti, fıtrî olan cemâli ve vücud yapısındaki hilkat güzelliğidir. Sun'i ziynetten gâye de bedeni süslemektir, ziynetini artırmaktır. Binaenaleyh bu âyetteki —açılması haram kılınan— ziynetten maksad, sırf beden: vücud güzelliğidir. Çünkü kadınların bir çoğu sun'î, ârızî ziynetten hali bulunmakla beraber yaratılışlarında olan tabiî ziynet cümlesinde mevcuttur ve kadın bedeninin haddizâtında bir ziynet olması, hükmün umûmî olma hakkını îfâ etme nokta-i nazarından bu tahsisin, yani; **«Ziynet mahalli olan bedenlerinin hiç bir yerini açmasınlar»** tarzında tefsirin bir karîne-i müeyyidesidir. Kadınların, uzuvlarında bulunan harici ziynetlerine bakmak bile haram olunca, o ziynetlerin mahalli bulunan asıl hılkî ziynetlere bakmak bi't-tarîkı'l-evlâ haramdır; bakmak da haramdır, açmak da haramdır, her ikisi de büyük günahtır. Zira yüz sürme ve sürgü yeri; baş, tâc yeri; saç, örgü ve büklüm mevkii; kulaklar küpe; boyun-sine gerdan-

lık; el, yüzük ve kına; bilekler bilezik; baldırlar halhal yeri ve eller gibi ayaklar da kına mevkileridir. Bedenin, bunların dışında kalan kısımları ise zaten açılmaz...

(150. sayfada kayd ettiğimiz) A'râf sûresinin 31. âyetinde; elbiseye de; **«ziynet»** denildiğini görmüştük. Şu halde; burada izahı ile meşgul olduğumuz âyet-i kerimedeki **«ZİYNET»** mefhûmunun, fıtrî olan hılkiyede, sun'i olan hariciye de şâmil olduğunda şüpheye mahal yoktur. Cemal ve ziynetin hakkı ise; tecellisini ehline hasretmek, onu ağyârdan gizlemektir. Aksi halde, ziynet ve cemâl olmaktan çıkar da, mübtezel bir zillet olur!..

Hüsn, olsa da vâcibüttecelliy
Gizler onu hak nikab içinde,
Ağyârına gösterir mi Hurşid
Dîdârını hiç o tâb içinde.

Dördüncü Hüküm: «Ancak bu ziynetlerden açılan (veya açılmasında zaruret olan) **kısmı hariç»** meâlindeki istisnâdır.

Binaenaleyh zuhûru tabiî olan ve adetin, açılması ile cârî olduğu ziynetler, bu hükümden müstesnâ olup başka bir hükme tabidir. Bunlar, örtünün: giyilen elbisenin dış tarafı ile, el ve yüz ve el ile yüzde bulunan yüzük, kına ve sürme gibi ziynetlerdir. Binaenaleyh bunları yabancılara göstermekte —eğer fitne melhuz değilse— bir beis ve muâhaze yoktur. Zira örtünün kendisi de kadının bir ziynetidir. Tabiîdir ki, bunun dışı görünecektir. El ve yüzün de namazda, keza ihramda açılması âdet-i câriyedir. 158. sahifede kayd ettiğimiz) Ebu Dâvud'un Hz. Âişe'den tahriç ettiği (4104 numaralı) hadisinde Peygamber (s.a.

v.), Hz. Esmâ'ya; «**Yâ Esmâ! Kadın bülûğa erince ondan görülebilecek olan şey ancak şudur**» demiş ve kendi mübarek yüzüne ve ellerine işaret etmiştir.

Bir de iş yaparken, lazım olan eşyayı tutarken ve ha... örtüsünü örterken bile elin açılması kaçınılmaz olduğu gibi, zarurî olan görmek ve nefes almak hasebiyle yüzün diğer uzuvlar gibi tamamen örtülmesinde harac: meşakkat vardır. Bundan başka; şahidlikte, nikâhta ve mahkemede yüzün açılmasına ihtiyaç vardır. Şu kadar ki; «**Zarûretler, kendi mikdarınca takdir olunur**» kaidesine binaen, bu ruhsatlar zaruret haddini geçmemelidir. Zaruret mikdarını geçmemek şartiyle bunların açılmasında beis yoktur. Fakat bunlardan mâadâsının açılması, bakılması, görülmesi ve gösterilmesi kat'iyetle haramdır ve nâ-mahremlerden saklanması behemehâl lazımdır. Bunu, defalarca ifade ettik.

Şâfiî ve Hanbelî mezheblerinde; ellerin ve yüzün de —namaz dışında— avret olduğunu ve binaenaleyh bunları da gizlemek lazım geldiğini daha evvel bildirmiştik. Çünkü kadının yüzüne bakmanın tevlid edeceği fitne, bedenin diğer —bilek, baldır, baş, boyun, saç gibi— aksamının tevlîd edeceği fitneden daha az —muhakkak ki— olmıyacaktır. Çünkü cemâlin aslı yüzdür. Bütün mehâsin: güzellikler orada toplandığı için yüz, menba-ı fitnedir ve zinânın postası, fücûrun elçisi olan göz de yüzdedir. Binaenaleyh iffet ve izzet-i nefs ehli olan şerefli, İslâm hatunlarının, son derece ihtiyatlı olmaları ve kendilerini; saç tellerine varıncaya kadar vücudun her zerresini ağyârın zehirli nazarlarından ihtimâmla korumaları elzemdir...

Burada, Mekke-i Mükerreme'de Şeriat Külliyyesi (fakültes/i)nde Üstâz M. Ali El-Sâbûnî'nin mühim bir mütâleasını kaydetmek isterim. Şöyle:

«Derim ki; yüzün ve ellerin avret olmadığına kaail olan müctehid imamlar, yüzün ve ellerin üzerinde ziynet diye bir şeyin bulunmamasını ve orada (yüz ile eller açık olduğu takdirde) fitne melhûz olmamasını şart koşmuşlardır. Fakat bizim zamanımızda kadınların, kendilerini güzelleştirmek maksadiyle yüzlerine ve ellerine sürdükleri boyalara, pudralara ve bununla yollarda erkeklere karşı açılmalarına gelince; bunun, bütün imamlarca haram olduğunda şüphe yoktur.

Sonra imamlardan bazılarının : «Yüz ve eller avret değildir» demelerinin ma'nâsı, «Yüzü ve elleri açmak vacib olur veya bu, sünnettir; bunları örtmek bid'attır» demek değildir. Şüphesiz bu, hiç bir müslümanın söyliyemiyeceği bir şeydir. Bunun ma'nası ancak : «Zaruret halinde ve fitneden de emin olmak şartiyle yüzü ve elleri açmakta bir beis yoktur» demektir. İmdi şeytanın avanesinin çoğaldığı ve fisk-u fücûrun şüyû bulduğu böyle bir zamanda, yüzü açmanın caiz olduğunu, ne ulemâdan, ne de ukalâdan kimse söyleyemez. Zira ümmet-i Muhammed içersinde ve bilhassa ecnebî kadınlarını taklîd etmeleri yüzünden kadınlar arasında yaygın hale gelen bu hastalığı (açılma derdini), bu vebâyı gören bir kimse, yüzü açmanın haram olduğuna kat'iyetle hükmeder (meğer ki fıtratı bozulmuş olsun). Çünkü fitnenin zuhûru kuvvetle muhtemeldir, fesâd çıkacağı muhakkaktır ve kötülüğe çağıranlar her tarafa dağılmıştır. Biz bugün İslâm'ın yüce âdâbına sarılan ve : «Habîbim, mü'minlere söyle; gözlerini haramdan sakınsınlar...» gibi bir Allâh kelâmına ve «Gözünü haramdan çevir» gibi bir peygamber hitâbına kulak veren ahlâkan yükselmiş tertemiz bir toplum bulamıyoruz. Binaenaleyh böyle bir asırda ve devirde ihtiyatlı olmak vacibtir. Allâh

dilediği kimseyi Sırât-ı Müstakîme; doğru yola hidâyet buyurur». (73)

Beşinci Hüküm :

وَلْيَضْرِبْنَ بِخُمُرِهِنَّ عَلَى جُيُوبِهِنَّ

âyeti ile sâbit olan baş örtüsüdür. Ma'nâsı da:

«Ve baş örtülerini yakalarının üzerine vursunlar» demektir. Ve daha geniş olarak: **«Baş örtüsü ile; başlarını, saçlarını, kulaklarını, boyunlarını, gerdanlarını, siynelerini sımsıkı örtsünler, bunları açık tutmasınlar ve bu emri hakkıyle yerine getirecekleri baş örtüsü kullansınlar da, cahiliyyet kadınlarına benzemekten kurtulsunlar»**, demektir.

Zira —müfessirlerin nakline göre— cahiliyyet devrinin kadınları, hiç de baş örtüsü kullanmaz değillerdi. Baş örtüsü alırlardı, fakat yalnız enselerine bağlar veya arkalarına bırakırlardı. Yakaları önden açılır, gerdanları, gerdanlıkları, boyunları ve saç örgüleri, kulak küpeleri gibi ziynetleri görünürdü. Hiç çekinmeden bu vaziyette erkekler arasında dolaşırlardı. Demek ki zamanımızda asrilik ve medeniyyet sayılan açıklık, saçıklık böyle eski bir cahiliyyetin şiârı, câhilâne bir adetin ihyasıdır. Yüce İslâm Dini, böyle açıklığı, hayasızlığı nehyedip haram kılmış ve baş örtülerinin yakalar üzerine —her tarafı kapatacak şekilde iyice— vurulmasını emr ederek tesettürü farz eylemiştir.

Görülüyor ki bu emirde tesettürün yalnız farz olduğu değil, bir suret-i mahsusası (özellikle tatbik şekli) de gösterilmiştir ki; kadın edeb ve nezâhetinin en güzel ve seçkin ifadesi bundadır, bununladır. Demek ki İslâmî tesettür ve onun birinci şartı olan baş örtüsü, bir zillet ve mihnet aslâ değil, bir ziynet ve izzet-

(73) Tefsîru âyâti'l-ahkâm (M.A. Sâbûnî): 2/157-158.

tir. İffetin tam ifadesidir. Bunun içindir ki, bu âyet-i celîle nazil olunca İslâm hatunları hemen başlarını örtmüşler ve bu ilâhî emri aynen yerine getirmişlerdir.

İmam Buhârî —tefsîrde— ve Ebu Dâvud (4102 numara ile) tahrîç etmiş, mü'minlerin annesi Âişe (r. anhâ) şöyle demiştir:

وَلْيَضْرِبْنَ بِخُمُرِهِنَّ عَلَى جُيُوبِهِنَّ

«Allâh ilk mühâcir kadınlarına rahmet eylesin şu (Baş örtülerini yakaları üzerine vursunlar) âyeti **nâzil olunca** —en sık, en kalın— **futalarını yardılar** da **onunla başlarını örttüler».** Bu hadîsi Nesâî de rivâyet etmiştir:

İbn-i Ebî Hâtim —senedi ile— Şeybe'nin kızı Safiyye'den rivayet etmiş, o şöyle demiştir:

«Bir ara biz Hz. Âişe'nin yanında bulunuyorduk, derken Kureyş kadınlarından ve onların fazîletinden bahs ettiler. Bunun üzerine Âişe (r. anhâ) dedi ki:

Kureyş kadınlarının, şüphesiz üstünlüğü vardır. Ancak ben, vallâhi Allâh'ın kitabını en çok tasdik etmek ve tenzîl buyurulan âyetlere kesin iman etmek bakımından Ensâr kadınlarından daha faziletlisini görmedim. Sûre-i Nûr'un: «Baş örtülerini yakaları üzerine vursunlar» (meâlindeki) **âyeti inzâl buyurulunca; erkekler, Allâh'ın kadınlar hakkında kendilerine inzâl eylediği** (âyât ve hükümleri)**ni kendilerine okumak için hemen ailelerinin yanına gittiler. Er kişi karısına, kızına, kız kardeşine ve akrabası olan her kadına okuyor** (Allâh'ın emrini tebliğ ediyor)**du. Bunlardan hiç bir kadın kalmadı, ne kadar varsa her biri futasına kalkıp** —Allâh'ın Kitâbından inzâl eylediğini tasdik edip inandığı için— **onunla başını** (örtüp) **sar-**

dı. **Resûlullâh'ın arkasında** (sabah namazında) **başlarını kapatmış oldukları halde bulundular. Sanki başları üzerinde siyah kargalar vardı!..»**.

Bu hadisi, daha kısa bir lâfz ile (ve: 4100 rakamla) Ebu Dâvud da rivayet etmiştir. Yine Ebu Dâvud (4101 numara ile) Ümm-ü Seleme (r. anhâ)nın şöyle dediğini tahriç eylemiştir:

«(Ahzâb sûresinin:) **«Cilbâblarını üzerlerine giysinler» meâlindeki 59. âyeti nâzil olunca Ensâr kadınları çıktı. Giydikleri örtülerden dolayı sanki başları üzerinde siyah kargalar vardı** (demek ki başlarını tamamen siyah örtü ile kapatmışlardı)».

İmam Buhârî **«Bâbu Vakti'l-Fecr»**de —:1/144— rivayet etmiş; Âişe R. anhâ demiştir:

«Mü'mine kadınlar, futalarına bürünmüş oldukları halde Resûlullâh (s.a.v.) ile beraber sabah namazını kılmaya gelirlerdi. Sonra namazı kıldıkları zaman evlerine dönüp giderlerdi. Karanlık (ve kapalılık)tan **onları hiç kimse tanıyamazdı»**.

Ehl-i İslâm kadınları, işte böyle olmalıdır; Peygamber (s.a.v.)in zevcelerini ve Sahâbe-i kirâm hatunlarını örnek almalı, onlar gibi olmaya çalışmalıdır. İffet ve faziletlerini pâyimâl etmiş hayasızlara benzemekten şiddetle kaçınmalıdır. Çünkü büyükleri ve Allâh'ın sevgili kullarını seven, onlara benzemeye özenen kimseler büyük insan olurlar ve şefâatlerine mazhar bulunurlar...

Baş örtüsü hakkında Kur'ân'da sarih bir hüküm yoktur, diyen akîdesi bozuk zavallıların dümûra uğramış akıllarına şaşmamak icab eder!..

Altıncı Hüküm: **Kadın, bu âyette istisnâ edilen mahremlerine karşı ziynetlerini açabilir.**

Âyet-i celile beyan etmiştir ki; kadının ziynetleri iki kısımdır:

a — Açılan, açılması tabiî olan ve izhârında zaruret bulunan —açık— ziynetler.

b — Mahremlerden başkasına açılması caiz olmayan —bilezik, halhal, bazu-bend, gerdanlık, tâc, küpe gibi—, bakılması haram olan gizli —gizlenmesi farz olan— ziynetler.

Kadınların; bu kabil ziynetlerini, bu ziynetlerin mahallelerini; takıldığı mevkileri açmaları da haramdır ve mahremi olmayan —yabancı— erkeklerin bakmaları da haramdır. Zira bu emir, hane içinde veya dışında diye kayıdlı değildir, bu cihetle mutlaktır. Ancak zahir: açık ziynetler (eller ile yüz) istisnâ edildiği gibi, gizlenen —gizlenmesi farz olan— ziynetlere ve bu ziynetlerin bulunduğu yerlere (uzuvlara) bakmaları helâl ve caiz olanlar da istisna edilerek işbu tesettürün farz olmasının, nâmahremlere karşı olduğu anlatılmıştır ve bu tesettürün kıymetini ve ehemmiyetini göstermek için bir daha te'kîd ile şöyle buyurulmuştur:

ولا يبدين زينتهن الا لبعولتهن...

«Ve ziynetlerini hiç kimseye açmasınlar. Ancak kocalarına, yahud kendi babalarına yahud kocalarının babalarına (İlh...) açabilirler»...

Bu âyette; kadınların gizli ziynetlerine bakmaları caiz olan müstesnâlar on ikidir. Bunlara karşı ziynetlerini bir dereceye kadar izhâr edebilirler ve bunlar da mahremleri bulunan kadının ziynetine bir hadde kadar bakabilirler. Şimdi biz, bu on iki sınıfı mufassal olarak, mertebelerine göre bir bir zikr-ü beyan edelim. Bu müstesnâlar:

1) Kocalardır. Kocaların, zevcelerinin bedenlerinin tamamına bakmaları helâldır. Çünkü ziynetten asıl maksad onlardır. Binaenaleyh koca, zevcesinden meşru surette her cihetle yararlanabilir. Kadınlar, kocaları için süslenip ziynet takınmak zorundadır. Onların tabiî, sun'î: hılkî ve hâricî ziynetlerinden istifade aslında yalnız kocalarının hakkıdır. Hatta erkeklerin; kendilerine karşı ziyneti terk ettikleri için zevcelerini dövmeleri bile caizdir. Şu kadar ki ma'hûd mahalle bakmamak evlâdır. Şu halde ey İslâm hatunları! Yabancılara karşı değil de, kocalarınız için —ancak onlar için— ziynetleniniz!..

2) Kendi babalarıdır. Anadan, babadan dedeler de bu istisnâda dahildir.

3) Kocalarının babalarıdır; Kayın babaları. Onların pederleri de dahildir.

4) Kendi oğulları. Torunları da bu hükümde dahildir.

5) Kocalarının oğulları. Kocalarının torunları da böyledir. Çünkü bu kadın onların üvey anne, üvey nineleridir.

6) Kendi (ana bir veya baba bir) biraderleri.

7) Birâderlerinin oğulları ve torunları. Çünkü o, bunların halası olur.

8) Kız kardeşlerinin oğulları ve torunları. Zira bunların da teyzeleri olur.

9) Kendi kadınları. Yani; müslüman kadınlar veya hizmet ve sohbetle kendilerine ihtisası olan iman ehli hürre kadınlar.

Bir Müslime Kadının, Kafir Kadın Yanında Açılması Caiz Olur mu?..

Selef ulemânın ekserisi demişlerdir ki; «Bu âyette; «mü'mine kadınların kendi nisâsı» demek «kendi

dinlerinde olan müslüman hatunlar» demektir. Binaenaleyh müslüman kadınların, hususiyyeti (özelliği)ni tanımadıkları yabancı kadınlara, gayr-i müslime kadınlara da açılmaları caiz değildir. Ziynetlerini bunlara açmak, yabancı erkeklere açmak gibi haramdır. Çünkü kafir kadınlar; mü'mine kadınları, yabancı erkeklere vasfedip tanıtmaktan sakınmazlar, günahtan korkmazlar. İbn-i Abbâs, İbn-i Cüreyc ve Mücâhid'in re'yi budur. İbn-i Abbâs: «Bir müslime —kadın— için, onu bir yahudi veya nasrani kadının görmesi helal olmaz, tâ ki onu kocasına vasfede (nitelendire) mesin» demiştir. ((74)

Mücâhid de: «Bu âyetteki: «Kendi kadınları»ndan murad, müslime kadınlardır, ehl-i şirk kadınları, onların kadınlarından değildir. Binaenaleyh bir müslimenin, bir müşrike (kadın) yanında açılmaya hakkı yoktur» demiştir.

Said İbn-i Mansur, İbnü'l-Münzir ve Beyhaki Sünen'inde Ömer İbnü'l-Hattâb (r.a.)den, O'nun; Ebu Ubeyde İbnü'l-Cerrâh (r.a.)a şöyle bir mektub yazdığını tahriç etmiştir:

«Emmâ ba'dü! Şüphesiz bana bâliğ oldu (ulaştı) ki; Ehl-i İslâm kadınlarından bir takım hatunlar, ehl-i şirk kadınları ile beraber hamamlara giriyorlarmış. Bundan derhal men'eyle ve bunun önüne geril. Zira Allâh'a ve âhiret gününe iman eden bir kadın için; onun avret yerine (vücûduna) kendi dininden olan kadınlardan başkasının bakması helâl olmaz. Diğer rivayette: Çünkü bir zimmiyye (gayr-i müslim kadı)nın, bir müslime hatunun çıplak yerini görmesi caiz olmaz. O zaman Ebu Ubeyde ayağa kalkıp Allâh'a yalvarmış ve şöyle demiştir:

---

(74) Kurtubî Tefsiri: 12/233.

Her hangi bir kadın; hiç bir özrü olmaksızın, sırf yüzünü ağartmak murad ederek hamama girerse ehl-i imânın yüzlerinin bem-beyaz olacağı günde Allâh onun yüzünü karartsın». (75)

Mevdûdi; bu mevzua dair görüşleri naklettikten sonra şöyle demiştir :

«**İmdi kendilerinde hayâ bulunmayan, âdâb ve ahlaklarına güvenilmeyen fasık kadınlara gelince;** —bunlar müslüman da olsalar— **imanlı, saliha her kadının onlardan saklanması vacib olur. Zira onlarla sohbet etmenin saliha kadının ahlakına vereceği zarar, erkeklerle sohbet etmenin zararından daha az olmaz**»... (76)

Asrımızda İslâm kadınları, buna tutunsa, bu hükümlere harfiyyen uymuş olsaydı ne güzel olurdu. İffet ve ahlaklarını muhafaza etmiş ve şu zararlı, menfûr adetlerde, ârsız, hayâsız insanlığını yitirmiş kadın kılığındaki maymunları taklid etmekten kurtulmuş olurlardı. Hiç bir şey kaybetmiş olmazlar, fakat çok şeyler kazanmış olurlardı!..

Bir kısım ulemâ da: burada; «**Kendi kadınları**»ndan maksad, müslime ve gayri müslime bütün kadınlardır, demişler ve Selefin kavlini istihbâba hamletmişlerdir. Fahruddin Râzî buna; «**Mezheb budur**» demiş, Âlûsî de: «**Bu kavl, bugün nâsa daha mülâyim** (muvâfık) **dir. Çünkü müslime hatunların, gayri müslimelerden gizlenmesi mümkün olmayacak gibidir**» diyerek bu re'yi tercih etmiştir. Şu kadar ki birinci kavil, daha ihtiyâtlı ve izzet-i nefsi muhafaza bakımından daha emniyetlidir...

---

(75) Rûhu'l-Meâni : 18/129, İbn-i Kesir tefsîri : 3/284 ve Kurtubi tefsiri : 12/233.
(76) Sûre-i Nûr tefsîri (Mevdûdi) s. 166.

10) Sağ ellerinin sahib olduğu câriyeler de müs-tesnâdır, müşrike, gayri müslime olsa da... Erkek kö-leler ise yabancılar gibidir. Ebu Hanîfe (r.a.)ın mez-hebi budur ve Şâfiî'nin mezhebindeki iki kavlin biri-dir. Şâfii ulemâsından bir çoğu, bunun sıhhatine kâil olmuştur. Diğer bir kavle göre; erkek köleler de mah-remler gibidir. Bu da sahih görülmüştür. (Âlûsi.)

11) Erkeklerden ihtiyaç sahibi olmayan, yani; kadına meyl ve ihtiyaç duymayan tâbi'ler de müstes-nâdır.

Demek ki şehveti kalmamış sülehâdan ihtiyarlar veya bunamış kimseler, yahud da kadın işini bilmez, sade yemeklerinin fazlasından yemek için şunun bu-nun arkasına takılan kimseler ve yahud erkekliği yok, hılkaten innîn uşaklar... bunlar da müstesnâ...

Evlerde, lokantalarda, çayhane ve otellerde çalış-tırılan hizmetçiler, işçiler ve çobanlar-çıraklar ta-mamen yabancıdır.. Bunların, bu müstesnâda dahil oldukları zannedilmemelidir. Yoksa büyük fitne ve fe-sâd doğar...

12) Kadınların avretlerine vâkıf olmayan; avret nedir, ne değildir? bunu ayırd etmekten âciz olan kü-çük çocuklar da müstesnâdır.

Çünkü çocuklar, mükellef değildir. Ancak idrâk-leri nisbetinde kendilerine edeb öğretilmeli, ahlâk der-si verilmelidir.

İşte hürre kadınlar; bu on iki sınıfa : nikâhı müeb-bed surette haram olan mahremlerine, kadınlara meyl-ü ihtiyaç duymamak ve fitne melhuz olmamak itibariyle bakmaları mahremlere benzeyen, şehvet na-mına bir şey kalmamış tâbi erkeklere ve küçük ço-cuklara mu'tâd olan ziynetlerini ve ziynet mevkile-rinden olan; el, yüz, ayaklarla, hizmet esnâsında açı-lan başını, saçını, kulaklarını, boynunu, kollarını, siy-

nesini açabilirler. Onların da bunlara; bu ziynet mahallerine bakmaları helaldır. Çünkü yakınlıkları hasebiyle aralarında ihtilât (karışık yaşama) bizzarure çok olur. Bir de bunlar cihetinden fitne melhuz değildir. Şu kadar ki karnını ve sırtını, mahremlerine dahi göstermek caiz değildir, bu bir hayâsızlıktır.

Hür kadınlar, bu on iki sınıf müstesnâdan başkasına ziynetlerini ve ziynet yerlerini kat'iyyen gösteremezler. Bu tesettür, kendi iffet ve haysiyyetlerini muhafaza bakımından son derece mühim olduğu gibi, yabancı erkekleri etki altına alıp fitneye düşürmemek, günaha sokmamak ve onlara da bir edeb dersi vermiş ve iffet telkîn etmiş olmak bakımından da çok büyük ehemmiyeti hâizdir...

Soru: Mahrem oldukları halde amca ile dayılar burada neden zikredilmemiştir?.

Cevab: Amcalar ve dayılar; nikâh düşmemek itibariyle babalar veya —babadan olsun, anneden olsun— dedeler, **«baba»** ma'nasında olmak hasebiyle kardeşler ma'nasında oldukları için, babalar veya kardeşler zikredildikten sonra onlardan bahse ihtiyaç kalmamış, onların da bunlara mülhak olduğu anlaşılmıştır.

Yedinci Hüküm: Gizledikleri ziynetlerin bilinmesi için ayaklarını vurmaları da haramdır.

Zaman-ı cahiliyyette kadınlar, ayaklarına altın ve gümüşten halhal takarlar ve yolda yürürken ziynetini belirtmek için ayağını yere vurur, sert basardı. Erkekler de onun sesini; şınkırtısını duyarlardı. Allâh Tealâ, imanlı hatunları bu âyetle o çirkin adetten de men'eylemiştir.

وَلَا يَضْرِبْنَ بِاَرْجُلِهِنَّ لِيُعْلَمَ مَا يُخْفِينَ مِنْ زِينَتِهِنَّ...

O halde ma'na şudur: Mü'mine hatunlar, baştan ayağa kadar örtündükten başka, yürürken de edeb vakar ile yürüsünler, örtüp gizledikleri sun'î veya hılkî ziynetler bilinsin diye bacak oynatıp ayak çalmasınlar, çapkın yürüyüşle nazar-ı dikkati celbetmesinler Çünkü erkeklerin şehvetini tahrik etmiş, tamaa düşürüp şüphe uyandırmış olurlar!.

Ziynetin kendini açmaktan nehyettikten sonra ziynetin sesini izhârdan nehyedilmesi, ziynet yerlerini açmanın asla caiz olmadığını beyanda bir mübalâğa ifade eder.

Sekizinci Hüküm: Kadının sesi avret midir?.

Din-i İslâm; fitneye da'vet eden, yabancıların şehvetini tahrîk eden ve fenalığı kışkırtan her şeyi haram kılmıştır. Bundan böyle kadını, ayağını yere vurmaktan nehyetmiştir. Tâ ki halhalın sesi işitilmesin, yoksa bazı kimselerin gönlünde şehvet harekete geçebilir...

Hanefîlerden bir kısmı, bununla delil getirerek, kadın sesinin avret olduğuna kail olmuşlardır. Cassâs, Tefsîrinde şöyle demiştir:

«Bu âyet-i kerimede; kadının, konuşurken sesini, yabancı erkekler işitecek derecede kaldırmaktan men'edildiğine delâlet vardır. Çünkü kendi sesi, /halhalın sesinden fitneye daha yakındır. Bundan dolayıdır ki imamlarımız, kadınların ezân okumasını mekruh görmüşlerdir. Çünkü bunda sesi yükseltmeye ihtiyaç duyulur. Kadın ise bundan: sesini kaldırmaktan nehyolunmuştur. Bu, şüpheye ve hele fitneye müncer olacağı zaman kadının yüzüne bakmanın da mahzurlu olduğuna delâlet eyler». (77)

İbn-i Hümân Fethu'l-Kadîr: (: 1/260) de der ki:

---

(77) Ahkâmü'l-Kur'ân (Cassâs): 3/393.

«Nevâzil'de (Ebu'l-Leys Semerkandî'nin kitabıdır); kadının nağmesinin avret olduğunu tasrîh etmiş ve bunun üzerine; «kadının, Kur'ân'ı kadından öğrenmesi a'mâdan öğrenmesinden bana daha sevimlidir» hükmünü binâ eylemiştir. Çünkü «onun nağmesi avrettir» demiştir. Bunun içindir ki, Peygamber Aleyhisselâm :

اَلتَّسْبِيحُ لِلرِّجَالِ وَالتَّصْفِيقُ لِلنِّسَاءِ

«(Namazda bir şey ârız olur da imamı îkaz îcab ederse) **Tesbîh : Sübhânallâh demek, erkekler için, el çırpmak da kadınlar içindir» buyurmuştur».**

İbn-i Hümâm buna şunları ilâve etmiştir :

«Buna göre; **«kadın, namazda Kur'ân'ı âşikâre okursa namazı bozulur» denilse makbul bir yönü olur. Bunun için Nebî (s.a.v.); imamın sehvini kendine bildirmek için kadını, sesli olarak «Sübhânallâh» demekten men'edip ona tasfîkı : el çırpmayı tavsiye etmiştir».**

Müfessir İbn-i Kesîr de burada, kadının; nazarları kendine celbedecek ve erkeklerin şehvetini tahrik edip ondan yana meylini uyandıracak her şeyden men'edildiğini bildirerek şöyle demiştir :

«Bu cümleden olarak, kadın evinden çıkarken güzel hoş koku sürünmekten nehyedilir, ki, erkekler onun kokusunu koklamış olmasın. Ebu İsâ Tirmizî'nin rivâyet ettiği hadiste Nebî Muhterem (s.a.v.) **şöyle buyurmuştur :**

كُلُّ عَيْنٍ زَانِيَةٌ ...

«(Kasden yabancı kadınlara bakan) **Her göz zinâcıdır. Kadında güzel koku sürünüp de erkekler meclisine uğradığı zaman o şöyle şöyledir. Yani; o zinâkârdır».** (146. sayfaya bkz.)

Bir gün Ebu Hüreyre (r.a.)ın karşısına bir kadın çıktı, Ebu Hüreyre ondan güzel koku hissetti ve şöyle dedi: «Ey Allâh'ın kadın kulu! Mescidden mi geldin?. Kadın; «Evet» dedi. Ebu Hüreyre ona; «Güzel koku süründün mü?» diye sordu. O, «Evet» cevabını verdi. Bunun üzerine Ebu Hüreyre (r.a.); ben dostum Ebu'l-Kâsım Peygamber (s.a.v.)i şöyle söylerken işittim:

لَايَقْبَلُ اللّٰهُ صَلَاةَ امْرَأَةٍ تَطَيَّبَتْ لِهٰذَا الْمَسْجِدِ حَتّٰى تَرْجِعَ فَتَغْسِلَ غُسْلَهَا مِنَ الْجَنَابَةِ!

«Allâh Tealâ, şu mescide gelirken güzel koku sürünen bir kadının namazını, tâ evine dönüp de cünüblükten yakındığı gibi yıkamadıkça kabul etmez». (78)

Ebu Dâvud (5272 numara ile) Ebu Üseyd-i Ensârî (r.a.)den tahriç etmiş, bu sahabî; «Resûlullâh (s.a.v.); mescidden çıkarken, erkeklerin yolda kadınlarla beraber olup ihtilât ettiğini (birbirine karıştığını) görünce şöyle söylerken işittim» demiştir:

Resûl-i Ekrem (s.a.v.) kadınlara hitâben buyurdular ki:

«Geri kalınız. Çünkü sizin, yolun ortasında yürümenize cevâz yoktur. Sizler, yolun kenarlarından gidiniz».

Bundan sonra kadın, —âdetâ— duvara yapışırdı. Hatta kadının duvara sürünerek yürümesinden, elbisesi duvar(ın çıkıntıların)a takılırdı». Burada, İbn-i Kesir'in nakli sona erdi.

İşte bütün bu emir ve tavsiyeler, kadının iffet ve nezâhetini korumak gayesine ma'tûftur. Yolun ortasından gitseler de, serkeşler omuzlarını çarpsa çok mu iyi olur?

(78) Ebu Dâvud ve İbn-i Mâce Hadis No. 4002, İbn-i Kesîr: 3/286.

Bu şer'i hükümlerden son derece vuzûha kavuşmuş oluyor ki; erkekler ile kadınların karışık bulunduğu mahfiller, birlikte oturdukları meclisler, İslâmın tabiatına, seciyesine hiç bir veçhile uygun olmaz. Bu iki cinsin, ibâdet için ma'bedlerde bile ihtilâtına müsâade etmeyen, müsâmaha göstermeyen bir d i n - i Hakk; çarşı pazarda, meclislerde, mahfillerde, mekteplerde ve fakültelerde... hem hayatlarının en heyecanlı olduğu ve şehvetlerinde şiddetli galeyân bulunduğu bir devrede onların muhtelit olmalarına ve yan yana oturmalarına nasıl izin verir?. Bunu tasavvur mümkün müdür?..

Müfessir Â l û s i burada; «**Şâfii kitablarının muteberlerinde mezkûr olan** —ki ben de ona meyl ediyorum— kadınların sesi avret **değildir. Binaenaleyh onu işitmek haram olmaz. Meğer ki onun fitneye sebeb olacağından korkulsun** (o takdirde haram olur). Eğer (onu işiten) **erkek, kadın sesinden lezzet duyarsa hüküm yine böyle** (haram)**dir. Nitekim Zerkeşî bunu bahs etmiştir**» demiş, bundan sonra da; İbn-i Hümâm'ın —biraz evvel kaydettiğimiz— kavlini nakletmiş ve onun ardından şöyle demiştir:

«**Sonra şunu iyi bil ki; benim nazarımda, açılması nehyedilen ziynete ilhak edilecek olan** (harâm)**lardandır; zamanımızda ni'metin azdırdığı zevk delisi kadınlardan çoğunun, evlerinden çıktıklarında elbiselerinin üzerine giymiş ve kendisiyle tesettür etmiş olduğu libâs, ki bu, türlü renklerdeki ipekten dokunmuş bir örtüdür. Bunda, gözleri dolduracak kadar altun ve gümüş nakışlar vardır. Benim kanâatimce, kocalarının ve benzerlerinin, bu kadınların bu vaziyette dışarı çıkmalarına ve bu hâl ile yabancı erkekler arasında yürümelerine imkan vermeleri, onların gayret** (kıskançlık duygularının ve iffet)**lerinin azlığından**

ileri gelmektedir. Artık bu musibet ve belâ ile hemen herkes mübtelâ olmuştur.

Şu umumi belvâ (yaygınlaşan belâ) da bunun gibidir ki; kadınlardan çoğu, kocalarının kardeşlerinden (kayınlarından) gizlenmiyorlar, kocalarıda buna aldırış etmiyorlar. Hattâ çoğu kere zevcelerine gizlenmemelerini emrediyorlar. Kadın bunlardan, gelin olduktan sonra bir kaç gün saklanır, nihayet kendisine ziynetten ve saireden —hediye olarak— bir şey verince artık onlara da açılır ve bundan sonra onlardan —avret yerini : bütün vücûdunu örtüp de— gizlenmez. Bütün bunlar, Allâh'ın ve Resûlünün izin vermediği —menhiy olan— şeylerdendir ve bunun misâlleri çoktur. Ve lâ havle ve lâ kuvvete illâ billah...». (79)

Bir soru ve cevabı :

Bir kadının; yukarıda sıraladığımız, nikâhı müebbeden haram olan mahremlerinden başka bir erkeğin elini sıkması veya öpmesi; yahud da bir erkeğin, mahâriminden olmayan bir kadının elini sıkması veya öpmesi şer'an caiz olur mu?..

Cevab; bir kadının, nâmahrem olan bir erkeğin veya bir erkeğin, mahremi olmayan bir kadının elini öpmesi, onunla musâfaha yapması dinimizde kat'iyyen caiz değildir. İslâmda bunun yeri yoktur. Elin açılmasına zarurete binaen ruhsat verilmiş ise de, dokunmayı, el sürmeyi mübâh kılacak meşru bir sebeb aslâ mevcûd değildir. Bunlara, karşıdan bakmak bile caiz olmadığı halde, el sürmek toka yapmak nasıl caiz olur? İffetin kadr-u kıymetini bilen insanlar buna müsâmaha etmezler ve etmemeleri icab eder.

---

(79) Rûhu'l-Meânî (Alûsî) : 18/132.

Şeyhayn'in tahriç ettikleri bir hadiste, Hz. Âişe (r.a.) şöyle demiştir:

«**Peygamber (s.a.v.) kadınlardan, şu: Ey Peygamber! Mü'mine kadınlar; Allâh'a hiç bir şeyi eş tutmamaları, hırsızlık yapmamaları, zinâ etmemeleri... İlh. şartiyle sana biatleşmeye geldikleri zaman sen onların biatlerini kabul et...»** (meâlindeki) **âyette** (bu âyetin ihtivâ ettiği maddelerle) **biât alıyordu, onlarla olan biâtleşme el tutmak suretiyle değil, sözle oluyordu. Evet Resûlullâh (s.a.v.)in mübârek eli, mâlik olduğu** (kendisine helâl olan) **kadınlardan başka hiç bir kadının eline sürülmemiştir!.»**.

Cenâb-ı Peygamber (s.a.v.) efendimiz bile bu babda çok ihtiyâtlı bulunuyordu. «**Şeytan, insan oğlunun vücûdunda deveran eden kan misâli cereyân edip vesvesesini nüfûz ettirir. Ben sizin temiz gönüllerinize, şeytanın fena bir şey atmasından haklı olarak korktum**» buyuruyordu. (80)

Bunu, i'tikâfta iken mescid kapısında kendilerini Hz. Safiyye (r.a.) ile konuşurken gören Ensâr'dan iki zâta hitâben —şâibeden kurtulmak için— söylemişti.

İslâmdan önce de, kendisine: «**el-Emin: Güvenilir**» unvân-ı âlisi bahş edilmiş olan Resûl-i Müctebâ'nın, son derece ihtiyat ve ciddiyet gösterdiği bir şeyde, emin olunamıyacak, zayıf iradeli ve şehvet zebûnu, şeytanın esiri insanlara —velev ki şeyhiniz olsun— nasıl itimad eder de elinizi verebilirsiniz, ey imanlı hatunlar?.. Gayet hassas olan parmak uçları kim bilir ne gibi şifreler gönderecektir?.. Allâhım, bizi; nefsin, şehvetin ve şeytanın şerrinden hıfzeyle.

---

(80) Tecrîd-i Sarîh Tercemesi: 6/330, Müslim ve Ebû Dâvud da rivayet etmiştir.

Bir erkek, pozitif (+), bir kadın da, negatif (—) kutuba benzer. Halbuki ters kutublar, (bir arada, karşı karşıya oldukları zaman) birbirini çeker!..

Tevbekâr Olmak Lâzım

İnsanlar —Peygamberler hariç—, günahlardan hâli değildir. Hatta Allâh tarafından verilmiş olan emirlere ve nehiylere riâyet eden, itinâ göstermeye çalışanlar dahi hata ve kusurdan hâli değillerdir. Bilhassa şehvetle ilgili işlerde! Bilerek veya bilmiyerek vaki olan taksiratlarından tevbe ve külliyyen nedâmete muhtaçtırlar. Günahkâr insanların en hayırlısı tevbekâr olanlardır. Mâ Tekaddem ve mâ teahhar (geçmişte —varsa— vaki olan ve bilfarz gelecekte vuku bulacak olan) günahı bağışlanmış bulunan Cenâb-ı Peygamber (s.a.v.) efendimiz bile çok çok tevbe ve istiğfâr ediyordu ve :

يا أيها الناس توبوا إلى الله فإني أتوب إلى الله كل يوم مائة مرة

«Ey nâs! Günahlarınızdan nedâmetle Allâh'a tevbe ve rücû ediniz. Şüphesiz ben, her gün Allâh'a yüz kere tevbe ediyor (istiğfarda bulunuyor)**um»**, buyuruyordu. (81)

Zira felâha ermek ve saâdete nâil olmak samimiyetle tevbe etmeye bağlıdır. Bunun içindir ki; bu mevzuda hitâbı telvin ederek; onu, Resûlullâh (s.a.v.)den umuma tevcih eyliyerek —hem verilen emrin hayyizinde bulunan tevbe işine kemâl-i inâyet gösterilerek— izahı ile meşgul olduğumuz tesettür âyetinin sonunda buyuruluyor ki :

وتوبوا إلى الله جميعا أيها المؤمنون لعلكم تفلحون. . .

(81) Rûhu'l-Meâni tefsiri: 18/132. Ahmet, Buhârî Edeb-i Müfred'de ve Müslim.

«Ve ey mü'minler! Hepiniz Allâh'a tevbe edin ki felâh bulabilesiniz».

yâni; size emrettiğim şu sıfatları, yüce ahlâkı yapınız, yaşayınız. Cahiliyyet ahlâkının ihyâ ve iâdesinden ibaret olan açıklık, saçıklık gibi rezil huyları ve iğrenç halleri tamamen atınız, bırakınız. Çünkü dünyada huzûr ve salâh, âhirette fevz-ü felâh, Allâh'ın ve Resûlünün emrettiklerini yapmaya ve nehyettiklerini de terk etmeye bağlıdır!..

Demek ki akîdesi ve ahlâkı bozuk bir cemiyette felâh ümidi bulunmaz. Kadınlar ve kızlar o cemiyetin menfi te'sirinden kolay kolay kurtulamaz. **«Bunlar, bozuk bir cemiyette yaşadılar, o yüzden dinin vâcibâtına riayette bulunamadılar. zâyiât vermeğe mecbur oldular. Binaenaleyh ma'zûrlardır, afvolunmuşlardır»** demek de mümkün olmaz. Çünkü toplumun akide ve ahlâkını ifsâd eden zaten onlardır. Şu kadar ki, cemiyetin bozulmasında erkeklerin payı daha büyüktür. Bu kusur, kadınlardan evvel onlarındır. Unutulmasın ki kadının bu babda muvaffak olması, iffet ve ahlâki fazîlete sahib bulunması, daha evvel erkeklerin iffetli olmasına; ferdî, ailevi ve ictimâî vazifelerine dikkatli olmasına ve cemiyetin başında olanların da himmette bulunmasına mütevakkıftır, bununla mütenâsib (oranlı) dir. Bunlar da Allâh'ın tevfik ve inâyeti ile kaimdir. Allâh'ın inâyet ve nusratı ise; günahlarından tevbe eden samimi, salih kulları ile beraberdir. Fakat Allâh, hudûdunu aşan zalimleri, Allâh'ın ve Resûlünün emrine muhalefet eden: örtecekken, örtünecekken açan, açılan fâsık ve fâcirleri hiç bir zaman muvaffak kılmaz ve hakka hidâyet buyurmaz!..

Hane sahibi oyun eğlenceye düşkün olursa;
Evdekilerin işi de raks-ü dans yapmak olur!.

Şu halde başta erkekler olmak üzere, erkek kadın bütün mü'min ve mü'mineler; imana yaramayan, mü'mine yakışmayan ve cahiliyyet âsârından ibaret bulunan bütün hata ve kusurlardan tevbe edip Allâh'a dönmeli, Allâh'ın inâyetine ilticâ ve emirlerine itina ile icabette bulunmalıdırlar ki, cümlesi felah ve saâdet bulabilsin!..

Şâyân-ı dikkattir ki; işbu gözü haramdan çekmeyi, setr-i avreti ve iffetleri hıfzetmeyi âmir olan âyet-i hakîmede (başta): **«Habîbim, mü'minlere de ki;..»** ve: **«Müminelere söyle ki;...»** diye peygamber (s.a.v.) vasıtası ile mü'minlere hitab olunmuş; âyetin sonunda ise; **«Ey mü'minler! Hepiniz Allâh'a tevbe edin...»** buyurulmuştur.

Demek ki bu hükümler ile, mü'minler mükelleftir, imanı olmayan kimseler —her ne kadar bu hükümlere riâyet etmediklerinden dolayı da azâb göreceklerse de— bu ahkâmdan evvel iman etmekle mükellef bulunup, iman ettikten sonra ahkâm-ı fer'iyye: amelî hükümler kendilerine tevcîh ve teklif olunacaktır. Bunun için Cenâb-ı Hakk, bu âyette bilhassa mü'minlere hitâb etmiştir. Bu hükümlere sarılmakla yararlanacak olan da zaten onlardır...

Unutulmasın ki âhirette korkusuz, hüzünsüz bir hayât-ı ebedî ve felâh-ı sermedi yalnız zâhiri iman ile hasıl olmaz. Müslümanlık, zâhiren mü'min görünmekten veya sadece lâfla; **«Ben de müslümanım»** demekten ibaret değildir. Sırf dil ile olan bir müslümanlığın, Yehudilerden ve Nasara'dan farkı nedir?. Fevz-ü felâh ve saâdet; kalben tasdik, dil ile ikrardan ibaret bir iman-ı hakikiye ve bununla beraber amel-i saliha mütevakkıftır. İman olmadan amel-i salih olmaz. Amel-i salih olmayınca da iman kamil olmaz, ebedi azabdan halas etse bile mutlak azabdan kurtarmaz.

Çünkü mü'minlerin âsilerine de azab vardır. En azından muhtemeldir. Binaenaleyh işbu felah müjdesi iman-ı kamil ile amel-i salihi cem'edenler içindir. Kamil imanın ibirinci şartı, Allâh'a ve ahiretteki mes-ûliyete: bir gün gelip iman ve amel edenlerin de, etmeyenlerin de hesabları görülüp mükafatları veya cezaları verileceğine hakikaten ve bütün mevcudiyetiyle inanmaktır. Demek ki iş, mü'min görünmekte değil, mü'min-i kamil olmaktadır ve bu iman ile çalışıp felahı ve son zaferi kazanmaktadır. Şu halde kamil imana yaraşan amel, hayatta olduğu müddetçe Allâh'tan gelmiş olan kitabın ahkâmını hakkıyle hayatında tatbik ve ikame etmek; güzel ve yararlı işler yapmak, fena ve zararlı şeylerden kaçmak ve hasenâta koşmaktır. İşte böyle olanlar, ahiret günü her nevi korku ve hüzünden halâs bulacak ve fevz-ü felâha nâil olacaklardır...

Binaenaleyh mü'min ve müslüman olduklarını söyleyenler, İslâmi tesettüre riâyet edecekler, aile efrâdını: oğlunu, karısını ve kızını imanlı, ahlaklı amel-i salih sahibi olarak yetiştirip, onları yüce İslâm âdâbı ile techiz edeceklerdir. İmanlı erkekler, kadınlarının ve kızlarının; câzib: ilgi çekici renkleri olan daracık elbiseler ve kısa etekler, vücut hattını belirten şeffaf esvâb ve çoraplarla dışarı çıkmalarına asla meydan vermeyecekler ve müsâmaha göstermiyeceklerdir. Böyle açık saçık harice çıkmalar, kırıla döküle yürümeler ve yılışarak konuşmalar yüce İslâm'ın nezâhetine lâyık olmaz ve mü'min bir kişinin şehâmetine aslâ yakışmaz. Fitne-fesâd, —başta idareciler olmak üzere— erkeklerin lâkaydlığı ve ihmâlkârlığı yüzünden yayılmıştır. Ahlâki çöküntü, fisk-u fücûr, gayretin kaybolması (kıskançlık hissinin yok olması) ırz-u namusun kıymetinin bilinmemesi ve bu sebeble iffet

ve namusu yaralayıcı hal ve hareketlerden gereği gibi korunulmaması sebebiyle meydana gelmiştir. Her şeyden ta'viz verilebilir, her şeyde fedâkârlık düşünülebilir. Irz ve namustan ta'viz veya fedakârlık aslâ!.. Irzından ta'viz veren, ehl-ü iyâlinin: karılarının, kızlarının namus ve iffetini korumayan, korumaktan aciz olan gayretsiz kimseler, —mü'min olmak şöyle dursun— adam dahi değildirler. Resûlullâh (s.a.v.) öyle kimselere; «Deyyûs» tesmiye etmiştir. Nitekim bir hadislerinde şöyle buyurmuşlardır:

«Üç sınıf kimse vardır ki, bunlar cennete giremezler ve cennetin kokusunu dahi duyamazlar:

1) Erkeklere benzemeye özenen kadınlar.

2) Şarap içmekte ısrâr eden (tevbe etmeyen) **kimseler.**

3) Ve deyyûs. «O deyyûs kimdir yâ Resûlallâh?» diye sordular. «Ehlinde: karısında, kızında hubsü (fuhşu) **ikrâr-u ibkâ eden** (ve mâni' olmayan) **kimsedir» cevabını verdiler. Bir rivâyette: Ehlini, başkalarından kıskanmayan kimsedir» buyurdular».** (82)

Hâsılı; Tesettür (İslâm'a göre giyinip örtünmek), kadına mehâbet, haşmet kazandıran bir ni'mettir ve iffetin gerçek ifadesidir.

Teberrüc (açılıp saçılmak, hılki ve hârici ziynetleri izhâr etmek) de, kadını kıymetten düşüren, hor-**hakîr eden bir zillettir** ve vekahatin (hayasızlığın) ve iffetsizliğin tam nişânesidir. Bunun ma'nâsı; (âdetâ;)

«Ey er kişiler! Şu güzelliğime bakınız, nasıl beni, ziynetlerimi beğendiniz mi? Kendimi iyi süsleyebilmiş ve —bir ticaret metaı gibi— **satışa iyi arz edebilmiş miyim?»** demektir. Gerçi hiss-i hayâ ve hiss-i takvâ

(82) İbn-i Kesir: 3/263, Tefsîru âyâti'l-Ahkâm: 2/167.

(Allâh korkusu olmayınca kötülüklerden korunmaya örtünmekde yetmez. Bundan mahrum olan fâcireler, ne kadar giyinseler, ne kadar bürünseler yine kıçlarını açmaktan, yine namuslarını satmaktan kurtulamazlar. Çünkü bunlar, elbisenin ne büyük ni'met ve örtünmenin ne müstesnâ fazilet olduğunu bilmezler ve bu sâyede —maddî, manevî— pek çok zararlardan korunmuş olup, hiç kimsenin ne heyecân-ı şehvetini, ne de galeyân-ı nefretini tahrik etmeyecek bir salâh, bir sekînet içinde ve edeb-ü vakar ile tecemmül edip ihtişâm kazandıklarını düşünmezler. Şehvetin sevki ve şeytanın tahriki ile fıtrî ve sun'î ziynetler içinde kibr-u gurur i'lân etmek isterken, diğer taraftan en iğrenç yerlerini açarlar ve hatır-u hayâle gelmeyen zarar ve vakâhatin içine düşerler. Demek ki kötülük yapmak isteyen örtünün içinde de onu yapabilir, isterse derhal açılabilir. Ve bu örtü içinde, kim bilir, ne büyük cürm-ü vakâhati irtikâb edenler vardır!..

Demek ki mühim olan, yalnız elbise ve onun bahş ettiği mehâbet ve ihtişâm değildir. Bunlar, haddi zâtında bir ni'met-i ilâhiyye olmakla beraber ve bir çoklarının gözlerini kamaştıran zahirî câzibesinin bulunmasına rağmen yegâne ni'met, mutlak hayr-ı mahz olmayıp asıl hayr olan ve mutlak nâfi' (yararlı) bulunan hiss-i hayâ ve libâs-ı takvânın vicdanda vücûduna (varlığına) delildir. O halde iman ve hiss-i hayâ: libâs-ı takvâ bir vicdan işi olduğundan ve kalblere ittılâ' da mümkün olmadığından bunların varlığına veya yokluğuna doğrudan hükmetmek mümkün olmaz. Ancak zâhirdeki emâreleri (belirtileri)ne bakarak hükm edip o kişi hakkında bir kanâat sahibi olmak mümkün olur. Zira hükümler zâhir-i hale göre bina edilir, vicdani durumlar ise Allâh'a bırakılır. Meselâ; boynunda haç veya belinde zünnâr gördüğü-

müz bir kişinin, —vicdani durumunu hiç nazara almadan— hıristiyan olduğuna, keza; Allâh'ın âyetleri ile sabit olan veya sünnetle sâbit olup icmâ' ile müeyyed bulunan bir hükm-ü şer'iyi —meselâ; «**setr-i avretin, başı örtmenin farz olduğunu**»— inkâr eden kimselerin kafir ve mürted olduklarına tereddüdsüz hükmedebiliriz. Binaenaleyh Kur'ân'ın emirlerine ve Resûlullâh'ın ta'lîmâtına uygun biçimde giyilen bir elbise vicdanda, imanın ve takvânın (Allâh korkusunun) varlığının hârici âlemdeki bir tecellisi, bir tezâhürü oluyor. Onun için: «**Tesettür, iffetin gerçek ifadesidir**» dedik. Çünkü namusu hıfzetmenin birinci şartını setr-i avret (İslâmî tesettür) teşkil eder!.. Yine buna binaen: «**Teberrucün de, vakâhatin ve iffetsizliğin nişânesi olduğunu**» söyledik.

«Gerçi nazar-ı dikkatleri celbedip ezâ cefayı kendilerine da'vet edecek olan ve rahatsız edilmekten adeta zevk alan içi bozukları örtü zabtediverecek değildir. Fakat imanlı, temiz, ehl-i namus kadınların kirli nazarlardan korunmalarına ve sadeflerinde meknûn inciler gibi mahfuz kalmalarına en lâyık olan kıyafet de işbu İslâmî tesettürdür!»

Şerefli ve iffetli bir İslâm kadınının; hılkî ve hâricî ziynetlerini (kendi nefsini) elden ele dolaşan basit bir ticaret malı, metâı gibi arz ve teşhire gönlü nasıl râzı kalıyor?. Kendini gören bir erkeğin nefsinde, meyl-ü mahabbet doğmasına ve şehvet uyanmasına sebeb olmasını aklı nasıl caiz görüyor?.. Selîkası bozuk kimselerin kendisine hain gözle bakmasını vicdanı nasıl kabul ediyor?.. İşlediği günâhın ne kadar büyük olduğunun ve kendi nefsıne ne azim düşmanlık yaptığının bir ân farkına varabilse mahcûbiyetinden kıpkırmızı kesilir de, derhal tevbekâr olup cemâl ve ziynetini ağyârın hâin gözlerinden ve zehirli nazar-

larından gizler. Sokağğa saçılmış boncuk gibi basit olmaktan kurtulur da, **«Sadefinde saklı inci»** gibi kıymetdâr olur.

Ey taşkın, aynı zamanda şaşkın kadın! Ne kadar şuûrsuz ve bedbahtsın?. Şu halinle kendini maskara yaptığının farkında değilsin?. Resûlullâh (s.a.v)in, hakkınızda:

«Kadınların, aklı ve dini noksandır» buyurması, ne kadar yerinde bir hak sözdür!. Eğer aklınızda noksanlık, imanınızda za'f olmasaydı bu derece gülünç duruma düşer miydiniz?. Allâh'ın en güzel kıvâmda yarattığı vücudu böyle oyuncak haline koyar mıydınız?. Kollar açık, bacak baldırlar açık, eller ojeli, yüzler gözler boyalı olarak, göğüs gerdan açık, baş saç açık olduğu halde, hürriyyet ni'metinden mahrum câriyeler: lalalar vaziyetinde yollarda başıboş dolaşabilir miydiniz?.. Hayâsız fâcire dansözle, iffetsiz fâhişe dinsizle; şerefli, haysiyetli ve tertemiz nezâhetli olan (olması gereken) İslâm hanımefendisini nasıl, hangi alâmetle tefrik edeceğiz? Onun şöyle, berikinin de böyle olduğunu nereden bileceğiz?..

Ey, imansız ve iffetsiz Avrupa kadınlarını körü körüne taklid eden namuslu İslâm hatunları! Hiç vakit geçirmeden hemen yuvalarınıza dönünüz; derhal size, vakar, heybet ve ihtişâm kazandıran iffetinizin ifadesi örtülerinize bürününüz. Baş örtünüzü atmak başınızı, saçınızı, boynunuzu, kolunuzu ve bacaklarınızı açmakla itibar ve ihtiramınızı kaybettiniz. Hayâ, heybet ve ihtişâmınızı zayı eylediniz. Sadefinde saklı inci gibi kıymetli iken, ipi koptuğu için sokağa dökülen kül boncuğu vaziyetine düştünüz. Bütün fazilet ve izzetinizi bir hiç uğruna pâymâl eylediniz (ayaklar altına aldınız). Size hürmet duyan, ihtirâm gözüyle bakan mü'minler alay ve izdirâ (tahkîr) gözüyle ba-

kar oldu. Ehl-i imanın gönülleri hakkınızda kin ve nefretle doldu. Sizlere bakıp da gülenleri memnun oluyor sanmayınız, sizinle dalga geçmek isteyen sergerdelerin şive-i nâzları ile aldanmayınız. Yazıklar olsun! Bu ne rezâlet ve ne fazâhat (rüsvâylık)!.. Senin, kıymetini takdir edemediğin baş örtün, vakar ve ciddiyetine delil olan gayet muazzam bir tâcdır. Kıymet ve kudsiyetini bilenler için de en müstesnâ bir zevk ve vesiyle-i ibtihâçdır!..

Sizlere, ilâhî birer emânet olan vücûdunuzu (bütün aksâmiyle) zinâcı gözlerin saldırısından saklayınız. Tesettürün bahşedeceği haşmet ve heybetle onu, iblisin zehirli oklarından hıfzediniz. Gitmeye mecbur olduğunuz yerlere edeb-ü vakarla ve örtünüzün ihtişâmı ile gidiniz. Şu fâsid ve fersûde halinizden hemen tevbekâr olup, size bu ihâneti, bu azîm vahşet ve cinayeti revâ gören hain imansızlara sabah akşam bed-duâ ediniz!. Teberrucün, kadınlara —gerek maddî, gerekse manevî— çok yönlü zararı olduğunu; ailevî, içtimaî ve ahlakî gayet korkunç tehlikeler tevlid etmiş bulunduğunu biliniz ve hiç bir zaman unutmayınız. Nice kardeşler arasına, buğz kin tohumu saçmış, onları birbirine düşman etmiştir. Nice haysiyyetli, vakur namuslu insanları rezîl rüsvây edip toplum içine çıkamaz hale getirmiştir. Nice karı kocayı birbirinden ayırarak ve çoluk çocuğunu perişan ederek aile ocaklarının sönmesine, yurdların yuvaların yıkılıp vîran olmasına sebebiyet vermiştir. Nice ümidler kırıp hakikatleri hayâle çevirmiş, nice erkeklerin ve kadınların kalblerini açmış, siynelerinde saklı olan habis niyyet ve menfur meyillerini gözler önüne saçmıştır ve bu yüzden, niceleri, şehveti kaza etmenin meşru yolu nikâh olduğu halde, bu meşru yolu bırakıp **harâma** sapmış, fuhş-u zinâya saplanmıştır...

O halde ey şerefli ve iffetli İslâm kadını! Fitneye düşüren cemâlini gizle. Onu izhâr etmekle adamları azdırma, ahlâkını ifsâd etme, edeb-ü vakârını zayi eyleme. Rabbinin hudûdunu aşma, nefsinin hevâsına uyup şaşma, cahiliyyet kadınları gibi açık saçık vaziyette sokaklarda dolaşma. Vakârınla evinde karar kıl, Rabbinin emrettiği şekilde ziynetlerini ve vücûdunu tepeden topuğa kadar ört, gizle de onu aslâ açma, namusunu heder edip saçma ve ölümden korkup da kaçma, çünkü kurtulamazsın, kurtulamıyacaksın. Cennet için, ebedî hayat için çalış ve cemâl-i Hakkı görmek, rızasına ermek, cennetine girmek için hazırlık yap!..

Fenalıktan gafil olan, öyle kötü şeyleri hatırından bile geçirmeyen, zimmet-i zinâdan berî, iffeti şâibelerden ârî olan, şehveti tahrîke sebeb ve hasreti tevlide vesiyle olmayan, cemâlini hain gözlerin hedefi yapmayıp, ırzını alçaklara çiğnetmeyen imanlı kadınlar ve büyük saâdete sahib ve ne kadar bahtiyârdırlar! Onlar, bu vakur ve tesettürlü halleri ile, siyah ve kudsal örtüsüne bürünmüş olan Kâbe-i Muazzama gibi —belki de daha fazla— kıymetli ve muhteremdirler. Allâh ve peygamber nezdinde onların kıymetleri işte o derece muazzamdır...

Şimdi sen, ey daracık etek, entâri giyen, maymunları bile utandıracak şekilde açılan, en mahrem yerlerini açmaktan çekinmeyen mahlûk! Şu halinle seni, Allâh'ın Resûlü Muhammed (s.a.v.) bilfarz erkekler arasında dolaşırken görse de; **«Nedir bu vaziyet?. Nedir bu rezâlet?»** diye sorsa, eğer müslüman isen düşün, halin ne olur?. Sor nefsine, acaba buna ne cevab verir?.. **«Ben senin ümmetinden bir kadıncağızım»** diyebilir misin?.. Sen biliyorsun ki, Allâh (c.c.) seni her

yerde görmekte ve her halini bilmektedir. Acaba şu halinle Allâh Tealâ senden râzı mı? Ey katı yürekli, kasvetli kadın! **«Kim, ne derse desin»** diyor, aldırış etmiyor, pervâsızca dolaşıyorsun, ömrünü tükenmiyecek, ölümü gelmiyecek sanıyorsun. Şunu kat'î bil ki —eğer tevbekâr olmazsan— Allâh'ın hışmına uğrayacaksın, Resûlullâh senden berîdir. İslâm senden uzaktır, Şu iğrenç halinle cennete giremezsin, kokusunu dahi hissedemezsin!.. Nice güzelliğine mağrur olan, ziynet ve ni'met içinde ağıp dönen, şa'şaalı debdebeli bir hayat süren, haddi aşan haktan şaşan, şurada burada başıboş dolaşan, gâyet câzib tavrıyle nazarları celbeden ve gönül alıcı davranışiyle sefîh akılları meftun eyleyen kadınlar vardı ki; şimdi onların yüzüne bakan yok! Saçları kırarmış, cildi kırışmış ve boyalı yüzü buruşmuş, kabrin bile kabul etmiyeceği vahîm bir vaziyetin içine düşmüş... Kimse adam yerine koymuyor, **«Hâlin nedir?»** diye soranı bulunmuyor. Dünyasını da kaybetmiş âhiretini de!..

«Kocadıkça ağlar oldum içimden;
Büküldü belim, gitmez oldu elim kıçımdan.
Eğer Mevlâm geçivermezse suçumdan;
Ağlarım, ağlarım haşra kadar ağlarım...
Hayır, ilelebed cehennemde yanarım».
Diyerek feryâd, figan ediyor!.

İşte sen de —er, geç— onlardan biri olacaksın gerek bu dünyada, gerekse âhirette veya her ikisinde belânı, mutlak bulacaksın ve hüsrân ehlinden olacaksın!..

Tesettür; İffetin, Âilenin ve Cemiyetin En Büyük Te'minâtıdır

Bunun içindir ki, Hz. Allâh (c.c.); âileyi ve toplumu, teberrucün zararından ve elîm neticesinden kur-

tarmak; kadınları hürmetsizlikten, hakâretten; hayâlarını heder olmaktan; ırz ve iffetlerini fitne ve fesâttan korumak için, kezâ; erkekleri de; zinâ yapmaktan, fuhşiyâta sapmaktan, fitne ateşini yakıp yuvalar yıkmaktan muhafaza etmek ve her iki sınıfı —namuslu kadınları da, iffetli erkekleri de— her iki cihânda mes'ûd ve bahtiyâr eylemek için Kur'ân-ı Hakîm'inde —bahs ettiğimiz veçhile— âyetler inzâl etmiş ve bu âyetlerle de son derece hayâtî hükümler vaz'edip, özet olarak şunları emreylemiştir:

1) Erkekler ve kadınlar, gözlerini haramdan çekip men'edecekler.

Çünkü bakmak ve görmekle elde edilen zevk ve lezzet de bir nevî zinâdır. Erkeğin, kadından yararlanmasında husûsi yeri vardır. Bunun içindir ki, güzel kadına hemen meyleder ve çirkin kadından nefret duyar. Papatya çiçeği gibi açılan kadın ise şehvet çakmağının bir kıvılcımı mesâbesindedir. Cemâliyle canavar misâli olanları meftûn eder, âdetâ etrafa mikrop saçan bir yara gibi, fitne ve fesad icra eyler. Binaenaleyh Allâh'tan korkan imanlı erkek ve kadınların, gözlerinin önüne bir hayâ perdesi çekmeleri, nefislerini de iffet dizgini ile zabtetmeleri icab etmektedir, tâ ki hatâdan hâlî kalabilsinler...

Bakarsan görürsün, konuşursun!.
Sözleşirsin sonra buluşursun!.

2) Irzlarını ve avretlerini zinâdan ve açılmaktan hıfzedecekler...

3) Gerek hılkî ziynetlerini (bedenlerini), gerek sun'i ziynetlerini mahremlerinden başkasına göstermiyecekler.

4) Kalın, geniş baş örtüsü ile; başlarını, saçlarını, boyun, gerdan ve kulaklarını tamamen kapatacaklar. Çünkü: **«Baş örtülerini yakalarının üzerine iyice vursunlar»** emri, bu babda sarîhtir. Binaenaleyh başını, saçını, siynesini açan bir kadın, kız; Allâh'ın emrine ihtirâm etmeyip açıktan karşı geldiği için âsîdir, günahkârdır. Bunu inkâr eden, farz olduğunu kabul etmeyip genç kızları başlarını açmaya zorlayanlar kâfirdir, mürteddir. Dünyanın hiç bir yerinde görülmeyen bir vahşet ve cinayettir. Çünkü vicdan hürlüğüne aykırı bir davranıştır. Binaenaleyh zulümdür. Bu davranışları ile yetkililer; —inanç hürriyyetine de aykırı olarak— vicdanlara baskı yapmışlar, ehl-i İslâm'ın gönüllerinde tedavisi nâ-kâbil yaralar açmışlar ve kendi aleyhlerinde izâlesi imkânsız kîn ve nefret uyandırmışlardır. Mahrem yerlerini açanlara; «Örtünün» diyemeyen; **«Beden güzelliğinizi örtün de, uyuyan şehveti uyandırmayın, fitne ve fesâda vesiyle olmayın»** demeye cesâret edemeyenlerin, başlarını örtmek ve bedenlerini tepeden topuğa kadar kapatmakla Allâh'ın emrini, inandığı dinin gereğini yerine getiren iffetli ve ciddiyet sahibi kadın ve kızları başlarını, saçlarını açmaya ve mahrem yerlerini ağyâra göstermeye icbâr etmeye ne hakları vardır?... Bunu yaptıkları zaman insafsızlık etmiş, zulmetmiş olmuyorlar mı?.. Hangi zulüm cezasız kalmış, hangi zâlim var ki, kahr-u gazaba uğramamıştır?.. Atalarımız:

«Alma mazlûmun âhını!.
Çıkar âheste âheste»

demişlerdir. Bunu:

«Alma mazlûmun âhını!.
Ne yerde kalır, ne gökte»

diye de ifade etmişlerdir. Zâlimin zulmü varsa —şüphesiz— mazlûmun da Allâh'ı vardır. Bir hadis-i şerifte

اتقوا دعوة المظلوم فانها تحمل على الغمام يقول الله وعزتي
وجلالي لانصرنك ولو بعد حين.

«**Mazlûmun bed-duâsından iyi korununuz** (zulmün her nev'inden sakınınız, hiç kimseye zulmetmeyiniz ki, mazlûm aleyhinize duâ yapmış olmasın). **Zira o, bulut üzerinde hamlolunur** (huzûr-u Hakk'a tez ulaşır ve kabul edilir). **Allâh Tealâ mazlûma buyurur ki:**

Sana mutlak ve muhakkak yardım ed(ip hakkını ve intikamını zâlimden alıver)**eceğim, bir zaman sonra olsa da»**, buyurulmuştur. (83)

Diğer bir hadis-i şerifte de, şöyle buyurulmaktadır:

اِتَّقُوا دَعْوَةَ الْمَظْلُومِ وَاِنْ كَانَ كَافِرًا فَاِنَّهُ لَيْسَ دُونَهَا حِجَابٌ

«**Kâfir bile olsa, mazlûmun bed-duâsından kendinizi koruyunuz. Zîra onun önünde bir perde** (kabulüne mâni' bir sebeb) **yoktur»**. (84)

Şu halde, Âdil-i Zü'l-Celâl hazretleri; zâlime müsâade eder, mühlet verir, onu imhâl eder. Fakat hiç bir zaman ihmâl etmez. Hiç bir zâlimin işlediği zulümler, haksızlıklar yanına kâr kalmaz. Vakti gelince dest-i kahr-ı kudret onu derhal ve ansızın yakalar.

Buhârî'nin —Tecrîd-i Sarîh: 1703—, Müslim'in: 2583, Tirmizî'nin: 3110 ve İbn-i Mâce'nin: 4018 numara ile Ebu Mûsâ el-Eş'arî (r.a.)den tahriç ettikleri

---

(83) Taberânî ve Ziyâ-i Makdisî «el-Muhtâre» de, Huzeyme b. Sâbit (r.a.) el-Câmiu's-Sağîr.

(84) İmam Ahmed ve Ziyâ-i Makdisî Enes (r.a.) den. el-Câmiu's Sağîr «İttekuu» kelimesi...

bir hadiste Resûl-i Ekrem (s.a.v.) efendimiz şöyle buyurmuşlardır:

إِنَّ اللّٰهَ لَيُمْلِي لِلظَّالِمِ فَإِذَا اَخَذَهُ لَمْ يُفْلِتْهُ

«Şüphesiz Allâh; **zâlime** (hemen azâb etmez) **mühlet verir verir de, en son onu bir kere yakaladı mı, artık bir daha onu kurtarmaz; göz açtırmaksızın yakalar**». Sahâbi Ebu Mûsâ der ki; bundan sonra Resûlullâh (s.a.v.) : âyetini okudu.

وَكَذٰلِكَ اَخْذُ رَبِّكَ اِذَا اَخَذَ الْقُرٰى وَهِيَ ظَالِمَةٌ اِنَّ اَخْذَهُ اَلِيمٌ شَدِيدٌ

«Ve işte Rabbinin muâhazesi (azâb ve cezası) **böyle** (bildirdiğimiz gibi) **dir, ahâlîsi zâlim oldukları halde memleketleri muâhaze ettiği** (azâb eylediği) **zaman. Şüphe yok ki O'nun kahr-u azâbı çok elem vericidir, pek şiddetlidir».** (85)

Ziyâ Paşa'nın dediği gibi:
Zâlimlere bir gün dedirtir kudret-i Mevlâ;
«Tallâhi Lekad âsereke'llâhü aleynâ»...

Baş Örtüsüne Karşı Olmanın Gerçek Sebebi Acaba Nedir?..

Defalarca ifade ettiğimiz gibi, baş örtüsü de nass-ı Kur'an ile sabittir. Vücûdun diğer aksâmını (kadınlar hakkında) tepeden topuğa kadar bol ve kalın bir elbise ile örtmek nasıl farz ise aynı şekilde başı da —kulakları, saçları, boynu ve gerdanı kapatacak biçimde— örtmek farzdır. Bunun farz olduğunu inkâr eden kafir olur. Çünkü Kitâb ve Sünnetten kat'i delîl ile sabittir. Allâh'ın ve Resûlünün kesin emridir. Halbuki bir mü'minin Allâh'ın emrine, Resûlullâh'ın hükmüne muhâlefet etmesi kat'iyyen caiz olmaz.

---

(85) Hûd sûresi, âyet : 102.

وَمَا كَانَ لِمُؤْمِنٍ وَلَا مُؤْمِنَةٍ إِذَا قَضَى اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَمْرًا أَنْ يَكُونَ لَهُمُ
الْخِيَرَةُ مِنْ أَمْرِهِمْ وَمَنْ يَعْصِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا مُبِينًا

«Ne bir mü'min erkek için, ne de bir mü'mine kadın için, Allâh ve Resûlü bir şeye (bir işe) **hükmettiği zaman, ona muhalif olan işlerinde kendilerine muhayyerlik yoktur** (diledikleri ihtiyar edemezler. Doğrusu re'y ve irâdelerini, Resûlullâh'ın re'yine tâbi kılmaları ve hükmünü bilâ-kayd-ü şart kabullenmeleri icab eder). **Her kim Allâh'a ve Resûlüne isyân ederse muhakkak ki o, apaçık bir sapıklıkla yolunu sapıtmıştır».** (86)

Binaenaleyh mü'min olanların, bu emirleri kayıdsız şartsız kabul etmeleri ve emredildiği şekilde tatbik eylemeleri gerekiyor. Mü'min olmayanların da, —eğer iddia ettikleri gibi medenî iseler— onlara saygı duymaları, dininin gereğini yapmalarına ve inandıkları gibi yaşamalarına mâni olmamaları ve müdahalede bulunmamaları icab ediyor. Nitekim medenî memleketlerde hayatın seyri budur. Şer'an münker olan kötülüklere mâni' olmazlarsa da, dinen ma'rûf ve me'mûrun-bih olan iyiliklere de karşı çıkmazlar. Başını açan bir kadına **«Niçin açtın?»** demezler. Bununla beraber başını örten bir kadını da, açmaya, açılmaya icbâr etmezler. Kat'iyyen vicdanlara baskı uygulamazlar...

Hal böyle olduğu ve hakikat de bundan ibaret bulunduğu halde, acaba bazı ülkelerde bu, niçin böyle olmuyor da yetkililer tarafından —ellerine fırsat geçtikçe— kadınlar, kızlar başlarını açmaya zorlanıyor ve böylece neden vicdanlara baskı uygulanıyor?

---

(86) Ahzâb sûresi, âyet : 36.

Halbuki imansızların; teberrüce: açılıp saçılmaya ihtiyacı olduğu kadar —hatta ondan çok daha fazla— biz mü'minler; tesettüre: Allâh'ın emrettiği biçimde örtünmeye ihtiyaç ve iştiyak duyuyoruz. Bunun; izzet, şeref ve fazilet olduğunun idraki içinde bulunuyor, imanımızın alâmeti ve iffetimizin şiârı olan baş örtümüzle iftihar ediyoruz!..

Sizin beğendiğiniz şu sürtük kadın ise; bizim takdir ettiğimiz de şu tesettürlü (örtük) hanımdır. Sizin hedefiniz, hayâli olan lezzet-i dünyadır. Bizim gayemiz de hakiki olan hayat-ı edebiyye ve rızâ-yı Mevlâdır. Dünya kafir için cennet, mü'min için zindandır. Şu kadar ki inananların bu dünyada vicdan huzuru, gönül hoşluğu imansızlarınkinden aslâ az değildir. Mü'minin, namaz gibi, tilâvet-i Kur'ân gibi ibadetlerden aldığı hazzı, duyduğu zevk-i rûhâniyi, hiç bir işret ve sohbette görmek, bulmak mümkün değildir. Çünkü itmi'nânı kalbin: vicdan huzurunun ve gönül hoşluğunun kaynağı ancak iman ve tilâvet-i Kur'ân'dır!. Ehl-i gaflet bunu, işret âlemi gibi sefâhet yuvalarında arıyorlarsa da bulamamakta ve gönül darlığından kurtulamamaktadır... Pekala baş örtüsüne karşı çıkmanın ma'nâsı nedir?.

Bizim kanâatimizce baş örtüsüne allerji duymanın iki sebebi vardır:

a — İslâm kadınlarının; Allâh'a, peygamberine ve O'nun vasıtasiyle bize gelen Kitab ve Sünnete iman edip, Allâh'ın emrine uymaları ve O'nun ahkâmını, mümkün mertebe uygulamalarıdır. İmanımıza, ibâdetimize, ahlâk ve iffetimize kızıyorlar. İslâm hatununa, müstesnâ heybet ve haşmet bahşeden baş örtüsünden adeta korkuyorlar... Haddi zâtında bu, kınanacak, ayıplanacak bir şey değildir, takdir edilmesi lazım gelen bir şeref ve fazilettir. Ancak faziletin kadr-ü

kıymetini bilmeyenler fazilet erbabını takdir edemezler!..

b — Açık saçık olmaları ve —edeb-ü vakardan mücerred olarak— fisk-u fücûr içinde bulunmalarıdır. Şu halde tesettüre ve bilhassa baş örtüsüne karşı çıkmanın yegâne sebebi, karılarının, kızlarının açık olması, kendilerinin de onları kapatmaktan aciz bulunmasıdır.

Gerçekten, imansızlar imanlıları, iffetsizler iffetlileri, vicdansızlar vicdanlıları, murdarlar temizleri, fâsık-fâcirler sâlihleri ve hayâsız açıklar tesettürlü olanları sevmezler. Onlara ezâ etmek, iz'aç eylemek için ellerinden geleni yaparlar. Ellerinden gelse bir yudum suda boğmak, herkesin hakkı olan yerlerden koğmak isterler. Mü'minliğin kıymeti de, bunlara tahammül etmek ve ta'vîz vermeden mücadele eylemekle tecellî eder. Yoksa hafif bir tazyîk karşısında başını açan kadının, kızın müslümanlığından ne olur?. Öğrendiği ilimden ne hayır gelir. İlim, edeb ve ahlâk için öğrenilir. İffet ve fazîlet, hiç bir şeye değişilmez!.. Eğer bunlardan başka bir sebeb biliyorsanız söyleyin...

Demek ki dinsizler; «**Biz nasıl isek, siz de öyle olacaksınız, sizi de bizim gibi yapacağız, tâ ki sizin iffetiniz karşısında bizim iffetsiz olduğumuz anlaşılmasın ve hiç kimsenin kimseye, ma'nâ verecek yeri kalmasın...**» demiş oluyorlar...

Tilkinin kuyruğu tuzağa tutulup kopmuş, mahcûp vaziyette arkadaşlarının yanlarına gelen bu tilki; «**Arkadaşlar, «Kuyruk» denilen şu püsküllü belâdan kurtuldum, sizlere de onu kestirmenizi tavsiye ederim**» demiş ve bu sâyede ayıplanmaktan halâs olmak istemiş. Fakat tilkinin, en büyük meziyyet ve marifetinin kuyruğuna bağlı olduğunu bilen öbürleri; «**Senin,**

kuyruğunu kaybettiğin için biz de mi fedâ edelim ve rezil olalım?» demişler...

Müslümanların baş örtüsüne uzanan elleri Allâh kırsın. Â m i n !

Baş örtüsünün, milletlerin fen ve teknikte ilerlemelerine hiç bir mânii yoktur. Fakat ona düşman olmak; müslüman kadınları, kızları başlarını açmaya zorlamak, çok feci' neticeler tevlîd edebilir. Başını örttüğü için karısından ayrılan da olmuşsa da, başını açtığı için, niceleri karısını terk etmiştir. Zira karısının, kadınlık hayatından ve bütün ziynetlerinden istifade etmek münhasıran kocasının hakkıdır. Başındaki saçlar da kadının en câzib bir ziynetidir, binaenaleyh kocasından başkasını ondan yararlandırmaya kat'iyyen hakkı yoktur. Gayûr : fıtraten kıskanç olan (ve olması lazım gelen) bir mü'minin buna göz yummasına imkân yoktur.

Bu gayet hassâs mevzu' tarihte kanlı hadiselere sebebiyet vermiştir.

Medîne-i Münevvere'nin bir mahallesinde kâim Beni Kaynuka' Yahudilerine Peygamber (s.a.v.)in savaş açmasının sebebi, bir müslime kadının baş örtüsüne saldırmalarıdır. Şöyle ki : Arab müslümanlarından bir kadın; sürek satılık malları ile Beni Kaynuka' çarşısına gelip onları satmış ve orada bulunan bir kuyumcunun yanına gidip oturmuştu. Yahudiler, ona yüzünü açtırmak istiyorlardı, fakat kadın imtinâ etmişti. Derken kuyumcu, kadının elbisesinin ucunu kasdedip arkasına düğümledi ve kadın —işini bitirip de— kalkınca avreti (yüzü saçları) açıldı. Bunun üzerine kadın feryâd etti ve müslümanlardan bir erkişi, kuyumcunun üzerine atılıp onu öldürdü. Yahudiler de şiddetli saldırıya geçip o müslümanı şehîd ettiler.

Böylece müslümanlar gazablandı ve bu yüzden müslümanlar ile Beni Kaynuka' Yahudileri arasına şerr-u fesâd düşmüş oldu. Onların bu ihânet ve ittifakı bozmalarından haberdar olan Resûlullâh (s.a.v.) derhal kuşattı ve bu muhâsara onbeş gün devam etti. Sonra bir daha geri dönmemek üzere Medîne'den sürüldüler, böylece def'olup gittiler... (87)

İşte bu hadisenin sebebi, Benî Kaynuka' Yahudilerinin; bir müslüman kadının başını açtırıp, yüzünü görmeğe teşebbüsleri oldu. Belâ başlarına bu yüzden geldi!..

Demek ki tarih tekerrürden ibarettir. Eski hadiselerle yenileri arasında bir alâka muhakkak ki vardır. Belli ki baş örtüsü düşmanlığının arkasında —Allâh kahretsin— Yahudi parmağı vardır. Fuhuş filmlerini, müstehcen resimleri sergileyen, aşk ile alâkalı kıssalar, romanlar, masallar hazırlayan ve neşriyât yoluyla açıklığı tervice çalışan, esasında yine yahudilerdir. İblîs vârî çeşitli üslûblarla, türlü kılıklara bürünerek fıtrat-ı selîmeyi bozup, insanı; elbisesinden, iffetinden, takvâ ve tâatinden mahrum edip, insanî meziyyet ve hususiyetlerini zayi ettirip behâim derekesine düşürmeye olanca imkânlarını sarfederek ve seferber olarak uğraşan bu mel'unlardır, siyonistlerdir. Tâ ki bir hayâl mahsulü olan Yahudi egemenliği gerçekleşmiş olsun. İslâm'ı içten kemiren masonlar da, mel'ûn Yahudilerin uşaklığını yapmakta, onların bu menfur ve meş'ûm emellerinin tahakkuku için faaliyette bulunmaktadırlar...

Yâr ve ağyâr şunu iyi bilsin ki; elbise işi, kılık kıyâfet işi; kadının başını ve bütün vücudunu örtme

(87) Siret-i İbn-i Hişâm : 3/51 (Baskı T.: 1971 Beyrut), «Muhammed Resûlüllâh». 181 - 183 (M. Rızâ).

meselesi Allâh'ın dininden, şer'î hükümlerden ve İslâm'ın hudûdundan hariç, ayrı bir şey değildir o, İslâm'ın bölünmez bir parçasıdır. Onun İslâm'dan ayrı olduğunu sanan, söyleyen kimseler ya cahil gafillerdir, yahud da garazkâr kafirlerdir. Onun; iman, ibadet ve ahlakla ciddi bir alâkası ve ittisali vardır. O (tesettür), her şeyden evvel Allâh'a bir kulluk borcudur. Ahlâkın ve iffetin mevcudiyeti onun varlığına bağlıdır...

Binaenaleyh baş örtüsünün, paha biçilmez baş tâcı olduğunu müdrik olan ve kat'iyyen başını açmak, bir saç telini bile göstermek istemeyen taze kızları başlarını açmaya zorlarken; **«Ankara'nın Ulus, İstanbul'un Taksim ve İzmir'in Konak meydanlarında kaç tane başı örtülü kadın, kız var?»** diye misâl verilemez. Bu, çok gülünç bir şey olur!.. Bu meydanlarda dolaşanlar —farz edelim— umumiyetle deli (mecnûn) kimseler olsa, acaba akıllıların, bunlara bakıp da akıllarını atması ve onlar gibi deli mi olması icab edecek ki?..

Hayatımız boyunca çok şeyler gördük! Fakat delileri, dinsizleri, densizleri ve dansözleri örnek alan dinlî, imanlı, aklı başında ve şuûru yerinde hiç kimse görmedik.. M. Âkif merhumun ta'biriyle (o meydanlarda başıboş dolaşanların) :

«Neleri vardır fezâilden?.. Neleri eksik rezâilden?» demek istiyoruz.

Müslümanlık pâk siyretten ibaretken yazık!.
Öyle saplandık ki levsiyâta : hâlâ çıkmadık.
Çiğnenirsek biz bugün, çiğnenmek istihkakımız :
Çünkü izzet nerde, bir bak, nerdedir ahlâkımız?
Zulme tapmak, adli tepmek, hakka hiç aldırmamak;

Kendi âsudeyse, dünya batsa, baş kaldırmamak;
Ahdi nakzetmek, yalan sözden tehâşî etmemek;
Kuvvetin meddâhı olmak, hakkı hiç söyletmemek;
Mübtezel birçok merâsim: inhinâlar, yatmalar,
Şaklabanlıklar, riyâlar, muttasıl aldatmalar.

....

Sade bir sözdür fakat hikmetlerin en mücmeli:
Bir halâs imkânı var: ahlâkımız yükselmeli.
Yoksa pek korkunç olur katmerleşip hüsrânımız...
Çünkü hem dünyâ gider, hem de dîn eğer
yapmazsanız.

M.Â.E.

Bu kabil —şer'î hükümler hakkında: **«Kur'ân'da, sünnette var mıdır?.. Ve İslâm'da yeri nedir?»** diye sormak ve müslümanları, inandıkları dinin gereğini yapmak ve yaşamakta en azından serbest bırakmak icab eder. Bir yahudinin ve bir hıristiyanın olduğu kadar, müslümanın da hak ve hürriyetinin olması icab etmez mi?...

Teberrüce: Açılıp Saçılmaya Sürükleyen Sebebler Nelerdir?..

Tesettürün kıymeti, İslâm dinindeki yeri bu derece mühim ve muazzam olduğu halde, TeberrĞücün de maddî-manevî zararı ve âfeti çok yönlü ve son derece yaygın bulunduğu halde acaba müslüman kadınların ve kızların da, bu sârî illetle mübtelâ olmalarının, işbu korkunç hastalığa tutulup, kendilerini bu —şimdilik elbiselerini yakan, ileride vücutlarını da yakacak olan— asrîlik ve modernlik ateşinin içinde bulmalarının sebebi nedir?. Onları, bu rezâletin ve

perişan vaziyetin içine iten ve vadisine atan hangi amillerdir?..

Bu, göz kamaştıran fitnenin cazibesi; akıllarını almış; avâmm-u havâss bu püsküllü belânın te'siri altında kalmış; çirkâb-ı maâsîye; kimi dizlerine, kimi göbeğine, kimi de kulaklarına kadar dalmış; zavallı insanlar, iblislerin süslü laflarına aldanmış; çirkin işlerini tezyin etmiş, güzel görmüşler; eroin, afyonlarını yutup sarhoş olmuşlar; cehennemin yolunu tutup Arasat'ta kalmışlar; iffeti, hayâyı atmışlar, sâlihâta seyyieler katmışlar; dini dünyaya, hidâyeti dalâlete ve cenneti cehenneme satmışlar... Şimdi açıklığı, meşru görüp göstermeğe, asrîleri, ma'zûr görüp göstermeğe çalışıyorlar, fitne ve fesadına alışıyorlar, İbâhıyye tâifesi gibi, normal karşılayıp, vücutlarını açıp açtırıp **«Vicdanlarımız kapalı»** diyerek kusurlarını örtmeye, açıklarını kapatmaya çareler arıyorlar... Neden?..

Kimi, **«Allâh kerîmdir, afveder»** diyor; kimi de: Medeniyetin icabı olduğunu söylüyor.

Kimi, **«Başkalarına uymak lâzım, muhâlefet edeyim de maskara mı olayım, tahkir mi olunayım?** diyor.

Kimi de; **«Kızlarımın çabuk evlenmesi için böyle yapıyorum»** cevab/ını veriyor.

Bir takım kadınlar da; kocalarını hoşnud etmek ve kendisinden başkası ile ilişki kurmasına meydan vermemek için böyle yaptığını söylüyor.

Bir çokları; henüz kızlarının küçük olduğunu ve örtünme vaktinin gelmediğini iddia ediyor. Bazıları; ihtiyâr olduklarını ileri sürüyor, **«Adam beni kim ne yapar, bana kim bakar»** diyor.

Kimi kadınlar, kızlar da çirkin olduklarını, erkeklerin kendilerinden nefret edip kaçtığını, yüzüne ba-

kan olmadığını, binaenaleyh boyanıp, süslenip deaçılmaya mecbur olduklarını gerekçe kabul ediyor...

İşte böyle her biri; uydurduğu, iblisin ilka ettiği bir bahâne ile kendisini mazûr görmeğe çalışıyor, işlediği günâhın büyüklüğünü bilmezlikten geliyor, Allâh'a isyân etmeye devam ediyor ve bu geçersiz gerekçelerle müteselli olacağım diye kendisini aldatıp duruyor... **Şimdi gelelim bunların cevablarına :**

1) Evet Allâh (c.c.) hazretleri Kerîm ve Rahîm'-dir. Kullarına nâ-mütenâhî ni'metler ikrâm ve ihsân eylemiştir. Ancak bu ilâhî lûtf-u keremin muktezâsı : gereği, ona karşı mağrurlanarak edebsizlik, ahlâksızlık etmek, ısyân edip günaha girmek değildir. Bilâkis o lütf-u keremin büyüklüğü, yüksekliği nisbetinde hamd-ü şükrânda bulunmak, ibâdet ve tâat ile, iffet ve tesettür ile saygıyı, ihtirâm ve ta'zîmi artırmak; ısyân, tuğyân ve nankörlükten kaçınarak yüksek ahlâka ve fazîlete sahib olmaktır. Şeytanların dediği dedirttiği gibi :

«Adam sen de, Allâh Kerîmdir, istediğini yap dilediğin gibi yaşa, dünyâda sana yaptığı ikrâm ve ihsânını âhirette de yapar» diyerek lâübâilik etmek, yanlış bir kıyas ile aldanmaktır ki; bu, onun; o lütf-u kereme lâyık olmadığını, ona istihkakı bulunmadığını isbat eder. Şuhalde Kerîm'in keremine karşı **ibâdet ve tâat ile, edeb ve iffet ile şükr-ü ta'zîmi** arttıracak yerde keremine mağrur olup da saygısızlık, edebsizlik ve isyân etmek büyük bir gaflet ve dalâlettir. Kerîm Allâh'ın kahr-u gazabı ve cehennem azâbı olduğunu da unutmamak lâzımdır!.. Cenneti, cehennemle değişmek kadar bir budalalık düşünülemez...

2) Baş örtüsü, tesettür; yirminci asrın medeniyetiyle bağdaşmıyor, diyenler eğer; **«Batının anlayışına ve Avrupa medeniyetine ters düşüyor»** demek istiyor-

larsa bir bakıma doğru söylemiş oluyorlar. Çünkü batı medeniyeti, behimî arzularını tatminde fertlere mutlak hürriyyet veren, insanlık meziyetlerine ve ahlâkî kıymetlere bağlı kalmaksızın kazâ-i şehvet için istediği gibi yaşamakta sınırsız serbestî hakkı tanıyan ve bu bakımdan insanları hayvanlardan daha sefil vaziyete indiren **«Başıboşluk** esası üzerine kurulmuş **«Mîm'siz»** bir medeniyyettir : deniettir. İnsanların, maneviyyâtını, maddiyâtlarında çürüten, sonra da Esfel-i Sâfilin'e göçüren bir felâkettir.

Hedefi; ham madde halindeki insanları potasında eriterek, disiplin altında tutarak olgun, tertemiz hale getirmek ve maddiyâtlarını da maneviyâtlarında eritip tasfiye ederek ve adeta melekleştirerek A'lâyi İlliyyîn : (yüceler yücesin)e uçurmak olan ve beşerin her zaman her yerde ve her asırda her türlü ihtiyaçlarına cevap vermeye salih ve müsteid bulunan Hakk'ın dini İslâm, Avrupa'nın işbu **«Mîm'siz»** medeniyyetiyle tabii ki bağdaşmaz.

Ulusun, korkma! Nasıl böyle bir imanı boğar,
Medeniyyet dediğin tek dişi kalmış canavar?

Asır değişiyor. Hidâyet dalâlet, iman küfür, iffet hayâ ve hayâsızlık itibariyle insanlar da değişiyor. Fakat ecel değişmiyor, ölüm hiç değişmiyor.

وَلَوْ تَرَى اِذِ الظَّالِمُونَ فِى غَمَرَاتِ الْمَوْتِ وَالْمَلٓائِكَةُ بَاسِطُوا
اَيْدِيهِمْ اَخْرِجُوا اَنْفُسَكُمْ ...

«Ölümün sekârâtı içinde şiddetten şiddete atıldıkları, meleklerin de pençelerini uzatarak kendilerine: «Haydi bakalım, canlarınızı çıkarın veya kendinizi kurtarın. Allâh'a hak olmayanı söyleyegeldiğiniz ve Allâh'ın âyetleri (ile sâbit olan hükümleri)**nden kibir**

lenlrek yüz çevirmiş olduğunuz içindir ki, bugün siz hakâret-ü zillet azâbıyla cezalandırılacaksınız» dedikleri zaman sen o zâlimleri bir görmelisin!.». (88)

Ey son câhiliyyet asrının «Usâresini» içerek sarhoş olmuş, serkeş zâlimler! Asır ve bu «..deniet» acaba sizleri ölümün pençe-i kahrından, zillet ve hakâret azabından kurtaracak mı?.. Bu hayâli ma'zeretiniz, Allâh katında kabul görecek mi?.. Aslâ. Çünkü asrı ifsâd edenler de insanlardır, daha doğrusu insan sûretindeki hayvanlardır!..

Ey şerefli İslâm hatunu! Asrındaki kadınların çoğu fisk-u fücûra daldılar, niçin onları taklîd ediyorsun?.Çokları nâr-i Cahîm'e girecek, neden onlarla beraber olmaya can atıyorsun?. Neden kendine; Hz. Âişe, Hz. Fâtma, Hz. Safiyye ve Hz. Esmâ (r. anhünne) gibi mübârek peygamber kadınlarını, kızlarını ve Sahâbe-i kirâm hatunlarını örnek almıyor, nümûne-i imtisâl kabul etmiyorsun?..

مَنْ تَشَبَّهَ بِقَوْمٍ فَهُوَ مِنْهُمْ

«Kim bir kavme benzerse o, onlardandır» ve : **«Kim bir cemâati severse onlarla beraber haşrolunur».** (89) Acaba siz kimlerle haşrolunacaksınız, hiç düşündünüz mü?

3) Yazıklar olsun! Demek heybet ve ihtişâm kazandıran, hayâ ve takvâ eseri olan elbisenden utanıyorsun da, baş açık, kollar açık, bacak ve baldırların açık olmasından, mahremlerinden başkasının bakması helâl olmayan yerlerini yabancı erkeklere göstermekten sıkılmıyorsun, öyle mi?.. O halde sen imanını

(88) En'âm sûresi, âyet : 93.
(89) Taberânî Huzeyfe (r.a.) den, el-Câmiu's-Sağîr «Men» kelimesi.

zâyi etmişsin, hayır; aklını da yitirmişsin. Sen asıl,
tüyleri alınmış, sırf derisi kalmış tavuk gibi üryân
hale geldikten sonra maskara oluyorsun, gülünç va-
ziyete düşüyorsun. Doğrusu hayret! İzzet, şeref ka-
zandıran elbiseden utanıyormuş da, rezil ve rüsvây
eden açıklıktan sıkılmıyor, hatta iftihâr ediyormuş...
Fisk-u fucûra dalanlar ile sen de mi dalacaksın? Şarap
içenlerle sen de mi içeceksin ve zinâ eden fâhişelerle
beraber senin de mi zinâ etmen icab edecek?.. Tâ ki
seninle alay etmelerinden, zevklenmelerinden kur-
tulasın öyle mi?.. Bu nasıl mantıktır veya ne kadar
mantıksızlıktır!..

Siz o edebsizlerin açıklığı, rezilliği ile alay etmez,
onları maskara yapmazsanız, iffetin ve örtünün kıy-
metini bilmez, örtünüzle iftihar etmezseniz onlara
böyle fırsat vermiş olursunuz ve böylece edebsizler ta-
rafından tahkir olunursunuz!.. Kadına, yüksek değer
kazandıran aklı, ahlâkı, edeb-ü takvâsı, ibâdeti ve if-
feti değil de; ojesi, boyası, tırnaklarının kartal pençe-
si gibi uzaması ve papatya çiçeği gibi açılması mı
yoksa?..

Mü'min; imanın, dinin yüce kıymetini bilmediği
için kendisiyle dinin icâbları ile alay etmek isteyen
budala kâfirlere, Hz. Nûh Aleyhisselâm'ın dediği gibi:

**«Bizimle eğlenip alay ediyorsanız biz de sizinle, si-
zin bu eğlenmeniz gibi alay edip eğleneceğiz. Artık
rüsvây edecek azâbın kime gelip çatacağını, bundan
başka âhiretteki azâb-ı daiminin de kimin başına ine-
ceğini ileride bileceksiniz»** (90) der, demelidir...

Şunu iyi bilmelidir ki; Allâh'ını, peygamberini, di-
nini diyânetini kitabını, âhiretini unutup kulluk va-

(90) Hûd sûresi, âyet: 38-39.

zifesini yapmıyan, kendinden geçmiş, sefâhat ve sukut-u ahlâk içinde şeytanlara kul olmak vaziyetine düşmüş, gübre böcekleri gibi gülden korkar, pislikler içinde dolaşır hale gelmiş sefil mahlukların tenkid ve tahkirleri, İslâm'ın izzetiyle yaşıyan bir insan için en büyük takdir yerine geçer, geçmelidir. Bununla iftihar etmelidir!..

4) Bazı anneler, babalar zannelerler ki; kızlarının gül gibi açılması, hılkî ve harici ziynetlerini ızhâr etmeleri çabuk evlenmelerine sebeb olacak, bu halleriyle onları beğenen çok olduğu için, bir nice kimseler, belki de paşalar, beyler talip olup dünür gelecek. Ondan sonra, tüccarın malını, metâını satışa arz ettiği gibi kızlarını arz ve teşhir ederler. Düşünmezler ki; kızlarının, boyuna bosuna, dış güzelliğine bakarak talib olanlar, onların; huyunu, hayâsını, ırz ve namus hakkında muhafazakârlığını da nazar-ı itibara alacak, bu manevi değerlerden mahrum olduğu takdirde ona aslâ talib olmıyacaktır. Bugün bir çok gençlerin, evlenmek istemediğini, evlenmenin adının bile anılmasını arzu etmediğini müşahade ediyoruz. Hiç şüphesiz bunun başlıca sebebi; bu türlü —ârsız kızlarla evlenen gençlerin mes'ûd olamaması, kendileri ile sıcak, samimi bir aile yuvası te'sîs edebileceklerine kanaatlerinin hasıl olmamasıdır. Bunlar kocalarına mı hizmet edecek, yoksa kocaları bunlara mı hizmet edecek?.. Bilhassa, haramdan sakınan, mahdûd gelirli gençler; bunların istediği lüks ev eşyalarını, giyim eşyalarını ve nefis gıda maddelerini nasıl ve hangi yolla te'min edecek?.. Bunu koluna takıp da sinemaya gidecek mi, karşı karşıya oturup da sigara içecekler mi?.. Eskiden yüz göz olduğu erkek arkadaşları, bunun yanına destursuz girebilecek mi ve elini sıkıp, oturup rahatlıkla sohbet edebilecek mi?...

Allâh'a yemin ederim, zerre kadar imanı ve iz'ânı olan bir delikanlı böyle bir kızla evlenmek istemez, evlenip de dünyayı başına zindan eylemez...

Binaenaleyh bu menfur teberrüc: açıklık, kızların tez evlenmelerine değil bilâkis evlenememelerine, dul kalmalarına sebeb oluyor, kendilerine tâlib olan bile bulunmuyor. Hattâ okul ve iş hayatında onlara arkadaş olanlar dahi kendilerinden nefret ediyor. Öyle ya; müsta'mel elbiseyi yeni diye kim alır?.. Herkesin az çok aklı, iz'ânı var...

O halde kızlarınıza güzel edeb ve ahlâk verin, onları **«Sâliha»** olarak yetiştirin, kendilerine; ahlâkı, iffeti, vakar ve hayâsı yüzünden tâlib olacak sâlih, müttakî gençler ile evlenmeyi tercih etmelerini tavsiye ve te'min edin. Bir hadisi şerifte buyurulmuştur:

اَلدُّنْيَا مَتَاعٌ وَخَيْرُ مَتَاعِ الدُّنْيَا اَلْمَرْاَةُ الصَّالِحَةُ

«Dünyanın hepsi mal metâdır: yararlanılması gerekli olan eşyadan ibarettir. Bu dünyanın en hayırlı metâı; SÂLİHA olan kadındır». (91)

Sâliha olan kadınlar; Allâh'a itâat ederler, kocalarına karşı divan durup haklarına riâyet ederler. Kocalarının gıyâbında nefslerini, namus ve haysiyetlerini, mallarını, çocuklarını ve aile esrarı gibi muhafazası lazım gelen hususları, Allâh'ın hıfz-u himayesine güvenerek muhafaza eylerler. Efendilerini gayr-i meşru tekliflerle üzmezler, üzgün oldukları zaman onları teselli ederler. Kocaları yüzlerine baktığında onları mesrûr eylerler. Zira imanlı, edebli, vakur, itâatkâr ve kanâatkârdırlar...

Böyle bir hanımla evlenmek kadar bir saâdet, artık bu fâni âlemde düşünülemez!.. O halde kerimele-

---

(91) İmam Ahmed, Müslim: 1467 ve İbn-i Mâce, Câmi-i Sağir.

rinizi; iffet, edeb, tâat ve takvâ ile techîz edin, «Sâliha» olsunlar da, kendilerine; Allâh'tan korkan, kuldan utanan sâlih ve müttakî kimseler tâlib olsunlar. Zira bir kızın da böyle üstün vasıflara sahib muhterem bir gençle evlenmiş olması kadar bir saâdet ve bahtiyârlık tasavvur olunamaz, isterse yiyecek ekmekleri olmasın. Allâh'ın rızâsını tahsil için evlenen gençlere, O, mutlaka yardımcı olacak, fadl-ü keremiyle onları gani: zengin kılıp, ağyâra muhtaç olmaktan kurtaracaktır!..

Binaenaleyh kerîmeleriniz sizlere emanettir. Onların, —te'dib ve terbiye ettikten sonra— Allâh'tan korkan müttakî zevâtla evlenmelerini te'mîn edin, Allâh'tan hayırlısını isteyin. Allâh'tan korkandan korkulmaz. O, zevcesini severse ikrâm eder, şayet sevmezse zulmetmez. Eve, ağzından murdar salyalar akıtarak, sarhoş vaziyette gelmez. Karısını yatakda yalnız bırakarak fâhişe, fâcireler yanında gecelemez. Binaenaleyh Allâh'tan korkmayandan korkmalıdır... Behemehal dindarlar tercih olunmalıdır...

Şimdi sen ey; kızını açan, olanca ziynetlerini, beden güzelliğini ağyârın gözleri önüne sergileyen gâfil adam!.. Kızına nasıl bir koca arıyorsun? Adam olsun da nasıl olursa olsun mu diyorsun?.. O takdirde sen kızına düşmanlık ediyor, onun hayatını her iki âlemde mahvediyor ve canını cehenneme terk eyliyorsun, zira münfail ve tez müteessir olan bir kızın; bir imansız, bir kafir, bir komünist, bir mason, hâsılı; bir fâsık ve bir dinsizle evlenmesinin âkıbeti, dünyada felâket ve cinayet; âhirette de hüsrân, mahrumiyet ve nedâmetten başka hiç bir şey değildir. Bunun böyle olduğu mutlaka bilinmelidir!..

5) Kocalarının emriyle, onları hoşnud etmek için açılan kadınlar, kendilerini mes'ûliyetten kurta-

rabilecekler mi ve bu havadan ma'zeretleri Allâh katında fayda verecek mi?.. Zira Hâlık Tealâ'ya isyân olan yerde mahlûka : âciz kula itâat câiz değildir. İtâat, ancak ma'rûf ve meşru işlerde olur. Fâsık bir zevcinin rızasını tahsil için bir kadın, Kerîm Rabbinin gazabını gerektiren bir harekete nasıl tevessül edebilir?.. İtâat ve saygıya hangisi daha haklı? Kahhâr olan Allâh mı, yoksa gayretsiz kocası mı?.. Gûyâ belki boşar da, evimden, evlâdımdan mahrum kalırım, diye korkuyor da cennetten ve ebedî saâdetten mahrum edilirim diye korkmuyor. Eğer bu kadın sağlam imanlı ve şuûru yerinde olsa erkeklik meziyetlerini kaybeden, karısını örtmekten aciz, Rabbinin emrinden gafil olan bu mu'lin-i fisk adamla beraber yaşamak istemez. Çünkü tertemiz bir ruh ile habis bir ruh aslâ insicâm etmez. İki zıddın bir arada olması kadar sıkıntılı bir hayat düşünülemez!. Murdar, kirli kadınlar murdar erkeklere mahsustur. Habis erkeklerde murdar kadınlar içindir... Bu meâldeki Nûr sûresinin 26. âyetine —ki 29. sayfada yazdık— bakınız.

6) Bir takımları da; henüz genç tıfıl olduklarını ve ihtişâm, örtünme vaktinin gelmediğini ileri sürerek kendilerini ma'zûr göstermeye çalışıyorlar. Sübhânallâh! Bu nasıl bahane? Tesettür; ziyneti, güzelliği gizlemek için değil de, ihtiyarlığı saklamak, ak tüyleri örtmek için mi emredilmiş ki? Halbuki Allâh (c.c.) bunun aksini emrediyor :

وَالْقَوَاعِدُ مِنَ النِّسَاءِ اَلّتِى لاَيَرْجُونَ نِكَاحًا فَلَيْسَ عَلَيْهِنَّ جُنَاحٌ اَنْ
يَضَعْنَ ثِيَابَهُنَّ غَيْرَ مُتَبَرِّجَاتٍ بِزِينَةٍ وَاَنْ يَسْتَعْفِفْنَ خَيْرٌ لَهُنَّ وَاللّٰهُ
سَمِيعٌ عَلِيمٌ.

Kadınlardan oturanlar, yani; hayızdan, nifâstan kesilmiş, çok ihtiyarlıktan şehveti kalmamış, bir nikâh : evlenmek ümidi beslemeyen kadınlara gelince:

gizlemeleri lazım gelen ziynetlerinden hiç birini açmamak, erkeklere göstermemek şartiyle üzerlerindeki çarşaf, ferace gibi dış rubalarını bırakıp yalnız baş örtüsü ile kalmalarında onlar üzerine bir günah yoktur. Bununla beraber bundan da, iffet âdâbına riâyet edip gençler gibi sakınmaları ve örtünmeleri kendileri için daha hayırlıdır. Allâh, gizlide açıkta ne söylediklerini işitici ve maksadlarını da hakkıyle bilicidir». Nûr sûresi, âyet : 60.

Görülüyor ki ihtiyar kadınların, kendilerinde fitneye sebeb olacak bir cihet bulunmadığından, başlarını açmamak ve ziynetlerini de göstermemek şartiyle dış elbiselerini bırakarak çarşafsız vaziyette çıkmalarına müsâade edilmiştir. Bununla beraber onların da, rubalarını koymaktan sakınmaları ve gençler gibi örtünmeleri kendileri için daha hayırlıdır, denilmiştir. **Hayızdan, nifâstan kesilmiş**, son derece ihtiyar kadınlar hakkındaki hükm-ü ilâhî bu olunca endâm ve ve arayişini, ziynet ve güzelliklerini gösteren, süslenip de sokağa çıkan gençler hakkındaki hükm-i şer'i ne olur? İffetten nasîbleri kalır mı?.. Genç kızların, daha çok câlib-i dikkat olup ilgi çektiği ve menba-ı fitne olduğu aşikârdır. Bir kız çocuğu dokuz yaşına girince **«Müştehât»** sayılır. Ona karşı meyl, şehvet uyanır. Binaenaleyh ziynetlerini, taze tenini, —değil şımarık fâsıkların aç gözünden—, inanan mü'minlerin nemli gözünden dahi gizlemek gerekir. Örtünmeye çocukken alışmayanlar, bâliğa olunca onu başaramazlar. Çubuğu küçükken eğmek lâzımdır...

Kaydettiğimiz bu âyetle, yaşlı olduğunu bahâne ederek açılan çocuk ruhlu ihtiyâr kadınlara da gerekli cevab verilmiş oldu. İhtiyâr kadınlar da süslenip açılır mı demeyin. Ne acûzeler : kocakarılar var ki,

gençlerden ziyâde süslenmeğe meraklıdır ve güzel görünmeğe özenir. Süslenmeleri —bilhassa kocalarına karşı süslenmeleri— günah değildir, bilâkis sünnettir. Süsleri ile yabancı erkeklerin yanlarına çıkmaları günah ve haramdır. O halde ihtiyar olmakla beraber vücudunda tenâsüb olan ve yüz güzelliği kaybolmamış bulunan kadınlar, henüz erkeklerin gönlünü, meylini celbedecek vaziyette olduklarından onlar hakkında tesettür hükmü bâkidir ve dış rubalarını dahi bırakmaları caiz değildir. Zira:

لكل ساقطة لاقطة

«Her yere düşeni, bir bulan: bir eğilib de alan olur» demişlerdir....

7) Çirkin olduklarını bahâne ederek açılmış olan kadın, kızlar da mes'ûliyetten kurtulamazlar. Hakiki güzellik ahlâk güzelliği, edeb güzelliğidir. Allâh, kulunun servetine, sûretine değil, ihlâsına, niyyetine bakar. Ona göre muamele yapar. Güzel de Allâh yaratmıştır, çirkini de! Birini güzellikle ibtilâ ederken, diğerini de çirkinlikle imtihan etmiştir. Belki de güzellik, çirkinlikten daha çok sahibinin başına belâ, musîbet getirmiştir... Bir kadının kıymeti; cemâline, sun'i ziynetine değil, iffet-i hayâsına ve ahlâki meziyyetine bağlıdır. Bir mü'min; **«eller ne der?»** dememeli, **«Allâh ne der, nasıl muâmele yapar»** demeli ve rızâ-yı İlâhiyi en büyük saâdet ve gâye-i zevk bilmelidir. Allâh (c.c.), sevdiklerini, mü'minlere yâr kılar, sevdirir ve rahmetiyle sevindirir. Nice faziletli insanlar, sureta çirkin kadınlar ile evlenip mes'ud olmuş, salih evladları doğmuştur. Nitekim Peygamber (s.a.v.) efendimizin mevlâsı beyaz olduğu halde Habeşli siyah Bereke hâtunla evlenmiş ve ondan Cenâb-ı Peygamber-

in çok sevdiği **«Siyâh renkli»** Kumandan Üsâme (r. anhüm) dünyaya gelmiştir... (92)

İmam Buhârî —Tecrîd-i Sarih : 1912— ve Müslim : 2576 numara ile Atâ İbn-i Ebî Rabâh'tan tahrîç etmiş, İbn-i Abbâs (r.a.) ona şöyle demiştir :

«Ey Atâ! Sana cennet ehlinden bir kadın göstermiyeyim mi?» «Evet gösteriniz» dedim. Bunun üzerine; **«Şu** —gördüğün iri yapılı ve uzun boylu Habeşli— **kara kadın!. Bu kadın, Peygamber (s.a.v.)e gelip dedi ki :**

Yâ Resûlallâh! Ben sar'alanıyorum (beni sar'a tutuyor), **sar'a gelince de açılıyorum Binaenaleyh Allâh'a benim için dua buyur!.. Resûl-i Ekrem (s.a.v.) :**

Ey kadın! İstersen hastalığına sabret, mukabilinde sana cennet vardır. İstersen sana âfiyet vermesi için Allâh'a dua edeyim» buyurdu. Kadın; yâ Resûlullâh, hastalığıma sabredeceğim (ancak); **ben sar'a tutunca açılıyorum, kendimden geçince açılmamam için bir duâ buyurunuz» diye rica etti. Resûlullâh da duâ etti** (avret yerleri; vücudu açılmaz oldu!..».

Kendinden geçince bile vücudunun açılmasını arzu etmeyen ve bu müdhiş hastalığa sabreden Ümm-ü Züfer hatunun çirkinliği, siyahlığı cennete girmesine ve dîdâr-ı Hakka kavuşmasına hiç mani olmamıştır. O halde san'ata değil, sânia; yaratılana değil, yaratana bakmalısın. O, yarattığı her şeyi güzel yapmıştır. Kusur, kulların iş ve icraatlarındadır!.. Hakiki güzellik, secde izinden meydana gelen nurlu simalardır. İmanlı erkek ve kadınlar, Allâh için ihlâsla secde edip durdukları, abdest alıp namaz kıldıkları için onların simalarında bir nur tecelli eder, bir nuranilik doğar, ki sun'i ziynetler, boyalar, pudralar ile bunu kazan-

(92) Tâc : 2/352.

mak mümkün olmaz. Bunun içindir ki; boya ve pudra gibi şeylerle fıtratını bozmaya çalışanların yüzleri tez kırışır, karışır ve hele biraz ihtiyarlayınca yüzlerine bakılmaz hale gelirler... Allâh'ın boyası ile boyanınız, fıtratınıza bağlı kalınız. Allâhtan daha güzel boya vuran, güzellik veren kim var?.. En güzel ziynet tesettürdür ki, çirkin olanlar da kusurlarını onunla örtmeye mecburdur...

Teberrücün: **açıklığın mühim bir sebebi de; gönül darlığı ve ruhî buhrandır.** Allâh'a imanı olmayan veya zayıf olan ve âhirete dair hazırlığı bulunmayan bedbahtların bedbîn olmaları ve ye's içinde kalmaları tabiidir. Zira bunlar, maddiyata tapmış ve gönüllerini fanilere kaptırmıştır. Gönülleri fanilere bağlı olanlar, helak ve hüsrana namzeddir. Çünkü o fanilerin cazibesi bir gün olup elbet kopacak, bir taraftan sevdikleri ma'budlar, diğer taraftan da korktukları kahraman putlar sarıp sıkıştırmış olacaktır. Bu ikisinin: sevdiği mabud ile korktuğu tâgutun tecâzübü: çekişmesi arasında sıkışıp kalan zavallı kalb, ikisini de memnun edebilmek için ne heyecanlı anlar yaşıyacaktır, ne büyük zillet içinde kıvranacaktır...

Allâh aşkı ve ebediyyen var olma iştiyâkı ile yanıp tutuşan ruhları şu, elemli, kederli dünyada tatmin etmek, kimseye müyesser olmıyacaktır. İtmi'nân-ı kalb denilen gönül rahatlığı Allâh'ın en büyük bir ni'metidir ki; Mevlâ onu ancak mü'minlere ihsân etmektedir. Nahl Sûresinin 97. âyetinde şöyle buyurulmaktadır:

مَنْ عَمِلَ صَالِحًا مِنْ ذَكَرٍ اَوْ اُنْثٰى وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَلَنُحْيِيَنَّهُ حَيٰوةً طَيِّبَةً وَلَنَجْزِيَنَّهُمْ اَجْرَهُمْ بِاَحْسَنِ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ.

«Erkek olsun, kadın olsun, her kim mü'min oldu-

şu halde sâlih ameller yaparsa hiç şüphesiz ona —bu dünyada— **gayet hoş ve zevkli bir hayat yaşatırız! Ve onlara, her halde yapageldiklerinin daha güzeli ile ecir ve mükafatlarını veririz».**

Kısaca işaret ettiğimiz bu ruh darlığı, bunalım; erkekleri de, kadınları da anormal hareketlere sevk ediyor, fakat çare diye baş vurduklarının hiç biri dertlerine deva olmuyor, ıztırablarını dindirmiyor. Çünkü vicdanlar ruhî azab ve ıztırabtan ancak Allâh'a ibadetle kurtulur. Yemek, içmekle, lüks elbise giymekle ve hayvan gibi başıboş dolaşmakla, aslâ!..

Tesettüre, Kimler Hangi Gerekçe İle Karşı Çıkıyor?...

Günümüzde, hayvanat derekesine düşmüş şehevât-ı nefsaniyyesine dalmış olan bazı kimseler, tesettüre: kadınların örtünmesine —bir takım geçersiz gerekçelerle itirazda bulunuyorlar, bunun İslâm'da yeri olmadığını iddia edecek kadar ileri gidiyorlar. Asr-ı Saadet münâfıkları gibi içleri küfr-ü küfranla dolu olan bu kişiler Avrupa'da gördükleri ve işittikleri vahşet ve edebsizlikleri İslâm beldelerinde de tatbik etmek ve ettirmek istiyorlar. **«Siz, hatunları örtmek, örtünmeye mecbur etmekle; hürriyetlerini selbediyor, hakk-ı hayatlarını kısıtlıyor ve onları, adeta esaret altında yaşatıyorsunuz» demiş** oluyorlar... **«Erkeklerden onların farkı nedir?»** demek istiyorlar...

Evvelâ; namaz, zekât, oruc ve hacc'da olduğu gibi, işbu tesettür hükmü de, doğrudan mü'min ve mü'mineleri ilgilendirmektedir. Cenâb-ı Hakk; kadınlara lazım gelen âdâbı ta'lim eden bu ayetle ve aşağıda kaydedeceğimiz Ahzâb Sûresi'nin âyetiyle Kur'ân-ı imanı olanlara hitab etmiştir. Binaenaleyh imansız kafirleri, bu hüküm ilgilendirmez...

Sâniyen; «Kadınlarda, iffet ve nezâhet gerekli midir, yoksa değil midir?». Bu süâle; «Hayır, değildir» şeklinde cevab vermek mümkün değildir. Meğer ki deyyûs olsun!..

İffet ve nezâhet gerekli olunca mutlak bulunması gereken bu iffeti ve nezâheti muhafaza etmek, namus ve haysiyyetiyle yaşamış olmak için kadının bir erkeğe : kocaya muhtaç olduğu da muhakkaktır. Çünkü fıtraten zayıf yapılı ve bazı yönlerden âciz olan kadın, bir hâmiye, bir yardımcıya behemehal muhtaçtır. Hayatını idame ve temel ihtiyaçlarını te'min ve tedarik için bir erkeğin himaye ve iânesine ihtiyaç duyan bir hatun; o erkeğin sevgisini, hüsn-ü zannını celbetmek, onu : kocasını kendi hakkında sû-i zanna düşürmemek zorundadır. Çünkü bu dünyada refâh ve saadeti, efendisinin kendisini sevmesine, hüsn-ü zannının devam etmesine ve aralarındaki bağların kopmamasına bağlıdır. Kocanın sevgisinin ve hüsn-ü zannının devam etmesi de; kadının töhmet mevkiinden sakınmasına, kocasından başkasını hiss-i şehvetle sevmemesine ve efendisini sû-i zanna düşürecek gayri meşru ve gayri ciddi hal ve hareketlerden tamamen beri olmasına mütevakkıftır. Çünkü sû-i zann altında bulunan (kocasının, kendisinden başkası ile ilişkisi bulduğuna ihtimal verdiği) bir kadın, böylesine ağır bir ittiham altında kat'iyyen huzur bulamaz, mes'ûd olamaz ve ayrılmaktan başka çare kalmaz. Yuvaları yıkılmış olur. Bu ayrılıktan, erkek de muhakkak ki zarar görür, fakat daha çok kadın, mutazarrır olur. Şimdi soruyoruz :

Kadınların; dilediği yerde serbest dolaşıp arzu ettiği kimselerle görüşmesinde töhmet var mıdır, yok mudur?. «Yoktur», diyenler, insanlık duygusundan mahrum iffetsiz ve gayretsiz kişiler olduklarını isbat

etmiş olurlar. Zira azıcık izzet-i nefs sahibi olan kimse karısının; önüne gelen hemen herkesle görüşüp konuşmasında töhmet vaki olacağını, sû-i zanna düşülüp dedikodular çıkacağını bilir de buna asla müsaade etmez. Bunu (töhmetin bulunduğunu) kabul eden kimselerin ise, töhmet mevkiinden kaçınmaları ve hemen her fenalığa ihtilâtın: kadın erkek karışımının sebebiyet verdiğini bilmeleri —iffeti, namusu korumak için— şarttır, kaçınılmaz zarurettir. Böyle sû-i zanna sebeb olabilecek ve hatunu ağır ittiham altına alacak olan bir şeyi nasıl teklif ediyorlar ve kadına, ne hakla revâ görüyorlar?. Böyle bir ithâm altında kalmak veya iftiraya uğramakla rezil-i rüsvay olacak kadın değil midir? Çünkü bu hal, imtizâca halel verecek, geçimsizliğe sebeb olacak ve nihayet ayrılmakla sonuçlanacaktır. Bu kadın; anası babası veya kardeşleri yanında yaşamış da olsa huzurlu olamıyacak, kocasının evindeki rahatı, tatlı hayatı bulamıyacaktır. Şayet kimsesi yoksa büsbütün sefalete terk edilmiş olacaktır. Günümüzde bunun misallerini, çok sayıda görmek mümkündür...

O halde kadının; kocası evinde çocukları ile birlikte konuşarak, koklaşıp kaynaşarak âhenkli, karşılıklı sevgiye dayalı bir hayat sürdürmesi mi hürriyettir, yoksa bir nice sû-i zanlar altında kalarak, töhmetin ezici kahrı altında inleyerek sefil vaziyette sürünmesi mi hürriyettir?.. Töhmet mevkiinden kaçınarak, sû-i zan şâibesinden bile beri olarak efendisinin evinde: kendi evinde çoluk çocuğunun başında kocasının velâyeti ve himâyesi altında takdirine mazhar olmuş vaziyette yaşaması müstesna bir saadettir!.. İşte teberrüc: açık saçık vaziyette, mutlak hürriyetle dolaşmak böyle bir saadete manidir...

Eğer kadının mestûre olmasına itiraz edenlerin

maksadları: «kadın erkek birbirine karışsın, herkes istediğiyle dilediği yerde, dilediği zaman buluşsun» demekse bunun ne İslâm'da yeri vardır, ne de insanlıkta!.. Bu, ancak insanlık dışı bir yaşama tarzı olan komünist sistemlerde bulunur. Böylesine vahşi sistemlerde ise; kim kimin oğludur ve kim de kimin babasıdır bilinmez. Daha evvel de takrir ettiğimiz veçhile hayat artık behimi, hatta daha aşağı olur ve kişiler, başkasının çocuğunu kucağına alıp sevmeye, onu te'dib ve terbiye etmeye; çocuklar da yabancı kimselere «Baba» demeğe mecbur bırakılmış olur. Bu ise; telâfisi imkansız son derece feci, bir zillet ve rüsvaylıktır, hem de her iki taraf için... Zerre kadar aklı ve iz'ânı olanlar bunu kat'iyyen tecviz ve tasvib etmezler...

Pekala bir kadının nikâh altında, oğlan, kız annesi olarak ve huzur dolu evinde yavrularının başında bulunarak evveli, âhiri; gençliği ve kocalığı bir yerde, bir kişinin himâyesinde iffet ve namus dairesinde yaşaması mı hürriyettir, yoksa hayvanlar gibi şurada burada başıboş gezerek, gözünün kestirdiği ile pervasızca buluşarak ve bir takım sergerdelerin saldırısına maruz kalarak perişan bir halde ve kocalığında kimse yüzüne bakmaz vaziyette kapkaranlık ye's içinde hayatını tüketmesi mi hürriyyettir?.. Siz, meşru surette evlenen, aile ocağına bağlı kalan ve İslâmi kâidelere göre yaşıyan o mestûre hatunların, ne kadar mes'ûd ve bahtiyar olduklarını ve ne derece zevk-i rûhaniye daldıklarını keşke bilseniz?!.. O zaman kendinizi cennette zannedersiniz!...

Bir Fıkra:

Ziya Paşa merhum, mümessil olarak Fransa'ya gittiği zaman Fransız ga zeteciler ve diplomatlar ona

bir takım sorular tevcih etmiş, o da cevablarını vermişti. Bu suallerden biri de şu idi:

«Siz müslümanlar; kadınları örtmek, örtünmeye mecbur etmekle ve kocası veya mahremi yanında olmadan yolculuk yapmasını engellemekle hürriyyetlerini selbetmiş, hayat haklarını tahdid etmiş, onları esaret altında tutmuş olmuyor musunuz?» Ziya Paşa:

— Hayır olmuyoruz.

— O halde niçin böyle muâmele yapıyorsunuz?..

— Evvelâ dinimizin emri bu olduğu için. Bir de çocuklarımızın babası malûm olması için.

Eğer tesettüre karşı çıkanların demek istedikleri: «Efendim, kadın da bir insandır. Hem onun erkekten farkı nedir? Kadının erkekten ayrı bir çok yanı, yönümü vardır?. O halde kadınlar da —erkekler gibi— istedikleri yerde gezip dolaşsın ve istediği kimseler ile görüşüp konuşabilsin, artık bunun bir sınırı olmasın. Kocası veya velisi de ona mâni olmasın, sû-i zanda bulunup töhmet altına almasın, hiç bir kayda bağlı kalmasın. Kocası onu hayvan gibi beslesin dursun...» fikri ise; hiç şüphesiz yüce İslâm'ın izzeti ve tab'ı selim sahibinin iffeti bunu kat'iyyen kabul etmez, reddeder. İslâm, iffetten taviz vermeğe ve ailede ortaklığa asla razı kalmaz, hatta buna, —domuz hariç— hayvanlar bile razı kalmaz. Mahûd mahlûktan başka eşini kıskanmayan hangi hayvan var ki?..

Mademki kadının nafakasını, beşeri ve medeni ihtiyaçlarını kocası te'min ediyor ve ona yönelik saldırılara karşı durup onu hıfz-u himaye külfetine katlanıyor. Binaenaleyh bu ni'met mukabilinde kadının da haps-i nefs etmek, huzur dolu hanesinde karar kılmak ve kendisine has ziynet ve ni'metlerinden kocasından başkasının yararlanmasına imkan vermek külfetine —şayet külfet kabul edilse bile— ihmemek külfetine

..yeriyle katlanması icab etmektedir. Çünkü külfet ni'met mukabilidir. Kaldı ki kadınların, tam tesettür-lü bulunması; iffet, ismetlerine delâlet ettiği, töhmet şâibesinden beri olduklarının emaresi bulunduğu ve sıcaktan, soğuktan, ezâ verecek şeylerden, emrâz-u illetlerden, taarruz ve taçâvüzlerden korumuş olduğu, ayıp ve avretini gizlediği için, tesettürü kendileri hak-kında zararlı saymak şöyle dursun, doğrusu izzet, şeref ve meziyyet telakki ederler ve etmektedirler. Bunun içindir ki, gerek maddi, gerekse manevi olan-ca baskılara rağmen tesettürün, başlarını bile açma-manın mücadelesini vermektedirler. Çünkü onlar, Al-lah'ın emrine imtisâl ederek kulluk vazifesini ifâda bu-lunmanın ne büyük saadet olduğunu çıplak gezenler-den çok iyi bilmektedirler.

«Kadınların açık gezmesi iffetlerine mâni midir?» diyorlar.

Evet kadınların açık gezmesi iffete mani değil-dir. Kadın, hem açık gezer, hem de afife olabilir. Şu kadar ki teberrüc: açık gezmek İslâm dininde iffet-sizliğin emâresi kabul edilmiştir. Zira şer'i şerifin te-settürü emretmesindeki hikmet; fitne ve fesada giden yolları kapatmaktır. Mestûre bir hatunun kıyafetini hüviyetini kimse bilmez ve binaenaleyh hiç kimse ona söz atmak cesaretini kendinde bulamaz, tesettürünün haşmet ve heybeti karşısında çekinmek zorunda ka-lır, şayet bu hatun zaruri bir ihtiyacı için evinden dı-şarıya çıkmışsa?.. Fakat sabahtan akşama kadar, hat-ta gecenin geç saatlerine değin şurada burada ser-best dolaşan sokak sürtüğü kadınları görenlerin he-men hepsi tanırlar. Güzel bir kadını gören gençler-den ve hatta ihtiyarlardan ona meyl etmeyen yüzde kaç kişi kalır?. Bu kadının da, genç ve kendi koca-sından daha güzel delikanlıları gördüğü zaman gön-

lünde bir uyanma, sinesinde bir yanma meydana gelmediğini ve bu yüzden kendi kocasına karşı rağbet ve muhabbetinin azalmadığını kim iddia edebilir?.. İş veya okul hayatında muhtelif kıvam ve kabiliyyetteki bir çok genç delikanlılar ile tanışıp âşina ve yüz göz olan kızlarla evlenen kimselerden çoğu işte bunun için —görüştüğü bütün gençlerdeki kabiliyyet ve meziyyetleri kendi kocasında görmek istediği ve fakat bulamadığı için— mes'ûd olamıyor ve huzur, bereket dolu bir aile yuvası kuramıyor!.. Her şeyden evvel melek olmayıp insan olduklarını, hem de Allâh'tan korkmayan ve fenalıklardan sakınmayan canavar kalbli, kara vicdanlı insanlar olduklarını unutmamalarını, işbu kadın hak ve hürriyetlerini müdafaa eder görünen ve maksadları başka olan ebâlise'ye tavsiye etmek isteriz!. Beşerin kuvve-i şehevâniyyesi ölmüş ve hiss-i ıhtirasları sönmüş değildir...

Eğer; **«Bu hâl ârızidir, kadınların hepsinin bu vesiyle ile fuhşiyâta daldığını iddia etmek kâbil değildir, binaenaleyh ferdlerin hatâlarını umuma teşmil etmek doğru değildir...»** diyecek olurlarsa buna; **«Evet doğru söylüyorsunuz»** deriz. Ancak kadınların yüzde ellisi, altmışı ve hattâ yüzde yetmiş beşi hak yoldan ayrılmasa da, sadece yüzde onu veya onbeşi gibi azınlığı doğru yoldan sapmış, fisk-u fücura saplanmış olsa fitnenin zuhuruna yeter. Hikmet; bir şeyin ferdinde değil de, cinsinde aranır. Binaenaleyh cinse hürriyyet, serbesti verilmesi, o cinsin bir ferdinde bile fitneye vesiyle olacaksa o hürriyyetin, tamamı hakkında sınırlandırılması lazım gelir. Bundan dolayı haram olan bir şeyin mukaddimâtı : öncü sebebleri de haram olur. Binaenaleyh zinâya velev yüzde bir olsun sebep olan açık gezmek haramdır. Tesettürün; farz kılınmasının, bundan başka —bir kısmına işaret ettiğimiz—

...na bir çok illet ve hikmetleri vardır. Hepsinin başında «Allâh'ın emri olduğu» hususu gelmektedir. Zira o, mutlak teslimiyet ister...

Şurası da muhakkaktır ki; Allâh'ın her emri, her hükmü insanların yararınadır. Şimdi veya ileride onun behemehal faydasını göreceklerdir.

«Mesture olduğu halde yoldan çıkan kadın yok mu?»

Evet mesture olduğu halde dahi yoldan çıkanların bulunduğu inkâr edilemez. Ancak Allâh'ın tesettür emrini yerine getirip de nefsini ve ziynetlerini muhafaza esbabına tevessül ettiği için, bu cihetten sorumlu olmaz, cemiyet de onun yüzünden —münkeri: günahı tağyir ve izâle etmekle karşı karşıya kalmadıkları için— mes'ûl vaziyete düşmez. Çünkü bir cemiyet, fertleri arasında gizli surette işlenen günahları tağyir etmekle mükellef değildir. Saklı yerlerde, gizlice irtikâb edilen ma'siyetlerden ancak sahibleri sorumludur. Bir de açık gezmek raddesinde fitneye vesiyle olmayacağı da âşikârdır!..

İnsanları; sâir hayvanlardan eşleşme babında ayırdeden husus şüphesiz nikahtır. Nikahtan maksad da: zevcenin, her bakımdan kocasına mahsus olması, iştirâk olmaması, ağyârın taarruz ve saldırısından mahfuz kalması ve selâmet bulması değil midir? Kadının; taarruz ve tecavüzlerden salim olup emniyette olması, istediği yerlerde dilediği gibi rastgele başıboş gezmesinde midir, yoksa kendi mes'ûd evinde çocuklarının başında işiyle aşiyle meşgul olup efendisine hizmet edip ondan başka kimseye görünmemesinde midir?.. Fitne fesattan salim ve zevcinin vicdanen huzurlu, kalben mutmain olması hangisine bağlıdır, insafla, iz'ânla cevab verin?..

Şu halde kadınların örtünmesine yönelik itiraz-

lar, akli ve ilmi delillere aslâ müstenid değildir, hikmet ve hakikatle bir alâkası yoktur. Sırf şeytanlara uymak, şehevât-ı nefsâniyyeye tabi olmaktan neş'et eden bir dalâlet ve Hz. Kur'ân'ın ahkâm-ı âliyesini tahrif gayesini güden bir dinsizlik ve zındıklıktan ibârettir!

Ahzâb sûresinin 59 ncu âyetini ve bu âyetin ihtivâ ettiği hükümleri de kaydederek işbu «TESETTÜR» bölümüne son verelim. Hakk Sübhânehû ve Tealâ buyuruyor ki:

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ قُلْ لِأَزْوَاجِكَ وَبَنَاتِكَ وَنِسَاءِ الْمُؤْمِنِينَ يُدْنِينَ عَلَيْهِنَّ مِنْ جَلَابِيبِهِنَّ ذَٰلِكَ أَدْنَىٰ أَنْ يُعْرَفْنَ فَلَا يُؤْذَيْنَ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا.

«Ey peygamber! Zevcelerine, kızlarına ve mü'minlerin kadınlarına söyle; cilbablarından: dış elbiselerinden üzerlerini sıkı örtsünler. Bu (tesettür), onların tanınmalarına (perişan câriyelerden ve âdi kadınlardan vakar ve heybetleri ile seçilerek hürmet edilmelerine), **binaenaleyh ezâ ve cefa edilmemelerine daha uygundur. Allâh ğafûr, rahimdir»**

Görülüyor ki; burada tesettür emri, yalnız Peygamber (s.a.v.)in zevcât-ı tâhirâtına ve kızlarına değil, sûre-i Nûr âyetinde olduğu gibi mü'minlerin kadınlarına dahi teşmil edilmiş ve bundan muradın hür kadınlar olduğu da beyan edilip bildirilmiştir. Çünkü mü'minlerin kadınlarında asl olan hürriyettir.

Arablarda —İslâm'dan evvel— tesettür âdet değildi. Câhiliyyet devri olduğundan kadına hürmet yoktu. Eski câhiliyyet kadınlarında, —tıpkı zamanımızda olduğu gibi— erkeklerin nazar-ı dikkatlerini celbedecek şekilde göz belerterek teberrüc eden, açık saçık çıkan mübtezel olan lar bulunuyordu. Bundan dolayı kız çocuklarını diri diri gömenler olmuştu. İslâm ise:

kadının şânını, şerefini, iffet ve ısmetle, vakar ve haysiyetle yükseltiyordu. Yukarıda zikrettiğimiz Sûre-i Nûr âyetleri, imanlı erkeklerin ve kadınların birbirlerine göz belertmeyip nazarlarını kısarak, harama bakmayarak edeb ve iffetlerini muhafaza etmeyi öğretmiş ve terbiyelerini yükseltmiştir. Bu âyet-i celile de imanlı hür kadınların hiç bir veçhile ezâya marûz kalmamalarını ve saldırıya uğramamalarını temin ve teyid için **«Cilbâbları ile gövdelerini tepeden tırnağa kadar tamamen örtmelerini»** emretmiştir.

«CİLBÂB»: baştan aşağıya kadar vücudun tamamını örten çarşaf, ferace ve car gibi dış elbiseleri demektir.

«Yüdnine» kelimesinin masdarı olan **«İdnâ»** lâfzı da **«Yaklaştırmak»** ma'nasınadır. Ancak burada:

عَلَى

«Alâ» harfi ile sılelendiği için tazmin suretiyle **«Sarkıtmak»** ma'nasını ifade etmektedir ki; **«Sıkı örtmek»** demek olur. Binaenaleyh **«Cilbâblarından üzerlerini sıkı örtsünler»** ta'birinde de iki vecih vardır:

a — Cilbâblarından birisini giymekle bütün bedenlerini örtmektir.

b — Cilbâbın bir kısmı ile başını ve yüzünü örtmek, diğer kısmı ile de bedenin geri kalan tarafını iyice kapatmak demektir. Bu da iki sûretle tarif edilmiştir:

Birincisi: kaşlarına kadar başını örttükten sonra büküp yüzünü de örtmek ve yalnız tek bir gözünü açık bırakmaktır. Eski hatunların tesettür tarzı işte böyle idi.

İkincisi: alnının üzerinden sıkıca sardıktan sonra burnunun üzerinden dolayıp, gözlerinin ikisi de açık

kalsa bile yüzünün büyük bir kısmını ve göğsünü tamamen örtmüş olmaktır.

Abdurrazzak ve bir cemaat Umm-ü Seleme (r. anhâ)dan tahriç etmiş, şöyle demiştir:

«Bu âyet nâzil olduğu vakit, Ensâr kadınları, üzerlerinde giydikleri siyah kisâlar olduğu halde öyle bir sekinet ile çıktılar ki, sanki başları üzerinde siyah kuşlar vardı».

İbn-i Merdûye de, Hz. Âişe (r. anhâ)dan rivayet etmiş, şöyle demiştir:

«Ensâr kadınlarına Allâh rahmet etsin; işbu —izâhı ile meşgul olduğumuz— âyet nâzil olunca yün futalarını yardılar, onunla başlarını sardılar da Resûlullâh (s.a.v.)in arkasında öyle namaz kıldılar, sanki başları üzerinde siyah kargalar vardı». (93)

Bu meâlde, bir kaç hadis-i şerif daha kaydetmiştik. Muharriçleri değişik olduğundan, hafızaları tazelemek için, te'yid mahiyetinde bunları da zikreyledik.

Bu âyet-i kerime, şu büyük hakikatlere inşâd etmektedir:

1) Örtünmek ve yabancılardan ziynetlerini saklamak bilumum mü'mine kadınlar üzerine kat'iyetle farzdır.

2) Peygamber (s.a.v.)in muhtereme kerimeleri ve zevcât-ı tâhirâtı, diğer ehl-i iman kadınlarının örneği ve numûne-i imtisâlleridir.

3) Şer'an cılbâb: dış elbise; ziynetleri, iç elbiseleri ve bedenin tamamını örtecek derecede geniş, bol ve kalın olmalıdır. Vücud hatlarını belli eden dar veya ince; şeffâf bir elbisenin varlığı ile yokluğu müsâvi gibidir!..

4) Tesettür; kadınları darlığa, sıkıntıya düşürmek için değil, onların şân-u şereflerini yüceltmek,

(93) Rûhu'l-Meânî: 22/83.

kıymet ve kerâmetlerini artırıp hürmete lâyık hâle getirmek için farz kılınmıştır, ezâya ve haddini bilmezlerin saldırısına marûz kalmamaları için emredilmiştir ve bu, Gafûr Rahim Allâh'ın onlara müstesnâ bir rahmetidir...

5) Şer'i örtüye bürünmekle; hem kadının izzeti, haysiyyeti sıyânet edilmiş olur. Hem de toplum, fitne-fesâdın şuyû bulmasından ve fuhşiyâtın yayılmasından kurtarılmış olur.

6) Müslüman kadınlar; Allâh'ın emirlerine teslim olmalı ve İslâm âdâbı ile müttasıf bulunmalıdırlar.

7) Allâh Teâlâ kullarına son derece merhametli olduğu için, dünya ve âhirette onların müreffeh, mes'ûd olmasına ve hayr-u bereket bulmalarına sebeb olacak hükümleri meşru kılmıştır. O halde İslâm kadınları! Tevbekâr olup, eski ihtişâmınıza hemen avdet ediniz!..

Hâsılı:

Kadının hakiki güzelliği teberrüç ile değil, tesettür iledir. Tesettür, medeni ve münevver olmanın parlak belirtisi ve birinci şartıdır. Elbise, insanı, sâir canlılardan ayıran bir husustur. Açılmak, saçılmak ise cahiliyyete avdet etmek ve hayvanlık derekesine sukut eylemek demektir. Âile yuvalarının yıkılması ve zevcelerin hıyânetinin yayılması işbu iğrenç teberrücün meş'ûm neticesi değil midir?. Bir kadının sahib olduğu en büyük şeref ve izzet; edeb-ü hayâ, iffet ve örtü, vakâr ve ciddiyet gibi meziyyet ve manevi değeri yüksek olan hasletlerdir. Bu faziletleri: ulvi değerleri muhafaza etmek; kadının «İnsanlığını» en üstün biçimde hıfz eylemek demektir. Kadının; iffet nimetinden mahrûm ve örtünme ihtişâmından hali ol-

ması, ne ona bir yarar sağlar, ne de topluma!.. Hepsinin zararını tevlid edeceğinde ise asla şüpheye mahal yoktur. Bunun büyük bir gerçek olduğunu yâr ve ağyâr, insâf ehli olan herkes itirâf etmektedir. Nitekim Arab Cumhûriyetinde bir ay kalan, Amerika'lı bir kadın yazar;

هلسيان ستانسبري

isimli bir Amerikan gazetesine bir yazı vermiş ve şöyle demiştir :

«İHTİLÂTI MEN'EDİNİZ.. VE KADININ HÜRRİYETİNİ TAKYİD EDİP SINIRLANDIRINIZ.» Başlığı bu olan makale, Kahire'de Cumhuriyet gazetesi tarafından neşredilmiştir. Şöyleki :

«Hiç şüphesiz Arap topluluğu, kâmil ve selim fıtratlı bir toplumdur. Böyle bir topluma yakışan ise; genç kızı ve delikanlıyı, makul hudûd içersinde bağlayan eski inanç, örf ve âdetlerine sıkı sarılmaktır. Bu toplumun, Avrupa ve Amerika topluluklarından apayrı yanı vardır. Zira sizde, geçmişlerinizden miras kalan öyle örf-ü adet ve an'aneler var ki; kadını takyid etmeyi (hürriyetini mutlak olmaktan çıkarıp sınırlandırmayı) gerekli kılıyor, anneye-babaya ihtiramı vâcib kılıyor ve bundan daha çok, bugün Avrupa'da ve Amerika'da toplumu ve aileyi tehdîd eden «Batı ibâhiyyesinin» : «Farz, vâcib; haram, günah» diye bir şey tanımayıp her şeyi mübâh görme fikrinin doğru olmadığını kesin hükme bağlıyor!!!

Arab toplumunun genç kızlar üzerine farz kıldığı kayıdlar cidden yararlı ve faydalıdır. İşte bunun için size nasihat ediyor; örf-ü âdetlerinize ve ahlâkınıza sımsıkı sarılınız diyorum. İhtilâta : erkeklerle kadınların karışmasına mâni' olunuz, genç kadınların hürriyetini bağlayınız, HİCÂB : Perde (tesettür) asrına

dönünüz. Bu sizin için ibâhiyye, başıboş olmaktan ve Avrupa, Amerika'nın gayretsiz, hayâsızlığından çok hayırlıdır.

İhtilâta engel olunuz. Çünkü biz bu yüzden Amerika'da çok zahmet ve sıkıntı çektik. Amerika toplumu; sihirlenmiş, İbâhiyyeciliğin ve hevâ-perestliğin (rezâletin) her türlüsü dolu olan bir millet olmuştur. İhtilât ve hürriyet kurbanları, henüz yirmi yaşını bulmadan zindanları, kaldırımları, barları ve gizli buluşma evlerini doldurdular. Genç kızlarımıza ve küçük yaştaki oğullarımıza vermiş olduğumuz hürriyet (!), onları, olay çıkaran guruplar, James Dean gurupları ve uyuşturucu madde mübtelâsı ve zevk-u keyf ehli kitleler haline getirdi.

Avrupa ve Amerika toplumlarındaki; ihtilât, ibâhiyye ve hürriyet, aileleri tehdid etmiş, manevi değerleri ve ahlâki kıymetleri sarsmıştır. Yirmi yaşın altındaki genç kız, yeni toplumda genç delikanlılarla ihtilât ediyor, raks (dans) yapıyor, şarap içiyor ve uyuşturucu maddeleri kullanıyor ve bütün bunları medeniyyet, hürriyet ve ibâhiyye ismi altında işliyor. O, ailesinin gözü önünde, kulakları işite işite oynuyor, eğlence yapıyor, istediği kimse ile münasebette bulunuyor. Hatta anne-babasına, hocalarına ve bu haline vakıf olanlara meydan okuyor.. hürriyet, ihtilat serbesti ve başıboşluk namiyle meydan okuyor. (İstediğim yere giderim ve dilediğimle görüşür, konuşurum hürriyetime mani' olamazsınız diyor). Bir kaç dakika içinde evleniyor, bir kaç saat sonra boşanıyor. Bu erlilik ona; bir imza, yirmi kuruş ve bir gecelik aslan yuvasından (gelin evinden) başka bir külfet yüklemiyor!..». (94)

---

(94) Cerîdetü'l-Cumhûriyye, el-Kaahire, 9 Yonyo 1962 M.

İşte Amerika'lı yazar kadının re'yi budur. Fazilet odur ki, onu yabancılar da itirâf etsin.

وَلَا تَبَرَّجْنَ تَبَرُّجَ الْجَاهِلِيَّةِ الْأُولَى

«İlk cahiliyyet devri kadınları gibi kırıla döküle, süslerinizi göstere göstere yürümeyin» buyuran Allâh Teâlâ ne kadar doğru söylemiştir!..

Üçüncü bölümde «Zinâya giden yolları» tesbit ve takrire çalışırken bilmünasebe —bir istitrat mahiyetinde— Tesettür ve TEBERRÜC'ten bahs etmeyi de muvâfık bulduk. Zira teberrücle zinâ arasında ciddi bir alâka vardır.

Zinâya sevk eden âmillerden biri de hiç şüphesiz açıklık ve başıboşluktur. Bundan dolayı sözü bir hayli uzatmış olduk. Çünkü makam; icaz, ihtisar; sözü kısa kesmek makamı değil, ıtnâb (uzatmak) ve tafsil makamıdır. Görmüyor musunuz? Baksanıza!. Genç kadınların, kızların esvâb entarileri yanıyor. Etekleri tutuşmuş, alev bedenlerini sarmış, bu ateş, sâm yeli gibi mesâmâta kadar işliyecek hatta —Allâh saklasın— tırmanıp yüreklere bile sirâyet eyliyecektir. Genişleyip yayılma istidadı günden güne artan ve ceryan gibi çarpan, yakan bu dumansız ateşten yavrularımızı: kız ve kadınlarımızı, müslüman kardeşlerimizi bir an evvel kurtarmaya çalışmalı ve kendilerine yardımcı olmalıyız. Bu zavallılar, kurtuluş çaresi ararken, pervâneler gibi canlarını ateşe atıyor, din ve imanını dalâletle satıyor ve yangınını, ateşini söndürmek için de adeta su gölü zannedip asit (!) kuyusuna yatıyor. Zerre kadar insaf ve merhameti olan bir insan, işbu feci manzara karşısında seyirci kalamaz ve kurtarmak için çalışanlara katılmaktan kendini alamaz...

Hz. Halil İbrâhim Aleyhisselâm'ı yakıp intikam almak için Nemrûd lain, o —mahûd— cehennemi ate-

şi tutuşturduğu zaman kurbağalar bile merhamete gelip ağızları ile taşıdıkları suyu o ateşin üzerine serperek söndürmeye çalışmışlar ve bu hizmetten dolayı Resûlullâh'ın taltifine mazhar olmuşlardı. Zira kurbağayı öldürmekten nehy buyurmuşlardır. Diğer bir hadiste ise; **«Kurbağaları öldürmeyin, çünkü onların ötüşü tesbihtir»** buyurulmuştur. (95)

Biz de, bir kurbağa misâli, şu satırlarımızla açıklık, saçıklık (TEBERRÜC) ateşini söndürmeye ve genç neslin, acısı bilahare hissedilecek olan ıztırabını dindirmeye uğraştık. Tevfik ve inâyet Hâlık-ı Zül-Celâl'dandır.. Elimizde ne var ki?..

Unutulmasın ki bu ateş, Nemrûd'un ateşinden daha süreklidir. Çünkü o, vücudu yakacaktı, bu ise vicdanı, imanı yakıyor. Bu kudsal değerlerin cayır cayır yanmasına da zavallı müslümanlar gözlerini belertmiş bakıyor, hatta çok hoş bir şeymiş gibi üstelik ağızlarının suyu bile akıyor!..

Göster Allâhım bu millet kurtulur tek mu'cize!
Bir utanmak hissi ver gâib hazinenden bize!..

M.A.

Şimdi biz, bundan sonra sadede dönüyoruz: zinâya giden yolların neler olduğunu tesbit ve izâha —Allâh'ın izniyle— devam ediyoruz.

3 — (Zinâya giden yollardan biride) Sarhoşluktur.

Sarhoşluk da zinâya müncer olan sebeblerden biridir, şöylece iki veçhiledir :

a) Bilindiği gibi içki aklı izâle eder, müşkirâtın te'sisiyle sarhoş kimsede akıl, idrak kalmaz ve muhakeme kabiliyyetini kaybeder. Böylece iradesini ve

---

(95) Sübülü's-Selâm : 4/79.

şuurunu kaybetmiş bulunan insan aklı; biri «Sebui: yırtıcılara ait bulunan», Biri de «Behimi: hayvani» olan «GAZAB» ve «ŞEHVET» kuvvetlerini idareden ve murakabeden aciz kalır. Gazab ve şehvet kuvvetlerinin eline esir düşmüş, dolayısıyle şeytanın ve nefs-i emmârenin tuzağına tutulmuş bulunan insan oğlu; behemehal türlü kötülüklere cür'et edecek, mutlaka behimi arzularını tatmin için fuhuşhânelere ve mel'anet yuvalarına gidecektir. Bundan sonra da akl-u hayâle gelmedik cünha ve cinayetleri ister istemez irtikâb edecektir...

Zira gazab ve şehvet kuvvetleri; aklın idaresinde oldukca ve onun emriyle vazife gördükçe daima iyilikler sudûr eder, faziletin ve güzel ahlâkın menbaı olurlar. Aklın murakebesinden kurtulup da serbest kaldıkları zaman ise; her fenalığın başı ve bütün çirkin işlerin kaynağı haline gelirler. Şunu hatırlatmış olalım ki; ahlâk-ı hamidenin aslı (esası) dörttür: 1) hikmet, 2) şecâat, 3) iffet ve: 4) adâlettir. «Akıl-da; irâde, hikmet olursa onun emriyle hareket eden, askerleri diyebileceğimiz gazab meleksinden «ŞECAAT», kuvve-i şeheviyyeden de «iffet» sudur eder ve bu üçünün (hikmet, şecâat ve iffetin) birleşmesinden «ADÂLET» sıfatı doğar. İşte bütün iyiliklerin aslını ve güzel ahlâkın esasını bu dört meleke (sıfat) teşkil eder. Buna mukabil «akıl» te'sirsiz kaldığı ve nüfûzunu kullanamadığı zaman ise; kuvve-i gazabiyye adeta bir yırtıcı canavar olur, kuvve-i şeheviyye de bir başıboş hayvan halini alır. Neticede; iffet, şecâat; insâf, merhamet, fazilet ve adâlet nâmına bir şey kalmaz da bunların yerini; şehvet, tehevvür, insafsızlık, ahlâksızlık, zulüm ve rezâlet alır.

Binaenaleyh müskirât; aklı izâle edip şuûrunu öldürdüğü ve nûrunu söndürdüğü için bağdan kurtu-

lan behimi şehvet galeyâna geliyor, sebui sıfat hareket geçiyor vee neticeede zulme zinâya, fuhş-u fuhşiyâta ve daha nice rezâletlere sürüklenmiş oluyor. Bunun içindir ki Peygamber (s.a.v.) Efendimiz:

الْخَمْرُ اُمُّ الْخَبَائِثِ

«Şarab (müskirât), **ümmü'l-habâistir: bütün habâsetin, pisliklerin fuhuş ve benzeri murdar şeylerin anasıdır.»** buyurmuştur. (96)

Sarhoş insanlık; onun reklamını yaparken, menfaatlarından bahsile tamim ve tervice çalışırken Allâh'ın Resûlü, onun **«semm-i kâtil: öldürücü zehir gibi»** zararlı olduğunu ve her nevi fenalığın menbaı bulunduğunu, binâenaleyh tamamen terk edilip sakınılmadıkça maddi ve manevi âfet, felâket ve musibetlerden halâs bulmanın mümkün olmıyacağını bütün beşeriyyete ve bilhassa aklı başında, şuûru yerinde olan insanlara i'lân ve tebliğ eylemiştir!.

b) Fukahâ-i Kirâm; **«Sarhoşun talâkı** (sarhoşluk halinde karısını boşaması) **muteberdir»** demişler ve şöyle izâh etmişlerdir:

Her ne kadar mubâh olan bir şeyi, meselâ; bal şerbeti veya ilaç içmekten sarhoş olan bir kimsenin talâkı muteber olmaz (sayılmaz)sa da, isti'mâli şer'an câiz olmayan ve dinen memnu' olan afyon, eroin, şarab gibi bir şeyi bile bile yemesinden veya içmesinden dolayı sarhoş olan kimsenin **talakı muteberdir.** Binaenaleyh böyle bir kimsenin **sarhoşken karısını** boşaması halinde zevcesinin boş olacağı **cumhûr ulemânın** kavlidir.

---

(96) **Sünen-i Nesâî: 8/315. Câmi-i Sağîr'de: «Elhamru ümmü'l fevâhış» lâfzı iledir.**

Sarhoş olması ve akli muhâkemesinin yerinde olmaması talâkın sahih olmasına mâni değildir. Çünkü böyle, bi'l-ihtiyâr sarhoşluk; dinen ve ahlâken bir haram, bir ma'siyettir. Sarhoşluk; ukubeti: cezâyı hafifletici değil, teşdid edici: ağırlaştırıcı bir sebeb sayılmalıdır. Sarhoşun talâkının sahih olup, sayılması ise hak ettiği cezânın bir nevi tecelli etmesidir. Böyle bir cezanın tatbiki, birçok kimseleri işretten men'edecek ve sarhoşluk sahasını hayli daraltıp kapılarını kapatacaktır. Neticede; nice içki mübtelâsının intibâha gelmesine ve tevbekâr olmasına vesiyle olacaktır...

Hal böyle olunca, sarhoşluk halinde ağızlarından sık sık talâk vâki olan ve karılarını defalarca boşamış olan kimselerde «NİKÂH» diye bir şey kalmaz. Zâten bir kimse de karısını en fazla üç kere boşamak hakkına sahibtir. Üç talâk vâki olduktan sonra devam edecek olan karı koca hayâtı —nikâhın kalmamış olması hasebiyle— bir zinâ, bir metres hayâtıdır, asla meşru değildir!.. (97)

Şu halde sarhoşluk, bu itibarla da zinâya sevk eden bir sebeb oluyor, fuhuşa kapı açmış bulunuyor. Artık akl-u iz'ân sahibi olanların bundan nefret etmesi ve vazgeçip tevbekâr olması gerekmez mi?.. Ne mutlu ömründe hiç içmemiş olanlara!..

Şimdi bu iddâlarımızı isbât eden iki hadisin mazmunu olan ibret-âmz iki hâdiseyi, burada kaydetmek isterim.

Birincisi; İmam Nesâi «Sünen»inde (cüz: 8 s: 315 de) tahriç etmiş, Osmân b. Affân (r.a.) şöyle demiştir:

«İçkiden kaçınınız, çünkü o, ümmü'l-habâistir (bütün habâsetin, zinâ gibi ayıp ve murdar şeylerin as-

---

(97) Daha fazla bilgi için, bkn. Hukuk-u İslâmiyye: 2/195-201.

lı, anasıdır). Şüphesiz sizden evvel gelip geçen ümmetlerde bir adam vardı, ibâdetle meşgul olur ve halkla ihtilât etmez (münzevi hayât geçirir)di. Derken bir fâhişe ona âşık olup gönül verdi ve ona câriyesini gönderdi ve ona: «Biz seni şâhidlik için çağırıyoruz» dedi, Bunun üzerine bu adam câriyesi ile birlikte (o kadının evine kadar) gitti. Adam, her bir kapıdan içeriye girdikçe câriye kapıyı üzerinden kilitliyordu. Nihâyet parlâk (câzibeli) bir kadının yanına erişti ki, yanında (belki de zinâdan doğma) bir oğlan çocuğu, bir de şarap fıçısı bulunuyordu. O halde kadın; «Ben, vallâhi seni şahidlik için çağırmadım. Fakat seni ancak şunun için da'vet ettim; ya benimle zinâ edeceksin, ya şu şaraptan bir kadeh içeceksin, yahud da şu çocuğu öldüreceksin (yoksa başına neler geleceğini sen bilirsin)» dedi. (Teklif edilen kötülüklerin en hafifi zannettiği için olmalı ki) O adam; «Bana şu içkiden bir kadeh içir» dedi, kadın hemen bir kadeh takdim etti. (Kafası tütsülendiği için) «Bana daha verin» demeğe başladı. (Tamamen sarhoş oldu) ve olduğu yerden ayrılmadı, nihayet kadının üzerine düştü (zinâyı işledi), o masûm cana kıydı, çocuğu da öldürdü. O halde içkiden içtinâb ediniz. Bu var ya? Vallâhi içki ile iman ebediyyen bir araya gelmez, mutlaka çok geçmeden ikisinden biri öbürünü kovar, çıkarır (ya iman, içkiden tevbe ettirip el çektirir veya içki imanın nurunu söndürür, belki de kalbi öldürüp küfre düşürür».

İkincisi; Abd İbn-i Humeyd, İmam Ali (k.v.) hazretlerinden tahriç etmiş, muşârun ileyh: mecûsilere, müşrik mi, yoksa ehl-i kitâb muâmelesi mi yapılacağı hususunda ihtilafa düşmeleri üzerine şöyle demiştir:

«Mecûsiler, ehl-i kitâb idi ve kitaplarına da sımsıkı bağlı idi. İçki onlara helâl kılınmıştı. Krallarından bir melik içki aldı ve içki aklına galebe edip sarhoş oldu. Bu halde iken hemşiresini veya kızını tutup onun üzerine düştü (cinsî mukarenette bulundu). Ayılıp da aklı başına gelince nâdim oldu ve ona; «Eyvâhlar olsun, nedir bu benim işlediğim şey ve ondan halâs çâresi ne?» diye sordu. (Cinayet ve fazâhatın âkıbeti işte böyle azîm bir şaşkınlıktır!.. Kardeşini öldüren Kabil, kargadan ilhâm almaya mecbur oldu, kız kardeşinin ırzına geçen kıral da, kadından akıl almaya ihtiyaç duydu!..) O (hemşiresi veya kızı) da; «Bundan kurtuluş çâresi; halka hitâb edip diyeceksin ki «Allâh Teâlâ, kızları veya kızkardeşleri nikâhlamayı (onlarla evlenmeyi) helâl kıldı» şeklinde bir yol gösterdi ve öyle yaptı. Fakat halkın hepsi de; «Buna iman etmek, bunu kabul ve ikrar eylemekten Allâh'a sığınırız. Bunu bir peygamber getirmiş midir veya üzerimize, bir kitabda böyle bir hüküm nâzil olmuş mudur?» dediler ve dini hükümlerde tahrîfat yapılmasını reddettiler.

Oradan dönüp hemşiresinin (veya kızının) yanına tekrar vardı ve «Eyvâhlar olsun! Nâs, bu teklifimi kabulden imtinâ etmiştir (şimdi ne yapmalıyız?» dedi. Kadın; «eğer kabulden kaçınıyorlarsa onları kırbaçtan geçir» dedi. Cümlesini kırbaçtan geçirdi ise de kabul ve ikrar etmediler. O halde «kılıcı sıyır» demesi üzerine, bir kısmını kılıçtan geçirdi, fakat yine kabul ettiremedi. Nihayet kadın; şöyle bir yol gösterdi:

«Artık onlar için büyük hendekler kazdır ve orada muazzam ateşler yaktır. Bundan sonra sana tâbi olanları serbest bırak.» Böylece (şuûrunu kaybetmiş olan ve bir kadının emriyle hareket edecek kadar şaşırmış bulunan bu sarhoş) kıral, onları yakmak için

hendekler kazdırdı ve orada cehennemi ateşler yaktırdı ve memleketinin halkına bunu arzeyledi. (Kız kardeşler veya kızlar ile evlenmenin helâl kılındığı yolundaki suç bastırıcı teklifini) kabulden kaçınanları o ateşe attırdı, kabul edenleri ise serbest bıraktı!..». (98)

İşte içkinin, sarhoşluğun neticesi, böylesine vahşet, cinayet ve çaresiz hasrettir.

Hey gidi serseri sarhoşluk! Senin yüzünden ne büyük vahşet, cinayetler işlenmektedir bu âlemde ve nice zavallılara işkence, zulüm yapılmakta ve nice masûmların hunharca canları yakılmaktadır. Nice hâin vicdansızlar, tarih boyunca kendi kusur ve kabahatlerini örtmek için, ilâhi kitabları tahrif etmiş ve dini hükümleri tağyire kalkışmıştır. Ve bu dinsiz, imansızlara karşı çıkan nice ehl-i iman, din ve mukaddesât uğrunda canını fedâ eylemiştir. Fe'yâ büşrâ ve tûbâ lehüm! Allâhümme'c'alnî minhüm. Âmin!..

İçkinin; müncer olduğu zinâdan başka, ne elim vahşetlere ve ne kadar menfur cinayetlere sebebiyet verdiği, her zaman ve her yerde basına intikal etmiş bulunduğundan, onlardan da misâller vererek bembeyaz kağıdın yüzünü karalamak istemedim, bunu insâf ve iz'ân ehlinin takdirlerine havale ettim. Nitekim bir hadiste, Peygamber (s.a.v.) Efendimizin şöyle buyurduğu rivayet edilir:

الْخَمْرُ أُمُّ الْفَوَاحِشِ وَأَكْبَرُ الْكَبَائِرِ وَمَنْ شَرِبَ الْخَمْرَ تَرَكَ الصَّلَاةَ وَوَقَعَ عَلَى أُمِّهِ وَعَمَّتِهِ وَخَالَتِهِ. رواه الطبراني عن عبدالله بن عمر وابن عباس رضي الله عنهم.

«**İçki, bütün fuhşiyâtın anası (aslı) ve kebâirin (büyük günâhların) da en büyüğüdür. Her kim içki**

(98) Âlûsi ve Râzi tefsirleri; El-Burûc sûresi...

içerse **namazı terkeder** (Şeytan, içkide ve kumarda... sizi Allâh'ı anmaktan ve namazı kılmaktan alıkoymak ister... Mâide : 91) **Sonra da** (şuûrunu kaybettiğinden) **annesi, halası ve teyzesi** (gibi mahremleri)**nin üzerine düşer** (mahremleri ile mucamaatta bulunur!..)».

Bu hadisi, Taberânî; Abdullah b. Amr ve İbn-i Abbâs (r. anhüm)den rivayet etmiştir. El-Câmiu's-Sağir.

Bu vesiyle ile burada —zinâ ile şiddetli alâkası bulunduğundan— içkinin zararı ve fecî âkıbetleri hakkında bir kaç hadis-i şerif kaydetmek isterim.

Tirmizi : 1862 rakamla Abdullâh İbn-i Ömer, Nesâi (8/317 de) ve İbn-i Mâce : 3377 numara ile Abdullâh İbn-i Amr (r. anhüm)den, Resûlullâh (s.a.v.)in şöyle buyurduğunu rivayet etmişlerdir:

«Her kim içki içerse Allâh Teâlâ onun kırk sabah (kırk gün) **namazını kabul etmez. Eğer tevbe ederse Allâh onun tevbesini kabul eder. Eğer döner** (tekrar içer)**se Allâh onun kırk sabah namazını kabul etmez. Eğer tevbe ederse Allâh onun tevbesini kabul eder. Eğer dönerse Allâh** (c.c.) **onun kırk sabah namazını kabul etmez. Eğer tevbe ederse Allâh Teâlâ da onun tevbesini kabul eyler. Ve eğer dördüncü defa döner** (tevbesini bozarak içki içer)**se Allâh onun kırk gün hiç bir namazını kabul buyurmaz ve tevbe etse de tevbesini kabul etmez.** (Yani; onu, bundan sonra tevbeye muvaffak kılmaz, çünkü mübtelâsı olduğundan tevbe etmeye imkânı kalmaz, tedâvi imkanı kalmamış hastalığa benzer) **ve ona; «Nehr-i habâl»** (habâl ırmağın)**dan içirir** (yani; onu cehenneme atar). Nesâi'nin **lâfzında**: «Eğer yine avdet ederse Kıyamet gününde ona, Tıynetü'l-Habâl'den içirmek Allâh'a bir hak olur. Râvi İbn-i Ömer'e; ey Ebû Abdurrahmân! 'Nehr-i Habâl' nedir? diye soruldu. 'Cehennem ehli-

nin vücutlarından akan irinlerden müteşekkil bir nehirdir', cevabını verdi"».

Buhârî'nin ve (4039 numara ile) Ebû Dâvud'un; Ebu Âmir —veya Ebu Mâlik— (r.a.)den rivâyet ettikleri hadiste Resûl-i Ekrem (s.a.v.) Efendimiz şöyle buyurmuşlardır :

«Ümmetimden, hiç şüphesiz bir takım kavimler olacak ki; bunlar; zinâyı, ipek giymeyi, şarap içmeyi, ve çalgılar, şarkılarla her türlü oyun ve eğlenceleri halâl sayacaklar. Bir takım kimseler, —neşelenmek için— **yüksek bir dağın yanıbaşına konacaklar. Çobanları, koyunları ile yanlarına akşam gelip sabah gidecek. Fakirin biri onlara bir hâcet için gelecek de ona; şimdi git de bize yarın dön gel diyecekler. Tam bu gafletin içindeyken Allâh onları gece vakti helâk edecek ve o** —sevdikleri— **dağı tepelerine yıkacak. Helâk edilmeyenleri ise Kıyâmet gününe kadar maymunlar ve hınzırlar kılığına çevirecek!».** (99)

Said İbn-i Mansur'un tahriç ettiği hadis de şu meâldedir :

«Âhir zamanda ümmetimden bir kavim, maymunlar ve hınzırlar sûretine tebdil edilecektir. Ashâb-ı Kirâm; Yâ Resûlallâh! Senin Allâh'ın Resûlü olduğuna ve Allah'tan başka ilah olmadığına şehadet edeiler mi? diye sordu. «Evet namaz da kılarlar, oruç da tutarlar, hacca dahi giderler» cevabını verdi. Sahâbe-i Kirâm; halleri (suçları) nedir de yâ Resûlallâh bu cezâya müstehak oldular? diye tekrar sorunca;

"Onlar, eğlence oyun yaparlar, çalgılar çalıp şarkılar söylerler. Kadınlar oynatırlar ve şu —zakkum— **içkileri içerler. Böylece eğlence ve içkiler başında ge-**

---

(99) el-Tâcü'l-Câmlu lil'usûl : 3/143, Mişkâtü'l-Mesâbîh : 5343 rakamlı hadîs.

ce âlemleri yaparken, bir de bakarsın maymunlar ve domuzlar olmuşlar!"». (100)

Evet içki öyle yalnız kalıvermez; şarkı, çalgı kadın kız oynatmalar, zinâ, zurna gibi bir çok mefsedetleri ve bir nice fuhşiyâtı da beraberinde getirir, neticede; elim cinayetlere müncer olduktan başka bir çok sarhoşları, insani haslet ve meziyetlerden de tecrid ederek maymun ve domuz gibi sefil mahluklar kılığına büründürür!..

Gerçekte insanla hayvan arasındaki fark, yalnızca bir kıl ve kuyruktan ibaret değildir. Hakiki fark; ilim, edeb ve ahlâk farkıdır. İnsanı, diğer mahluklardan ayıran hususlar ilm-u irfân, iffet ve ahlâki meziyet gibi hasletlerdir. Bugün âlemde öyleleri var ki; iffetsizlikte hınzırdan daha aşağı, taklidcilikte de maymundan daha ileridir. Her ne kadar sureta insan iseler de, gerçekte, siyretleri itibariyle hınzır ve maymundan başka bir şey değillerdir. Bunların siyretlerinde «Mesh» : kılık değişikliği vâki olmuştur. Muhim olan da, suretteki değişiklik değil, siyrette vâki olandır. Çünkü Allâh, kalıblara değil, kalblere ve vicdanlardaki niyyetlere bakar. Vicdanın durumu da bilâhara vücûda in'ikâs eder (yansıma yapar). Bir kabın içinde ne varsa dışına o sızar. Binaenaleyh bu çeşit kişilerin (bazılarının da olsa) ölümleri esnasında —Allâh saklasın— gayet korkunç ve son derece iğrenç bir manzara arz (!) ettikleri zaman zaman ve yer yer müşahede edilmektedir. İşte içki, böyle bir çok mefsedet ve musîbetleri tevlid ettiği, —maâzallâh— iman nurunu söndürecek ve kalbleri öldürecek kadar muzır ve meş'ûm olduğundan, Kütüb-ü Sitte'nin tahriç

---

(100) Umdetü'l-Kaarî : 10/94.

eylediği hadis-i şerifte Cenâb-ı Fahr-i Kâinât (s.a.v.) Efendimiz:

وَلَا يَشْرَبُ الْخَمْرَ حِينَ يَشْرَبُهَا وَهُوَ مُؤْمِنٌ

buyurmuşlardır.

«... **Ve içki içen** (bir mü'min) **de içki içtiği zamanda mü'min olarak içmez».**

Sarhoş beşeriyetin sağır kulakları, işbu ikazı acaba ne vakit duyacaktır?.

4 — Sinemalar:

Zinâya zemin hazırlıyan yerlerden biri de, hiç şüphesiz sinemalardır!..

Sinemalar; ilmi öğretim ve ahlaki eğitim gibi faydalı hizmetlerde de çalıştırılabilir. Bu mümkün iken ve hatta mevcud sinemaları bu yolda kullanmak memleket menfaatı açısından zaruri ihtiyaç haline gelmişken, maalesef hala kötüye kullanılmakta, akide ve ahlakımızı ifsad etmesine seyirci kalınmakta ve buraların islâhı için hiç bir tedbîr alınmamaktadır. İşbu atâlet ve ahlâksızlık yuvalarının da bu haliyle zinâya zemin hazırlayan ve menfur fi'lin reklamını yapan birer şer ve fesâd âleti olduklarını artık kimse inkâr edemez. Biz, bu fesad amilinin zararlarını şöylece hulâsa edebiliriz.

a) Herkesin de bildiği gibi, bu günkü sinemaların proğram ve perdeleri, umumiyetle iğrenç sahneler; şehveti tahrîk eden, kötü hisleri galeyâna getiren, bilhassa gençleri, iffet, fazilet, edeb ve hayâdan tecrid ederek sefil vaziyete düşüren ahlâk yıkıcı, namus duygusunu yok edici müstehcen filmlerden ibarettir. Durumu böyle olan yerlere giden yol, netice itibariyle fuhuşa götürür. Binaenaleyh hiç bir iffetli ve ga-

yûr: kıskanç insan, bu gibi mel'a'net ocaklarına karısını, kızını gönderemez!..

Fakih Ebu'l-Leys **«Bostânü'l-Ârifîn»** adlı kitabının 78. bâbında, Büyük Sahâbi Abdullâh İbn-i Mes'ûd (r.a.)ın şöyle dediğini kaydetmiştir:

«Erkişiye ait ayıpların en çirkini, "Gayûr" **olmaması** (karılarını, kızlarını yabancılardan kıskanmaz olması)**dır. Sizden biriniz;** **anasının, karısının** (ve kızlarının evinden) **çıkıp da, çarşıda ve mahfillerde halkla sıkışa sıkışa dolaşmasından utanmaz mı?».**

b) Aslında namuslu olan kadınları, taze ve temiz ruhlu kızları avlamak, yoldan çıkarmak için fırsat kollıyan ve tuzaklar kuran bir nice âdi, habîs ruhlu alçak insanlar vardır. İşte sinemalar ve karanlık havâlar bu hâin gürûh için hazır tuzaklar demektir. Bu mel'unlar, menfur emellerini bu gibi mahallerde çok iyi gerçekleştirirler. Onlar için sinemalar en müsâid yerlerdir. Ne işi vardır oralarda ahlâk ve iffet sahiblerinin? Ecdâdımızın: **«Tava yanına varma kara bulaşır»** sözünü iyi değerlendirmek lazımdır.

c) Sinemalarda, bizzarure erkek kadın ihtilâtı vardır. Giriş, çıkışta olsun, otururken olsun karışık ve sıkışık olmamak kabil değildir. Hem kadınlar açık saçık oldukları halde ve ilgi çekici câlib-i dikkat manzaraları ile!.. Halbuki Mübârek dinimiz İslâm; imanlı ve ehl-i namus olan kadınların bu vaziyette taşraya çıkıp istedikleri yerde serbest gezmelerine izin vermediği gibi, bu iki cinsin —savaş ve Ka'be'yi tavaf gibi meşru ma'zeretler hariç olmak üzere— ihtilâtına da müsâade etmemiştir. Böyle birbirine yabancı, iki cinsin, —, + (eksi ve artı) iki cismin ihtilât halinde olmaları, hele sinema gibi aydınlık (!) ve elektrikli bir yerde yanyana oturmaları behemehal fitne, fesada vesiyle olacaktır. Netice itibariyle bundan âlievi ahlâkî

ve içtimâî bir çok fenâlıklar meydana gelecektir. İblis; her hangi insanı yoldan çıkarmaktan ye'se düşerse, son çare olarak kadınlar vasıtası ile nüfûz ve hulûl etme yolunu seçer ve bu yolla ekseriya maksadına ulaşır. Devletler arası münasebetlerde, politikalarda bu cihetin tercih edildiği de bir vâkıadır. Zira para ve bilhassa karı karşısında sabr-u sebât edebilmek yüksek iradeye mütevakkıf olduktan başka, bir de Allâh'ın hıfz-u himâyesine muhtaçtır!..

İşte bunun için İslâm'da; bir erkeğin, mahremi olmayan bir kadına, bir kadının da yabancı bir erkeğe bakması bile haram kılınmış ve «göz, gönül câsûsudur», **«bakmak, zinânın postacısıdır»** denilmiştir. Her emri, insanların salâh ve seadetine matûf olan Kerim Rabbimiz; doğrudan Peygamber (s.a.v.)in zevcelerine ve dolayısiyle bilumûm ehl-i İslâm hatunlarına hitaben, **Ahzâb sûresinin 32. yetinde şöyle buyurmaktadır:**

«Ey Peygamber kadınları, siz diğer kadınlardan herhangi biri gibi değilsiniz. Eğer Allâh'tan korkuyorsanız size yabancı olan erkeklere yumuşak söylemeyin. Sonra kalbinde (nifâk fücûr gibi) **bir maraz bulunanlar tamaa düşerler. Maahâzâ sözü güzel ve ölçülü söyleyin».**

Görülüyor ki âyette, **«kalbinde maraz olan kimseleri...»** kadınların görünmesi, nâzik konuşması, kırılıp yılışması tamaa düşürebilir, bundan cesâret alarak serkeşlik, sarkıntılık yapabilirler, denilmek, istenmekte, buna imkan vermemek için, görünmemesi, yabancı erkeklerle konuşmaması, mecbur kaldığı takdirde de kısa, net ve heybetli konuşması ile o bozuk vicdanlıların ümitlerini kırması tavsiye edilmektedir. Bilemeyiz ki kimin kalbinde fısk-ı fücûr gibi hastalık var, kiminkinde yok, kimin vicdanı temiz kiminki de

gil. Binaenaleyh her ne kadar zahiri hale bakarak hareket etmek ve mü'min hakkında hüsn-ü zan beslemek icabederse de bu gibi hallerde, erkek kadın münasebetlerinde her halde ihtiyatlı bulunup kadının aralarına girmek, sohbetlerinde bulunmak, arzu ettiği kimselerin kalblerinde bir fena niyet ve fasid fikir bulunabileceğine ihtimâl vermek gerekmektedir. Yoksa, tertemiz bir kadın lekelenebilir, hakarete maruz kalabilir. Zaten batılı hak göstererek kadınların, dilediği yerde istediği gibi serbest dolaşabilmelerini ve istediği yerde arzuladığı erkekle buluşup konuşabilmelerini ilericilik sayan selîkası bozuk batı taklitçilerinin istediği de budur. Çünkü kadınları, genç kızları avlamanın, bundan başka yolu yoktur. Gayeleri kadın hak ve hürriyetlerine sahip çıkmak değil, onları önce tuzağa düşürmek sonra da ırzına geçmektir. Şimdiye kadar Allâh rızası için hangi fakir kadına hangi iyiliği yapmışlardır?.. O halde şerefli İslâm kadınları, iffet ve namus düşmanlarının şerrinden emin olabilmeleri için sokağa dökülmemeli, sinema ve benzeri yerlere gitmemeli, vakârla hanelerinde karar kılmalıdırlar. Allâh Celle Celâlühü; yine Peygamber kadınlarına hitâben (Ahzâb sûresinin 33. âyetinde meâlen) şöyle buyurur:

«**Vakâr ile evlerinizde oturun. Evvelki cahiliyyet devri kadınlarının açık seçik dolaştığı gibi, kırıla döküle, süsünüzü endâmınızı erkeklere göstere göstere dışarda yürümeyin. Namazı doğru dürüst kılın, zekâtı verin. Allâh'a ve Resûlüne itâat edin. Ey ehli beyt** (Peygamberin hâne halkı) **Allâh sizden ancak kiri** (günâhı) **gidermek ve sizi tertemiz yapmak ister**».

Malûm olduğu üzere bu âyetlerdeki hitâb ve tavsiyeler sırf Peygamber (s.a.v.)in kadınlarına has değildir. Ehli İslâm kadınlarına da şâmildir. Bu hük-

mün, Peygamber zevcelerine has olduğunu ilmi ve imanı olan kimse söyleyemez. Onlar, halkı, iffete ve mekârim-i ahlâka dâvet için gönderilen Resûlün zevceleri olmak hasebiyle, örnek mevki'de bulundukları için bu hitâp önce kendilerine tevcih edilmiştir. Ehli Beyt'in örnek hayatı Sahâbe-i Kirâm kadınları üzerinde son derece ve sür'atlice müessir olmuştur. Tabii hayâ ve ahlâktan yoksun cahiliyyet kadınlarından ilhâm alacak değillerdi, elbette ilhâmlarını Peygamber'in kadınlarından alacaklar ve her hususta kendilerine onları örnek kabul edeceklerdi. Ve nitekim böyle yaptılar, bu şekilde yaşadılar... Müslüman kadınlarının da böyle yapması, Hadîce, Âişe, Fâtıma... anneleri gibi yaşaması icab eder, eğer Allâh'ı, Resûlünü seviyor ve âhiret hayatını umuyorlarsa!.. Hayâda, iffette ve bilcümle güzel ahlâkta Resûlüllâh'a uymaktan imtinâ eden kimse ben mü'minim diyebilir mi? Resûl-i Zişân'ın zevcelerini nümûne-i imtisâl kabul etmekten kaçınan ve kendilerini küffâr kadınlarına benzetmeye özenenler, İslâm kadını olduklarını söyleyebilir mi? İmanı olan bir kimse bunu hiç yapar mı? Şunu kat'i bilmeliyiz ki, bu ve benzeri âyetlerdeki kadınlarla ilgili hükümler, onların hak ve hürriyetlerini kısıtlayıcı mahiyette değildir, bilakis; kadın hak ve hürriyetlerini korumak, namus ve haysiyetlerini muhafaza ederek hakârete maruz kalmalarına meydan vermemek içindir. Nitekim yine Ahzâb sûresinin 59. âyetinde şöyle buyuruluyor:

«Ey Peygamber! Zevcelerine, kızlarına ve mü'minlerin kadınlarına söyle ki; (hâcetleri için dışarı çıkacakları zaman) dış elbiseleriyle üzerlerini tamamen örtsünler. Bu, onların tanınıp ezâ (ve hakâret) **olunmamaları için daha uygundur...»** Şu halde:

Kadınlar hakkında örtü, elbise hürriyet, iffet ifadesi oluyor. Onlara ihtişam, heybet bahşediyor da bu sayede cariyelerden seçilmiş oluyorlar ve sefih fâsıkların sözle sarkıntılığına veya fi'len ezâlarına marûz kalmaktan emin oluyorlar. Şayet cariyeler gibi, başını, gerdanını, kolunu bacağını açarak, ziynetlerini teşhir ederek dışarı çıkacak olurlarsa, bu halleri, câzib manzaraları, ehli fiska cür-et vermiş olacağından ezâ ve hakâretten kolay kolay kurtulamazlar. Binaenaleyh bu hükümler, kadınların şanını yüceltmek, kiri kötülüğü gidermek ve onları tertemiz hale getirmek gibi ulvi gayelere matuftur. Yoksa kadınları sokağa dökmekle, sahibsiz... gibi başıboş bırakmakla ve onları erkekler gibi ağır işlerde çalıştırmakla onlara gerçekten hürriyet, hak kazandırılmış olmaz. Kadının vazifesi, aile yuvasını kurmak ve korumak, ev işlerini idare ve tanzim etmektir. Şunu da ilave edelim ki, bir kadın ne kadar iradeli ve ne derece temiz vicdanlı olursa olsun, hiçbir zaman Peygamberin zevcelerinin seviyesine yükselemez. Hal böyleyken, Cenab-ı Hak (c.c.) Sahâbe-i Kirâma hitâben şöyle buyurdu :

وَاِذَا سَاَلْتُمُوهُنَّ مَتَاعًا فَسْـَٔلُوهُنَّ مِنْ وَرَاءِ حِجَابٍ ...

«..**Bir de onun** (Peygamberin) **zevcelerinden lüzûmlu bir şey istediğiniz vakit perde arkasından isteyin. Bu, hem sizin kalbleriniz, hem onların kalbleri için daha temizdir»**. (Ahzâb : 53)

Halbuki Peygamber kadınları mü'minlerin anneleridir, nikâhları haramdır. Onlar hakkında ilâhi talim ve tavsiye bu olunca, diğer kadınlara karşı nasıl bir yol takib etmeliyiz?..

Hulâsa; bugünkü haliyle sinemalar, buraya kadar izahına çalıştığımız İslâm âdâbına, dini prensiblere her bakımdan tamamen zıd ve muhaliftir. Bina-

enaleyh bu şartlar dahilinde iman ve iffet sahibi erkek ve kadınların sinemaya gitmeleri haramdır, caiz değildir. **Üzülerek kaydetmek isterim ki, televizyon vasıtasıyle** bugün sinemalar müslümanların evlerine kadar girmiş bulunmaktadır. Eğer islâh edilmez ve faydalı hale getirilemezse, bilhassa gençlerimize manevi bakımdan pek büyük zarar verecek, memleket evladını ilim irfandan mahrum ederek, cahil bırakacaktır. Dinimize, ahlakımıza arız olan bu dert ve belalardan ancak Allah Tealâ'ya şekvâcıyız!...

Ehemmiyetine binaen bu kısmı hayli uzattım, muhterem okuyucularımın mazûr göreceklerini umarım.

5—Fakr-u Zaruret:

Zinâya sürükleyen sebeblerden biri de muhakkak ki fakr-u zarurettir.

Maişet derdi ve geçim sıkıntısı yüzünden nice namuslu kadınlar yoldan çıkarılmıştır. Çünkü açlık, ihtiyaç onu hâin fırsatçıların eline düşürmüştür. Bugün pek çok kadınların ve kızların, gayri meşru vaziyette uğursuz ve uygunsuz yerlerde (ve meselâ yabancı devletlerde, kâfirlerle ihtilât halinde ve kafirin işinde) çalışmalarının bir sebebi de ihtiyaç ve yoksulluk değil midir? Hiç şüphesiz bu babda israfın ve lükse düşgünlükten doğan aşırı harcamaların da büyük te'siri (etkisi) vardır. Halbuki kanaat, tükenmez bir hazinedir. Binaenaleyh imanlı ve iffetli kadınların; sabırlı, yüksek irâdeli, vakur ve kanaatkâr olmaları şarttır, bilhassa bu zamanda!.. Zira iktisâdlı olan ve itidal üzere hareket edip israftan kaçanlar pek darlık çekmezler. Peygamber (s.a.v.)in ve aile efrâdının arpa ekmeğinden peş peşe üç gün karınlarının doymadığını, hatta zaman zaman açlığı kırmak için ka-

rınlarına taş bağladıklarını da unutmamak lazımdır. Çünkü dünya, cennet değildir, bir ibtilâ mahalli ve cennet hayâtını kazanmak için bir hazırlık yeridir. Allâh Tealâ;

وَلَنَبْلُوَنَّكُمْ بِشَيْءٍ مِنَ الْخَوْفِ وَالْجُوعِ وَنَقْصٍ مِنَ الْأَمْوَالِ
وَالْأَنْفُسِ وَالثَّمَرَاتِ وَبَشِّرِ الصَّابِرِينَ.

Buyuruyor.

«And olsun, sizi biraz korku, biraz açlık, biraz da mal, can ve mahsullerden yana eksiltme ile imtihan edeceğiz. Sabredenlere lûtf-ü keremimi müjdele!». (101)

Daha evvel işaret ettiğimiz gibi, Hakk Tealâ Hazretleri; açlık, kıtlıkla günahkâr, nankör, âsi beşeriyete bir ceza vermiş ve onları bu yolla terbiye etmiş de olabilir. Her ne hal olursa olsun imanlı bir erkek veya kadın açlıktan ölse de ırz ve namusunu fedâ etmemeli, iffet-ü şerefiyle yaşamak için Allâh'a iltica etmeli ve O'ndan tevfikını dilemelidir. Müslümanlar da böyle nâçâr kalan ve iş için, ekmek için hain, fırsatçı ellere düşme tehlikesi ile karşı karşıya kalan, yoldan çıkarılmalarından korkulan zavallı kadınlara, —Allâh rızâsı için, kendi başının, bu kabil belâlardan halâs olmasıiçin— maddeten ve ma'nen yardımda bulunmalı ve muzâhir olmalıdırlar. Aksi halde ise; dini ve içtimai vazifelerini ihmal ettikleri için mes'ûl olacaklardır.

Son derece ibretli bir hâdiseyi dile getiren ve (fakr-u ihtiyaç, —hırsızlığa sevk eder— zinâya sürükler) yolundaki da'vâmızı isbât eyleyen —Tirmizi'nin Sünen'inde 2496 numara ile tahriç eylediği— bir hadisi mealen kaydediyoruz.

(101) Bakara sûresi âyet: 155.

«Abdullâh İbn-i Ömer (r.a.) demiştir ki; Nebî Muhterem (s.a.v.)i; bir hadisi söylerken işittim. Ben onu, ancak bir kere, iki kere —hatta saydı— 'yedi kere işitmiş olaydım... Fakat ben onu bundan daha çok işittim. Resûlullâh'ı (s.a.v.) şöyle derken duydum:

"İsrâil oğullarından olan Kifl; karşılaştığı hiç bir günahtan sakınmazdı, onu işlerdi. Bir gün ona (ihtiyaç ve açlıktan kıvranan) bir kadın geldi, kendisiyle cinsî mukarenette bulunup (zinâ yapmak) üzere ona altmış dînâr verdi. Bir erkeğin karısına yaptığı gibi onunla cinsî münâsebete hazırlanınca kadını bir titreme aldı ve korkusundan ağladı. Bunun üzerine Kifl; Seni ağlatan sebeb nedir, seni zorladım mı (kendi rızân ile teslim olmadın mı?) dedi. Kadın buna; «Hayır, ancak bu (zinâ), ömrümde hiç yapmadığım bir iştir, beni buna zorlayan sebeb de ihtiyaç ve yoksulluktan başkası değildir» cevabını göz yaşları ile verdi. Kadının bu cevabını dinleyen Kifl o vakit:

Sen bunu (böyle şiddet, darlık içindeyken) yapıyorsun (Allâh'tan korkuyorsun) da, ben bunu (bolluk içinde) yapmadım (asıl Allâh'tan ben korkmalı, O'nun rızâsı için sana yardım etmeli ve bunalmanı fırsat bilmemeliydim), haydi git; serbestsin ve o altmış dînâr da senin olsun, dedi ve devam etti:

"Hayır! Vallâhı bundan sonra ebediyyen Allâh'a ısyân etmiyeceğim" deyip (tevbe ve nedâmet eyledi) ve —ne garib bir tecelli ki— o gece vefat etti. Sabah olunca kapışının üzerinde şöyle bir ibare yazılı idi:

Şüphesiz Allâh Teâlâ Kifl'i mağfiret etmiştir!.." (102)

---

(102) el-Tâc: 5/155.

6 — Resmen genel evleri açılmış olması ve kanun nazarında, resmen evli olmayanlarca irtikâb edilen zinânın, cezayı müstelzim suç sayılmaması..

Daha öncede işaret ettiğimiz gibi milletler, ahlâkın tefessüh etmesi neticesi zinâya sürüklendikleri nisbette cezasını hafifletip **«sırf zinâ, kocalı kadınla zinâ»** ve **«cezayı gerektiren zinâ, cezayı gerektirmeyen zinâ»** gibi ayrımlar yapmışlardır. Maalesef bugün memleketimizin durumu da böyledir. Fakat bunun, yani, bir yandan genel evleri açılmasının, öbür yandan bir kısım zinâların kanun nazarında suç sayılmamasının, milletimize ve memleketimize pek büyük zararları olmuştur. Biz, zinânın zararlarından büyük bir kısmını yukarıda zikretmiştik. Burada şu kadarını söyliyelimki, zinâyı resmî müessese haline getiren, genel evleri açarak zinâcılara imkanlar hazırlayan ve bu haliyle bir nevi zinânın teşvikçisi durumunda olan bir memlekette ahlâk, fazilet olmaz, o cemiyetin itibârı kalmaz. Zira devlet babanın vazifesi, bekârların şehvetlerini kaza etmesi için kârhâneler çalıştırmak, böylece zinâ etmelerine izin vermek değil, bilâkis resmî, gayri resmî kârhâneleri kapatmak, dul ve bekârların, —şehvetlerini meşru yoldan kaza etmeleri ve aile yuvası kurarak evlad muradı görmeleri için— evlenmelerine yardımcı olmak, çareler bulmaktır. Ahlâk ve fazilet bunu gerektirir. Nûr sûresinin 32. âyetinde bu hususta şöyle buyurulmaktadır:

وَاَنْكِحُوا الْاَيَامٰى مِنْكُمْ وَالصَّالِحٖينَ مِنْ عِبَادِكُمْ وَاِمَائِكُمْ اِنْ يَكُونُوا فُقَرَاءَ يُغْنِهِمُ اللّٰهُ مِنْ فَضْلِهٖ ...

«Siz mü'minlerden kadın erkek hür bekârları ve kölelerinizden, halayıklarınızdan sâlih (ve nikâhın hukukunu ifaya kabiliyetli) **olanları evlendiriniz. Eğer**

fukarâ iseler, **Allâh onları** (evlenmeleri sâyesinde) **fazl-u keremiyle zengin yapar...»**

Görülüyor ki bu âyet-i celilede Hz. Allâh (c.c.); bütün müslümanlara, nikâha son derece ehemmiyet vermelerini, cemiyetlerinde ne bir erkek, ne de bir kadının, nikâhsız kalmaması için evlenenlere yardımcı olmalarını, nikâhın yollarını kolaylaştırmalarını emretmektedir. Tâ ki bekârlar ihmal yüzünden fenalığa düşmüş olmasınlar. Zira nikâh, cemiyeti ifsat ve nesli imha eden zinâdan zecredici bir hayır, koruyucu bir vâsıtadır. Binaenaleyh bekar olan erkek veya kadının, ailesinin, komşularının, dost ve akrabalarının, onun evlenmesine bihakkın ihtimâm göstermeleri, yardımda bulunmaları mühim bir hayır olduğu gibi aynı zamanda bir vazifedir. Eğer evlenecek kimseye, yardım edecek bir dostu ve yakini bulunmazsa, o zaman bu vazife devlete terettüb eder... İşte budur bu hususta devletin ve milletin vazifesi...

Şunu da ilâve edelim ki, zinânın yaygın ve serbest olduğu bir ülkede, tek bir fâhişe, çok sayıda erkeğe karılık yapmış olacağından, binlerce kadın kocasız, himâyesiz kalacak, çaresizliğe, sefalete terkedilmiş olacaktır. Bu mudur eşitlik, adalet? Böyle mi korunur kadınların hak ve hürriyetleri?. Hayır, bu, kadınlık camiasına bir ihanettir. Kadınlar bu sefalet ve perişanlıktan mutlaka kurtarılmalıdır. Bunun için de, zinâ hususunda müessir tedbirler alınarak erkek kadın, dul ve bekarların evlenmelerine, nikâh nimetinden istifade ederek evlad muradı görmelerine ve seadete ermelerine imkanlar hazırlanmalıdır!..

Zinâya sevk eden âmilleri ve müncer olan sebebleri de böylece hulâsa ettikten sonra, gelelim zinâyı önlemek için İslâm'ın vaz'etmiş olduğu prensib ve tedbirlerin açıklanmasına.

IV. BÖLÜM

ZİNÂYI ÖNLEYİCİ TEDBİRLER VE KORUYUCU PRENSİPLER

Yüce dinimiz İslâm; zinâyı önlemek, cemiyeti, zinâ tehlikesinden, tevlîd edeceği zararlardan kurtarmak için, en müessir koruyucu tedbirler almış, gayet isabetli ve hikmetli hükümler vaz'eylemiştir. Şunu hemen ifade edelim ki, bu mevzuda İslâm'ın koyduğu prensipler, sadece cezai müeyyidelerden ibaret zecri tedbirler cümlesinden değildir. İslâm; zinâya imkanlar hazırlayan, suç işlemeğe alenen veya zımnen teşvik eden, sonra da suçluyu yakalayıp teczie eden nizâmlar cinsinden de değildir. Çünkü İslâm, âciz beşerin kurduğu bir düzen değil, Alîm, Hakîm Allâhın koyduğu bir nizamdır. Binaenaleyh İslâm, şiddet dini değil, semâhat dinidir. Bütün hükümleri beşer fıtratına uygun olarak konulmuş ve daima «KOLAYLIK» ciheti takib olunmuştur. Binaenaleyh İslâm'ın gayesi ceza vermek değil, cezayı müstelzim suçun işlenmesine fırsat vermemek, imkan bırakmamak, kanun ve nizâmlara saygılı, mes'ûliyet hissine sahib nezih bir cemiyet vücûde getirmektir. İslâm, ancak son çare olarak kanunî cezayı tatbik eder ve verdiği cezayı da en âdilâne bir şekilde icrâ ve infâz eyler. İslâm'ın, muhitini zinâ pisliğinden temizlemek ve mensûblarını zinâ şâibesinden korumak için koyduğu, ıslâhcı,

önleyici prensibler ve tatbikini gerekli gördüğü zecri müeyyideler işte şunlardır:

1 — İ m a n başta gelir!..

Bundan önceki bölümde işaret ettiğimiz veçhile her kötülüğün menbaı imansızlık olduğu gibi her kemâlin ve faziletin başı da İ M A N dır. Çünkü, İman, insana daima şer ve kötülükleri emreden «Nefs-i Emmâre»yi islâh ve terbiye eder, ahlâkını tehzib ve tasfiye eyler. Mü'minin vicdanını, gayb-ü şehâdeti (gizli açık her şeyi) bilen Allâh korkusu ve Allâh sevgisi ile mamûr hale getirir. İmânın semeresi olan bu iki hâlet-i rûhiyye (korku, sevgi) ise, Hak Tealâ tarafından gelen emir ve nehîleri aynen kabul ve tatbika sevkeder. Allâh'a ibadet ve itâate karşı mü'minin kalbinde büyük bir meyl ve şevk husûle getirirken, Allah'a isyâna, bilumum fenalıklara karşı da azîm bir nefret hissi uyandırır. Hâsılı, bütün fazîletler, her türlü faydalı faaliyetler, hakiki imanın ve hiss-i takvânın eseridir. Eğer âlemde bu olmasa, bu şuûrun sahibleri olmasa, zaten fazilet nâmına bir şey olmaz. Zira kanunların zecrî hükümleri —ne derece ağır olursa olsun— Allâh aşkından, hayâ ve takvâ hissinden mahrum olan vicdanlara müessir olamıyacak ve binaenaleyh irtikab edilen cünha ve cinayetlerin önünü alamıyacaktır, alamamaktadır. Çünkü bu hükümlerin şiddeti kanun mecmualarının sahife ve satırlarında kalmaktadır. Halbuki sinelere sinen Allâh korkusu ve vicdanlara hâkim olan takvâ hissi ise, daima insanı murâkabe etmekte, bir günah işleyeceği zaman ona:

«Eğer sen Allâh'ı göremiyorsan O, seni görüyor o halde dikkatli ol...» ihtârını vererek ma'siyetten el çektirmektedir. Büyüklerin gözü önünde bir günah

işlemekten sıkılan bir mü'min, nasıl olur da Kahhâr, Cebbâr olan Allâh'ı göre göre zinâ ve benzeri bir fazihavi irtikâb edebilir? Nitekim Hz. Yûsuf Aleyhisselâm da bu iman, bu şuûr sâyesinde; —devâinin (zinâya çağıran sebeblerin) çok, mâninin yok olmasına rağmen— Aziz'in karısının; kapıları üzerinden kapatarak **«Haydi sana söylüyorum beri gel»** tarzındaki zinâ çağrısını, «Allâh'a sığınırım» cevabıyle reddetmiş ve bu sebeble ZİNDANI ZİNAYA tercih etmişti!

İman; değil zinâ gibi basit ve behîmî bir zevki, tüm dünyayı dahi mü'minin gözüne hakîr gösterir. Mü'min, dünyaya; tabîri sonradan anlaşılacak bir rü'ya nazarıyla bakar. Gönlü Allâh aşkıyle yanan, gayesi ebedî hayat olan bir kimse, dünyanın hayali lezzetlerini ve elemle karışık nimetlerini ebedî cennet ve sermedi seadet için, ayrıca cehennem azabından kurtulmak için neden terketmesin? Elbette terkeder. Gerekirse bu uğurda canını bile fedâ eyler. Kaldı ki maddî manevî bunca zararı olan, insanı ulvî faziletlerden ve beşerin uzun tarihi boyunca kazanılmış edeblerden soyarak onu, haşin, kaba, vahşî bir mahlûk derekesine düşürecek olan FUHŞU terketmiyecek, mutlaka eder de şehvet gibi tabii ihtiyaçlarını da NİKÂH gibi meşru yoldan kaza eyler. Bu iddiamızın kat'i delilleri, hakiki müslümanların örnek hayatlarıdır!.. Çünkü din-i İslâm bir terbiye kanunudur. Gerçek fazilet sahibleri ancak o müessesede yetiştirilir. Yûnus Emre'lere de:

«Cennet cennet dedikleri bir köşk ile bir kaç hûri
İsteyenlere ver onları, bana seni gerek seni.»

dedirten âmil de bu imandan başka bir şey değildir. Zira:

Ota, atlar sarkar; ete, itler tenezzül eder. Kâmil insanlar ise, cemâl-i ilâhî hayranıdırlar ki, onların ız-

dırabı Allâh'ı anmakla sükûn bulur, kalbleri ibâdet ve taatle halecândan kurtularak itmi'nâne kavuşur... Burada bir kaç âyet-i kerime ve hadis-i şerif zikredelim:

وَلِمَنْ خَافَ مَقَامَ رَبِّهِ جَنَّتَانِ

«**Rabbinin makamından korkan** (insanlar üzerinde kâim, hakim olmasından bütün hal ve hareketlerine gözcü ve muhafız bulunmasından, yahud insanların kıyâmet gününde hesab için Hak Tealâ'nın huzurundaki duruşlarından korkan ve bu sebeble karşılaştığı günahı terkeden) **kimse için** (biri Allâh'tan korkmasının, biri de günahı terketmesinin karşılığı) **iki cennet vardır** (ki biri cismânî cennet, biri ruhânî cennet, yahud biri Adn cenneti, biri de Naîm cenneti)». (103)

فَأَمَّا مَنْ طَغَى وَآثَرَ الْحَيٰوةَ الدُّنْيَا فَإِنَّ الْجَحِيمَ هِيَ الْمَأْوٰى ● وَأَمَّا مَنْ خَافَ مَقَامَ رَبِّهِ وَنَهَى النَّفْسَ عَنِ الْهَوٰى فَإِنَّ الْجَنَّةَ هِيَ الْمَأْوٰى.

«**Artık kim tuğyân eder** (tâatten yüz çevirip isyanda aşırı gider) **ve fânî dünya hayatını** (bâki ve ebedî olan ahiret hayatına) **tercih eder** (sırf dünya zevkine dalıp iman ve amel-i sâlihle ahireti için hazırlanmaz)**sa muhakkak cehennemdir ancak onun varacağı yer!**

İmdi kim de Rabbinin makamından korkdu, nefsini islâh ve terbiye ederek hevâ, hevesâtından alıkoydu (ve sonunun vahim olacağını bildiği için dünyanın yaldızları, aldatıcı metâı ile mağrur olmadı) **ise, şüphesiz cennettir ancak onun me'vâsı ve makâmı**». (104)

... وَرَجُلٌ دَعَتْهُ امْرَأَةٌ ذَاتُ مَنْصِبٍ وَجَمَالٍ فَقَالَ إِنِّى أَخَافُ اللّٰهَ

---

(103) Rahmân sûresi, âyet: 46.
(104) Nâziât sûresi, âyet: 37-41.

Kıyâmette, güneşin herkesin tepesinde kavnadığı, cehennem azabı korkusundan herkesin ecel terinden beter ter döktüğü demde, Allâh Tealâ yedi sınıf kimseyi himâye-i rahmetine alarak gölgesinde barındıracak ve o gün, Arş-ı Rahmân'ın gölgesinden başka da gölge olmıyacaktır. Bunlardan birisi de : «**Kendisini, mansıb ve cemâl sahibi bir kadın zinâya çağırmış, da ben Allâh'dan korkarım diyen, icâbet etmeyen kimsedir**». (105)

Haseb ve neseb sahibi, zengin ve güzel bir kadın kendisini arzu ettiği, hiç bir maniin de bulunmadığı halde, o kimsenin sırf Allâh korkusu ile sarf-ı nazar kılması, şüphesiz takva mertebelerinin en yükseği ve tâat nevilerinin de en büyüğüdür!..

Sahih Müslim'den (1696 rakamlı hadis) İmrân İbni Husayn (r.a.)den tahriç edilmiş, müşârun ileyh şöyle demiştir :

«**Cüheyne Kabilesi'nden bir kadın, zinâdan hâmile olduğu halde Nebî Muhterem** (s.a.v.) **Hazretlerine** geldi de **dedi ki : Ey Allah'ın Peygamberi, ukubeti gerektiren suç işledim** (zinâ ettim) **binaenaleyh benim cezamı ver. Bunun üzerine Allâh'ın Resûlü, kadının** velisini **istedi ve buna iyi muâmele yap, çocuğunu doğurduğu zaman da bunu bana getir buyurdu. O da bunu** yaptı (çocuğunu doğurduktan sonra getirdi) **Bunun** üzerine **Resûlullâh** (s.a.v.) **emretti, derhal elbiseleri kadının üzerine** (gövdesi açılmaması için) **sıkıca sarıldı. Bundan sonra da zâniyenin recmolunmasını emir buyurdu ve kadın taşlanarak öldürüldü. Daha sonra da Resûl-i Ekrem o kadının cenaze namazını kıldırdı. O vakit Ömer** (r.a.) **kendilerine; onun namazını kıldınız, halbuki zinâ etmiş** (ve zinâ cezası tatbik edil-

---

(105) Kütüb-i Sitte.

miş)tir, dedi (böyle bir kimsenin namazı kılınır mı demek istedi). Buna şefkatmeâb Resûl'ün verdiği cevab şu oldu:

«Ne diyorsun ey Ömer! Vallâhi öyle samimi bir tevbe etti ki, Medine ahâlisinden yetmiş (günahkâr) arasında paylaştırılsa, elbette cümlesine kâfi gelir. Sen, canını Allâh için fedâ etmesinden daha hayırlı bir tevbe bulabilir misin?!»

2 — Nikâh (evlenmek)de zinâyı önler

Nikâh; Hakkın büyük bir nimetidir, Peygamber (s.a.v.) Efendimizin pek mübârek, pek feyizli bir sünnetidir. Zinâdan korunmak için en sağlam kalkan, iffet ve namusu saklamak için de en muhkem kaledir. İnsanla hayvan arasındaki fark, nikâhla tebârüz eder. Bunun içindir ki İslâm, meşru bir mâzereti olmadığı halde evlenmeyenleri erkekten; tertemiz zevcelerini evde gam keder içinde bırakıp fâhişeler yanında geceleyenleri adamdan bile saymamaktadır. Hz. Ömer (r.a.):

«Nikâhsız rızık arayan kimseye şaşarım» demiş ve Nûr sûresinin, **«Eğer —evlenenler— fakir olursa, Allâh onları fazl-u keremiyle zengin yapar»** meâlindeki 32 ci âyetini okumuştur. (Hâzin) Yine Ömer Fârûk (r.a.): **«Zenginliği, nikâhda arayın»** demiştir. Peygamber (s.a.v.) Efendimiz:

Rızkı, nikâhla, evlenmekle taleb edin» buyurmuştur (106) Bu hikmete binâendir ki, Resûl-i Zişân (s.a.v.): Bir günlük nafakası olmayan ve karısının parmağına mehir olarak takacak bir demir halka dahi bulamayan bir fakirin evlenmesine izin vermiştir (107)

---

(106) Alûsî Tefsîri, mezkûr âyetin tefsîri.
(107) Kütüb-i Sitte Tâc: 2/298.

Buhârî ve Müslim'in rivâyet ettikleri bir hadiste, Fahr-i kâinât Efendimiz şöyle buyurmuştur:

يَا مَعْشَرَ الشَّبَابِ! مَنِ اسْتَطَاعَ مِنْكُمُ الْبَاءَةَ فَلْيَتَزَوَّجْ فَإِنَّهُ أَغَضُّ لِلْبَصَرِ
وَأَحْصَنُ لِلْفَرْجِ. وَمَنْ لَمْ يَسْتَطِعْ فَعَلَيْهِ بِالصَّوْمِ فَإِنَّهُ لَهُ وِجَاءٌ.

«Ey gençler cemâati, içinizden kim evlenmek külfetine muktedir ise, evlensin. Çünkü evlenmek, gözü haramdan son derece saklar ve ırzı en sağlam şekilde hıfzeder. Nikâha gücü yetmeyen kimse de oruç tutsun. Zira oruç, onun şehvetini tamâmen teskin eyler». (108) Şu âna kadar her vesile ile nikahın hikmet ve faydasından hayli bahsetmiş olduk. Bir hususu da açıklayarak bu kısma son verelim. Fukahâ-i Kirâm, nikahın (evlenmenin) hükmüne dair şu ayrıntılı bilgiyi vermişlerdir:

A — TEVEKAN halinde, yani, zinâya düşeceğinden korkulacak derecede şehvette galeyan ve nefiste şiddetli iştiyâk, arzu bulunduğu zaman evlenmek vâcibtir. Keza evlenmediği takdirde nâ-mahremlere bakmak gibi günahlardan nefsini men'edemiyecekse —zinâ tehlikesi olmasa bile— evlenmek yine vâcibtir.

B — Evlenmediği zaman zinâya gideceği muhakkaksa, zinâdan kendini alamıyacağı kat'iyetle belli ise, o zaman, nikâhdan başka yolu olmadığı için evlenmek farz-ı ayn olur. Binâenaleyh bu durumdaki bir kimsenin nikâhı terketmesi haramdır, büyük günahtır. Şu kadar ki, zevcesinin mehrini, nafakasını teminine muktedir olması şarttır. Aksi halde nikah, farz, vâcib olmaz. Ancak borç yapmak suretiyle dahi evlenmesi tavsiye edilmiştir. Zira evlenenlerin Allah yardımcısıdır.

(108) Buharî: 904 - Müslim: 1400.

C — Umumi surette, itidâl halinde, yani, her bakımdan kocalık vazifesini yerine getirmeğe kadir olmakla beraber, **kendini zinâya sürükleyecek** derecede nefsinde bir meyl, aşırı bir arzu hissetmediği zaman nikâh sünnet-i müekkededir ki, terketmekle —farz, vâcibi terk etmeninki kadar olmasa bile— günahkâr olur. Ve bu mü'min evlenmekle iffet ve namusunu korumaya ve hayırlı... evlâd yetiştirmeye niyet ederse sevâba nâil olur. İslâm dini, böyle bir kimsenin aile yuvası kurmasını, bu kurumun devam ve seâdetine hizmet etmesini, bütün hayatını ibâdete vermesinden efdal ve çok hayırlı olarak kabul eder. Zira İslâm, çocuk terbiyesini ve aileye infâkı da yüksek ibâdetler ve dini vazifeler cümlesinden sayar.

D — Eşine zulüm ve eziyet yapacağından korkulan kimseler hakkında evlenmek tahrîmen mekruhtur.

E— Zevcesine ezâ ve cefâ yapacağı kesinlikle belli ise, o zaman evlenmek haramdır.. (109)

3 — **Taaddüd-i zevcât** (birden fazla —iki, üç veya dört— kadınla evlenmek)

Taaddüd-i zevcât, Kitâb, Sünnet ve İcmâ-ı Ümmetle sabit ve meşrudur. Ancak bu meşruluk dörde kadar olmakla kayıtlı ve zevceler arasında adalet ve müsâvâta riâyet etmekle şartlıdır. Taaddüd-i zevcât müsaadesinin, zinâdan korunma mevzuunda mühim bir esas teşkil ettiği muhakkaktır ve bunda,/ zinânın doğuracağı sefaletlere karşı köklü bir mücadele vardır. Bu sayede zinâdan kurtulacak olanlar, ne sadece erkekler, ne yanlızca kadınlardır. Her iki sınıf birden faydalanacaktır. Gerçi en hayırlısı zevcenin bir tane

(109) İbn-i Âbidin, C. 2, S. 358.

olmasıdır. Bununla beraber ferdi, içtimai ve ahlakî bir takım ihtiyaçlar hasıl olduğu, birden fazla kadınla evlenmek zaruri hale geldiği zaman, ihtiyacın iktizâsına göre, Nisâ sûresinin 3 cü âyetinde matluba uygun olan kadınlardan iki, üç ve hatta dört tanesiyle evlenmeğe izin verilmiş ve bunun bazı hallerde bir takım şartlarla, müstehab ve hatta vacib bile olduğuna işaret edilmiştir. Bunu da, daha çok gerek erkeklerin ve gerek kadınların zinâya düşmeleri melhuz olduğu hallerde aramak lâzım gelir.

Malûm olduğu üzere erkekler her zaman, cinsî yönden kadınlarından istifade edemezler. Zira kadınların sık sık vukû bulan hayz halleri ve lohusalık müddetleri bunu engeller. Hayızlı ve nifâslı kadınlarla mücâmaat ise, zinâ kadar büyük günâhtır ve ayrıca bazı yönlerden de zararlıdır! Sonra hamilelik, doğum gibi haller de kadını hayli yıpratır, cinsî arzularını tamamen zayıflatır. Halbuki erkek böyle değildir. Ayların yılların geçmesi ona pek tesir etmez. Şayet tek bir kadınla tabiî arzularını tatmin edemeyen erkeğe, ikinci kadınla evlenmesine izin verilmeyecek olursa, bu onu, bir nevi zinâya sevketmek demektir. Çünkü kadınları tarafından tatmin edilmeyen erkekler —eğer nefislerine hakim değillerse— tabiî ihtiyaçlarını hangi yoldan temin edeceklerdir? Mutlaka zinâya gideceklerdir, bilhassa din duygusu zayıf olanlar. Bugün pek çoklarının «**metres**» hayatı yaşamaları, bunun açık delilidir. O halde soralım:

Bir yandan meşru yolla birden fazla kadınla evlenmeğe —ihtiyaç hasıl olmasına rağmen— müsaade edilmezken; öbür yandan gayri meşru surette yüzlerce kadınla münasebet kurmaya, zinâ yapmaya mâni' olmayıp seyirci kalmanın makul, mantığa uygun bir tarafı var mıdır?! Kocaları metres hayatı yaşıyan, fâ-

hişelerle düşüp kalkan, bütün gecelerini bar ve pavyonlarda geçiren kadınların, üzüntüsü, kocası üzerine —meşru şekilde— evlenmiş olan kadının kederinden daha mı az olacaktır? Şüphesiz bu, erkeğin tek karısı olmakla iftihar eden ve kocasının gayri meşru yaşayışlarını bilmezlikten gelen kadınların keyfi için —faydası, zararı mukayese edilmeden— alınmış bir karar olmalıdır. Ve bu hükümden en çok faydalanan fâhişelerdir. Böyle bir karara varılırken, bundan bir çok kadın ve kızların zarar göreceği hiç düşünülmemiştir. Çünkü bu (taaddüd-i zevcâtı yasaklayan) hüküm, evlenmeği inhisar altına almaktadır. Dünya üzerinde kadınların sayısı ise, devamlı olarak erkeklerden fazladır. Hatta son nüfus sayımında Türkiye'de, kadınların erkeklerden çok daha fazla olduğu istatistikle sabittir. Bilhassa tarihin her devrinde beynelmilel meydana gelen kanlı muharebelerin uğursuz sonucu olarak erkeklerle kadınlar arasında muazzam rakam farkı meydana gelmektedir. Nitekim daha dün birinci cihan ve istiklâl savaşı sonucu, nice şehidlerin kadınları dul, kızları yetim kalmıştı. Kasaba ve köylerde yirmi yaşından yukarı, elli yaşından aşağı erkeğe ender rastlandığı söyleniyor. Buhârî'de sabit olan bir hadiste; âhir zamanda kadın nüfusunun aşırı bir şekilde artacağı, bir erkeğin himâyesine elli kadar kadının iltica edeceği bildiriyor (110). Hal böyleyken :

Birden fazla kadınla evlenmeği yasaklamak, binlerce, yüzbinlerce kadının, kızın dul ve bekâr kalmasına, binnetice hâmisiz kalarak, sefâlete, kötü yollara düşmesine müncer olmaz mı? Bir takım serkeşler tarafından huzurları kaçırılmış, tedirgin edilmiş olmaz-

(110) Buharî : 6/158 ve Müslim : 2671 rakamlı hadis.

lar mı? Beşerî ve medenî haklarından mahrûm edilmiş olan işbu kocasız kadınlar, sırf Avrupa hayranı oldukları için bu mes'ele aleyhinde olanlara umumî vekâlet-nâme mi vermişler yoksa? O halde:

İslâm; taaddüd-i zevcâtı mübâh kılmakla, hem her iki cinsin de zinâya düşmesini önlemiş hem de pek çok kadının sefâlete düşmesine imkân vermemiştir. Ayrıca bunda, daha fazla çocuk yetiştirmek gibi büyük faydalar da vardır. Biz ümmet-i Muhammed'in çoğalmasını isteyenlerdeniz. Her canlının rızkının Allâh'a ait olduğuna inanıyoruz. Zaten erkeğe, kadına şehvet ve karşılıklı sevgi, müşterek tesis ettikleri aile yuvasında evlâd yetiştirmeleri ve bu suretle insan nev'inin bekâsına hizmet etmeleri için verilmiştir. Evlenmenin hikmeti budur, fıtratın muktezâsı da budur. Şimdi pekala, çocuğu olmayan bir kadınla evli bulunan bir erkeğin hali ne olur? Şu halde İslâm, bu hususa müsâade etmekle insan tabiatının bizâtihî icabını yapmış oluyor. O, cinsî duyguların derecesini gerçek ölçülerle değerlendirmiş, kadın ve erkeğin, kazanılması güç bir imtihâna zorlamamıştır.

İslâm Her erkeği, bir tek kadınla kanâate mecbur tutarak, binlerce, yüzbinlerce kadının, hayatları boyunca dul kalmalarına, kendisiyle üns tutacak hayat yoldaşından mahrum bir halde, sıcak aile yuvasının hasretini çekerek, oynaşan, kaynaşan çocukları hayalinden geçirerek, evlerinin köşesinde çürüyüp gitmelerine ve belki de cinsî duygularına mukavemet etmiyerek sonunda aklını, sıhhatını ve haysiyetini kaybederek perişan olmalarına rıza göstermemiştir ve gösteremez.

Şurası unutulmasın ki, taaddüd-i zevcât, mutlaka îfâsı gereken dini bir vazife değildir. Buna müsaade edilince, hemen herkesin birden fazla evlenmesi vâ-

cib olur diye iddiada bulunmadık. Ve nitekim bunun serbest olduğu zamanlarda da çok kimseler bir kadınla yetinmiştir. Ancak bu kapı açık kalmalıdır ki, ihtiyaç hasıl olduğu zaman tercih edilebilsin. Bu, akla ve hikmete tamamen uygundur. Bunun temin edeceği menfaatlar, tevlid edeceği mazarattan çok daha fazladır. İslâm Dininin hükümlerindeki hikmetleri ve yüksek hakikatleri hakkıyle anlayabilmek için, insanlık, fikren yükselmeye daha pekçok muhtaçtır! (*)

4 — **Nûr Sûresinin 27. âyetinde :**

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ اٰمَنُوا لَا تَدْخُلُوا بُيُوتًا غَيْرَ بُيُوتِكُمْ حَتّٰى تَسْتَأْنِسُوا
وَتُسَلِّمُوا عَلٰى اَهْلِهَا ذٰلِكُمْ خَيْرٌ لَكُمْ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ.

buyurulur.

«Ey iman edenler! Kendi evlerinizden (ve odalarınızdan) **başka evlere ve odalara sahibleriyle alışkanlık peydâ etmeden** (izin isteyip de durumun girmeğe müsaid olup olmadığını öğrenmeden) **ve hane halkına selâm vermeden** (baskın yapar gibi birdenbire habersizce vahşicesine) **girmeyin. Bu, sizin için hayırdır. Olur ki iyice düşünür, hikmetini idrak edersiniz».**

Başkasının mülküne izinsiz girmek, gasb kabilinden bir teaddî ve tecavüz olduğundan şer'an haramdır. Bundan başka kendi mülkü olan, dinen girme hakkı bulunan hane dahilinde olsa dahî kendinden başkasına (meselâ; oğluna veya kardeşine) mahsus olan odalara da habersiz girivermek dinen menhidir ve edebe muğâyirdir. Âyetin zahiri; mahremlerinin yanı-

---

* *(Hak Dîni Kur'ân Dili. Tecrîd-i Sarîh Tercemesi, Nikâh Bahsi. Şerîat-i İslâmiyye : 19 - 200 (M. Hıdır Hüseyn).*

na girmek istediğinde de izin istemenin (öksürmek, tesbîh veya tekbîr getirmek suretiyle hane halkını, mahremlerini haberdâr etmenin) meşru olduğunu ifade etmektedir. İmam Mâlik Muvatta'da; A t â İbn-i Yesâr'dan tahriç etmiş; bir adam Nebiy-yi Ekrem (s.a.v.)e:

— Anamın yanına girerken de izin isteyecek miyim» dedi. Resûlullâh :

— «Evet» buyurdu. O adam :

— Onun benden başka hizmet edeni yok, her girişimde izin mi istiyeceğim dedi.

— Ananı uryân (çıplak) halde görmek ister misin? cevabını verdi. Âlûsî : 18/122.

İbn-i Cerir ve Beyhakî; Abdullâh İbn-i Mes'ûd (r.a.)in :

«Analarınızın ve kız kardeşlerinizin yanlarına girmek için izin almanız gerekir», dediğini rivayet etmişlerdir. (Aynı kaynak).

Hâsılı; meskenler taarruzdan emin ve edebsizlikten masun : mahfuz tutulmalı; hiç kimsenin meskeninde emniyyet ihlâl edilmemeli ve huzuru kaçırılmamalıdır. Herkes, başkasına ait eve veya odaya, vahşice değil de, edeb ve erkânıyle girmelidir. Bu da izin istemek, hane halkını önceden haberdar etmek ve selâm vermekle olur.

Sünen sahiblerinin S e h l İbn-i Sa'd (r.a.)den tahriçlerine göre bir adam; Nebiy-yi A'zam (s.a.v.)in elinde bir demir tarak varmış, onunla başını tarıyormuş, Resûlullâh (s.a.v.) o (delikten habersiz bakana);

لَوْ أَعْلَمُ أَنَّكَ تَنْظُرُ لَطَعَنْتُ بِهِ فِى عَيْنِكَ إِنَّمَا جَعَلَ اللّٰهُ الْإِذْنَ مِنْ أَجْلِ الْبَصَرِ.

«Eğer senin baktığını bilseydim, (elimde bulunan demir tarağı murad ederek) **muhakkak şunu gözüne**

saplardım!. Allâh-ü Tealâ izin almayı, sırf gözü haramdan men' için farz kıldı» buyurdu (Et-Tâc: 5/240).

5 — İslâm; erkeklere de, kadınlara da gözlerini haramdan sakınmalarını, ırz ve iffetlerini korumalarını emretmiştir.

6 — Baş örtülerini yakalarının üzerine vurmaları, böylece; başlarını, saçlarını, kulak, boyun ve gerdanlarını açık tutmayıp sımsıkı kapatmaları, bu emri îfâ edebilecekleri baş örtüsü kullanmaları emredilmiştir.

7 — Yine böyle İslâm hatunlarına; meşru bir iş ve ihtiyaçtan dolayı evlerinden dışarı çıktıkları zaman ziynetlerini gizlemeleri, kokusu hissedilecek veya sesi duyulabilecek ziynetlerini giymemeleri, dış elbiselerini üzerine giyip tamamen kapatmaları emredilmiştir.

8 — İslâm; bir erkeğin, mahremi olmayan yabancı bir kadınla tenhâda yalnız kalmasını kat'iyetle haram kılmış, yoksa ki «Şeytan aralarına girer, onların beynini ifsâd eder» demiştir.

9 — Yine bundan dolayı bir kadının; beraberinde kocası veya mahremlerinden birisi bulunmadıkça sefere çıkmasını, hatta hacca gitmesini dinimiz yasaklamıştır.

10 — Tirmizî'nin 1172 numara ile Câbir (r.a.)den tahriç ettiği hadiste, Nebî Zî-Şân (s.a.v.) buyurmuşlardır ki:

لَاتَلِجُوا عَلَى الْمُغِيبَاتِ فَإِنَّ الشَّيْطَانَ يَجْرِى مِنْ اَحَدِكُمْ مَجْرَى الدَّمِ.

«Muğîbâtın: kocası evde bulunmıyan kadınların yanlarına girmeyin. Çünkü şeytan, sizden birinizin kan mecrâsında cereyan eder (vesvese ve fitisini damarlarda deverân eden kan misâli gönüllerde do-

laştırıp, nüfuz ettirir). **Dedik ki; «Seninde mi» yâ Resûlallâh! «Benim de! Ancak Allâh bana, ona karşı yardım etti, bunun için ben** (onun şerrinden) **selâmet bulurum» cevabını verdi».**

Yine Tirmizî'nin 2779 rakamlı hadisinde Amr İbnü'l-Âs (r.a.) :

«**Resûlullâh** (s.a.v.) **bizi, kocalarının izni olmadan, kadınların yanına girmekten nehyetti»** demiştir.

Binaenaleyh kocası dışarda olan ve evde aklı başında erkek bir mahremi bulunmıyan bir kadına, nâmahrem olan bir erkeğin müsafir (konuk) olması, kadının da onu eve alması kat'iyyen caiz değildir. Onu almamak ayıp değil, konuklamak ayıptır, günahtır. Zaten iz'ân ve şuûru olan bir adam böyle bir teklifte bulunamaz!..

11 — İmanlı erkekler, hayâsız zâniye: fahişe, fâcire kadınlarla evlenmekten; imanlı kadınlar da fâcir, fâsık erkekler ile nikah bağı ile irtibât kurmaktan nehyolunmuşlardır.

12 — İffetli ve namuslu kadınlara ve erkeklere zinâ atan, iftira yapan kimselere seksen (80) celde ceza verilmesi hükme bağlanmıştır.

13 — Kendi karısını zinâ ile ittihâm edenler için de «LİÂN» meşru kılınmıştır.

14 — İslâm topluluğu içersinde fuhşun, fenalığın yayılıp duyulmasını isteyenlerin hürmete ve himâyeye lâyık kimseler olmadığı haber verilmiştir.

15 — İman ehli olan erkek ve kadınların, böyle bir şey işittikleri (zinâ ile alâkalı bir haber duydukları) vakıt hüsn-ü zanda bulunup, «Bu, apaçık bir iftiradır» demeleri tavsiye buyurulmuştur...

16 — Zinâ suçunun sübutu için; mükellef (akıl. baliğ), hür ve müslim olmak gibi özel şartları ve husûsî sıfatları haiz adil dört erkek şahidin, tam zinâ

halinde gördüklerine hakimin huzurunda beraberce şehadette bulunmaları da şart koşulmuştur, tâ ki bir takım müfsidlerin yaygarası neticesi ırzlar yaralanmış ve yuvalar yıkılmış olmasın!..

Yüce dinimiz İslâmın; fuhşiyatı önlemek, fisk-u fücûr ehlini engellemek ve çevresini bu kabil pisliklerden beri ve pak kılmak için almış olduğu tedbirlerin; zinânın, yapılmasını ve yayılmasını önlemek için vaz' eylediği temel prensiplerin başlıcaları işte bunlardır.

Biz, bunlardan bir kısmını yukarıda takrîr ve tesbit eyledik. Bazılarını da aşağıda —inşâ'Allâh izâh ve beyan edeceğiz.

Binaenaleyh —erkek veya kadın— bir mükellef kimse; bütün bu, bağlayıcı, önleyici ve engelleyici ciddi tedbirlere ve: İslâm, hürriyet, iffet gibi vazgeçirip caydırıcı son derece güzel meziyyetlere ve fıtrî müyyidelere rağmen; mezkûr ve müşârun-ileyh şart ve sıfatları hâiz dört erkek şahidin suç üstü görebilmelerine imkan verecek bir halde, adeta alenen zinâ ederse artık ona —başkalarına da ders-i ibret olacak— gayet ağır bir cezanın tatbik edilmesi ve hele bu menfur fi'li, meşru surette evlenip de cimâın zevkini tattıktan sonra irtikâb etmişse cezasının daha da teşdid edilip ağırlaştırılması, hatta köpekler kadar âdileşmiş olan bu zararlı mahlukun başına taş yağdırılması kadar tabii bir şey olamaz, artık bu ceza, kaçınılmaz bir zaruret halini alır!.. Çünkü bu suçlara terettüb eden hudûd (cezalar); işbu iğrenç fi'li, yapmadan evvel mâni' (önleyici, engelleyici) lerdir, işledikten sonra ise zâcir (vazgeçirici) lerdir. Yani; bu suçu işleyen böyle bir cezanın tatbik edileceğini bilmek onu işlemeğe tevessülden men'eder. Suç işlendikten

sonra bu cezanın verilmesi ise; onu bir daha işlemekten men'eder; yaptığına, yapacağına pişman eyler...

Binaenaleyh din'i İslâm'ın zinâyı önlemek, muhitini ve müslümanları bu türlü pisliklerden koruyup nezih, tertemiz bir toplum teşekkül ettirmek için son çare olarak aldığı tedbir ve koyduğu hüküm; faillerine, —aşağıda beyan edeceğimiz— cezaların tatbik edilmesi, bu cezaların; acımadan aynen: olduğu gibi yerine getirilmesidir. İşaret ettiğimiz tedbirlerin alındığı, dinin vaz'eylediği prensiplere uyulduğu, takdir ve teklif eylediği cezaların gereği gibi uygulandığı bir memlekette, bir cemiyette zinâ edilmesi şöyle dursun, adının bile anılması mümkün olmaz. Böyle bir cemiyette erkekler, kadınlar; her türlü şâibeden uzak olarak; iffetiyle, şerefiyle, vakar ve heybetiyle emniyet içinde namusları ve ihtişamları ile yaşarlar. Irzlar yara almaz, iffet ve namusları pâymâl olmaz, fitne ve fesâd şüyû bulmaz. Ahlâkî çöküntünün, ailevi huzursuzluğun ve içtimaî buhranların böyle bir toplumda yeri olmaz. Fitne ateşi söndürülmüş, vicdan ıztırabı dindirilmiş ve iffet, ırz düşmanı hainlerin tepesine ağır bir darbe indirilmiş olur ve herkes; hoş, huzurlu bir hayata ve mes'ûd bir yuvaya kavuşmuş bulunur!..

Şu halde; zinânın, mahiyeti, sübûtü ve cezasının mikdarı ve keyfiyeti ve bu cezanın suret-i tatbiki hakkında mufassal (ayrıntılı) biçimde bilgi vermeğe zaruret hasıl olmuş ve zamanı gelmiştir. İmdi bundan sonra da bu hususları —Allâh'ın yardımı ile— izah ve takrîre çalışacağız. İnşâ'Allâhü Teâlâ!..

V. BÖLÜM

HADD-İ ZİNÂ

«Had»; lûgatte men'etmek ma'nasınadır. Bir şeyin mahiyetini tarif ve tayin eden şeye de «hadd» denir ki, cem'i «hudûd»dur. Cenâb-ı Hakk'ın haram kıldığı şeylere de; «hudûdullâh» denilir. Çünkü bu haram olan şeyler, dinen memnu (yasak) olduğundan bunlara yaklaşmamak icab eder. Kezâlik; bilcümle ilâhi hükümlere de; —maverasına atlayıp geçmek memnu için— **«hudûdullâh»** denilmiştir. Ev ve arsa gibi gayri menkullerin sınırlarına da **«hudûd»** denildiği malûmdur. Çünkü başkasının mülkünün onun içine girmesine, kezâ; ondan bir kısmının başkasının mülküne katılmasına mâni'dir.

İşte bu münasebetle İslâm fıkhında, bir kısım ukubetlere (cezalara); **«hudûd»** adı verilmiştir. Zira bu cezalar, hiç şüphesiz türlü zarar ve mefsedetleri insanlığa isabet edecek olan bir nice fena hallerden ve çirkin hareketlerden men'edip caydırır veya vazgeçirip nedâmet ettirir. Gerçekten bu ukubetler, suçlular hakkında bir ceza ve başkaları hakkında da birer ibret dersi ve intibâh (uyanış) vesiylesi teşkil eder ve âmmenin menfaatlarını tazammun eyler. Bunun içindir ki; hadd-i zinâ icrâ ve tatbik edilirken hemen herkesin hazır bulunması mendûb görülmüştür. Her hangi bir cürmün fesadı ve mazarratı âmmeye râci', yö-

nelik olursa ondan dolayı verilecek olan cezanın menfaatı da muhakkak ki âmmeye ait olur. İşte âmmenin; huzur, emniyetini kaçıran ve âsâyişi ihlâl edecek olan kötü niyyetli kimselere fırsat vermemek; cemiyete yönelik zarar ve fesadları def'etmek, maslahat ve menfaatlarını da celbetmek için ifâsı ve icrâsı icâb eden, aynı zamanda mal, can ve namus masûniyyetini: dokunulmazlığını te'min eyleyen şer'î cezalara **hudûdullâh hudûd-u şer'iyye ve hukuk-u ilâhiyye»** nâmı verilmiştir. Demek ki; İslâm fıkhında, şartları mevcûd olarak vaki ve sabit olan zinâ suçundan dolayı bu cürmün faillerine tatbîk edilmesi gereken akubete; **«Hadd-i zinâ»** denilmiştir ki, şer'an tarifi şöyledir:

«Hadd»; bir Allâh hakkı olmak üzere —halkı her nevi fesâttan men'edip vazgeçirmek için— icra ve tatbik icab eden mukadder (mikdarı şer'an muayyen ve kitab veya sünnet, yahud da icmâ-ı ümmet ile mübeyyen ve sâbit) bir cezadır»..

Bu cezaların, böyle Hz. Allâh'a nisbet edilmesi bunlara: **«hudûdullâh , hukuk-u ilâhiyye»** denilmesi, ehemmiyetine ve başkaları tarafından afv ve iskad edilemeyeceğine işareti tazammun etmektedir. Binaenaleyh **«Kısâs»a; «had»** denilmez. Çünkü kul hakkıdır. **«Ta'zir'e» de had»** nami verilmez. Çünkü mikdarı muayyen ve belli değildir. Hudûd'da hakime vusûlden, mes'ele mahkemeye intikal ettikten sonra şefaat de caiz olmaz. Zira bu safhada şefâat, bir vâcıbin terkini istemektir. Bir de bu hudud (ukubetler); nesebleri, malları sıyânet ve akılları, ırzları muhafaza gibi menfaatı bütün insanlara şâmil olan maslahatlar için meşru kılınmıştır. Binaenaleyh güzelliklerini ve müsbet neticelerini zikr-u beyana hacet bile yoktur. Zira bu cezaların; fitne-fesâdı tevlid edecek olan fiillerden im-

tinâ' ve insanların mutezarrır olacağı çirkin şeylerden inzicâr (vazgeçmek) için meşru kılınmış olduğunu bilmekte âlim cahil müsavidir. Zinâ, sarhoşluk, hırsızlık, yol kesmek ve kazf (namuslu kimselere zinâ isnâd etmek) gibi haddi icab ettiren şeylerin habaseti, çirkinliği akıllarda temerküz etmiş ve mallar, ırz-u namuslar, zinâ, sirkat ve sarhoşluk medenî milletlerden hiç birinde mübâh kılınmamıştır. Bu menfur fiillerin fesâd ve zararı umumî (genel) olunca onlardan men'eden, vukûunu ve şuyûunu engelleyip önleyen hudûd (ukubetler) de hâlis surette hukukûllâh olur ve halis hukuk-u ilahiyye olan hükümler de masâlih-i âmme; genel menfaatlar ifade eyler...

Hadd-i Zinâ Zinânın cezası, iki nevidir:

a) Muhsan ve muhsane olan (erkekler ve kadın)-lar hakkında RECM'dir ki; bu hususta ileride uzun ve geniş bilgi vereceğiz.

b) Muhsan ve muhsane olmayan (ihsan şartları bulunmıyan)lar hakkında ise CELDE (usûlü dairesinde dayak) cezasından ibarettir. Bu celdelerin sayısı; hür (erkek) ile hürre (kadın) hakkında yüz (100), köle ve câriyeler hakkında da ellidir. Nisâ sûresoinin 25. âyetinde :

فَإِنْ أَتَيْنَ بِفَاحِشَةٍ فَعَلَيْهِنَّ نِصْفُ مَا عَلَى الْمُحْصَنَاتِ مِنَ الْعَذَابِ.

«Onlar (câriyeler) **evlendikten sonra bir fuhuş irtikâb ederlerse o vakit üzerlerine, hürre kadınlar aleyhindeki azâbın** (cezânın) **yarısı verilir»** buyurulmaktadır.

Câriyeler; esâret zinciri boyunlarında bulundukça hürreler seviyesinde tutulamıyacaklarından, kendilerine; hürre kadınlara tatbiki vâcip olan cezanın yarısı takdir olunmuş ve onlardan recm ukubeti de kaldırılmıştır.

İslâm'ın ilk zamanlarında zinâ edenler habs edilir, söz ile tekdir ve tevbîh olunurlardı. Bu hususta Nisâ sûresinin 15 ve 16 ncı âyetlerinde şöyle buyurulmuştur :

وَالّٰتِى يَاْتِينَ الْفَاحِشَةَ مِنْ نِسَآئِكُمْ فَاسْتَشْهِدُوا عَلَيْهِنَّ اَرْبَعَةً مِنْكُمْ فَاِنْ
شَهِدُوا فَاَمْسِكُوهُنَّ فِى الْبُيُوتِ حَتّٰى يَتَوَفّٰيهُنَّ الْمَوْتُ اَوْ يَجْعَلَ اللّٰهُ
لَهُنَّ سَبِيلاً. وَاللَّذَانِ يَاْتِيَانِهَا مِنْكُمْ فَاٰذُوهُمَا فَاِنْ تَابَا وَاَصْلَحَا
فَاَعْرِضُوا عَنْهُمَا اِنَّ اللّٰهَ كَانَ تَوَّابًا رَحِيمًا.

«**Kadınlarınızdan** (müslüman kadınlarından) **o fâhişeyi** (gayet çirkin ve aşırı edepsizlik demek olan zinâyı) **bir rızâ işleyenlere karşı siz erkeklerden** şehâdete ehil **dört şahid isteyin. Eğer vak'a akabinde zaman aşımı olmadan zinâyı irtikâb ederken gördüklerine şehâdet ederlerse bu suretle suçları sabit olan o kadınları, ölüm canlarını alıncaya veya Allâh kendileri için bir yol** (halâs çaresi) **ta'yîn edinceye kadar evlerde habs edin** (diğer insanlarla ihtilâttan men'edin)».

Bununla zâniyenin cezası, diğer bir hükm-i ilâhî nâzil oluncaya kadar bir müddet için «Ölünceye değin daimi habs» olmak üzere ta'yin olunmuştu. Nihayet biraz sonra kayd edeceğimiz Nûr sûresinin ikinci âyeti nâzil olunca işbu «haps-ı daimi» cezası mensuh olmuştur ve bu âyetin; **«şâhidlerin, hür mü'minlerden dört er kişi»** olması hakkındaki hükmü ise; zinânın sübûtu bâbında bir asl-ı muhkem olarak kalmıştır.

«**Sizlerden onu işler olanların her ikisine de** (zâniye de, zâniyeye de; suçları sübût bulduktan sonra) **ezâ edin. Yani; takdiri size bırakılmış olmak üzere**

sözle veya fi'len ta'zîr ve tevbîh ile te'dîb ediniz. Eğer tevbe edip nefislerini islâh ederlerse artık onları afv-edin, eziyyetten vazgeçin. Çünkü Allâh tevbeleri en çok kabul eden ve merhameti bol olandır».

İşte bu âyetlerin mantukunca; bidâyet-i İslâmda zinanın cezası kadınlar için vefat edinceye veya Al-lâh kendileri için bir yol açıncaya kadar «Evlerde haps»; erkekler için de hâkimin re'y ve takdirine bı-rakılmış kavlen veya fi'len bir ezâ idi. Kezâ hiç ev-lenmemiş olan bâkir ve bâkirenin cezası da böyle idi. Ta'zîr bakilinden bir ukubet idi, mukadder bir had-di yoktu. Nihayet Nûr sûresinin 2. âyetiyle bu hü-küm nesholunmuştur veya bu âyette mücmel olan ta'-zîr cezası beyan olunup hadde: her ikisi hakkında yüz celdeye tahvil edilmiş, ancak âyet-i kerîmede re-cimden bahs edilmemiştir. Şöyle buyurulmuştur:

الزَّانِيَةُ وَالزَّانِي فَاجْلِدُوا كُلَّ وَاحِدٍ مِنْهُمَا مِائَةَ جَلْدَةٍ وَلَا تَأْخُذْكُمْ
بِهِمَا رَأْفَةٌ فِي دِينِ اللَّهِ إِنْ كُنْتُمْ تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَلْيَشْهَدْ
عَذَابَهُمَا طَائِفَةٌ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ.

«Zâniye ve zânî (zinâ eden kadın ve erkek var ya!) bunlardan her birine yüz celde vurunuz. Eğer Allâh'a ve âhiret gününe iman ediyorsanız bunlara Allâh'ın dini(nde meşru kıldığı cezâyı tatbik) hususunda acı-yacağınız tutmasın ve mü'minlerden bir tâife de on-ların azâbına şahid olsun».

İşte bu âyet-i hakimenin nüzûlü ile bekârlar hak-kında ikisinin cezası da yüz celde ile tahdid olundu ve Nisâ sûresinin âyetinde: «Allâh kendileri için bir yol açıncaya kadar...» kavliyle va'dolunan yol da gösteril-miş oldu.

İmam Şâfiî, İmâm Ahmed, 1690) numara ile) Müs-lim ve Sünen Sâhibleri Ubâde b. Sâmit (r.a.)den; Re-sûlullâh (s.a.v.)in şöyle buyurduğunu naklen haber verdiğini rivayet etmişlerdir:

خُذُوا عَنِّى خُذُوا عَنِّى قَدْ جَعَلَ اللّٰهُ لَهُنَّ سَبِيلاً اَلْبِكْرُ بِالْبِكْرِ جَلْدُ
مِائَةٍ وَنَفْىُ سَنَةٍ وَالثَّيِّبُ بِالثَّيِّبِ جَلْدُ مِائَةٍ وَالرَّجْمُ.

«Benden **alın, benden alın** (yani; benden öğrenin ve nakledin)!. **Allâh o** (evlerinde daimi hapse mahkûm edilen kadı)**nlar için çıkar bir yol ta'yin etmiştir;** Bekâr **bekârla zinâ ederse** (onların haddi : cezası:) **yüz celde ve bir sene sürgündür'** (Zinâ eden) **evli erkek ile kadına da yüz celde ve recim** (taşlayarak öldürmek cezası) **verilir».**

Bu âyet-i celilede, kadının erkekten önce zikredilmesi câlib-i dikkattir. Çünkü kadın zînetlerini izhâr ederek görünmesi, bakması, temaa düşürmesi ve rızâ göstermesi olmadıkca zinâ fi'li başlıyamaz. Binaenaleyh cinayetin başı ve zinânın asli maddesi olduğu için kadın takdim edilmiştir.

Zinânın Fıkhî Ta'rîfi:

«Zinâ» —Hanefî fıkhında—; mükellef ve nâtık bir kimsenin, kendi ihtiyariyle halen veya geçmişte müştehât olan ve nikahla veya milk-i yemin ile malik olmak şüphesinden hali bulunan şer'i bir akd bulunmaksızın bir kadının kubülünden dâr-ı İslâm'da mücâmaat yapmaktır» diye ta'rîf edilmektedir.

Bu ta'rîfe göre zinâ; **«hadd-i şer'iyi icab ettiren; hadd-i şer'iyi icab ettirmeyen vat' : mücâmaat»** diye iki kısma ayrılmış oluyor. **«Zinâ»** ismi, yalnız haddi : cezayı icab eden kısma mahsus değildir. Haddi icab etsin veya etmesin gayri meşru mukarenet : cinsi münâsebetlerin hepsine şâmildir.

Şu halde; dâr-ı İslâm'da bulunan bir mükellefin, yani; İslâm ahkâmını iltizâm etmiş olan bir şahsın, halen veya sabikan (geçmişte) müştehat olan (kendisine nefsin meylettiği) berhayat bir kadınla, mülkden,

nikahdan ve mülk ile nikah şüphelerinden hâli olarak kendi rızası ile cimâ' yapması, kadının da buna temkini (imkân vermesi) her ikisine de hadd-i şer'iyi icâb eder.

Şimdi bu ta'rîfteki itibârî ve ihtirâzî olan kayıdları beyan edelim.

1 — «**Mükellef**» kaydı ile, zinâ edenin akıl, bâliğ olması şartı getirilmiştir. Binaenaleyh çocuk, mecnun ve bunamış kimsenin —bilfarz— zinâ etmesi haddi icab etmez. Çünkü bunlar, mükellef değildir.

2 — «**Nâtık: dili konuşan**» kaydı ile «**ahrasın: dilsizin**» cimâı hariç bırakılmıştır. Binaenaleyh dilsize, şüphe kaim olduğu için mutlak surette, yani; ister yazmak veya özel işareti ile ikrar ederek suçu sabit olsun veya aleyhinde şahidlerin zinâ ettiğine dair ifade vermesi ile suçu sabit bulunsun ona had lazım gelmez. Çünkü kendisini müdâfaadan acizdir. Dili konuşmuş olsa belki meşru bir ma'zeret beyan edecektir...

A'mâ (kör) böyle değildir. Onun ikrarı da sahihtir, aleyhine yapılan şahidlik de sahihtir. Suçu sabit olunca a'mâya had vurulur.

3 — «**İsteyerek: kendi ihtiyâriyle**» kaydı ile de, mükreh (zinâya mecbur edilen) erkek ve kadın hariç bırakılmıştır. Binaenaleyh zinâya mecbur olan (zorla zinâ yaptırılmış olan ve cebren ırzına tecâvüz edilmiş bulunan) erkek ve kadına hadd-i zinâ vurulmaz. Zira mükrehe olan bu kadın «**zâniye**» değil, «**mezniyye**»dir. Fâil değil, mef'ûlün-bihâ'dır. Halbuki kadının da bu cürme ortak olması, suçunun haddi icab etmesi için bu mücâmaata nefsini rızâsiyle isteyerek temkin ve teslim etmiş olması şarttır. Binaenaleyh rızâsı olmadığı için had lazım gelmez. Erkek de mükreh (mecbur) olduğu için had icab etmez. Çünkü bu su-

çun hakiki faili; mecbur olan değil, mücbir olan: icbâr eden adamdır. Şu kadar ki bu ikrah-ı mülci' olması lâzımdır. Zinâ eden erkek ve kadından biri mükreh, biri de mutâvi (ihtiyariyle, isteyerek yapmış) olursa rızası ile irtikâb edene had lazım gelir. Mükreh olan hakkında ise had icab etmez.

4 — «**Kubülün (fercin) den**» cimâ' yapmış olmak kaydı ile de, bu gayr-i meşru mukârenetin, haddi icab etmesi için tenâsül cihazı yoluyle vuku bulmuş olmasının şart olduğu ve dübür'den yapılan mukârenetin zinâ ta'rifinin dışında kaldığı beyan edilmiştir. O halde ma'kûs bir yol ile (dübürden) işlenen mukarenet —en ağır ta'zîr cezasını istilzâm ederse de— hadd-i zinâyı icab etmez. Bu mevzu hakkında ileride mufassal bilgi vereceğiz.

5 — «**Hâlen veya sâbikan** (geçmişte) **müştehât olan kadınla...**» kaydı ile de, müştehât olmayan (kendisine şehvet duyulmayan) küçük kız çocuğu, ölü kadın ve behîme (hayvan) ile işlenen menfûr fiil hariç tutulmuştur. Çirkin yüzlü acûz (koca karı) ise ta'rifte dahildir. Çünkü halen müştehât olmasa da mazide müştehât idi. Binaenaleyh gayet ihtiyar bed-çehre bir kadınla gayri meşru mukarenette bulunan kimseye had tatbik edilir.

6 — «**Nikâh ve mülk şüphesinden hâli olmak**»

Bu kayıdla da; mülk şüphesine veya nikâh şüphesine ve iştibâh (iyice benzemek) mevziinde iştibâh şüphesine mukârin olan mücâmaatlerin de haddi icab etmiyeceği bildirilmiştir. Mutlak surette haram olması ise; nikâhla veya mülk-i yemin ile malik olmaktan ve malik olmak şüphesinden âri olduğu takdirdedir.

Şüphe, hadd i cezayı def'eder, kaldırır.

İbn-i Ebi Şeybe'nin, (1424 numara ile) Tirmizi'nin,

Hâkim ve Beyhakî'nin Hz. Â i ş e (r. anhâ)dan tahriç eyledikleri hadis-i şerifte Resûlullâh (s.a.v.) buyurmuşlardır ki:

ادْرَؤُا الْحُدُودَ عَنِ الْمُسْلِمِينَ مَااسْتَطَعْتُمْ فَإِنْ وَجَدْتُمْ لِلْمُسْلِمِ مَخْرَجًا فَخَلُّوا سَبِيلَهُ فَإِنَّ الإِمَامَ لأَنْ يُخْطِئَ فِي الْعَفْوِ خَيْرٌ مِنْ أَنْ يُخْطِئَ فِي الْعُقُوبَةِ.

«**Ey hakimler! Gücünüzün yettiği kadar** (meşru bir yol bularak) **müslümanlardan** (ve İslâm ahkâmını iltizâm etmiş bulunan zimmîlerden) **hudûdu: cezaları kaldırınız** (def'edip kurtarmaya çalışınız). **Eğer o** (suçu görülen) **müslim için bir halâs yolu bulursanız onu serbest bırakınız. Çünkü hakimin; afvetmekte hatâ etmesi, ukubette hatâ etmesinden** (yani; hatâ edip suçluyu serbest bırakması, yanılarak suçsuza ceza vermesinden) **and olsun çok hayırlıdır** (hattâ ukubette hatâ etmekte hayır diye bir şey yoktur». (111)

Bu hadîsi ümmetin ulemâsı kabulle telâkki etmiştir. Bu hadîs, Ebû Hanîfe'nin Müsned'inde de mevcuttur. Bu manada; Ömer, Alî, Muâz, İbn-i Mes'ûd ve Ukbe İbn-i Âmir (r. anhüm) den de mevkuf hadisler rivayet olunmuştur (112)

Fukahâ-i kirâm, ancak şüphenin sübûtunda ve; «**haddi, def'edip kaldırmaya sâlih bir şüphe midir, yoksa değil midir?**» haddini ta'yin hususunda ihtilâf etmişler, Hanefîler bunu şöylece üç nev'a (kısma) bölmüşlerdir:

a) Fiilde şüphe. Buna; «**İştibâh: ciddi benzeyiş şüphesi**» de denir. Esasen şüphe; «Sabit olmadığı halde sabit olana benzeyen şeydir» diye tarif edilir.

Bu şüphe, cimâ' fi'linde helâl olduğuna delâlet

---

(111) Câmi-i Sağîr «İdreû» kelimesi ve Mişkâtül-Mesâbih.
(112) Fethu'l-Kadîr: 5/248. sayfaya bkz.

etmeyen bir delili helâllık delili zannetmekle sabit olur. Bu şüpheye düşen kimse hakkında tahakkuk ederse de şüpheye düşmeyen kimse hakkında gerçekleşmez. İştibhın tahakkuk etmesi için mutlaka helâl olduğunu zannetmesi lâzımdır. Binaenaleyh bu fi'lin helal olduğunu sanarak irtikâb edene had vurulmaz. Meselâ; bir camaate şarap içirilse içlerinden onun şarap olduğunu bilen kimselere had vurulur, fakat bilmeyenlere vurulmaz.

Demek ki bu iştibâh şüphesi, bazı hak ve hükümlerin câr olmasından doğuyor.

Meselâ; bir kimse, annesinin, babasının veya karısının cariyesi ile, kendisine helâl olduğunu zannederek mucâmaatte bulunsa ve yahud üç talâk ile boşadığı karısına, helâl zanniyle iddeti içinde takarrub etse bu suretlerde had lâzım gelmez. Çünkü bir evlâdın, ebeveyn'inin mülkünde; bir kocanın, karısının câriyesinde tasarruf hakkı olduğunu zannetmesi câizdir. Üç telâk boşadığı, iddet bekleyen zevcesi ile de aralarında evvelce yapılmış bir akd vardır ki; bundan şüphe-i akd doğmuş olur. Sonra iddet içinde kadının nafakası boşayan kocasına aittir. Bunların biri biri lehine şahidliği kabul değildir. Bundan başka aralarında daha bazı haklar bulunduğu cihetle bir iştibâh şüphesi meydana gelmiş olur. Binaenaleyh had sâkıd olur...

b) Mahalde sâbit olan şüphe. Buna; hükmi şüphe de denilir.

Bu şüphe de; bir şeyin, helâl olmasına mâni bir delil bulunduğu halde bundan sarf-ı nazarla mücerred haram olmasına münafi görülen bir delilin bulunmasından ileri gelir. Mahallin helâl olduğuna dair bir hükm-i şer'i şüphesi sabittir. Bu şüphe; suç işleyenin, bunun helal olduğunu zannetmesine, böyle iti-

kâd etmesine mütevakkıf değildir. Binaenaleyh böyle bir şüphe ile suç işleyen kimseye, mutlak surette —«haram olduğunu biliyordum» dese de— had vurulmaz.

Meselâ oğlunun câriyesine; talâk-ı kinâye ile boşadığı için iddet beklemekte olan karısına ve teslim etmeden evvel satmış olduğu cariyeye takarrubde bulunsa —bir haramı irtikâb etmiş olmakla beraber— hakkında had lazım gelmez. Çünkü mâlik olma şüphesi mevcuttur. Çünkü hadis-i şerifte: **Sen de, malın da babana aittir»** buyurulmuştur. İşte bu hadis bu hususta bir delil teşkil ediyor ve buna nazaran evlâdın malı, babasına ait olmuş bulunuyor. Sahâbenin bazıları; talâk-ı kinâyeleri, ric'i talâk kabul etmişlerdir. Bu kadar şüphe ise haddin düşmesi için yeter!...

c) Akd şüphesi; sureta mevcut olan bir akd-i nikâhtan hasıl olan şüphedir ki, buna; **«Nikâh şüphesi»** dahi denir. Bu şüphe ile de İmam A'zam'a göre; had sâkıt olur.

Meselâ; bir kimse, şahidsiz olarak nikâhladığı kadınla cinsî mukarenette bulunsa hakkında had lâzım gelmez. Fakat bunun haram olduğunu biliyorsa ta'zir yoluyle ağır surette cezalandırılır.

7 — **«Dâr-ı İslâm'da mücâmaat yapmış olmak da şarttır».**

Binaenaleyh dâr-ı harbde, yahud dâr-ı bağy'de irtikâb edilen zinâdan dolayı, dâr-ı İslâm'a geldiği zaman bir müslime veya bir zimmîye hadd-i zinâ cezası tatbik edilmez. Çünkü hadise, İslâm devlet reisinin velâyet dairesi dışında meydana gelmiştir. Haddin vacib olması için veliyyü'l-emrin kâdir olması şarttır. Halbuki zinâ dâr-ı harbde vuku bulduğundan o, haddi ikameye kâdir değildir. O halde ona hadd-i zinâ cezası tatbik etmek de vâcib değildir. Çünkü bir fâidesi yoktur.

Dâr-ı İslâm'da gayri meşru mukarenette bulunan bir gayri müslime, hadd-i zinâ cezası tatbik etmek için onun İslâm ahkâmını iltizâm etmiş (zimmî) olması şarttır. Binaenaleyh harbîlerden bir müste'min (emân alarak, İslâm beldesine pasaportla müsâfereten giren erkek), dâr-ı İslâm'da bir kadınla zinâ etse, ve yahud bir müslim veya zimmî, bir müste'mine (kadın) ile dâr-ı İslâm'da zinâ yapsa bu müste'min ile müste'mineye hadd-i zinâ cezası tatbik edilmez. Zira bunlar, dâr-ı İslâm'da muvakkaten kaldıkları için İslâm ahkâmını iltizâm etmiş sayılmazlar.

Müste'mine ile bu cürmü irtikâb eden müslim veya zimmî hakkında had cezası lazım gelir. Müste'min harbî'ye kendini teslim eden kadına da Şeyhayn'e göre had lazım gelir. Fakat İmam Muhammed'e göre, müste'min'e tebean kadın hakkında da had sâkıd olur. Ancak bu kadın ta'zîr suretiyle cezalandırılmış olur.

8 — Zina eden kimseye, bu gayri meşru mukârenetten dolayı hadd-i zinâ tatbik edilmesi için, bu fazîhanın haram olduğunu bilecek bir halde olması da şarttır.

Binaenaleyh zinânın haram olduğunu bilmeyen bir millet arasında yaşamış olup da henüz İslâm'ı kabul ederek, İslâm ahkâmına daha vakıf olmamış bir şahsın irtikâb edeceği bir zinâ suçu —şüphe kâim olduğundan— haddi icab etmez. Çünkü teklif, ahkâm-ı İslâm'ı bilmenin fer'idir. Zinânın haram olduğunu bilmeyen veya onu mûbâh sayan bir cemiyette doğup büyüyen bir insan. İslâm beldesine henüz girince zinânın haram olduğunu nereden bilir? Fakat dâr-ı İslâm'da veya zinânın haram olduğuna itikâd eden herhangi bir millet arasında yaşamış olan bir şahsın; bir müslim veya zimmînin: «Ben bunun haram olduğunu bilmiyordum» demesi ve zimmînin: «Bu, benim

itikâdımca helâldir» diye savunması meşru ve geçerli bir mazeret değildir. Çünkü bu iddiasında yalancı olduğu bellidir!..

Bu husustaki asl-ı şer'î şu mevkuf hadistir: Saîd İbnü'l-Müseyyeb'in rivayetine göre bir adam Yemen de zinâ etmiş, bu hâdise hakkında Ömer (r.a.) şunu yazmıştır:

إِنْ كَانَ يَعْلَمُ اَنَّ اللّٰهَ حَرَّمَ الزِّنَا فَاجْلِدُوهُ وَاِنْ كَانَ لَايَعْلَمُ فَعَلِّمُوهُ • فَاِنْ عَادَ فَاجْلِدُوهُ.

«Eğer Allâh'ın zinâyı haram kıldığını biliyorsa ona celde vurun ve eğer bilmiyorsa ona —zinânın haram olduğunu— **öğretin. Şayet yine işlerse ona celde vurun».** (İbn-i Âbidîn: 3/218).

Hadd-ı zinâyı icab eden vat' (mücâmaat) **ve icab etmeyen mücâmaat!**

Fukahâ-ı kirâmımız; «zinânın» ta'rifindeki kayıd ve şartları nazar-ı itibâra alarak ve şüphelerin haddi iskat edeceğini hesaba katarak böyle bir başlık atmışlar ve bu bâbın zımnında haddi icab eden ve etmeyen zinâ nevilerinden bir çok misaller vermişlerdir. **Şu hususu iyi bilmek** lazımdır. ki; işlenen bir gayri meşru mukarenet hakkında, bir takım sebeb ve şüphelere binaen **«haddi icab etmez; had lazım gelmez..»** denilmesi; **«İrtikâb edilen bu fiil, haram değildir, günah olmaz»** ma'nasına asla gelmez. Haddi icab etmemesi, günah ve haram olmamasını kat'iyyen gerektirmez. Binaenaleyh bu gayri meşru fiiller, her ne kadar haddi istilzâm etmese de haddizâtında kasden işlenmiş olduğu veya dikkatsizlikten doğma birer ma'siyet bulunduğundan haramdır, büyük günahtır ve binaenaleyh ta'zir cezasını —hem ağır biçimde— müstelzimdir ve tevbe-istiğfâra muhtaçtır. Nitekim **«Yemin-i ğamûs»**

hakkında da; keffâreti icab etmez denilir. Halbuki kasden yalan olarak yapılan bu yemin; sahibini, dünyada günaha batıran, ahirette de cehenneme sokan büyük bir günahtır. Daha evvel zinâyı; «**Bir —nikâh veya mülk-ü yemin gibi şer'î akde müstenid olmaksızın bil'ihtiyâr yapılan haram bir mücâmattır**» diye ta'rif etmiştik. İşte haddi icab etmeyen gayri meşru mukarenetler de bu umumi ta'rifte dahildir.

Az önce koymuş olduğumuz başlık altında, fukahâmızın zikretmiş olduğu misallerden bir kısmına «Zinâ»nın ta'rifindeki kayıdları açıklarken işaret ettik. Bu kısımda da, o kabil gayri meşru fiillerden bazı örnekler vermek istiyoruz.

Bir kimse, nikâhı kendisine; halası, teyzesi gibi neseb yoliyle veya süt kardeşi gibi radâ' (emmek) yoliyle, yahud da kayın vâlidesi veya gelini gibi sıhriyyet cihetiyle haram olan bir kadınla evlenip de mücâmaatta bulunsa (Ebu Hanife, Süfyân Sevrî ve İmam Züfer'e göre) bu gayri meşru hareketinden dolayı —Ben, bunun bana haram olduğunu biliyordum dese de— had cezası lazım gelmez. Çünkü böyle sureten vaki olan bir nikah akdi, her ne kadar batılsa da, bununla bir akd şüphesi meydana gelmekle had sakıt olmuş oluyor. Şu kadar ki bu akd ile o kimse üzerine mihr vâcib olur ve bunun haram olduğunu bilerek yaptığı takdirde siyaseten en şiddetli şekilde ta'zir ukubeti lazım gelmez. Zira bazı milletler arasında bu gibi nikahlar cereyan etmektedir ve bundan dolayı kendilerine müdahale edilmemektedir. Ancak haram olduğunu inkâr ederek evlenen mürted olur. Binaenaleyh katl olunur. Nitekim bir hadis-i şerifte:

مَنْ وَقَعَ عَلَى ذَاتِ مَحْرَمٍ فَاقْتُلُوهُ.

«**Her kim mahremlerinden biriyle mucamaatta bu-**

lunacak **olursa, onu öldürünüz.** (Çünkü o mürteddir)» **buyurulmuştur.** (İbn-i Maca: 2564)

İmâmeyn'e (ve üç mezheb imamlarına) göre ise mahremlerinden biriyle veya başkasının nikahlısıyla, yahut nikahı kendisine müebbeden haram olan sair her hangi bir kadınla bilerek evlenen ve mücâmaatta bulunan bir şahıs hakkında, had cezası tatbik edilir. Çünkü onun bu fi'li, zinadan başka bir şey değildir. Çünkü bu akd, mahalline rastlamamıştır, binaenaleyh lağvdır. Fetvâ da bu veçhiledir. Şu kadar ki bunun haram olduğunu bilmez de helâl olduğunu zan etmiş olursa hakkında yalnız ta'zir cezası tatbik edilir.

Âkıl ve bâliğ olan bir erkek, bir mecnûne (kadın) ile veya bir küçük kız çocuğu ile zinâ yapsa yalnız kendisi hakkında had lazım gelir. Sabiyye ve mecnûne hakkında mükellef olmadıkları için had lazım gelmez.

Bir sabi veya mecnun, âkile ve bâliğa bir kadınla zinâ etmiş olsa hiç biri hakkında had lazım gelmez. Çünkü bu mukârenet, tam bir zinâ suçu sayılmaz. Mükellef olmayan çocuk ile deli esasen cezaya ehil değildir. Zinâ hususunda bunlara tabi sayılan kadın hakkında da had tatbik edilmez. Bu, İmam A'zam ile imâmeyn'in kavlidir. İmam Züfer ve İmam Şafii; **«kadın mükellefe olduğu ve nefsini temkin ettiği için kadına had icab eder»** demişlerdir.

Zevcesi olacak kadını görmeden evlenen bir kimseye; karısından başkası gönderilse ve kadınlar: **«Bu senin karındır»** dese, bunun üzerine o da bununla mücâmaattan bulunsa, iştibâh mevziinde bir delil olan kadınların haberine itimâd ettiğinden dolayı bu kimse üzerine kadının mehri vâcib olursa da had lazım gelmez. Çünkü kadınların: «Bu, senin zevcendir» sözleri va'zı: cimâı mübah kılan şer'i bir delildir ve delil

şüphesi kaimdir. Hz. Ali (r.a.) bununla hükmetmiştir.

Gayri meşru mücamaattaki şüphenin bir delile dayanması şarttır.

Binaenaleyh bir kimse, yabancı bir kadınla cinsî münasebette bulunup da: «Ben onu kendi karıma benzettim veya karım sandım» diye iddiada bulunursa bir delile müstenid olmadığı için buna itibar edilmez ve hakkında had icra edilir.

Bir kimse —a'mâ bile olsa—, yatağında bulduğu bir kadınla —zevcesi sanarak— cinsî münasebette bulunsa hakkında hadd-i zinâ icrâ edilir. Çünkü bu, delile müstenid bir şüphe değildir. Bir kadının sadece yatağı üzerinde bulunması bir helâllık delili olmaz ki, zannı ona dayansın. Zira onun yatağında evinde bulunanlardan başka biri de uyumuş olabilir...

Üç mezheb imamları ise; bunu kocasına gönderilen ve «bu, senin karındır» denilen yabancı kadına kıyâs edip bu zannı, meşru mazaret kabul ederek hakkında had lazım gelmeyeceğine kâil olmuşlardır.

Livâta'nın hükmü hakkında fukahânın re'y ve ictihâdları!

Livâta; Lût Aleyhisselâm'ın kavminin irtikâb ettiği menfûr fi'li işlemek oğlan kullanmak (ve erkeğin, erkekle temâsı) demektir.

İşbu son derece şeni', iğrenç, değil tab'ı selim sahiblerinin, hayvanların dahi tiksindiği, anılması bile yüzleri kızartan müstehcen fi'lin, (me)denî Avrupa'nın bazı kesimlerinde revâç bulduğunu ve yayılma isti'dâdında bulunduğunu esefle işitiyoruz. Memleketimizin —sözde— aydın sınıfı, Avrupa'da meydana gelen ve revâçta olan her türlü rezâleti ve insanlık dışı vahşeti taklid ve tatbika hayran olup can attığından, bu habis adetin ve menfur cinayetin —hafizanal-

lâh— halkımıza da sirâyet etmesinden korkulabilir. Avrupa'nın her hangi bir yerinde husûle gelen bir fenalığın yurdumuza da sıçramaması ve halkın büyük bir kısmını —az veya çok— te'sîri altına almaması gayri kabildir. İşte bundan dolayı dert başa gelmeden tedbirini almış ve çaresini —fenalığını anlatmak suretiyle— bulmuş olmak için bu gayet ciddi ve korkunç felaket olan mevzu hakkında oldukça uzun malûmât vermeğe çalışacağız, inşâ' Allâhü Tealâ!..

Bu, fi'l-i şenii' hakkında varid olan merfu' ve mevkuf hadisler:

Ebu Dâvud (4462), Tirmizî (1456) ve İbn-i Mace (2561 numara ile) İbn-i Abbâs (r.a.)dan tahriç etmiş, Resûlullâh (s.a.v.) şöyle buyurmuşlardır:

مَنْ وَجَدْتُمُوهُ يَعْمَلُ عَمَلَ قَوْمِ لُوطٍ فَاقْتُلُوا الْفَاعِلَ وَالْمَفْعُولَ بِهِ.

«**Her kimki onu, Lût kavminin işlediği** (o menfur ve meş'ûm) **fi'li işlerken bulursanız fâili de öldürünüz mef'ûlün-bihi de** (yapanı da öldürünüz, yaptıranı da)»!.

Tirmizî'nin bir lâfzında:

مَلْعُونٌ مَنْ عَمِلَ عَمَلَ قَوْمِ لُوطٍ

«**Lût kavminin yaptığı şenî' işi irtikâb eden kimseler mel'undur**» buyurulmuştur.

Yine (1457 numara ile) Tirmizî'nin ve (:2563 rakamla da) İbn-i Mâce'nin Câbir (r.a.)den rivayet ettikleri hadiste, Resûl-i Ekrem (s.a.v.) Efendimiz şöyle buyurmuşlardır:

إِنَّ أَخْوَفَ مَا أَخَافُ عَلَى أُمَّتِي عَمَلُ قَوْمِ لُوطٍ.

«**Ümmetim üzerine korktuğum şeylerin en korkunç** (en zararlı) **olanı, hiç şüphesiz Lût kavminin ameli**(ni yapmak)**dir**». Bu hadisi, İmam Ahmed ve Hâkim de rivayet etmişlerdir.

Beyhaki'nin «Şuab-ı iman»da ve Hâkim'in, «sahih» olduğuna hükmederek Ebu Hüreyre (r.a.)den rivâyet ettikleri hadiste Nebî (s.a.v.) meâlen buyurmuşlardır ki:

«Allâh Tealâ, yedi semânın fevkında mahlûkatından yedi sınıfı la'netledi ve bunlardan biri üzerine la'neti üç kere tekrar etti. Bundan sonra her birini bir bir la'netlemek suretiyle tel'in eyledi. Şöyle buyurdu.

Mel'ûndur; Lût kavminin işlediği o son derece iğrenç fi'li irtikâb eden kimse, mel'undur o, mel'undur!.. (Bu hadisi Taberani'de Evsât-ta rivayet etmiştir).

İbn-i Ebi'd-Dünya ve başkası Mücâhid'in şöyle dediğini, naklen bildirmişlerdir:

«O pis, murdar işi işleyen kimse var ya! semâdan inen her yağmur damlası ve yerden fışkıran her su katresi ile yıkansa yine murdar olarak kalır (yani; onu Rabbinden uzaklaştıran o büyük günahı su izâle etmez)». Âlûsî: 8/151.

İşte bu menfur ve mel'un fiil, o derece büyük bir cinayet ve haddi âşan bir fuhş ve rezâlettir. Bu rezâlet ve cinayetin azamet ve şenâatinden dolayı nerdeyse gökler çatlıyacak, yer yarılacak ve adeta dağlar yerinden oynıyacaktır. Bunu gören melekler, bu zalimlerle birlikte bizim de başımıza azab iner diye korktukları için semâvâtın ve arzın bucaklarına kadar kaçar ve arz da Allah'a, Ya Rabbi; bu alçak küstahların şerrinden beni halâs kıl diye inleyerek iltica eder dersek, mübalâğa etmiş olmayız.

Fukahâ-i kirâm; livâtanın ukubeti hakkında üç mezhebe ayrılmışlardır.

1) Ma'kûs bir yol ile (dübürden) mücâmaat, —en ağır ağır ta'zîr cezasını icab ederse de hadd-i zi-

nâyı müstelzim olmaz. Çünkü bu suretle işlenen faziha, zinâdan başka rezâlet ve cinayettir. Halbuki bir gayri meşru mücâmaatın haddi icab etmesi için tenâsül cihazı yoluyle vuku bulmuş olması şarttır.

Ebu Hanife hazretleri buna kâil olmuş; bu iğrenç fi'li irtikâb eden şahıs hakkında had (muayyen bir ceza) bulunmadığından ta'zir suretiyle ceza verilir; ölünceye veya tevbe edinceye kadar habs edilir. Eğer bunu adet haline getirir de bu cürüm ondan tekerrür ederse —muhsan : evlenmiş olsun veya olmasın— siyasetten öldürülür. Çünkü livâta, ne zinâdır, ne de zinâ ma'nâsındadır. Zira Sahâbe-i kirâm; bu cürmün icab ettirdiği ukubet hakkında ihtilaf etmiş; kimi; ateşle yakılmasını, kimi; üzerine duvar yıkılmasını, kimi de; yüksek bir yerden başı aşağı atılıp ardından taşlanmasını teklif eylemiştir. Ebu Hanife hazretlerinin de; **«Böyle bir kimsenin yüksek bir yerden atılıp** —Lût kavmine yapıldığı gibi— **ardından taşlanması gerektiğine»** kâil olduğunu, müfessir İbn-i Kesir; tefsirinde (2/231) kaydetmiştir.

Eğer livâta, zinâ veya zinâ ma'nâsında olsaydı ihtilâf etmezler, onun hakkında hadd-i zinâyı icab etmekte ittifak ederlerdi. Ashâbın; ehl-i lisân oldukları halde bu cinayetin cezası hakkında ihtilafa düşmeleri, zinâ ma'nasında olmadığına en açık delildir. Çünkü bunda, nesillerin zâyi olması ve neseblerin karışması gibi bir şey yoktur. Yukarıda kaydedilen hadiste: **«Fâilini de, mefûlün-bihi de öldürün»** emri, **veliyyü'l-emr siyaseten lüzum görürse her ikisini de öldürebilir»** manasına haml edilmiştir, yahut bu fazihayı, helal sayanlar hakkındadır. Tab-ı selîmlerin, istikrâh edip tiksindiği bir mahalde vuku bulan ve her iki taraftan çekici sebebi bulunmayan bir şenâat olduğun-

dan dolayı da vuku-u nâdirdir, meğer ki hayvanlardan daha sefil mahlûklar olsun!..

Şu husus da unutulmasın ki; İmam A'zam hazretlerine göre böyle kimseye hadd-i zinâ cezası ikame edilmemesi hafif suç olduğu için değil, doğrusu tağliz ve teşdid içindir. Çünkü livâtanın haramlığı zinânın haramlığından çok daha şiddetlidir. Çünkü o; aklen, tab'an ve şer'an çirkin ve murdardır. Halbuki zinâ böyle değildir... Bir de had, —mezheb-i Hanefiye muhâlif olarak— bir çok ulemâya göre zinâ edenleri temizler, günahlarına keffâret olur. Halbuki lûti böyle değildir...

2) Livâtanın cezası, hadd-i zinâdır. Binaenaleyh bekar olana dayak vurulur, evlenmiş olan da recmolunu(p taşlanı)r.

İmameyn ile İmam Şâfii ve bir rivayette İmam Ahmed(r. aleyhim)in mezhebleri de budur. Atâ b. Ebî Rabâh, Said İbnü'l-Müseyyeb, Hasan Basrî, Katâde, İbrâhim Nehaî ve Evzâî'nin kavilleri de böyledir.

Çünkü bu fazîha; gayri meşru bir mücâmaat olmak ve şehveti, sırf suyu akıtmak kasdiyle kemâl veçhile arzu edilen bir mahalde kaza etmiş olmak itibariyle zinâya tam müşâbihtir, onun gibi hayvanî bir gayeye yöneliktir. Hatta bundaki haramlık, zinâdan daha şiddetli ve suyu zâyi etmek mahzuru daha fazladır. Çünkü zinânın haramlığı, bir akd-i nikâhla kalkabilir, halbuki livâta böyle değildir. Binaenaleyh hadd-i zinâ nassının delâleti ile lûtilik hakkında zinâ hükmü sâbit olur. Bu şenîaya nefsini temkîn eden şahıs, eğer mükreh veya gayri mükellef ise bir şey yapılmaz, ve eğer mükellef ise ve nefsini isteyerek teslim etmişse —erkek olsun, kadın olsun; evlenmiş olsun veya olmasın— celde vurulur ve bir sene başka bir yere sürgün edilir. Ebu Mûsâ el-Eş'arî (r.a.)in ri-

vâyet ettiği hadiste, Resûlullâh (s.a.v.) buyurmuşlardır ki:

إِذَا أَتَى الرَّجُلُ الرَّجُلَ فَهُمَا زَانِيَانِ

«Erkek, erkeğe takarrubde bulunduğu zaman ikisi de zânîdir». (113)

İşte bu hadis, bu cürmün hükmünün de zinâ hükmü gibi olduğuna delalet etmektedir!

3) Livâtanın cezası, —zinâ cezasından daha ağır olduğu için— her halde fâilini öldürmektir. Muhsan: evlenmiş olsun veya olmasın...

İmam Mâlik, İshâk ve iki rivayetin asahh'ında İmam Ahmed (r.a.)in mezhebleri de budur. İmam Şâfii'nin de iki kavlinden birinde; **«ikisi de öldürülür!»** demiştir.

Bu kavl; Ebu Bekr, Ali, Câbir, İbn-i Abbâs'tan ve ulemâdan bir cemâatten rivayet olunmuştur (r. anhüm).

Zira ma'siyetler içinde, mefsedet ve mazarratı bundan daha büyük olan bir cinayet yoktur. Bunun fesâdı, küfrün fesâdını takib eder. Allah (c.c.); bu kabâhat yüzünden Lût kavmini helâk etmiş, onları türlü azab ve ukubetler ile cezalandırmıştır. Peygamber (s.a.v.) de: **«Bunu yapanı da, yaptıranı da öldürün»** buyurmuştur.

İmam Alî (k.v.) de; bu şenî fi'li irtikâb eden kimseyi recmetmiştir. Beyhekî. Ebu Dâvud'un (4463 rakamlı) hadisinde, Said b. Cübeyr ve Mücâhid'in; lûtilik üzerinde yakalanan bekar hakkında İbn-i Abbâs'ın: **«Taşlanır»** dediğini naklen haber verdikleri beyan edilmiştir. İbn-i Mâce'nin (2562 numaralı) hadisinde ise peygamber (s.a.v.)in:

---

(113) Tefsiru Ahkâmi'l-Kur'ân (Sâyis): 3/114.

اُرْجُمُوا الْأَعْلَى وَالْأَسْفَلَ اُرْجُمُوهُمَا جَمِيعًا

«Üsttekini de, alttakini de taşlayın, her ikisini bir-den taşlayın» buyurduğu rivayet olunmuştur.

İbn-i Ebi'd-Dünyâ ve isnâd-ı ceyyidle Beyhakî; Muhammed b. Münkedir'den rivayet etmiştir, şöyle demiştir:

«Hâlid b. Velîd (r.a.); Ebu Bekr-i Sıddîk'a; Arab nahiyelerinden birinde, kendisine kadın gibi mücâmaat olunan bir adam bulduğuna dair bir mektub gönderdi. Bunun üzerine Hz. Ebû Bekr (r.a.) bu mevzuu görüşmek için Ashab-ı Resûlullâh (s.a.v.) i topladı, içlerinde Alî İbn-i Ebî Tâlib de vardı. En şiddetli söz sarf eden de o gün Alî (r.a.) oldu. Dedi ki:

Şüphesiz bu öyle bir suçtur ki; bunu, —bir ümmet hariç— hiç bir ümmet işlememiştir, bununla Allâh'a ümmetlerden ancak bir tanesi ısyân etmiştir, onlara da Hz. Allâh, o iyi bildiğiniz cezayı vermiş (helâk etmiş) tir. O halde ben onu ateşle yakmanı muvâfık görüyorum. Böylece Resûlullâh'ın Ashâbının re'yi onun ateşle yakılması üzerinde birleşti. Ebu Bekr (r.a.) de Hâlid b. Velîd'e onu ateşle yakmasını emrettiğini ihtivâ eden bir nâme gönderdi». Terğib-Terhîb: 3/289 ve M.A. Sâbûnî'nin «Tefsîr-u âyâti'l ahkâm»ı: 2/42.

Hâfız (Münzirî); «Halîfelerden dört kişi lûtîlik yapanı ateşle yakmak suretiyle cezalandırdı; Ebû Bekr, Alî b. Ebu Tâlib, Abdullah b. Zübeyr ve Hişâm b. Abdülmelik» demiştir. a.g.e.

Ashâb-ı kirâmın; lûtiye böyle ateşle yakmak, taşlanmak yüksek bir yerden baş aşağı atılıp ardından taşlanmak gibi ukubetler teklif ve tatbik etmelerinin kaynağı —her halde veya ihtimâl ki— Lût kavminin bu suretle helâk edilmiş olması olacaktır. Onlar,

bu vahim ukubet ve fecî' âkıbete o büyük cürüm ve cinayet sebebiyle müstehak oldular!..

Lût Aleyhisselâm'ın (kavminin) kıssası:

Burada, hazır yeri gelmişken bu bâbda son derece ibret-âmiz olan Lût kavminin kıssasından bahs etmek şüphesiz isabetli ve yararlı olacaktır.

Lût Aleyhisselâm, Hârâm İbn-i Târah'ın oğludur ki, İbrâhim Aleyhisselâm'ın kardeşinin oğlu (yeğeni) dir. Allâh Tealâ onu Sedûm halkına (*) ve çevresinde bulunan şehir ve köylerde sakin olanlara peygamber olarak göndermişti. Onları Allâh'a kulluğa da'vet ediyor, ma'rûfu emredip, irtikâb etmekte oldukları fuhşiyât ve fenalıklardan nehyediyordu. Bilhassa kadınları bırakıp da erkeklerle şehvetlerini kazaya çalışmak gibi, hiç bir ümmetin hatırından bile geçirmediği iğrenç hadiseden onları men'edip vaz geçirmeye olanca gayretiyle çalışmıştı. Aralarında otuz sene kadar kalıp onları dünyevî uhrevî salâh ve seâdetlerine çağırdı ise de icabet etmediler. Hattâ zaman zaman gelip kendilerine nasihat eden İbrâhim Aleyhisselâm'ı da dinlemediler. Nihayet mîâdları doldu ve Allâh'ın Kitâbında haber verdiği fecî' âkıbet başlarına gelmiş oldu...

Hak celle ve alâ hazretleri; Lût kıssasını, Kur'an-ı Hakim'in bir çok yerinde: ez-cümle; A'raf, Hûd, Hicr, Neml ve Ankebût sûrelerinde muhtelif yönleri ile beyan etmiş ve bu çok ibretli kıssa ile Allâh'a ve Resûlüne isyân edip baş kaldıran âsî zâlimlerin âkıbetlerinin fecî' felâket olduğunu —intibâha gelmele-

(*) «Sedûm»; Filistin'de bir şehirdir. Lût kavmine mahsus olan altı kasabadan biri ve en büyükleri idi. Lût gölünün kenarında bulunuyordu. Lût Aleyhisselâm buralarda sâkin olanlara gönderilmiş idi.

ri için— haber vermiştir. Şimdi biz bunu, Kur'ân'ı Hakimden alaıak beyan ve takrir edeceğiz, inşâ'Allâhû Tealâ...

«Lût'u da —peygamber olarak— gönderdik. Hani o kavmine —şöyle— dediği zaman: «Sizden evvel, âlemlerden hiç birinin yapmadığı hayâsızlığı mı yapıyorsunuz? Siz, gözünüz göre göre hâlâ o kötülüğü işleyecek misiniz? Gerçekten siz, kadınları bırakıp da şehvetle erkeklere yanaşıyorsunuz. Yaklaşmaya devam edecek misiniz? Doğrusu siz haddi aşan (müsrif) bir kavm imişsiniz. Siz, câhillik eden, beyinsizlikte devam edegelen bir kavimsiniz. (Halbuki aklı, iz'ânı olan kimse; kazâ-i şehvet için değil, hayırlı evlâd yetiştirmek ve insan nev'inin bekâsına hizmet için cinsî münasebette bulunur. Bunun yolu da, tab'ı selîm sahibleri için erkekler değil, nikâhlı kadınlardır, demek istiyordu.)

Buna karşı kavminin cevabı: «Çıkarın onları —Lût hânedânını— memleketinizden. Çünkü onlar çok temizlik taslar (bizim fiillerimizden, fenâlıklardan uzaklaşır ve bizim fi'limizi murdar sayar) insanlardır» demelerinden başka bir şey olmadı.

O şâkilerin bu cevabla kasdı, Lût'la ve beraberindekilerle alay, istihzâdır.

Bunun üzerine biz de hem onu, hem geride kalanlardan olmasını (azâb içinde kalmasını) takdir ettiğimiz karısından başka bütün hane halkını kurtardık.

Ve onların üzerine öyle bir (azâb) yağmuru yağdırdık ki... Bak; O (şenî' fi'li irtikâb eden kâfir) mücrimlerin sonu nice olmuştur, ne fenâ idi o inzâr edi(lip de imana gelmeyen)lerin yağmuru»! A'raf sûresi âyet: 80-84, Neml sûresi âyet: 54-58.

Hz. Lût Aleyhisselâm'a iman edenlerin hepsi bir

ev halkı idi. O da kendi evi idi. Karısından başka bütün ailesi iman etmişti. Onun için beraberinde selâmet bulmuş ve bu murdar azâbdan kurtulmuş oldular. Lût Aleyhisselâm'ın tebliğatına daha başka iman eden olsaydı elbette onlar da kurtulacaklardı. Karısı, küfrünü gizliyor, ailesine dost görünüyordu. Münâfıklık ediyor, evinde duyduğunu ve Lût'un gizli gelen müsâfirlerini kavmine haber verip kışkırtıyordu. Bir mübarek ve salih Lût Aleyhisselâm'ın taht-ı nikâhında ve ismetinde olması, O'na iman etmeyip hıyânette bulunduğu için O'nunla beraber kurtulmasına yetmedi, helâk ve hüsrâna uğrayanlardan oldu. Halbuki dünya ve âhiretin hayr-u seâdetini kazanabileceği bir mevki'de idi. O salih kul, onu Allâh'ın azabından kurtaramadı ve: «girin ateşe girenlerle beraber» denildi. Kocalarının salâhı ve Allâh katındaki mertebesinin büyük olması, kâfir olan karılarını ve oğullarını âfetten ve ateş-i cehennemden kurtarmaya kâfi gelmez!.. Bakınız; Hak Dini Tefsiri Tahrim sûresinin son tarafına.

Lût kavmini helâk etmeye me'mûr olan melekler, o memlekette mü'minlerden kim varsa çıkardılar. Memleketlerinin altını üstüne çevirdikten sonra, fisk-u fücûrda haddini aşmış, azgın müsrifler için alâmetleri ile tertib edilip hazırlanmış, Allâh katında nişanlanmış; hangisinin, kime ve nasıl isabet edeceği dahi ta'yin edilmiş, ateşte pişirilmiş çamurdan taşları üzerlerine yağdırıverdiler ve bunu şöyle ifade ettiler.

فَأَخْرَجْنَا مَنْ كَانَ فِيهَا مِنَ الْمُؤْمِنِينَ فَمَا وَجَدْنَا فِيهَا غَيْرَ بَيْتٍ مِنَ الْمُسْلِمِينَ

«Derken orada mü'minlerden kim varsa çıkardık. Fakat orada müslümanlardan, bir ev halkından başka (müslüman) bulmadık (o da, karısı hâriç. Hz. Lût'-

...un aile halkıdır)». Ez-Zâriyât sûresi âyetler: 24-37
...ökn.

And olsun ki, elçilerimiz (Cebrâil ile diğer melek-ler, yüzleri parlak gılmân suretinde) İbrâhim'e müj-de ile gelip «Selâm: sana selâm veririz» dediler. O da: «Aleyküm selâm» dedi ve eğlenmeden (müsâfirlere sezdirmeden hemen) gidip (onlara ikrâm olarak semiz ve) kızartılmış bir danayı getirdi.

Ellerinin buna uzanmadığını görünce onları acaib gördü (İslâmın şiârı olan ve o zaman bilinmeyen se-lâmı verişleri, hâl ve tavırları tuhafına gitti, yemez misiniz? dedi) bunun üzerine onlardan kalbinde bir korku gizledi (içine bir korku düştü). Onlar: «kork-ma, çünkü biz Lût kavmin(in helâkın)e gönderildik (melekleriz)» dediler.

Lût peygamber, İbrâhim Aleyhisselâm'ın teallûkâ-tından ve O'nun şeriatını tatbik üzere gönderilmiş olduğundan, o felaket Hz. İbrâhim'i de alâkadar edi-yordu. Bunun için O'nu hadiseden haberdar etmek ve ümmeti hakkında korkmaması için selâmet ve evlad müjdesi ile işe başlamış oldular.

İbrâhim'in karısı hizmet için ayakta idi, bu söz üzerine güldü. Biz de ona, İshâk'ı ve İshâk'ın ardın-dan (torunu) Yakub'u müjdeledik (O'na, alim ve ha-lim bir oğul İshâk'a tebşir ettiler).

(Hz. Sâre, bir çığlık kopararak ve elini yüzüne çarparak) Dedi: Vay! Ben bir koca karı ve şu zevcim de bir ihtiyar iken ben mi doğuracak mışım? Cidden bu, pek şaşılacak bir şey!.

Melekler: Allâh'ın emrine mi şaşıvorsun? (biz bunu kendimizden söylemedik, yalnız Rabbinin kelâ-mını haber verdik. Şüphesiz O, hikmetiyle dilediğini yapar ve nasıl yapacağını bilir). Ey Ehl-i beyt, Allâh'-

ın rahmeti ve bereketleri hep sizin üzerinizedir. Şüphesiz O, asıl hamde lâyık ve hayr-u ihsânı çok olandır, dediler.

Vaktâki İbrâhim'den o korku gitti, kendisine bir de müjde geldi. Şimdi o, Lût kavmi hakkında bizim (meleklerimiz)le mücadele ediyordu. Çünkü İbrâhim cidden yumuşak huylu, yüreği yanık, kendisini tamamen Allâh'a vermiş bir zât idi.

İbrâhim Aleyhisselâm'ın bu «mücâdelesi» Ankebût sûresinde beyan ediliyor:

«**Elçilerimiz** (olan melekler) **İbrâhim'e o müjdeyi getirince dediler ki:** «Biz şu memleketin ahâlisini helâk edeceğiz. Çünkü onun ahâlisi zalimler oldular (çeşitli fesad ve ısyânda ısrar ettiler).

İbrâhim: «Onların içinde Lût da var» **dedi** (işte mücadelesi bu idi, içinde azaba müstehak olmayan mü'minin bulunduğu bir memleket nasıl helak edilir? demek istemişti!). **Melekler:** «Biz orada kimin bulunduğunu çok iyi bileniz. O'nu da, ehlini de her halde kurtaracağız. Yalnız geride (azab içinde) kalacaklardan olan karısı müstesnâ!.»

Elçilerimiz (İbrâhim'den ayrıldıktan sonra) **Lût'a gelince O, bunlar yüzünden** (kavminin bunlara, âdetleri veçhile kötülükle saldırıp sarkıntılık yapacaklarından korktuğu için) **tasalandı ve bunlar sebebiyle göğsü daraldı** (çünkü melekler, müsafir suretinde çok güzel bir simâ ile gelmişlerdi. O'nun bu halini gören melekler:) «**Korkma ve üzülme, çünkü biz seni de** (imanlı) **ehlini de kurtaracağız. Ancak geride** (azabda) **kalacaklardan olan karın müstesnâ» dediler** (ve şöyle devam ettiler:)

Muhakkak biz, bu memleket halkının üzerine yapmakta oldukları fisk-u fücûr yüzünden, semâdan feci'

bir azab indireceğiz». Ankebût sûresi: 31 ilâ 34. âyetlerin meali.

Bu âyetlerın baş tarafını —aynı sûrenin: 28-30 ncu âyetlerinin meâlini— de burada kaydetmekte fayda umuyoruz. Şöyle ki:

«**Lût'u da hatırla. Hani O, kavmine şöyle demişti:** «Siz hakikat öyle bir kötülük işliyorsunuz ki, sizden evvel âlemlerden hiç biri bunu yapmamıştır.

Siz, her halde erkeklere gidecek (mücamaat edecek), yol kesecek (yoldan geçenleri bile çevirip onlara fenalık yapacak, yahud gasb, şekâvet ve öldürmekle onları yola gitmekten men'edecek veya gayri meşru mukarenetle neslin üreme yolunu âtıl bırakacak) ve toplantı yerinizde meşru olmayanı yapacak mısınız?» **Buna karşı kavminin cevabı:** «Eğer doğru söyleyenlerdensen Allâh'ın azabını getir bize» **demelerinden başkası olmadı.**

(Fenalıkları terk ederek tevbekâr olacaklarından ümidini kesmiş olan Hz. **Lût) dedi ki: Ey Rabbim!** (o mev'ûd olan azabı göndermekle) **o müfsidler gürûhuna karşı bana yardım et** (diye bed-duâ etti. Allâh da aleyhlerindeki duasını kabul eyledi. Artık bundan sonra olan oldu)».

Kavm-i Lût'un, toplantı yerlerinde yaptıkları gayri meşru şeyler ne idi?

İmam Ahmed, (3190 numara ile) Tirmizi, «sahih» diyerek Hâkim, Taberâni ve Beyhaki; Ümm-ü Hâni (r. anhâ)dan tahriç etmişlerdir, demiştir ki: Resûlullâh (s.a.v.)e bunu sordum. «**Yolda otururlar, gelip geçen yolcuları, fiske taşı atarak tahkir ederlerdi**» buyurdular.

Mücâhid'den: «**Güvercinle oynamak, parmaklarının uçlarını kınalamak, ıslık çalmak, fiske taşı atmak ve bütün işlerinde hayâyı terk etmek** (işte toplantı

yerlerinde yaptıkları bu) idi» dediği; İbn-i Abbâs'tan: «O, toplantı yerlerinde karşılıklı oturmaları ve birbirine şamar vurmalarıdır.» dediği rivayet edilmiş; O'ndan, diğer bir rivayette şöyle dediği haber verilmiştir:

«O, fiske taşı, tüfekle mermi atmak, parmakları çatlatmak, halk arasında sakız çiğnemek, kuşak çözmek, söğmek ve şakada aşırılık yapmaktır». Âlûsi Tefsiri: 20/132-133.

Şimdi biz, kıssayı beyan etmeye kaldığımız yerden (Hûd sûresinden) devam edelim.

«Ey İbrâhim! bu (müdâfaa)ndan vaz geç. Zira hakikat şudur ki: Rabbinin emri artık gelmiştir. Onlara, muhakkak reddi kâbil olmayan bir azab gelip çatacaktır.

Vaktâki elçilerimiz Lût'a geldi. O, bunlarla kaygıya düştü ve bunlar yüzünden eli ayağı dolaştı (göğsü daralıp şaştı) ve bu çetin bir gündür, dedi.

Lût'un kavmi de O'na doğru soluk soluğa koşarak geldi (çünkü karısı onlara bize güzel güzel gençler müsafir geldi, diye haber göndermişti). Onlar daha evvelden kötülükleri işlemeye (gulâmpâralığa) alışmışlardı (utanıp sıkılmıyorlardı. Âr-u hayâları kalmamıştı. Onun için utanıp arlanmadan fenalık maksadiyle koşup gelmişlerdi). Lût: Ey kavmim; İşte kızlarım (onları tezevvüç edin). Onlar sizin için daha temizdirler (ümmetimin kızlarından isteklerinizi nikâh eder, günaha ve pisliğe bulaşmazsınız) dedi. Artık Allâh'tan korkun, beni müsafirlerim arasında rüsvây etmeyin, utandırmayın. İçinizde aklı başında bir adam dahi yok mu sizin?

Dediler; «And olsun senin de bildiğin veçhile bizim senin (ümmetinin) kızlarında, hiç bir hakk (ve ihtiyac)ımız yoktur. Sen bizim ne istediğimizi elbette

bilirsin». Hicr sûresinde: «Dediler: biz seni, elâleme karışmaktan, bizim bu gibi işlerimize müdâhale yapmaktan men'etmedik mi? Habîbim! Senin ebedi yâd-i cemiline yemin ederim ki onlar sarhoşlukları (azgınlıkları) içinde serseri bir halde bocalamaktadırlar.

Lût: Ah, dedi, size yetecek bir kuvvetim olsaydı veya sarp kal'aya sığınabilseydim. (Çünkü içeri girmeğe ve müsafirleri, fena muamele için görmeğe zorluyorlardı. Bunu gören):

Melekler: Yâ Lût! müsterih ol, biz Rabbinin elçileriyiz. Onlar sana kat'iyyen dokunamazlar. Sen hemen gecenin bir kısmında âileni yürüt, yola çık. İçinizden hiç biri geri kalmasın, ardına dönüp bakmasın, sen de arkalarından git. Yalnız karın müstesna. Çünkü onlara isabet edecek azab hiç şüphesiz ona da isabet edecektir. Onların helâk zamanı sabah vaktidir. Sabah vakti de yakın değil mi?» dediler.

Vaktaki (sabah olunca azab) emrimiz geldi. o memleketin üstünü altına getirdik ve tepelerine balçıktan pişirilmiş, istif edilmiş taşlar yağdırdık ki, onlar Rabbinin katında hep damgalanmışlardı. O taşlar zalimlerden uzak değildir». Hûd sûresi, âyet: 69-83. Hicr sûresi: 51-77. Ve Zâriyât sûresi.

İşte Kur'ân-ı Mübin'de mezkûr olan Lût kıssasının hâsılı budur ve şüphesiz ki bu kıssada; bu âyetlerde; livâtanın, pek çirkin, aşırı edebsizlik ve son derece iğrenç bir fuhş olduğuna gayet açık delalet vardır. O fazihanın kebire olduğu icmâ' ile de sabittir. Fukahâ: onun haramlığının, zinâdan daha şiddetli olduğunu sarâhaten beyan etmişlerdir. O, aklen, tab'an ve şer'an haram ve murdardır. Âyetlerde çok yönlü zemm-u takbih edilmiştir:

1 — Sizden evvel hiç kimsenin irtikâb etmediği bir fuhşu işliyorsunuz;

2 — Doğrusu siz haddi aşan müsriflersiniz, buyurulmuştur.

3 — Enbiyâ sûresinin 74. âyetinde

وَنَجَّيْنَاهُ مِنَ الْقَرْيَةِ الَّتِي كَانَتْ تَعْمَلُ الْخَبَائِثَ إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمَ سَوْءٍ فَاسِقِينَ.

«Onu, o habâisi : pis ve murdar işleri yapmakta devam eden o memleketten kurtardık. Gerçekten onlar, fenâ bir kavm idiler, fâsıkdılar» buyurulmuş; fenâ bir kavm, fâsıklar oldukları ve yaptıklarının : «HABÂİS» olduğu tescil edilmiştir.

4 — Lût Aleyhisselâm; «MÜFSİDLER» ve melekler de; «ZÂLİMLER» olarak tavsif etmiştir.

5 — Kavm-i Lût'un, bu yüzden gazab-ı ilâhiye uğradıkları ve böyle taşların, felâketlerin her zaman ve her yerde zalimlerden uzak olmadığı bildirilmiştir.

Rivayet olunur ki; Lût Aleyhisselâm, maiyyetinde bulunan aile halkı ile gecenin bir kısmında (seher vaktinde) şehri terk edip yola çıktı, bi-iznillâh İbrahim Aleyhisselâm'a vasıl oldu. Bundan sonra Cibril Aleyhisselâm, kanadını şehirlerinin altına koyup memleketlerini, tâ semâ ehâlisi, horozlarının ötmesini, köpeklerin ulumasını işitecek kadar kaldırdı ve sonra altını üstüne getiriverdi...

Bu derece yüksekten yere doğru külli bir ye's içinde göçerlerken, yıkıntıların, ağır cisim parçalarının arkalarından yetişip de çarptığı ve paramparça yaptığı muhakkaktır. Bazı müctehidler; işte buradan ilhâm alarak : «Lût kavminin hareketini yapan kimse; gayet yüksek bir yerden atılsın ve ardından taş yağdırılsın» demişlerdir.

Bu ukubetteki ilâhî hikmet ne kadar yüce ve ne derece âdildir! Çünkü tab'ı selimlerin iktizâ ettiği meşru yolu (kadınlarla tezevvücü) bırakıp da gayri meş-

ru yola sapan, erkeklerle kazâ-i şehvet yapan eşkiyâyı, amellerinin misliyle teczie etmiştir!..

Şüphe yok ki bunda; pek büyük âyet ve ibretler vardır. Hem evvelkiler, hem de sonrakiler için!. Bu hikmete binaen bu kıssa, muhtelif yönleri ile Kur'ân'da beyan olunmuş ve bunun akabinde Ankebût sûresinde :

وَلَقَدْ تَرَكْنَا مِنْهَا آيَةً بَيِّنَةً لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ.

«Kasem olsun biz, aklını kullanacak olan bir kavm için ondan apaçık bir âyet (bir ibret) bıraktık» buyurulmuştur. Adı geçen sûre âyet : 35.

El-Zâriyât sûresinin 37. âyetinde de :

وَتَرَكْنَا فِيهَا آيَةً لِلَّذِينَ يَخَافُونَ الْعَذَابَ الْأَلِيمَ.

«Ve orada, o elim azabdan korkacaklar için bir âyet (alâmet) de bıraktık» buyurulur.

Demek ki o memleketin battığı yerde bir alâmet kalmıştı ki, arzdaki ibret-âmiz alâmetlerden biri idi. Acaba ne idi?

İbn-i Abbâs : «Harâb olan yurtlarının eserleridir» demiştir.

Mücâhid : «Yer yüzünde bir kokar su olduğunu»;

Katâde ve İbn-i Cerir : «Bir çok istifli, üzerlerine yağdırılmış büyük taşlar olduğunu ve bunları, bu ümmetin öncekilerinin gördüklerini» söylemişlerdir.

Bazı müfessirler de; «bu vak'anın semâvi kitablarda zikredilmesi ile, dillerde destan olan kıssalarını bir ibret âyeti olarak bıraktık» ma'nâsınadır demişlerdir.

O halde ey insanlar! Böyle ibret dolu hadiseleri tesâdüfen oluvermiş tabii vak'alardır deyip geçmeyin. Her taşın kime ve nereye isabet edeceği dahi ezelde takdir olunmuş, hilkatte bu suretle hazırlanıp muay-

yen mahalline istif edilmiş fevkat-tabia hadiselerdir bunlar. Hilkatte, hakikatte tesadüf diye bir şey yoktur. Ancak âlemlerin Rabbi olan Allâh'ın hikmet ve yüce iradesinin eseri olan tasarrufu vardır. Allâh Tealâ, böyle bir zâlim kâfirlere bir müddet mühlet verir. Sonra da miâdları dolunca dest-i kahr-ı kudret onları ansızın yakalar. O zaman akıllarını başlarına alırlar, fakat şimdi o ne işe yarar!..

Hayvanlarla temâsda bulunan insan (şeklindeki hayvan)ların cezası nedir?..

Yukarıda kaydettiğimiz veçhile bir gayri meşru mücâmaatın, hadd-i zinâyı mûcib olması için hayatta olan bir kadınla yapılmış olması şarttır.

Ölü bir kadınla vuku bulan gayri meşru mukarenet, nasıl yalnız ta'ziri icab ediyor da hadd-i zinâ cezasını icab etmiyorsa; hayvanlardan biriyle işlenen bir gayri meşru mücâmaat da aynen öyledir; ta'ziri icab eder, fakat hadd-ı zinâyı istilzâm etmez. Çünkü selim fıtratlar bundan nefret eder. Gerçi galebe-i şehvet sâikasıyle hayvanlardan daha habis hale gelmiş sefihlerden bazen vâki olduğu muhakkaktır. Ancak aklı başında olan tab'ı selim, sahiblerinin gönlünde hayvanlara karşı esâsen bir iştihâ uyanmaz ve temâyül hissi görülmez. Selim fıtratlar bundan nefret edip zecr (men') eylediği için de böyle bir cürümden dolayı had cezası ta'yin edilmemiştir. Şu kadar ki, böyle bir alçaklığı irtikâb edecek olan bir şahıs hakkında şiddetli bir ta'zir cezası tatbik edilir. Hatta bazı fukahânın; böyle bir şahsın kılıç ile katli icab eder, dediği mezkûrdur.

Ebu Dâvud (4464), Tirmizi'nin (1455) ve İbn-i Mâce'nin (:2564 numara ile) İbn-i Abbâs'tan rivâyet ettikleri hadiste; Resûlullah (s.a.v.) şöyle buyurmuşlardır:

مَنْ وَجَدْتُمُوهُ وَقَعَ عَلَى بَهِيمَةٍ فَاقْتُلُوهُ وَاقْتُلُوا الْبَهِيمَةَ

«Her kim ki, hayvanla mücâmaatta bulunduğunu görürseniz onu öldürün (onunla birlikte) **hayvanı da öldürün».**

İbn-i Abbâs'a; **«Hayvanın hâli** (suçu) **nedir ki** (öldürülüyor)?» **denildi.** «Bu hususta Resûlullâh (s.a.v.) den bir şey işitmedim. Fakat re'yim odur ki; Resûl-i Ekrem (s.a.v.); ona bu çirkin muâmele yapıldığı halde etinden yenilmesini veya onunla yararlanılmasını hoş görmedi» **cevabını verdi.»**

Ebu Dâvud : **«Bu hadis o kuvvette değildir»** demiş ve bundan sonra tahriç ettiği diğer bir tarik ile bu hadisin zaif olduğuna hükmetmiştir ki o şöyledir: İbn-i Abbâs (r.a.) :

لَيْسَ عَلَى الَّذِي يَأْتِي الْبَهِيمَةَ حَدٌّ

«Behimeye yanaşan kimse üzerine had yoktur» demiştir. Az önceki merfu' hadisi Peygamber (s.a.v.) den : **«İkisini de öldürünüz»** emriyle rivâyet eden ve mezkûr te'vile yapan O'dur. Katl emrini, Resûlullâh'tan rivayet edip sonra da O'na muhalefet etmesi mümkün müdür?. Bu hadisi, Nesâi ve aynı rakamda Tirmizi :

مَنْ أَتَى بَهِيمَةً فَلاَ حَدَّ عَلَيْهِ

(**«Her kim behimeye tekarrub ederse ona had lâzım gelmez»**) lâfziyle rivâyet etmiş ve : **«Bu evvelki hadisten daha sahihtir, ehl-i ilim katında amel bunun üzeredir»** demiştir. Cumhûr ulemânın kavli budur.

Kendisine yanaşılan hayvana gelince :

Eğer bu hayvan, eti yenilmeyen cinsten ise kesilir ve sonra yakılır. Bu behimeden diri veya ölü olarak

menfaatlanmak mekrûh olur. Eğer hayvan başkasının ise suçun fâili kıymetini öder. Çünkü onun yüzünden öldürülmüştür. Eğer yenilmesi helâl olan hayvanlardan ise ve başkasına ait ise kendisinden kıymeti karşılığında satın alınıp kesilmelidir. Bu hayvan kesildiği zaman etini yemek Ebu Hanife hazretlerine göre caizdir ve kıymetini tazmin ettirir. İmâmeyn'e göre yenilmez, bu et, her halde yakılmalıdır.

Bu hayvanın kesilip de yakılması her halde vâcib değildir. Bu muâmele, hâdisenin kapanması, bu hayvan her ne zaman görülse yapılacak olan dedikodunun kesilmesi ve bu şahsın daima ta'yir ve takbih edilmemesi içindir. Yoksa fâili, daima rahatsız edilir. Bir de bu muâmele ile; bu rezaleti irtikâb etmek isti'dadında (!) olanlar tenfir edilmiş olurlar!

Bu bölümü hazırlarken müracaat ettiğim kaynakların başlıcaları şunlardır: Âlûsi, İbn-i Kesir, Tefsir-u âyâti'l-ahkâm (Sâbûni), Kütüb-ü Sitte, Fethu'l-Kadir (İbn-i Hümâm), İbn-i Âbidin, Dürer, el-İhtiyâr, Bedâiu's-Sanâi', Hindiye ve Câmii Sağir (Süyûti) şerhleri...

Zinâ suçu, ne ile ve nasıl sâbit olur?

Bu cürüm, şu iki yoldan biriyle sâbit olur:

1 — Suçlunun, suçunu usûlü dairesinde ikrâr etmesiyle;

2 — Husûsi şart ve vasıfları haiz dört erkeğin şahidlik yapmasiyle.

Zinâ hakkında şehadet; mahkemede hakimin huzurunda toplanan dört şahidin, bir meclisde (ayrı ayrı şahidlik yapsalar kabul edilmez) bir mükellef erkek veya kadın aleyhinde, görmelerine dayanarak zinâ ettiğine, «zinâ» lâfzı ile müttefikan şahidlik yapmalarından ibarettir.

Bu babda yapılan bir şahidliğin kabul edilmesi için şu şartların bulunması lazımdır. Aksi halde şahidlik kabul edilmeyip reddedilir.

1) Şahidler; en az dört mükellef, hür ve gözü gören kimseler olmalıdır.

Binaenaleyh çocukların, mecnunların, köle ve kör olanların şahidliği kabul olmaz.

2) Şahidlerin dördü de erkek olmalıdır.

Binaenaleyh hudûd'da kadınların şahidliği kabul değildir.

3) Şahidlerin hepsi de âdil kimseler olmalıdır.

Hali mestûr olan (fâsık olduklarına dair bir emâre görülmeyen) kimselerin şehâdeti de makbul değil. Namaz kılmayan, veya içki içen, yahud oyun oynayan... fâsıkların şehâdeti kat'iyyen makbul değildir.

4) Şahidlerin hepsi de müslüman olmalıdır. Müslim olmayanın şahidliği kabul olmaz.

5) Şahidlerin hepsi de ittifak halinde toplanıp bir mecliste şehadet etmelidirler. Ayrı ayrı gelerek şahidlik yapsalar, kabul edilmiyeceği gibi kendilerine hadd-i kazf : seksen deynek iftira cezası vurulur. Dörtten az veya kör olmak halinde de hüküm böyledir!..

6) Şahidler zinâyı, gözleri ile görmeli ve açıkca ifade etmeli; yani; sürmedanlıkta mil bulunuşu gibi erkeğin zekerini kadının fercinin içinde olduğunu, sünnet mahallinin yine sünet mahalli ile iltikâ halinde bulunduğunu sarâhaten beyan etmelidirler. İçlerinden biri; «ben, bir yatakta kucaklaşıp yatmakta olduklarını gördüm» dese şahidlik düşer.

Bu şartlara göre şahidler şahidlik yaptıkları zaman, hakim onlara şunları sorar :

«Zinâ'nın hakikati nedir?» Çünkü «zinâ» lâfzı, haram olan her mücâmaata itlak edilir. Halbuki bir ta-

kım haram mücmaatler vardır ki onlar haddi müstelzim değildir.

•O nasıl oldu?•. Zira rızaları veya ikisinden birinin rızası olmaksızın mükrehen (cebren) vuku bulmuş olabilir. Halbuki ikrah, haddi iskat eder.

•Nerede zinâ ettiler?•. Çünkü mesela dâr-ı harbde işlenen zinâ haddi icab etmez...

•Ne zaman zinâ ettiler?•. Çünkü bu hadise mükellef olmadan vuku bulmuş olabilir veya •Tekadüm-ü ahd• bulunabilir. Eğer tekadüm-ü ahd: mürur-u zaman varsa (asah olan kavle göre hadisenin üzerinden bir ay geçmişse) şehadetleri kabul edilmez.

Zira şahidler; muttali' oldukları bir zinâ cürmünü gizleyip gizlememekte muhayyerdirler. Bir müddet bekleyip de, ondan sonra şahidlik yaptıkları zaman bu suçu örtbas edip gizlemek istedikleri anlaşılır. Bilâhare de şahidlik yapmaya kalkışınca artık Allâh için yapılmış bir şehâdet olma vasfını kaybeder de, bir düşmanlık sâikasiyle vuku bulmuş olduğuna delâlet eder. Böyle bir şüphe ise haddi icrâyı iskat eder.

•Kiminle zinâ etti?• Zira mezniyyün-bihâ olan kadınla, zinâ ile ittihâm olunan erkek arasında evlilik gibi, nikah şüphesi gibi hadde mani olacak bir münâsebet bulunabilir. Böyle bir münasebetin olup olmadığını anlamak için de bu suale ihtiyac vardır.

Zinâya şahidlik edenler, mezniyyün-bihâ (kadı)nın kim olduğunu bilmeseler ve içlerinden yalnız birisi •Ben kadının kim olduğunu, bilmiyorum• dese had vurulmaz ve şahidlikleri reddedilir.

Nitekim Mugire İbn-i Şu'be (r.a.) Basra'da mukim iken böyle bir suçla, zinâ ile ittihâm olundu. Hz. Ömer (r.a.) onları huzuruna celb edip Medine'de; Ebû Bekre, Nâfi', Ziyâd ve Şibl b. Ma'bed (bu dört şahid) ile Muğire'yi bir araya getirdi. Muğire; •Yâ Emire'l-mü'-

minin! sor onlara; benim evimin içine bakmaları nasıl helal olmuş? Kadını görmüşler mi ve onu nasıl görüp tanımışlar? Vallâhi ben, ancak karımla cinsi münâsebette bulundum» dedi. Karısı da, zinâ isnad edilen Ümm-ü Cemil'e benzerdi. Önce Ebu Bekre, ondan sonra Şibl, ondan sonra da Nâfi': Muğire'yi; Ümm-ü Cemil'in iki bacağı arasında, zekerini onun fercine sürmedanlıktaki mil gibi idhâl etmiş olarak gördüklerine şahidlik yaptılar. Ancak dördüncü şahid olan Ziyâd; onların şehadeti misliyle şahidlik etmedi; Hz. Ömer: «Sürmedanlıktaki mil gibi gördün mü?» dedi. Hayır dedi. «Kadını tanıyormusun?» diye sordu. «Hayır» cevabını verdi. Bunun üzerine o üç şahide seksener celde hadd-ı kazf celdesi vurulmasını emreyledi. (114)

لَوْلَا جَاؤُا عَلَيْهِ بِأَرْبَعَةِ شُهَدَاءَ فَإِذْ لَمْ يَأْتُوا بِالشُّهَدَاءِ فَأُولَٰئِكَ عِنْدَ اللَّهِ هُمُ الْكَاذِبُونَ.

«Bunun üzerine dört şahid getirmeli değil miydiler? Madem ki onlar bu şahidleri getirmediler, o halde onlar Allâh indinde yalancıların tâ kendileridir». (115)

Adaleti olmayan dört fasık, bir zinâ hadisesine şahidlik yapsalar bununla zinâ sabit olmaz. Şahidlere de —şahidlikleri makbul olmamakla beraber— hadd-i kazf vurulmaz. Hz. Ömer (r.a.)in; o üç kimse hakkında had vurulmasını emir buyurması, hususi şartlara mebni bir siyaset idi...

Zira zinâya şehâdet edenler, mezniyyün-bihâ hakkında veya zinânın yeri ve zamanı hakkında ihtilâf etseler, şahidlikleri batıl olur, fakat bundan dolayı da

---

(114) Sûre-i Nûr tefsiri (Mevdûdi; s. 63 ve Fethu'l-Kadir: 5/215 (Kısaltılarak alındı).

(115) Nûr sûresi: âyet : 13.

kendilerine had icra edilmez. Çünkü zinânın aslına şehadette ittifak halindedirler.

Dört şahidden —meselâ;— ikisi; kadının birrızâ kendini temkin ettiğine, diğer ikisi de erkeğin onu ikrah (icbâr) eylediğine şehadette bulunsalar bununla had icra edilmez. Çünkü aralarında ittifak hâsıl olmamıştır. Bu, İmam A'zam'a göredir...

Kocası olmayan bir kadın, gebe bulunsa hakkında bir şey yapılmaz ve kimden hâmile kaldığını aramak doğru olmaz. Çünkü böyle bir soru, fahiş bir fi'lin yayılmasına müncer olur. Bu ise memnûdur. «Bunun şüyûu, vukuundan daha beterdir!.»

Şahidler; bir erkek veya kadın hakkında yukarıda izâh ettiğimiz şerâit veçhile beyan ettikleri, hakim de onlara mezkûr sualleri sorduğu zaman, bu şahidler hem sırren, hem de alenen ta'dil olunurlar, âdil olup olmadıkları araştırılır. Şöyle ki:

Hâkim; bu şahidlerin, kendilerini tanıyanların ayırdedebileceği şekilde adlarının ve açık adreslerinin bulunduğu bir nâmeyi gizlice gönderir, muaddil (adâletine hükmeden) de; adının altına, «Bu âdildir, şahidliği makbuldür» diye yazar.

Alenen ta'dilde; hâkimin, muaddil ile şahidi bir araya getirip, muaddilin: «İşte benim adaletine şehadet ettiğim şahid budur» demesiyle tahakkuk eder.

Eğer şahidlerin adil oldukları hakim tarafından biliniyorsa ta'dil ve tezkiyeye hâcet kalmaz. Ta'dil müddeti zarfında müttehem olan şahıs, kaçmaması için tevkif edilir.

Ne kadar yüce bir hakikat ve ne büyük bir rahmet!..

Buraya kadar yapmış olduğumuz kısa açıklamalardan şu büyük gerçek ortaya çıkmıştır ki; Hz. Allâh (c.c.), mü'minlere, —günahkâr olsalar bile, çok mer-

hametlidir, çok lütûfkârdır. Zira zinâ gibi şeni fiilleri irtikâb eden cânilerin cezasını, —kılı kırk yararcasına— öyle ağır şartlara ta'lîk etmiş, bu suçun sübûtunu öylesine ince esaslara bağlamış ki, bu şerâit tahtında o suçun sübût ve tahakkuku âdeten muhâldir, imkân hâricidir.

Evvelâ; zâni ile zâniyeyi tam zinâ halindeyken; akıl, baliğ, hür, adil dört müslim erkeğin görmesi mümkün değil gibidir. Meğer ki bu cinayeti sokak ortasında alenen irtikâb edecek kadar alçalmış, sefîl mahluklar vaziyetine düşmüş olsunlar. O takdirde işbu kudurmuş köpekten daha zararlı hale gelen vahşi mahlukları taşlayarak öldürmekten başka çare kalmaz. Cemiyet onların şerrinden ancak bu suretle kurtulur!

Sâniyen: hadd-i şer'iler, şüphelerle mündefi' olur, kalkar. Yukarıda kaydettiğimiz hadis-i şerifte: «Müslümanlardan hadları gücünüzün yettiği nisbette def'edip kaldırınız» buyurulmuştur. Nitekim yukarıda verdiğimiz misallerden gayet basit bir şüphenin bile haddi iskat ettiği vuzûha kavuşmuştur.

Sâlisen; Kısasta; adam öldürmek cinayetinin sübûtunda dahi iki adil şahid kâfi geldiği halde zinâ cürmünün sübûtu hakkında ma'hûd şart ve sıfatları hâiz dört erkişinin şehadeti şart koşulmuştur. Böyle dört şahidin, tam suç üstünde iken görmüş ve yakalamış olmaları, —bu suç, umumiyetle gizli işlendiği için— pek mümkün değildir. Suçlular, bizzat kendileri itirâf etmedikçe yüz celde ve RECM gibi hadların icrâsı adeta muhaldir. Bunun içindir ki; Asr-ı Seâdet'te tatbik edilen r e c m cezaları, ancak uhrevi mes'uliyetten korktuğu ve cezasını dünyada görmek suretiyle temizlenmek arzu ettiği için ikrarında ısrar edenler hakkında tatbik olunmuştur!.. Nitekim ileride görülecektir...

Şu halde Hak Dini İslâm; efden, püfden sebeblerle ceza vermek için şurada, burada suçlu arayan, bir takım za'f ve ihtirasların etkisi altında hazırlanan bir sistem değildir. Suçları setri (gizlemeyi) emreden ve suçluları kurtarmak, hadleri iskat etmek için çareler bulmayı tavsiye eden ve şüphelere binâen cezaların kaldırılıp def'edilmesini isteyen bir nizâm-ı hak, bir kanun-ı ilâhîdir. Onun latif havasını teneffüs edemeyen ve nezih nurlu muhitinde yaşamak seâdetinden mahrum olan bedbahtların vay hallerine!..

Setr-i Zünûb ve Ketm-i Uyûb (Günâhları Örtmek ve Ayıpları Gizlemek) Mendûbdur!

Zinâ suçunun sübûtu için, dört erkek şahidin şart koşulmasında ve bu şahidlere, inceden inceye o sualleri sorulmasındaki hikmet; haddizâtında pek çirkin ve müstehcen olan bir hadisenin hakikaten vaki olup olmadığını ciddi biçimde araştırmak ve son derece iğrenç olan bu hadiseyi setredip, onun şuyû bulmasına ve tescil edilmesine meydan vermemek ve fuhş-u zinâ ile ittihâm olunan bir kimseyi bu faciadan kurtarmaya çare aramak gibi güzel maksadlardan ibarettir. Bu ise, mendûbünileyh'tir. Dinimiz bunu tavsiye etmiş ve buna teşvik eylemiştir. Zinâda, dört şahidin şart olması bunun içindir. Yani; iddiada bulunanın işini zorlaştırmak ve bu sayede kulların kusurunu örtmüş olmak içindir. Zirâ şartı çok olan bir şeyin, vücudu ve vukuu az olur.

Müslim (:2699) ve Tirmizi (:1425 numara ile) Ebu Hüreyre (r.a.) den rivayet etmişlerdir. Resûlullâh (s.a.v.) şöyle buyurmuşlardır:

مَنْ نَفَّسَ عَنْ مُؤْمِنٍ كُرْبَةً مِنْ كُرَبِ الدُّنْيَا نَفَّسَ اللّٰهُ عَنْهُ كُرْبَةً مِنْ كُرَبِ الْآخِرَةِ وَمَنْ سَتَرَ عَلَى مُسْلِمٍ سَتَرَهُ اللّٰهُ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَاللّٰهُ فِي عَوْنِ الْعَبْدِ مَادَامَ الْعَبْدُ فِي عَوْنِ أَخِيهِ.

«Her kim bir mü'minin, dünya tasalarından bir gamını (bir darlığını) açıp giderse Allâh Tealâ da onun, âhiret tasalarından bir tasasını (bir sıkıntısını) giderir. Her kim de bir müslimi(n ayıbını) örterse Allâh (c.c.) da onu(n ayıplarını) dünyada ve âhirette setr eder. Bir kul mü'min kardeşinin yardımında oldukça Allâh (c.c.) da o kulun yardımında bulunur». Bu lâfz, Tirmizi'nindir.

Ebu Dâvud ve Nesâi de, Ukbe İbn-i Âmir (r.a.) den, şu merfu hadisi tahriç etmişlerdir.

مَنْ رَأَى عَوْرَةً فَسَتَرَهَا كَانَ كَمَنْ أَحْيَا مَوْؤُدَةً.

«Kim bir ayıp görür de onu derhal örterse dipdiri gömülmüş bir kızcağızı ihyâ etmiş (diriltip hayat vermiş) gibi (me'cûr) olur». Fethu'l-Kadir: 5/214 (İbn-i Hümâm).

Suçları örtmek mendûb ve matlub olunca o suçun sübûtuna şehadet de neticesi kerahet-i tenzihiye olan hılâf-ı evlâ olur. Şu kadar ki bu, zinâcı olarak tanınmamış hayâlı ve hali mestur olan kimseler hakkında geçerlidir. Hayâ perdesi yırtılmış olan ve belki de işlemiş olduğu zinâ ile iftihar edecek kadar edepsizleşen küstahlar hakkında ise şahidlik yapmak, yapmamaktan evlâdır. Çünkü Şârii A'zamın matlubu, yer yüzünü ma'siyet ve fuhşiyat kabilinden olan bütün pisliklerden hali kılıp tertemiz hale getirmektir. Böyle utanmaz zinâ düşkünlerine, bu gayenin gerçekleşmesi için hadd-i şer'iyi tatbik etmekten başka çare kalmaz. Çünkü:

Nushile yola gelmeyeni etmeli tekdir
Tekdir ile uslanmayanın hakkı kötektir. (Z. Paşa)

Bir kere veya iki kere gizlice zinâ etmiş, sonradan nedâmet edip tevbekâr olan korkusundan titre-

yen kimselerin suçları setredilip işleri Allâh'a havâle edilmelidir. Zira işâa etmeden, gizlice işlenen günâhlardan, toplum Allâh'a karşı mes'ûl olmaz ve bu günahın zararı sahibine münhasır olur, âmmeye dokunmaz. Alenen irtikâb edilen ma'siyetlerden ise, eli veya dili ile tağyirine kâdir olup mâni' olmayan herkes mes'ûl olur. Hiç kudreti olmayan kimse de kalben buğz etmekle mükellef bulunur!.. Bunun ötesinde ise, hardal tanesi kadar iman yoktur. Keşke şu hayâsız gürûh da bugün; içki, kumar, dans, çıplaklık, fâizcilik, namazı ve orucu terk etmek gibi irtikâb etmekte oldukları ma'siyetleri gizlice yapmış olsalardı! Hiç olmazsa zararı kendilerine has olurdu da, bizlere sıçramazdı!.. Allâh hidâyet versin.

Gerçekten beşeriyyet, bir takım temâyül ve ihtirasların te'siri altındadır. Bir çok kimseler şeytanın kulu ve şehvetin zebûnudurlar. Nisyân (unutmak) mahalli olan insandan zaman zaman bazı ma'siyetler sâdır olur. En büyük kabâhat, bunun işlenmesi değil, bunu yapmakta ısrar edilmesidir. İnsanlar, bu temâyüllere mukavemet etmek ve şehvetlerini teskin eylemekle mükelleftir. Bir ma'siyetle mübtelâ oldukları zaman da derhal uyanıp aklını başına alarak tevbekâr olmalıdırlar.

İslâm cezâ hukuku, insanların bu za'fını, vaziyetlerini pek güzel nazara aldığı içindir ki, onların ma'siyetlerden tevbe edip vaz geçmelerini istemiş ve bu hikmete binaendir ki; suçluyu kurtarmadan yana şefkat dolu ve ağır şartlarla yüklü ulvî hükümler getirmiştir. Bu gibi günahlardan nedâmetle tevbekâr olup hâl-i nezâhetlerine yeniden dönmeleri için haklarında müsâmaha gösterilmesi, kabâhatlarının setredilmesi hususunda teşvik ve tavsiyelerde bulunmuştur.

Bundan dolayıdır ki; Zinâ suçunu itiraf etmek için Mâiz b. Mâlik'i Peygamber (s.a.v.)e gönderen Hezzâl'e Resûl-i Ekrem (s.a.v.):

لَوْ سَتَرْتَهُ بِثَوْبِكَ كَانَ خَيْرًا لَكَ

«Onu esvâbın ile örtüp gizleseydin senin için daha hayırlı olurdu» buyurmuştur. (116)

Hatta şer'i şerif; bir kimse hakim'e gelerek üstü kapalı ifadelerle suçunu itiraf ederse, hakimin onu suçunu tasriha zorlamasını bile mübah kılmamıştır.

Müslim: 2764 numara ile Hz. Enes'den ve: 2765 numara ile de Ebu Ümâme'den tahriç etmiştir, bir adam huzûr-u Nebeviye gelerek **«Yâ Resûlullâh! Ben haddi icab eden bir suç işledim onu üzerime ikâme eyle (cezamı ver)»** demiş. Bu sırada namaz vakti geldiği için —henüz bir cevab almadan— Resûlullâh (s.a.v.) ile o vaktin namazını kılmış. Namazı bitirince (tekrar); **Yâ Resûlullah! Ben hadde isabet ettim** (cezâya çarptım), **binâenaleyh hakkımda Kitâbullâh'ın hükmünü tatbik et»** diye ısrar etmiş. Resûl-i Ekrem (s.a.v.): **(Abdest aldın ve abdestini güzel yaptın değil mi?)** buyurmuş **«Evet yâ Resûlullâh»** cevabını vermiş ve **«Bizimle beraber bu namazda hazır bulundun mu?»** diye sorunca, **«Evet»** demiş. Bunun üzerine Resûlullâh (s.a.v.) :

«Haydi git, Allâh senin suçunu bağışlamıştır» buyurmuştur. Ebu Dâvud: 4381 nu. hadis.

Bu, ne geniş bir rahmet-i ilâhiyye ve ne büyük bir şefkat-i Samedâniyyedir!..

Mühim bir soru ve cevabı:

Celde olsun veya recm olsun, hadd-i zinâyı icrâ

(116) Sünen-i Ebû Dâvud: 4377 numaralı hadis.

ve tatbik çok ağır şartlara bağlanmış, adeta tahakkuku muhal olan kayıdlara rabtedilmiştir. Bu durumda zinâ suçunun, şehâdet yoliyle sübûtu imkansız gibidir. O halde haddi zinâ hükmünün vaz'ında matlûb olan gaye —ki zecrdir— hâsıl olmaz. Bir noktada tatbik imkanı olmayan bu hükmün vaz'olunmasındaki hikmet nedir?

Bu cezalar, haddizâtında matlûb olan te'siri hâizdir ve beklenen gayenin husûlü için kafidir. Daha evvelde ifade ettiğimiz gibi «Hudûd: Şer'i ukubetler», kable'l-fi'l mevâni' ve ba'de'l-fil zevâcirdir: bu habis fi'li yapmadan evvel önleyici, engelleyici; yaptıktan sonra da vazgeçiricidirler. Bu cürmü işleyene, böyle ağırbir cezanın tatbik edileceğini bilen ve düşünen kimse bu niyyet ve hareketinden vaz geçer. Öyle bir kuruntunun içinde olan kimse suçunun mahkemece sabit olup olmıyacağını düşünemez, ya sabit olursa halim nice olur demekten kurtulamaz. Bu ukubetlerin ta'yin edilmesindeki asıl hikmet de zaten: —Beşeri sistemlerde olduğu gibi— suç işlemeye zemin ve imkânlar hazırlayıp, yollarını her veçhile kolaylaştırıp bundan sonra da suçluyu yakalayıp ceza vermek değildir. Suç işlemek isti'dâdında bulunanları, henüz cezaya çarpılmadan o fiilden men'eylemektir.

Eserimiz boyunca takrîr ettiğimiz gibi, Hak Dini İslâm; müntesiblerine, fezâile rağbet ve rezâilden nefret şuûru vererek, onları iffet ve fazîletin kıymetini takdîr edecek ve iffetsizliğin, şerefsizliğin zararını bilecek hale getirerek adeta zinâya giden bütün yolları kapatmış, bu menfûr ve meş'ûm fiille aralarına sur çekmiş, binaenaleyh zinâkâr sineklerin barınağı olan bataklıkları kurutarak, onların barınmalarına müsait hiç bir mahal bırakmamıştır. Zinâya sevk edecek âmilleri ve müncer olabilecek sebebleri ortadan kaldır-

mıştır. Bütün bu islâh edici, önleyip engelleyici ve caydırıcı âmil ve müeyyidelerin mevcut olmasına rağmen yine de fuhuş vâdilerinde dolaşan, sâika-i şehvetle şer'i surları aşan hevâperestlere ve hayâsızlara cezâî hüküm ve zecrî müeyyide tatbik ederek onları te'dib ve tenkile ve o sâyede başkalarını da ikaz ve tenbihe (uyarmaya) bizzarure lüzum görmüştür.

Binaenaleyh İslâm ceza hukukunda hükme bağlanan celde ve recm gibi ağır ve elim cezalar, suç işlemeyi önleyecek ilk ve son tedbir değildir. Merhum Ziyâ Paşa'nın:

«Nushile yola gelmeyeni etmeli tekdîr,
Tekdîr ile uslanmayanın hakkı kötektir»,

vecizesi kabilinden en son ve başka çare kalmadığı için bizzarure baş vurulmuş bir cezaî müeyyidedir. Binaenaleyh bu cezâ, bir taraftan utanıp ârlanması olmayan müfsidlere yaptıklarının vebâlini tadırmış olacak, onları tevbe, istiğfâra zorlıyacak. Diğer taraftan da gönüllerinde böyle fenâ meyl ve fâsid niyyet bulunanların nefislerini islâh ve tedâvî için bir nevi ameliyye hükmünü alacaktır. Aynı zamanda İslâm beldelerinin; zevk düşkünü hevâ perestlerin, kayıdsız, korkusuz serbestçe dolaşabilecekleri bir mer'â olmadığı, ancak nezih, iffetli insanların barınabileceği berrâk ve cennet misâli bir mülk-ü ilâhi olduğu da bu sâyede meydana çıkmış olacaktır. Eğer bugün sayıları bir milyarı aşan müslümanların bulunduğu ve barındığı muhitlerde fuhşiyât, cehâlet, esaret ve ahlâksızlık hüküm sürüyorsa bu, müslüman oldukları için değil elbet, hakiki ma'nada müslüman olmadıkları içindir; dinin onların ruhları ve vicdanları üzerinde bir te'siri kalmadığı, müslümanlıkları «Boş laftan ibaret»

kuru bir âyin şeklini aldığı, müslüman halk, farkın-
da olmıyarak dinsizlere aldandığı ve dinsizlik siste-
minin te'siri altında kaldığı içindir.

O halde bu cezalar, haddizâtında matlûb olan te'-
siri haiz olduğundan, bunların ender hadiselerde tat-
bik edilmiş olması dahi ta'kib edilen gayenin tahak-
kuku ve beklenen neticenin husulü için kafi olacak-
tır. Nitekim bu hükümlerin mer'iyette olduğu ve tat-
bik olunduğu yerlerde ve devirlerde hal böyle idi!.
Samimiyetle tatbikata konulduğu takdirde durum yi-
ne böyle olacaktır!..

Zinâ suçunun sübût yollarından biri de İ K R A R dır, demiştik!

Zinâya dair ikrar; zinâ eden kimsenin bu cürmü-
nü hakimin huzurunda ayrı ayrı dört meclis (celse de
dört defa itiraf etmesi ile tahakkuk eder. İmam Mâ-
lik ile İmâm Şâfii; bir kere ikrârın kâfi geleceğine
hükmetmişlerdir ve Buhâri, Müslim'in rivayet ettiği;
«Asif : ırgad, çırak» hadisi ile delil getirmişlerdir. Da-
ha evvel meâlini tam olarak kaydettiğimiz bu hadisin
son tarafında Resûlullâh (s.a.v.) şöyle buyurmuştu :

اغْدُ يَا أُنَيْسُ إِلَى امْرَأَةِ هٰذَا فَإِنِ اعْتَرَفَتْ فَارْجُمْهَا

«Haydi yâ Üneys! Bunun karısına kadar git! Şayet suçunu itirâf ederse onu recmet». Bunun üzerine Üneys
kadına gitti. O da suçunu itiraf etti. Resûlullâh (s.a.v.)
de recmedilmesini emretti ve kadın recm edildi».

Görülüyor ki burada : **«Dört kere itiraf ederse...»**
buyurmamıştır.

Ebu Hanife, Ahmed İbn-i Hanbel gibi bir çok fu-
kahâ; dört kere ikrarın şart olduğuna kâil olmuşlar
ve —ileride kaydedeceğimiz— Mâiz hadisi ile delil ge-
tirip; Resûl-i Ekrem (s.a.v.), Mâiz'in cezasını infâz et-
meyi, dört mecliste dört defa ikrarı tamam oluncaya

kadar tehir eyledi, eğer daha az ikrar ile suçu sabit olsaydı elbette te'hîr eylemezdi demişlerdir. Bir de bilhassa bu cürmün sübûtunda şahidlerin sayısı artırılmıştır. Zinâ hadisesinin son derece vahîm bir vaka' olduğunu bildirmek ve suçu setr (örtmek) ma'nasını gerçekleştirmek için ikrar da böyle olmalı, ayrı ayrı dört mecliste dört defa vuku bulmalıdır.

Binaenaleyh hakimin huzurunda bir defa veya bir mecliste dört defa ikrar etmekle o kimsenin hakkında hadd-i zinâ icrâ edilmez. Şüpheye mahal kalmaması için bu veçhile dört defa ikrara lüzum hasıl olmuştur.

Böyle bir nedâmet duygusu ile mahkemeye müracaat ederek yapmış olduğu cürmü itirafta bulunan kimsenin; birinci, ikinci ve üçüncü ikrarlarını hakim, hakimane bir surette reddeder. Ve zımnen itiraftan vazgeçmesini tavsiye eyler («git», der de, «tekrar gelmez). Buna rağmen o kimse dördüncü defa mahkemeye gelerek ikrarını tekrar edecek olursa o vakit hakim ona:

«Zinâ nedir? O, nasıl, nerede ve kiminle vâki olmuştur?» diye sorar ve ikrar edenin, aklî dengesinin yerinde olup olmadığını ve şuûr derecesini tedkik eder. Bu hususta mensûb olduğu aileden tahkikatta bulunur. Çünkü deli ve bunamış kimselerin ikrarları muteber değildir.

Böylece suçun sübût bulup da haddi icab edeceği anlaşılınca hakim:

«Belki aranızda bir nikâh vardı» veya «bu hâdise, bir şüpheye binaen vâki olmuştur» veya «rü'yâ görmüş olmıyasın» yahud da «onu öpmüş, okşamış bunu da zina sanmış olmıyasın» gibi telkinlerde bulunur ki buna: «Telkin-i rücu: ikrarından caydırma telki-

nı. denilir ki mendûb olur. O suallerin soruluşundaki hikmetleri evvelce beyan ettik.

Bu telkinin hikmetine gelince; pek iğrenç olan bir vak'anın şuyû bulup tescil edilmesini önlemek, halk arasında yayılmasına meydan vermemek ve bu yüzden bir çok kimselerin (hem hiss-i nedâmetle tevbekâr olup titreyerek suçunu ikrara ve cezasını çekmeğe gelmiş imanlı kimselerin) ebedi bir mahcubiyet altında kalmasına mâni olmaktır. Böyle bir kimse büyük bir nedâmet izhâr etmiş, nefsini islâha yönelmiş, iffet ve nezâhet dairesinde yaşamaya avdet edip azmeylemiş bir kimsedir. Suçlular hakkında ceza tatbikinden esas maksad da bu meziyyetleri te'minden başka bir şey değildir. Artık bu hususlar meydana gelmiş olunca maksad hasıl olmuş ve ayrıca cezaya pek hâcet kalmamış demektir.

Eğer bu suçlu; cezası infâz olunmadan evvel veya infâz sırasında ikrarından rucû edip cayarsa kabul edilir ve serbest bırakılır. Hattâ cezası infâz edilirken kaçmış olsa ikrardan fi'len rucû sayılır ve ta'kib olunmaz İkrarını inkâr etmek de bir rücûdur.

Hakimin bütün bu uyarmalarına rağmen ikrar eden kimse; uhrevî azabın daha şiddetli olduğunu mülâhaza ederek ve Allah korkusu ile titreyerek cezasını bu dünyada görmek ister ve bu suretle günahından temizlenmek gayesini güderse, hakkında şer'i cezanın infâz edilmesini nedâmet hissiyle samimi surette isteyerek ikrarında ısrar ederse veya zina suçu, yukarıda yazılı olduğu veçhile dört şahidin usûlü dairesinde şahidliği ile sübut bulursa artık hakkında hâkim: —muhsan olup veya olmadığına göre— yüz celde veya recm olarak hadd-i zinâ cezasının infâzına hükmeder. Mebsût, Bahr-i Râik, Fethu'l-Kadîr, Hindiyye, Dürer, İbn Âbidîn.

İkrar ile sabit olan zinâ hadisesinde tekadüm-ü ahd'de murûr-u zamana itibar olunmaz. Çünkü ikrar suretinde tekadüm-ü ahd, bir şüphe teşkil etmiyeceği için şehadete mâni' olursa da ikrara mani olmaz ve binaenaleyh her ne zaman işlerse işlesin suçunu usulü dairesinde itiraf eden kimseye had icra edilebilir.

Bir kimse, bir kadınla zinâ ettiğini, onun gıyâbında iddia ve itirafta bulunsa hakkında hadd icra edilebilir. O kadının mahkemede hazır bulunması şart değildir. Çünkü «Asif : ırgâd» hadisinde Peygamber (s.a.v.), ona haddi tatbik etmiş, bundan sonra kadına; «İtiraf ederse onu recmet» deyip Üneys'i göndermiştir. Tanımadığı bir kadınla zinâda bulunduğunu iddia ve itiraf eden kimsenin hükmü de böyledir.

Bilakis bir kadın, bir erkekle zinâda bulunduğunu, o erkeğin gıyâbında ikrar etmiş olsa hüküm yine böyledir. Yani; hakkında had tatbik edilebilir.

Bir şahıs, mahkemede bir kadının huzurunda onunla zinâ ettiğini ikrar etse de, kadın; «Hayır, ben bunu tanımam, benimle zinâda bulunmadı» diyerek onu inkâr ve tekzîb eylese —imâmeyn'e göre itiraf eden hakkında had lazım gelirse de— İmam A'zam'a göre her ikisi hakkında had icrâ edilmez. Çünkü mahalsiz zinâ vak'ası düşünülmez. Kadının inkariyle bu mahal olma durumu ortadan kalkmış ve bu suretle kadının da zinâ şâibesinden beri olduğu te'min edilmiş olur.

Sarhoşun, zinâ hakkındaki ikrarı muteber olmadığı gibi, sarih (açık) olmayan ve hilaf-ı zahir olan ikrarlar da geçerli değildir. O halde zinâ ettiğini ikrar eden sarhoş hakkında, dilsiz ve mecbûb veya retka olduğu anlaşılanlar hakkında —birinci ayık olmadığı, dilsizin ikrarı da sarih olmadığı, diğerleri de hilâf-ı zahir bulunduğu için had icra edilmez. Çünkü

zahiri hal onları tekzîb ediyor. Mebsut, Fethu'l-Kadîr, Hindiyye.

Mâiz ve Gâmidiyye kazıyye (kıssa)leri!

Zinânın subûtu bâbında zikr-u beyan ettiğimiz hükümlerden bir çoğunun mesned-i şer'isini teşkil eden ve bu mevzuda pek çok fıkhî hükümlerin menbaı bulunan Mâiz hadisesi hakkında; Buhari'de, (1692 - 1965 numara ile) Müslim'de ve daha mufassal olarak (4419 - 4433 rakamlarda) Sünne-i Ebu Dâvud da ve sair hadis kitablarında mezkûr olan rivayetlerin hulâsası şudur :

Mâiz İbn-i Mâlik, Eslem kâbilesinden olup, Hezzâl İbn-i Yezid'in himâyesinde bulunan bir yetim idi. O kabileden bir cariye ile zinâ fazihasını irtikab etti. Hezzâl ona, «Resûlullâh (s.a.v.)e kadar git de işlediğini ona haber ver. Umulur ki Resûlullâh senin için afv-ü mağfiret ister» dedi. Hezzâl bununla, onun için bir halâs çaresi olabileceğini umuyordu. Bunun üzerine Mâiz Peygamber (s.a.v.)e geldi. O, bu sırada mescidde bulunuyordu. Kendilerine seslenerek: «Yâ Resûlallâh! Ben zinâ ettim, Kitâbullâh'ın hükmünü hakkımda icra ve tatbik ederek beni temizle» dedi. Bunun üzerine Resûlullâh; ondan yüz çevirerek:

«Vah sana! Dön de Allâh'a istiğfâr et O('ndan mağfiret dile) ve O'na tevbe et» buyurdu. Mâiz uzağa gitmemek üzere geri döndü. İbn-i Hibbân'ın Sahih'inde: Peygamber (s.a.v.) onu tard etti, o da huzurundan çıkarıldı. Sonra geldi ve:

Yâ Resûlullâh! Ben bir zinâ işledim, onun haddini bana vur ve beni temizle» dedi. Resûlullâh (s.a.v.) yine:

«Vah sana (acırım)! Dön, de Allâh'a istiğfâr et ve O'na tevbe eyle» buyurdu. Mâiz, yine pek uzak olma-

mak üzere dönüp gitti. (fakat kısa bir müddet) sonra tekrar geldi ve:

Yâ Resûlullâh! Beni günahtan temizle» dedi. Peygamber (s.a.v.) de evvelce söylediğini tekrar etti. Nihayet dördüncü defa (müracaat ederek ikrar etmiş) olunca, Resûl-i Ekrem ona:

«Seni ne hususta temizleyeceğim?» diye sordu. Mâiz: «Zinâdan» cevabını verdi. Bundan sonra Resûlullâh (s.av.):

«Bunda delilik var mı?» diye sordu. Kendilerine onun deli olmadığı haber verildi. «Şarap içmiş mi (sarhoş) mu?» diye sordu. Hemen bir adam kalkıp onun ağzını kokladı, fakat onda şarap kokusu bulamadı. Diğer rivâyette: Yâ Resûlallâh! Ben nefsime zulmettim ve zinâ ettim. Beni temizlemeni murad ederim» dedi. Resûlullâh (s.a.v.) onu bir kaç defa geri çevirdi. Nihayet kavmine haber göndererek:

«Bunun aklında, bir kusur biliyor, ondan bir şey yadırgıyor musunuz?» diye sordular. Kavmi de: «Biz onu ancak tam akıllı, sulâhamızdan biliriz, kendi görüşümüze göre» demişler ne kendinde, ne de aklında bir kusur olmadığını bildirmişler. O vakit Resûlullâh (s.av.):

«Sen zinâ mı ettin?» dedi. Mâiz:

— Evet! cevabını verdi. Resûlullâh:

— Kiminle zinâ ettini» buyurdu. Mâiz:

— Filânca kadınla, cevabını verdi. Resûl-i Ekrem (s.a.v.) ona:

«Umulur ki sen onu öptün veya çimdikledin, yahud da ona baktın (zinâ ettiğini sandın)» dedi. «Hayır, yâ Resûlallâh» cevabını verdi. Resûlullâh (s.a.v.):

— Onunla yanyana yattın mı?

— Evet!

— Onunla mübâşeret yaptın mı (tenini tenine sürdün mü)?

— Evet.

— Ona mücâmaatta bulundun mu? Hattâ senden şu (uzuv), onun şu uzvunda gayb oldu mu?

— Evet!

— Sürme milinin sürmedanlıkla ve urgânın kuyuda kaybolduğu gibi mi?

— Evet!..

— Sen, zinâ nedir bilir misin? Mâiz:

— Evet! Bir erkeğin, zevcesinden halâl olarak işlediğini ben o kadından harâm olarak irtikâb ettim.

— Sahih surette evlenmekle «muhsan» oldun mu?

— Evet! oldum.

— Pekâlâ sen bu sözle ne murâd ediyorsun?

— Beni temizlemeni murad ediyorum. Bundan sonra Resûlullâh (s.a.v.):

«Nefsin aleyhinde dört defa şehâdette bulunup suçunu dört kere itiraf etmiş oldun. O halde bunu götürüp taşlayın» emrini verdi. Zaten Ebu Bekr-i Sıddık (r.a.) onu:

«Dördüncü defa itirâf edersen Resûlullâh seni taşlattırır» diyerek uyarmıştı. Buna rağmen itirâf etmişti. Bu emr-i Peygamberi üzerine Medine haricine (Harre'ye) çıkarıp recmolundu. Taşların elemini hissedip de canı yanınca bağırdı; «ey kavmim! Beni Resûlullâh (s.a.v.)e geri gönderin. Şüphesiz beni kavmim öldürdü (ölümüme onlar sebeb oldu), çünkü beni nefsim hakkında kandırmışlar ve Resûlullâh'ın benim ölümüme hükmetmiyeceğini haber vermişlerdi» dedi ve kaçıp kurtulmak istedi. Fakat halk onu yakalayıp bırakmadı ve taşladılar, nihayet öldü... Sonra:

Resûl-i Ekrem (s.a.v.)e gelip de onun, taşların elemini ve ölümün acısını hissedince kaçtığını anlattılar. Resûlullâh (s.a.v.) o zaman:

«Keşke onu bıraksaydınız, bırakmalıydınız. niçin bırakmadınız! Umulur ki o tevbekâr olurdu. Allâh da onun tevbesini kabul buyururdu» diyerek bu halde iken kaçmanın bile ikrardan rucû sayılacağına ve bu rucûun sahih olacağına işarette bulundular.

Müslümanlar onun (âkıbeti) hakkında iki fırka oldu:

Bir kısmı; «Şüphesiz helâk olmuştur, günâhı onu çepçevre kuşatmıştır» diyordu.

Bir kısmı da; «M â i z'in tevbesinden efdal tevbe olmaz. Çünkü o, Peygamber (s.a.v.)e gelip elini O'nun eline koydu. Sonra da: «Beni taşlarla öldür (ki, cezamı çekeyim)» dedi di(yerek tevbesinin kabul edildiğini iddia edi)yordu. Bu hâl ile iki veya üç gün durdular. Bilâhare onlar otururken Resûlullâh (s.a.v.) geldi, selâm verdi ve bundan sonra oturup şöyle dedi:

«Mâiz b. Mâlik için istiğfâr edin». Ashâb:

— Allâh Mâiz b. Mâlik'e mağfiret eylesin; dediler. Resûlullâh (s.a.v.) buyurdular ki:

«Hakikaten öyle —samimi— bir tevbe etti ki; bu tevbe, bir ümmet arasında paylaştırılsa elbette onlara yeter ve artardı»!..

Nebi mükerrem (s.a.v.); Ashâbından, iki kişiden birinin arkadaşına (Mâiz hakkında):

«Bak şu (zavallı insa)na! Allâh üzerine (suçunu) örtmüş, fakat nefsi onu bırakmamış ve nihayet köpek taşlanır gibi taşlanmıştır» dediğini işitmiş, sükût edip onlara cevab vermemiş, sonra bir müddet yürüyüp nihayet bir merkeb ölüsüne rastlayınca; «Filân ile filânce nerede?» buyurmuş, «biziz onlar yâ Resûlallâh» demişler. Bunun üzerine:

«...nin ve şu eşeğin cifesinden yiyin» emrini vermiş! Onların: «Yâ Nebiyyallâh! Ondan kim yer ki?» demelerine karşı; «Demin kardeşiniz (Mâiz)in ırzından nâil olduğunuz (!) şey, bundan yemekten daha fenadır. Canım, yed-i kudretinde olan Zât-ı Zü'l-Celâl'e yemin ederim ki; şimdi, o, cennet ırmaklarının içindedir, ona dalıp dalıp çıkıyor»!. buyurmuştur. Sünen-i Ebû Dâvud: 4428.

Bu hadiseden çıkarılan hükümlerden bir kısmını evvelce beyan etmiştik. Te'kid için, bir kaçını burada tekrar etmek isteriz.

Bu hadis; ayrı ayrı dört mecliste dört defa ikrarın şart olduğuna delâlet etmektedir. Burada zikrettiğimiz ve —söz uzayacağı için— zikredemediğimiz rivayetler meclisin müteaddit olduğunda sarihtir. Resûl-i Ekrem (s.a.v.)in; M â i z'i, defalarca ikrâra tâbi tutması —bazılarının iddia ettiği gibi; aklını imtihan için, cinnet veya sarhoşluk olmadığını denemek için değildi— onun aklında şüphe ettiğinden de değildi. Çünkü o zâtın, huzûr-u Nebevîye gelip mes'uliyet duygusu ile ikrarda bulunması, kemâl-i aklına delildi, yoksa bir cinnet eseri değildi. Hattâ Hz. Ebu Bekr (r.a.); üç kere ikrarından sonra Mâiz'e: «Eğer sen dördüncü defa da itiraf edersen Resûlullâh senin hakkında recm ile hükmeder» demişti. Demek ki dört defa ikrar, Ashâb-ı kirâm arasında bilinen bir kazıyye idi. Nitekim Hz. Büreyde (r.a.) demiştir ki:

«Biz Resûlullâh'ın Ashâbı, kendi aramızda şöyle konuşuyorduk: Ğâmidiyye ve Mâiz b. Mâlik, itiraflarından sonra —ikrarlarından— rücû etselerdi yahud; itiraflarından sonra dönüp tekrar gelmeselerdi Resûlullâh onları taleb —ve ta'kib— etmezdi. Onları ancak dördüncü ikrarları ânında recme mahkûm etti». Sünen-i Ebu Dâvud: 4434 rakamlı hadis.

Şer'i şerifte özürleri iblâ: denemek ve imtihan için konulan sayı üçtür. Eğer dört kere ikrar, itirafın mutcber olması için geçerli bir sayı olmasaydı üçüncü ikrardan sonra cezayı te'hir etmezdi. Zira suç sabit olunca haddi icra vacib olur. Resûlullâh, vacib olan bir şeyi hiç tehir eder mi? Resûl-i Ekrem (s.a.v.)in, kezâ Sahâbenin; ceza hükmünü dört kere ikrara terettüb ettirmeleri de bunun ayrıca delilidir. Çünkü bu suretle ikrarın, hükmün illeti olduğunu müş'irdir.

O halde Nebi Zi-Şân (s.a.v.) Efendimizin; ikinci ve üçüncü ikrarları da kabul etmeyip Mâiz'i reddetmesi; zinânın, vaki olup olmadığını ciddi şekilde araştırmak, setr için bir yol bulmak, ikrardan rücûu telkin ve cezayı iskat edecek bir sebeb, bir şüphe ortaya çıkarmak gibi hikmetlere mebni idi... Tebyinü'l-Hakâyık ve Fethu'l-Kadir (İbn-i Hümâm): (5/218-220)

İkinci hüküm; hakimin, haddi iskat edecek şeyleri telkin etmesi mendûbdur ve böyle bir mevzuda, enine boyuna çok geniş ve ciddi biçimde araştırma ve soruşturma yapması da vâcibtir.

Üçüncü hüküm; şüphe ile cezanın kalkacağıdır. Bu hususu yukarıda takrir etmiştik. Burada İbn-i Mâce'nin (:2545 numara ile) Ebu Hüreyre'den tahriç ettiği şu merfu hadisi kaydedelim:

اِدْفَعُوا الْحُدُودَ مَا وَجَدْتُمْ لَهَا مَدْفَعًا

«Hudûdu (cezaları), **onların def'ine bir yol buldukça def'ediniz.**» Beyhaki'nin lâfzı da, Hz. Ali (r.a.)den mevkufen şöyledir:

اِدْرَؤُا الْحُدُودَ بِالشُّبُهَاتِ

«Hadları, şüphelerle def'edi(p kaldırı)nız». Bülûgu'l-Merâm: 1245-1247.

Ğâmidiyye (Ğâmid'li kadının) kıssası!

Sonra Ezd kabilesinin Ğâmid kolundan bir kadın geldi ve:

— Yâ Resûlallâh! Ben fâcirelik ettim, beni temizle! dedi. Resûlullâh (s.a.v.)

«**Vah sana! Dön de Allâh'tan mağfiret dile ve O'na tevbe et!** buyurdu. Fakat kadın: dönüp gitti ve yarın olunca yine geldi de dedi ki:

— Görüyorum ki, siz beni, Mâlik oğlu Mâiz'i geri çevirdiğiniz gibi, geri çevirip reddetmek istiyorsunuz.» Resûlullâh:

«**Senin halin nedir?**» diye sordu. Kadın; yemin ile kendisinin zinâdan hamile olduğunu söyledi. Bunun üzerine: «**Sen mi?**» buyurdu. Kadın: «**Evet**» cevabını verdi. Resûl-i Ekrem ona:

«**Haydi karnındakini doğuruncaya kadar git**» buyurdu. Böylece kadın dönüp gitti. Kadın; doğurduğu zaman çocuğu bir bezparçası içinde getirmiş ve işte onu doğurdum, demiş. Resûlullâh yine:

«**Git de bu çocuğu sütten kesinceye kadar emzir**» buyurmuş. Kadın onu memeden ayırınca çocuğu, elinde bir parça ekmek olduğu halde getirmiş ve:

— İşte yâ Nebiyyallâh! Onu sütten kestim, yemek yemeğe de başladı, demiş. Bunun üzerine Nebî muhterem (s.a.v.), çocuğu müslümanlardan (bakımı bana ait diyen) bir zâta teslim etmiş ve sonra emir buyurarak kadın için göğsüne kadar bir çukur kazılmış, nâsa da emir vermiş kadını recmetmişler. Hâlid b. Velid bir taşla gelip başına atmış. Hâlid'in yüzüne kan sıçramış. Hâlid de ona söğmüş. Peygamber (s.a.v.) Hâlid'in kadına söğdüğünü işitmiş ve:

«Ağır ol yâ Hâlid! Nefsim yed-i kudretinde olan Allâh'a yemin ederim ki! Bu kadın öyle bir tevbe etti! O tevbeyi, yoldan geçenden vergi alan (gümrükcü)

yapsaydı mutlaka bağışlanırdı.» buyurmuş ve sonra kadın(ın techiz, tekfinin)i emredip onun cenaze namazını kıldırmış ve kadın defnedilmiş». Müslim (1695. ve onu takib eden rivayet) ve Ebu Dâvud (:4442 numaralı hadisler.)

Resûl-i Ekrem ,(s.a.v.) acaba Mâiz'in cenaze namazını da kıldırdı mı?

Ebu Dâvud'un (4421 numara ile) İbn-i Abbâs'tan ve (4430 numara ile de) Câbir b. Abdullah'dan tahriç ettiği hadislerde, Rasûlullâh'ın Mâiz'in cenâze namazını kılmadığı tasrîh edilmiştir. Buhârî'nin «Musallâ'da Recm» bâbında yine Câbir'den -Ma'mer b. Râşid tarîkı ile- gelen rivayetinde, Mâiz'in de cenaze namazını kıldığı açıkça ifade edilmiştir. Bu rivayetlerin arasını şöyle cem' ve te'lîf ediyorlar :

1 — Müsbit olan (kıldı diyen) rivayet, nâfî olan (kılmadı diyen) rivayete usûlen takdîm edilir.

2 — «Namazını kılmadı» demek; «Recmedildiği zaman kılmadı, bilâhare onun namazını kıldı» demek suretiyle te'vîl edilir. Nitekim bu te'vîli, Abdurrazzâk'ın' Mâiz kıssası hakkında Ebu Ümâme'den rivayet ettiği şu hadis te'yîd eder :

«Yâ Resûlallâh! Mâiz üzerine namaz kılacak mısınız?» denildi, «Hayır» cevabını verdi. Yarınki gün gelince; «Sâhibinizin cenaze namazını kılın» buyurdular. Bunun üzerine Resûlullâh (s.a.v.) onun üzerine nâsla birlikte namaz kıldı». Umdetü'l-Kaarî : 11/155. Bedreddin Aynî'nin dediği gibi; İşte bu hadis, o ihtilâfı cem' ve te'lîf etmektedir.

«Hadd-i zinâ,» muhsan olmayan hakkında yüz celde ve muhsan olan hakkında da recm'dir.

«**İhsan**»; fıkıh ıstılâhınca; suçluya, «**hadd-i kazf**» veya «**Recm**» cezası tatbik edebilmek için bulunması

lâzım gelen bazı vasıfların o şahısta toplanmasıdır, ki; iki kısımdır :

1 — Kazf ihsanı»; kazf (kendisine zinâ isnâd edilerek şetm) olunan erkek veya kadında; akıl, bülûğ, hürriyet, İslâm ve zinâdan iffet sıfatlarının topluca bulunması ile tahakkuk eder.

2 — «Recm ihsânı» da; zinâ eden şahsın : akıl, bâliğ, hür, müslim, sahih nikahla evlenmiş olması, zevcesinin de bu sıfatlar ile muttasıf bulunması ve bu vasıflar her ikisinde mevcud olduktan sonra aralarında cinsi münâsebetin vukua gelmiş olması ile tahakkuk eyler.

Binaenaleyh bu yedi vasfın hepsi kendisinde mevcud olan erkeğe; «Muhsan», kadına da; «Muhsane» denilir ve her ikisi de «İhsan» sıfatını hâiz olur.

İşte bu sıfatları nefsinde cem'etmiş olan ve eşinde de aynı vasıflar mevcud bulunan bir erkek veya kadın kendisini, zinâ gibi şeni' iğrenç hadiselerden koruyacak olan manevi bir hısn'a : kal'aye sığınıp dayanmış olacağı cihetle, iffet ve ismetini muhafaza edecek olan bu hale «İhsan» adı verilmiştir. Şöyle ki :

1 — «Akıl», insanın hareketlerine nizam ve intizam veren ve kendisini, zinâ gibi âkıbeti pek vahim ve murdar olan rezaletten men'edip sakındıran fıtrî bir kuvvet ve büyük bir ni'mettir.

2 — Bülûğ; insanda aklın tecelli ve inkişâf etmesine, inceden inceye düşünebilmesine sebeb olacak bir haldir. Bâliğ olmayan kimse aklı henüz inkişâf etmediği ve kendilerinde düşünmek kabiliyyeti kafi derecede gelişmediği cihetle nefsini oyun, eğlenceye düşkünlükten alamaz ve işlerin âkıbetini düşünmeğe; güzel hareketler ile çirkin hareketlerin aralarını ayırmaya muktedir olamaz.

Binaenaleyh akıl ve bülûğ, cezaya ehil olmanın şartıdır. Çünkü onlarsız teklif olmaz.

3 — «Hürriyet» de; şüphesiz büyük bir ni'mettir. İnsanlar bu sayede; izzet-i nefse, şahsiyete ve hakimiyyete mâlik olduklarından, kendilerini zinâ gibi murdar, hayvani fillerle lekelemekten korumaya müsteid bulunurlar. Yukarıda kaydettiğimiz veçhile Ebu Süfyân'ın zevcesi meşhûr Hind; «Bîat» ederken iş zinâ maddesine gelip de; «Zinâ etmiyeceğinize...» denince; «Hiç hür olan bir kimse zinâ eder mi?» demişti.. Binaenaleyh hürriyet, cezayı tekmil şartıdır.

4 — İslâm; muhakkak ki bir ni'met-i kâmiledir. İffet, nezâheti emreder, haysiyyet ve faziletın kıymetini takdir ettirir ve müntesiblerinin dünyevî, uhrevî seâdet ve selâmetlerine tekeffül eder. Binaenaleyh her veçhile şükrü icab ettiğinden sahibinin (müslimin), ni'mete nankörlük olan ve bir edepsizlikten ibaret bulunan zinâ cürmünden kaçınması lazımdır. Çünkü hiç dul kalsa bile kendini hıfzetme imkanlarına sahibtir. **«Allâh, beni görüyor»** demesi bile kafidir. Bunun içindir ki, Peygamber (s.a.v.) Efendimiz:

مَنْ اَشْرَكَ بِاللّٰهِ فَلَيْسَ بِمُحْصَنٍ.

«Allâh'a şirk koşan bir kimse —ister yahudi olsun, isterse nasrânî— **muhsan değildir» buyurmuşlardır.** (117)

5 ve 6 — Sahih bir nikahla evlenmiş olmak ve bu karı koca arasında cinsi münasebet tahakkuk etmiş bulunmak da; büyük bir ni'met olup, her iki tarafın meyl-i fıtrîlerini, şehvetlerini helâl yoldan tatmine, meşru surette te'mine vesiyle olduğundan bununla,

(117) İshâk b. Râhûye Müsned'inde rivayet etmiştir. Fethu'l-Kadîr: 5/239.

gayri meşru temâyüllerden tamamen müstağni olabilirler ve haramdan nefislerini men'edip koruyabilirler.

Nikâh'ı fâsid ise veya bu vasıfları hâiz olmayan ile cinsi münâsebet ise, temayüllerin tatmini için meşru bir yol olmadığından, matlûb olan gayeyi lâyıkı veçhile temin etmiş olamıyacağından nikâh hakkında evlenmek ni'meti tamam olmuş olmaz ve bununla haramdan müstağni olmuş sayılmazlar.

Şunu da hatırlatmış olalım ki; «İhsan» sıfatının bekâsı için evlilik hayatının devam etmesi şart değildir. Binaenaleyh ömründe bir kere evlenip, cinsi mukarenette bulunduktan sonra dul kalmış olan bir şahıs da «muhsan»dır.

7 — Zevc ile zevcesinde aynı vasıfların hepsinin bulunmuş olması da şarttır.

Bu da onların, münasebetlerindeki kemâle ve tabii arzularını en güzel bir surette tatmin etmiş olmalarına hizmet eder.

Bu sıfatlardan birinin iki taraftan birinde noksan olması ise, aralarında ailevi hayatın lâyık veçhile inkişaf etmesine, bu ni'metlerin tekâmül etmesine mani olur ve ister istemez aralarında bir dereceye kadar tenâfür meydana gelmesine sebebiyet verir. Çünkü tab'ı selim; mükellef olmayan, hürriyeti olmayan ve izzet-i İslâm ile müşerref bulunmayanların sohbetinden, onlara samimiyetle yâr olmaktan fıtratı icabı nefret duyar.

Gerçekten bu sıfatların tamamını câmi ve hâiz olan bir kimsenin, kendisi gibi aynı sıfatlarla muttasıf birisi ile evlenmesi, bu vasıflardan veya bazısından mahrum bir kimse ile, meselâ; bir köle veya câriye ile evlenmesi gibi olmaz. Aralarında mutlaka fark vardır!..

«İhsân»ın; beyan ettiğimiz bu yedi vasfın bir erkekde, aynı zamanda karısında toptan bulunması ile gerçekleşmesi Hanefîlerin re'y ve mezhebidir... Mebsût, Bedâi', Fethu'l-Kadîr.

CELDE! lûgatte, deri üzerine vurmak ma'nasına olan «CELD» maddesinden olup fıkıh ıstılâhında; «**Mükellef olan ve «Muhsan» olmayan zâninin veya zâniyenin muayyen yerlerine veçh-i mahsus üzere değnek veya kamçı ile vurmaktır.** Her bir vuruşa, «**celde**» denir.

Zinâ eden erkek veya kadın; «**muhsan, muhsane**» olmazsa ona «**hadd-i zinâ**» olarak yüz CELDE vurulur. Zinâ cürmünü irtikâb eden kimseye bu, (cilde vurmak demek olan) celde cezasını tatbik etmekten maksad, bir eğlence olmadığı gibi, bir işkence veya bir telef etmek de değildir. Sırf zecr ve te'did için olduğu âşikârdır. Şu halde maksat, şiddetli bir celd; dayak atmak değil, eti çürütmeyecek ve mahdûdu (had vurulanı) telef etmeyecek, her hangi bir tehlikeye sebeb olmıyacak şekilde hafife yakın, mu'tedil bir celd (dayak) dir. Bu cezanın ifa ve tatbik sureti, fıkıh kitablarında şöyle ta'rif ve tafsil edilmiştir.

1 — Değnek, iri (kalın) olmıyacak, çöp gibi zayıf de olmıyacak. Parmak kadar kalın, budaksız, kenarsız ve düğümsüz olması lazımdır. Vücudu yaralamayıp ve eti çürütmemeyip yalnız elem acı verecek bir surette orta halde vurulmalıdır. Zira Hz. Ali (r.a.) had icra etmek isteyince değneğin düğümlerini kırmış (yumuşatmış) tır. Hidâye.

İbn-i Ebî Şeybe de; Hz. Enes (r.a.) den rivayet etmiş; şöyle demiştir:

(Hadd-i şer'i icra için) bir kamçı getirilmesi emredilir (hemen getiril) di, düğümleri kesilir ve iki kaya

arasında, yumuşak hale gelinceye kadar inceltilirdi. Kendisine; «Bu kimin devrinde idi?» diye sordular. «Ömer İbnü'l-Hattâb'ın devrinde idi» cevabını verdi. Yine İbn-i Ebi Şeybe ve Abdurrazzâk'tan böyle bir rivayet vardır Fethul-Kadir : 5/230-231.

2 — Vuran kimse vururken en son omuzu hizasına kadar kaldıracak ve omuzundan arkasına aşırtmıyacak.

3 — Erkeğin avret yerini örtmesi için yalnız izârı: baştan ayağa kadar vücudunu bürüyen entari, don gömlek gibi elbisesi üzerinde bırakılır, fakat kürk ve saire gibi kalın elbisesi çıkarılır.

4 — Bu celdeler, ayakta olarak bedeninin muhtelif yerlerine mütevâliyen (peşpeşe) vurulur, ancak başına, yüzüne ve tenâsül uzvuna vurulmaz. Zira bunlar, nazik ve tehlikeli uzuvlardır. Bu celdeleri, bedenin yalnız bir yerine vurmak veya bu nazik uzuvlara vurmak, bu uzuvların bozulmasına veya o şahsın helâk olmasına sebeb olabilir. Halbuki bu haddi tatbikten maksad, zecr-ü te'dibdir. İtlâf ve imhâ değildir. Nitekim İmam Ali (k.v.) celde vuran kimseye:

«**Vur ve her uzva hakkını ver, fakat yüzüne ve husyelerine vurmaktan sakın**» demiştir. Demek ki celdeler vücudun muhtelif a'zâlarına layık veçhile tevzi ve taksim edilecektir.

5 — Hakkında celd yapılacak olan kadın ise celdeler oturduğu halde vurulur ve üzerinden kürk gibi kalın libâsından başkaları çıkarılmaz. Hâmile olan kadının cezası ise, —muhterem ve mâsûm olan çocuğun telef olmasına sebebiyet vermemek için— çocuğunu doğurup da nifâs vakti bitinceye kadar te'hir edilir. Çünkü nifâs hali, hastalıktan sayılır. Hasta hakkında ise celde vurmak, telefine sebeb olacağından caiz olmaz. Şu kadar ki, hastalık ve nifâs, recm cezasını

tatbike mani teşkil etmez. Çocuğu doğurmasını müteâkib derhal infâz edilir. Meğer ki çocuğun başka bir mürebbisi bulunmasın. O takdirde annesinin terbiyesinden müstağni oluncaya kadar had icrası te'hir edilir. Nitekim Ğâmidiyye hakkındaki muâmele-i Nebeviyye de böyle idi...

6 — Zâni ile zâniye hakkında infâz edilecek olan bu cezalar, gizlice değil, alenen, âşikâre tatbik edilecektir. Nitekim yüz celdeyi âmir olan âyette şöyle buyurulmuştur:

وَلْيَشْهَدْ عَذَابَهُمَا طَائِفَةٌ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ

«Ve mü'minlerden bir tâife (bir cemâat de) o ikisinin azabında hazır bulunsun!»

Bu emirde başlıca iki hikmet vardır:

a) İntikam tarzında bir sûi isti'mâle meydan bırakmamak için te'minattır. Çünkü gizli darb (dayak)-ların hiddet sâikasiyle işkence halini alması veya bir iltimasa uğraması melhuzdur. Nitekim tarihin şikayet edegeldiği (ve halen devam etmekte olan) zâlimâne işkenceler hep gizlenerek yapılmıştır. Bundan dolayı Avrupa ceza hükümlerini vaz'edenlerin, dayak gibi cismâni cezaları hoş görmemeleri de hiç sebebsiz değildir. Fakat suçluyu haps etmek gibi umumiyetle tecviz edilegelen cezaların çoğu, cismani olmaktan kurtulamadığı gibi, gizli dayak kadar sûi isti'mâle müsaid bulunduğu da inkar olunamaz. Günümüzde hala medeni olduğu sanılan miletlerin ceza evlerinde cereyan eden hunharca işkencelerin mahiyetini bir bilseniz!..

Binaenaleyh bir mahbusa ve hele yalnız olan bir mahbusa karşı neler yapılmaz? Halbuki âmmenin müşâhedesi (herkesin gözleri) önündeki bir darb (dayak, müessir olmakla beraber tecavüze müsâid değil-

dir. İşte bu darb (celde), ancak bu müşâhede ve murakabe altında aleni olmak şartiyle meşru' kılınmıştır.

b) Bunda, iffetin kıymetini, ibret ve terbiyenin ta'mimini (genelleştirilmesini) ifade eden bir i'lân ve teşhir vardır. Gerçi bu teşhir suçlunun sırf aleyhine değildir. Beyan olunduğu üzere leh'inde bir te'minâtı da tazammun eden bir i'lândır. İ'lân-ı mukâkemenin ve hükmünün aleni olması gibidir. Hükmün aleni olması ise bir teşhiri tazammun etse de umumiyetle bir ceza mâhiyetinde telakki edilemez. İcrânın (infâzın) aleni olması da öyle olmak lazım gelir. Bâhusus ki «hudûd»da icra, tetimme-i kazadan (hükmün mütemmiminden) dır.

Bununla beraber idraki olanların vicdanında, en cüz'i bir teşhirin bile bir azab-ı rûhâni husule getireceğinde şüphe yoktur. Bu cihetle bu (cezaya) şahid tutma, sırf cismâni olan celde cezasının ruhi bir mütemmimi olmuş olur. Bu cümlede: (O ikisinin cezalarına denilmeyip de) «Azâbehümâ: (o ikisinin azabına mü'minlerden bir tâife de şahid olsun)» buyurulması da buna işarettir. Hak Dini Kur'ân Dili, Nûr sûresi 2. âyetin tefsirine bkn.

Bekâr olan (muhsan olmayan) zâni ve zâniyeden her birine yüz celde vurulması, her iki taraf için de zinânın zevk ve lezzetine mukabil müsâvi şekilde kâfi derecede zecri (vazgeçirmeyi) ifade edecek bir te'siri tazammun etmektedir. Zinâ edeni zinâya iten âmil, onun lezzeti ve istishâb ettiği neş'enin verdiği zevktir. Bu lezzetten vazgeçirecek olan tek âmil de: hissedilen elem, acıdır. Yüz celdenin dışında, bu elemi müsâvi biçimde hissettirecek ve azabının acısını tadtıracak hangi şey vardır?.

Din-i İslâm, zinâ cürmüne terettüb eden cezayı, sebebsiz yere rastgele vaz'etmemiş, onu, ancak insan

tabiatının esâsı üzere, akli ve ruhi vaziyetini bilerek —bir tabib-i hâzıkın, hastasını tedavide ta'kib ettiği usul gibi ciddi bir metodla ve basiretle— vaz'eylemiştir. Zira insanın ruhi hastalığını ve onun tedavi çarelerini en iyi biçimde onu yaratan biir. Bunun içindir ki; zinâya çeken nefsani amillerin karşısına, zinâdan çeviren akıl, iffet, iman gibi hayırlı âmiller dikmiştir. Zinâya çekici âmiller, ondan çevirici kuvvetlere galebe çalıp da, o, bu cürmü bir kere irtikâb etti mi, bu yüzden tatbik edilecek olan yüz celdenin elem ve azabı, ona zinânın lezzetini unutturur da bir daha böyle bir edebsizliği düşünemez hale getirir!.. Unutulmasın ki biz, bütün bu söylediklerimizi ehl-i iman olanlar için yazıyoruz. İmanı olmayan kafirlerle, bundan evvel tartışılması gereken çok hususlar vardır!..

Bunun içindir ki Hakk Celle ve Alâ Hazretleri:

وَلَا تَأْخُذْكُمْ بِهِمَا رَأْفَةٌ فِي دِينِ اللّٰهِ اِنْ كُنْتُمْ تُؤْمِنُونَ بِاللّٰهِ وَالْيَوْمِ الْاٰخِرِ

«Eğer Allâh'a ve âhiret gününe iman ediyorsanız, Allâh'ın dini(nde icrasını meşru kıldığı cezanın tatbiki) hususunda onlara acıyacağınız tutmasın...» buyurmuştur.

Allâh'a ve ahiret hayatına inanan kimseler, Allâh'ın muhterem kıldığı ve hürmet edilmesini emrettiği iffet ve namusu hetkeden (bu mukaddes mefkûmlara karşı edebsizlik ve hürmetsizlik eden) zâni veya zâniye hakkında acımak hissine mağlûb olmazlar ve onları iltizâm ve iltimas ederek Allâh'ın emrettiği cezayı ihmâl etmezler. Çünkü Allâh'tan ve ahiret mes'ûliyetinden korkarlar. Burada Fahruddin Râzî tefsirinde (c. 6, s. 258) mezkûr olan bir hadisi meâlen kaydetmek isterim. Şöyle ki:

«Rûz-i cezada, suçluya bir kamçı noksan vuran bir hâkim Allâh'ın huzuruna getirilecek, kendisine:

«Bunu niçin yaptın?» denilecek. «Kullarına acıdığım için böyle yaptım» cevabını verecek. Allâh (c.c.) tarafından ona: «Sen benim kullarıma benden daha mı merhametliydin?» buyurulup, derhal cehenneme götürülmesi emredilecek!

Bir tek kamçı fazla ceza veren hâkim de huzûr-u Hakk'a getirilecek, ona da: Neden böyle yaptın? diye sorulacak. Cevabı: «Kullarını sana isyandan vazgeçirmek için yaptım» demek olacak. O vakit Allâh-ü Teâlâ; «Kullarım hakkında verilecek hükmü (ve vurulacak haddi) sen benden daha mı iyi biliyordun?» buyurup onu da Nâr-ı Cahîm'e sevk edecek».

Ya ahkâmı ilâhiyyeyi kökünden ilga edenlerin halleri nice olacak?

İbn-i Mâce'nin (2540 numara ile) Ubâde İbni's-Sâmit (r.a.)den tahriç ettiği hadiste, Resûlullâh (s.a.v.) şöyle buyurmuştur:

أَقِيمُوا حُدُودَ اللّٰهِ فِى الْقَرِيبِ وَالْبَعِيدِ وَلَا تَأْخُذُكُمْ فِى اللّٰهِ لَوْمَةُ لَائِمٍ.

«Allâh'ın hudûdunu (icrâsını emrettiği ukubetleri), yakın ve uzak hakkında infâz ediniz de, Allâh(ın emrini ifâ) hakkında hiç bir kınayanın serzenişine tutulup mağlûb olmayın».

Yine İbn-i Mâce'nin (:2537 rakamla) İbn-i Ömer (r.a.)dan ve Nesâi'nin Ebu Hüreyre (r.a.)den merfûan rivayet ettikleri bir hadiste de şöyle buyurulmuştur:

إِقَامَةُ حَدٍّ مِنْ حُدُودِ اللّٰهِ خَيْرٌ مِنْ مَطَرِ أَرْبَعِينَ لَيْلَةً فِى بِلَادِ اللّٰهِ عَزَّ وَجَلَّ

«Allâh'ın ta'yin ettiği şer'i cezalardan bir haddin icra (ve infâz) edilmesi, Allâh Azze ve Celle'nin belde-

lerine kırk gece yağmur yağmasından daha hayırlıdır» (118).

Hadd-i şer'îleri icrâ ve tatbik, halkı günahlardan ve ma'siyetlerden men'eder, semâdan bereketli yağmurların nüzûlüne sebeb olur. Bunu ihmal ise; canilere cinayetler işlemeye karşı cür'et verir ve zânîleri zinâya —zimnen— teşvik etmiş olur (ve olmuştur!.). Bu da, yer yüzünden bereketin kalkmasına, kıtlık kuraklığın hakim olmasına ve adı bilinmedik hastalıkların vuku bulmasına sebebiyet verir. Suç, kat'iyetle sabit olduktan sonra cezasını infaz ayn-ı adalettir. Adâleti ikâme ise halk için bir hayat ve emniyettir...

Demek ki, zânî ve zâniyeye acımak, merhamet etmek zinâ etmelerine musamaha etmekte ve cezalarını ta'til eylemekte değil, tevbelerine sebeb olmak ve azâb-ı elimden kurtarmak için hadlerini yerine getirmek ve bu suretle ırz-u namusu muhafaza ve zinânın şüyûunu men'ederek nikahın tervic ve teksirine: evlenmenin kolaylaştırılmasına çalışmaktadır. İman ehlinden bu beklenir. Yoksa caniye acımak; hem canına, hem de cemiyetine karşı işlenen bir cinayettir. Gerçek merhamet ve adalet, Allâh'ın hükümlerini aynen icrâ ve tatbik ile tecelli eder. Aksi halde bir zulûm ve ihanet sayılır...

Şimdi, İslâm Dininde; zinâ edenlere tatbik edilen CELD kanunu hakkında verilen tafsilata insaf gözü ile bir kere bak ve tarafsız olarak hükmünü ver... İslâm'ın hükmü mü daha âdil ve müşfik, yoksa her türlü —zulüm ve işkence gibi— sûi isti'mâllere müsait olan Avrupa'nınki mi?.. Değil gün giymiş mahkûmlar, henüz suçu sabit olmayan mevkuflar dahi çoğu zaman elim işkencelere tabi tutuluyor. Halbuki da-

---

(118) Mişkâtü'l-Mesâbih: 3588.

yak bir cezadır. Maznûnun (sanık) suçlu olduğu sabit olmadıkça —bazı hallerde bir müddet için tutuklansa bile— dövülmesi, ona, —suç itirâf ettirmek için— ezâ cefa yapılması kat'iyyen câiz değildir, zulümdür İslâm buna aslâ cevaz vermez. Çünkü elim işkenceler altında tazyik edilen günahsız insan dahi teklif edilen cürmü itirafa mecbur kalır. O zaman masûm insanlar hapishane köşelerinde çürümeye terk edilirken, hakiki suçlu ellerini kollarını sallayarak dolaşır ve bir başka cinayetin hazırlığı ile meşgul olur!..

Medeni olduğu söylenen memleketlerde, bu kabil zalimane vahşetlerin çok mikdarda örneklerini görmek bugün hala mümkündür. Falakalar, hususi dayak sopaları hapishanelerinde hala mevcuttur. Bu hususta gayba taş atmıyorum, müşahedelerimi bildiriyorum. Kendilerine geniş yetki verilen cellâd gardiyanlar sanki —hâşâ— Cehennem zebânisi!..

İslâm, celdeyi cilde (deriye) vurur, elemi hissettirir, fakat eti çürütmez. İşkence derecesine asla vardırmaz. Bundan başka, İslâm'ın ta'yin ve takrir ettiği cezada, suçlu ataletten ve mali masraftan kurtarılmış olur. Ayrıca cezayı kolaylıkla tatbik gibi; ahlâki, iktisadi ve adli bir çok semereler hasıl olmuş bulunur. Halbuki sûi isti'mâle son derece müsait bulunan hapis cezalarının, ahlâk ve hakkâniyet dairesinde icra edilebilmesinde bir hayli zorluklar olduğu gibi; mücrimi, işsiz güçsüz bir halde çürütmek, bi-günah olan aile efradını perişan etmek ve maliyeyi büyük masraflara maruz bırakmak gibi bir nice külfet ve mahzurları da vardır.

Şu halde Avrupa'lıların ve onların mukallidi bulunanların; İslâm'ın, zinâ edenler hakkında, malûm kayıdlarla mukayyed olarak ve mahûd şerâit altında ta'yin ettiği zecri ve cezai hükümlere itiraz etmesi ve

«Vahşet» olarak vasıflandırması —altında sûi niyyet yatan— bir iftirâ ve insafsızlıktır. Çünkü İslâmda, cürüm ile ceza arasında bir tenâsüb vardır. Çünkü o, Semâvât ve Arzı ve aralarında olanları yaratan Allâh'ın nizâmıdır!..

R E C M!.

R e c m; «Muhsan olan zânî ile muhsane olan zâniyeyi veçh-i mahsus üzere (belirli ölçüler dahilinde) taşlayarak öldürmekten» ibarettir.

Yukarıda izah ettiğimiz veçhile bir erkeğin; «Muhsan» ve bir kadının da; «Muhsane» olmalarının şartı şu yedi vasf idi: 1 — akıl, 2 — bülûğ, 3 — hürriyet, 4 — İslâm, 5 — Sahih nikâhla evlenmiş olmak, 6 — bütün bu vasıfların eşinde de bulunması, 7 — bu vasıfları hâiz olduktan sonra zevcesiyle (veya zevciyle) mücâmaatta bulunmuş olmak.

Evvelce yaptığımız izahtan da anlaşıldığı üzere, «İhsânı» meydana getiren bu vasıflardan her biri, sahibi hakkında büyük bir ni'mettir. Bu ni'metlerden her biri; insanı, iffet-ü nezâhete sevkedecek ve gayri meşru' temâyüllerden men'edecek mahiyettedir. Bu sıfatlar ile muttasıf olan kimseler; nefislerine hakim olabilecek ve kendilerini, zinâ gibi son derece iğrenç, her yönüyle çok zararlı ve âkıbeti korkunç bir cürümden koruyabilecek imkanlara sahib demektir. Bütün bu, esbâb-ı mâniaya (koruyucu sebeblere) rağmen tuğyân ederek ve küfrân-ı ni'mette bulunarak gayet çirkin ve son derece zararlı olan zinâ gibi bir cinayeti irtikâb eden, hem de dört âkıl, bâliğ, hür, müslim ve âdil erkek şahidin suç üstü yakalayabileceği bir tarzda, adeta sokaklarda birleşen köpekler vaziyetinde bunu alenen pervâsızca işleyen bir şahıs (erkek veya kadın); —bu cinayetin şiddetini hafifletecek ma'zeret

sebeblerinden de mahrum olduğu cihetle— artık en büyük cürmün en ağır cezası demek olan recm ukubetini hak etmiştir. Bu hainler hakkında; hikmet-i ilâhiyye, recmi irade buyurmuş, bu cezayı muvafık görmüştür. Zira öyle kimseler; içtimai bağları kesen, ırz-u namusu ayaklar altına alan, cemiyet yapısını çökerten islahı ve tedavisi imkansız, toplum için zararlı kangren olmuş bir uzuv misalidirler ki, cemiyetin huzur ve asayişini te'min etmek, iffetli insanları ağır bir mahcubiyet altında inletmemek bakımından kangren olmuş bu uzvun, —hem ibret alem olacak bir tarzda— izalesine zaruret vardır.

Ayrıca bu cezalar, mücrimlerin tevbekar olmalarına sebeb olacağı cihetle günahlarına keffâret olacak, dünyada böyle muvakkat bir ceza, ezâ çekmekle ahiretin elim ve ebedî azabından da kurtulma imkanı bulacaklardır. Nitekim Mâiz ve Ğâmidiyye gibi hassas insanlar, bu hikmete binaen cezalarını dünyada çekmiş olmak için suçlarını itirafta ısrar etmişlerdi!.. Ahiret azabı ise dünya cezasından çok şiddetli ve ayrıca süreklidir!..

İslâm cemiyetlerinde, bu gibi aşırı çirkin cinayetlerin yapılmasını, zinhar yapılmışsa yayılmasını men'etmek için faillerine ağır cezalar tatbik edilmesine şiddetle ihtiyaç ve zaruret vardır. Beşeri sistemlere karşı gelenlerin, o sistemler adına i'dâm oluna geldikleri bir dünyada, Allâh'ın hükmünü ihlal eden, hem aşırı bir edebsizlikle ayaklar altına alan bir mücrime, —Allâh adına ve toplum yararına— cürmü ile mütenasib ağır bir cezanın tatbik edilmesine acaba neden itiraz ediliyor? «Şeriatın kestiği parmak acır mı?!..».

Hem bu ceza; binde bir bile olsa en ufak şüphe ile iskât edilmek ve özel şart ve vasıfları haiz dört erkek şahid tarafından suç halinde tesbit edilmek gibi

öyle şart ve kayıdlara bağlanmıştır ki; adeta sübûtu muhaldir. Meğer ki suçlu, bir hiss-i nedametle ısrarla suçunu ikrar etmiş olsun veya köpekler gibi sokakta alenen irtikab etmiş bulunsunlar!..

Bir de ilâhî hükmün mer'iyette olduğu, tatbik sahasına konulduğu bir memlekette zinâ eden olmaz, nadiren olsa bile bu denaati çok gizli suretlerde irtikab edeceği cihetle toplum mes'ul duruma düşmez. Çünkü bir memlekette alenen işlenen günahlardan, muktedir oldukları halde mani olmadıkları için başta yetkililer olmak üzere bütün mükellefler sorumludur...

İslâm Dini; haddizâtında, suça teşvik eden, sonra da ceza vermek için fırsat kollayan beşerî sistemler gibi değildir. O, evvelâ suç işlemeye mani olacak, ma'siyetlere karşı nefret hissini uyandıracak prensibleri koymakla suç irtikab etmeğe engel olmuş, bundan sonra da suçluyu kurtarmak için: **«Müslümanlardan had (ceza)ları gücünüzün yettiği nisbette def'edin** ve: **Şer'i cezaları şüphelerle kaldırın»** buyurmuş, bir takım ihtiras ve temâyüllerin zebûnu olan zavallı miskini kurtarmak için her tedbiri almış ve her çareye baş vurmuştur. Binaenaleyh Din-i İslâm: **«Zorla değil, seve seve hayırla yapan, fazîlete talib olan ve bilumûm rezâilden kaçan fail-i muhtar ve faziletli insanlar yetiştiren bir terbiye** (eğitim) **kanunudur».**

Hiç şüphesiz Allâh korkusu ve dini terbiye, insanları çirkin şeylerden geniş çapta men'eder. Şu kadar ki, bu güzel neticeler sırf onlara münhasırdır. Din terbiyesi almamış, dinin müessir olduğu muhitlerden uzak yerlerde kalmış kimselerin fıtratlarında olan şehvet, gazab gibi behîmî ve sebuî sıfatları her zaman ve herkeste mu'tedil hale getirmek mümkün olmaz da —şeytan onlara çirkin işleri güzel gösterdiği için—

zevk-u keyfe düşkün olduklarından bir çok fenalıkları irtikab ederler. İşte böyle kimseleri te'dip edip fenalıklardan menetmek ve başkalarına da ders-i ibret vermiş olmak için maddi tedbirlere ve zecre kafi ağır cezaların icrasına da ihtiyaç duyulduğu asla kabil-i münakaşa olmaz. Müsbet netice alabilmek için de bu hükümleri —suç kesin olarak sabit olunca— aynen ve ânında (ihmale ve sûi isti'mâle uğramadan) uygulanmasında zaruret vardır. Bunu ihmal eden veya kısmen değiştirmiş olanlar elbette bir gün olup huzûr-u Hak'da hesaba çekileceklerdir!..

Bu hükümler, değerlendirilirken; mahkemeye hakimin huzuruna celbedilmiş bir **«mücrim»** olarak mülâhaza edilmemeli, bilakis; bir suç işlemeyi, meselâ; muhsan olduğu halde zinâ etmeyi zihninde kuran ve bunun için fırsat kollayan bir **«müslim»** göz önünde bulundurulmalıdır. Şimdi o, zinânın zararlarını, korkunç âkibetini düşünür de: **«Beni bu halde Allah görüyor»** derse veya «Bilfarz yakalanacak olursam köpekler gibi taşlanırım» diyecek olursa his ve hevesinin kırılacağı ve bu fi'l-i şeniden vazgeçeceği muhakkaktır... Bazı örneklerini görmüştük!..

Binaenaleyh İslâm'daki; Recm ve Kısas gibi hükümler esasında, mücrimleri i'dâm etmek için değil, müslümanları, cürüm cinayetten men'etmek, ölümlerine sebeb olacak fiillerden caydırmak için vaz'edilmiş ulvi hükümlerdir.

En nezih hayatın İslâm hayatı ve en temiz havanın İslâm havası olduğunu kabul etmemek mümkün müdür?.. Onun; cemiyetleri, islah ederek, maddî ve manevî pisliklerden arındırarak tertemiz hale getirmek, dünyevî ve uhrevi saadetlerini te'min eylemek gayesini güden hikmet dolu hükümlerini inceden inceye tedkîk edip düşünen akıl ve insaf sahibi hemen kararını verir de der ki:

Bu esaslar, yerinden oynatılması, ilâve etmek veya eksiltmek suretiyle tağyîr edilmesi ve her hangi veçhile değiştirmiş olması asla doğru olmayan ulvî hükümlerdir. Çünkü bunlar; iradesine karşı gelinmeyen, hükmünden sual olunmayan, ancak her emri, hikmetli ve son derece hakka isabetli olan Alîm ve Hakîm Allah tarafından vaz'edilmiştir.

اَلَّذِى اَحْسَنَ كُلَّ شَىْءٍ خَلَقَهُ وَبَدَاَ خَلْقَ الْاِنْسَانِ مِنْ طِينٍ

«O Allâh ki, yarattığı her şeyi güzel yapmış ve (o güzel) **insanı yaratmaya çamurdan başlamıştır»** Secde sûresi âyet : 7.

Bu hayatı : İslâm hayatını ve bu havayı : iman havasını yaşayıp teneffüs eden fertler, aileler ve cemiyetler; mutlaka emin, huzurlu ve mes'ud olurlar. (Me)deniyyet asrının getirdiği mihnetlerden, denâetlerden ve rezaletten azade olup kurtulmuş bulunurlar. Ne mutlu onlara!.. Hak Tealâ'nın, tekvînî (tabiî) kanunlarına muhalefet eden : mesela sıcakta çok elbise giyen ve soğuk havada çıplak gezen nasıl tabiî kanunların cezasına —yanarak veya donarak— çarpılırsa, teşriî kanunlarına muhalif hareketlerde bulunanlar da hem fıtrî, hem de teşriî ukubetlere maruz kalırlar.

Fıtrî Müeyyideler : (Hilkat) kanununun verdiği cezalar!..

Hz. Allâh'ın, erkekle kadın arasında vaki olan gayri meşru alâka üzerine terettüb ettirdiği fıtrî ukubetler (kanun-i hilkatin gereği olan cezalar) o kadar çoktur ki; zinânın vereceği zevk-u lezzeti, tevlid edeceği elem-ü ıztırab yanında çok basit ve hakir hale getirir. Biz bunlardan bir kısmına kısaca işaret edelim.

1 — Zinâ eden erkek veya kadının, içinde yaşadı-

gı cemiyetten kopması ve ebedi bir mahcubiyet altında kalmış olması, büyük bir cezadır.

2 — Zinâdan hâmile kalan kadın; hasta olacak, canı yanacak ve işten güçten kesilecek. Ne kendisine ne de çocuğuna yapacağı masraflara ortak olan, yükünü üzerine alan bulunmıyacaktır. Bu itibarla zâniye, çocuk istemez. O zaman ya çocuğun hayatına kasdedecek, bu ise azim bir cinayettir veya hâmileliğin ve doğuracağı çocuğun olanca zahmetlerine yalnız başına katlanmak zorunda kalacaktır. Bu ise; zinânın lezzetini sıfıra düşüren fıtrî bir ukubettir.

3 — Bir çok cinsî hastalıkar var ki; bunların menşei ancak zinâdır. Tafsîlini tabîblere bırakacağımız bu çok tehlikeli emrâz da zinâkârlara fıtratın takdir ettiği bir ukubettir!.

4 — İster başkasiyle zinâ etmekle karısına hıyânet eden erkek olsun veya bir başka erkeğe nefsini temkin etmekle kocasına ihanette bulunan kadın olsun; vicdanları, onları teczie ve en sert biçimde taksîh edecek, rezîl-rüsvây olma korkusu da kendilerini çepçevre saracaktır. Bu, vicdan azabı da cismânî cezadan daha şiddetli bir ukubettir.

Silinmez, müebbeddir nakşı te'sîrât-ı vicdânın;
Berât etse de mücrim, derûnu müsterih olmaz!..

5 — Evlilik hayâtı heder olacak, muattal kalacaktır Zira evlilik hayatının temelini, karşılıklı sevgiye dayanan gönül bağı oluşturur ve bunu; karı kocadan her birinin: **«Bu, benim kocamdır; bu benim karımdır»** diyecek şuûra sahib olmaları besler, ayakta tutar.

Pekalâ; erkek, cinsi tâkatını karısından başkasının yanında sarfedecek olursa; kadın da; cinsî gücünü şehevi duygusunu kocasından başka bir erkeğin nezdinde harcıyacak bulunursa hiç şüphesiz karı koca

arasındaki alâka derhal kopacak, bunlardan biri diğerine karşı meyl-ü sükûn duymıyacak ve her biri diğeri hakkında: **«Bu başkasının kocasıdır; bu başka bir erkeğin karısıdır»** demeğe mecbur olacaktır. Bundan daha büyük bir elem ve ceza tasavvuru mümkün müdür? Çünkü bu; ezâ cefânın, mücadelenin, itâatsizliğin ve haklara riâyetsizliğin kaynağı olacaktır ve bunu da; boşanma, çocukların zâyi' olması ve bir başkası ile evlenmek gibi zilletler ta'kîb edecektir.

6 — Cimâ' muâmelesinden özel bir sevgi meydana gelecek, ancak bu sevgi neticede, elem ve ruhî azaba, ıztıraba dönüşecektir. Çünkü zinâ eden, şimdi sevdiğinin, az sonra bir başkası ile düşüp kalkacağını müdrik bulunmaktadır.

7 — Zinâya alışmış olan kimse; kadınlara karşı aşırı bir hırs ve heyecan içinde bulunur. Bunun neticesi olarak da daima bir ıztırab, çalkantı ve tedirginlik içinde yaşar. Acaba hangi kadınla ilişki kuracak, kimden murad alacak?. Daima bunu düşünür. Ne ev, ne evlâd, ne mes'ud bir aile ocağını te'sis etmek ve ne akrabalık sahasını tevsi' etmek, bunlardan hiç birini hayalinden bile geçirmez. Yine kanun-u fıtratın gereği olarak hastalandığı veya ihtiyarladığı zaman, kendisine hizmet eden olmaz, hürmet eden bulunmaz, ehl-i namus kimselerden hiç biri yüzüne bakmaz. Ondan sonra belki huzur(suzluk) evine gider. Daha sonra da yüzünün karası ile kabir çukuruna girer!.. Bu da, kanûn-u fıtrata muhalefette bulunmanın gereği olan en ağır ceza ve ukubettir!..

İslâm'ın: zinâdan men'etmek için vaz'ettiği müessir prensiblere, ciddi tedbirlere rağmen, bir de bu fıtrî müeyyidelerden de ders almıyarak zinâ fazîhasını, hem «muhsan» olduğu halde irtikâb edenlere; —başkalarına kötü örnek oldukları, tedavi ve islahla-

rına imkan kalmadığı ve bu durumdaki mahlukların şer'i şerifte hakk-ı hayatı bulunmadığı için— Hak Dini İslâm; son çare olarak recm gibi en ağır bir cismânî cezanın icra ve tatbik edilmesini hükme bağlamıştır!.

İslâm; mutlak fazîlet esasları üzerinde kâim olan nezîh bir nizâm-ı haktır. Ahlâkı, iffeti, ırz-u namusu ve nesebleri lekelenmekten ve karışmaktan muhafaza etmeye son derece itina ve titizlik göstermiştir. O halde insanın, şehveti ile mücahede etmesi ve arzularına ancak meşru yoldan cevab vermesi icab ediyor. İhtiyaç hasıl olunca evlenmesini, hatta lüzum görüldüğü takdirde —aralarında adaleti iltizam etmek şartiyle— birden fazla (dörde kadar) evlenmesini mübâh, hatta bazı hallerde vacib kılıyor. Hasılı İslâm; iffet ehli için helal kapıların tamamını açıyor ve haram kapısını üzerinden kapatıp kilitliyor. Artık ehl-i ihsan olan kimseyi, mazûr gösterecek olan zinâya dâi sebebler tamamen ortadan kalkmış ve akıl, tabiat ve şeriatçe cezayı tahfife sebeb olacak ma'zeretlerden hiç biri kalmamış oluyor ve bütün bu şerâit ve kayıdlara rağmen yine zinâ cürmünü irtikâb eden kimsenin ıslâhı, cemiyetin şerrinden kurtarılması için taşlanmaktan başka çaresi kalmıyor. Binaenaleyh mahzâ bir adâlet oluyor, bu suretle ilâhî irade ve lâhûtî hikmet tecellî etmiş bulunuyor!..

Recm cezası, mütevâtir olan Sünnet-i Tâhire ile Sâbittir!

Zânî ile zâniyeye yüzer celde vurulmasını emreden âyet-i celîlenin hükmü, her nekadar muhsan olan ve olmayan (ömründe hiç evlenmemiş bulunan bekâr)lara da şâmil görünüyorsa da, bu hüküm, muhsan hakkında kat'iyetle nesholunmuş ve Sünnet-i Nebeviyye, bu hükmün ancak muhsan olmayan kimse-

lere mahsus olduğunu izah ve beyan buyurmuştur. Muhsan hakkında icra edilecek olan hüküm ise RECM'dir. Bu nasih olan delili ta'yin etmek hususunda, Peygamber (s.a.v.)in recm'i kat'iyetle emretmesi ve bunu, kendi zamanında bir kaç defa fi'len icra ve tatbik eylemesi kafi gelir. Evvelce takrîr ettiğimiz veçhile; Mâiz, Ğâmidiyye ve Asîf'in mezniyyesi hakkındaki recm cezaları, bizzât Peygamber (s.a.v.)in emriyle icra ve infaz edilmiştir. Hulefâ-i Râşidin Hazerâtı da, Peygamber (s.a.v.)den sonra kendi devirlerinde işbu recm cezasını tatbik etmişler ve muhsan, muhsana olanlar hakkında icra edilecek zinâ haddinin, recm olduğunu ilan eylemişlerdir. Sahâbe-i Kirâm (r. anhüm), Selef ve Halef ulemânın hepsi ve Eimme-i Müslimînin (Müslüman imamlarının) tamamı; her asırda ve her mısır (şehir)da ihsân ehli olan kimseye tatbik edilecek cezanın, ölünceye kadar taşlanmak olduğunda ve bunun, meşhûr ve mütevâtir deliller ile sabit, kat'i bir hükm-i şer'î bulunduğunda ittifak edegelmişlerdir. Bunun ikrar ve subûtu hakkında icmâ' mün'akıd olmuştur ve bu hüküm, günümüze kadar kalmıştır, sözüne itibar edilen ulemâdan bir kişi dahi, muhâlefette bulunmamıştır. Ancak İslâm'dan inhirâf etmiş, cemaat-i müsliminden kopmuş olan azıcık gurup müstesna. Onlar da hâricîler (Havâric)dir. Bunların muhalefeti de icmâı hark edecek, icmâa halel getirecek ilmî bir kıymeti hâiz değildir, beyan edeceğimiz veçhile vâhî sebeblere müsteniddir!..

Binaenaleyh bu nesh; kitabı, sünnet-i kat'iyye ile neshetmek demek olur.

Kütüb-i Sitte Sâhibleri; Abdullâh İbn-i Mes'ûd (r.a.)den, Peygamber (s.a.v.)in şöyle buyurduğunu tahrîç etmişlerdir:

لَا يَحِلُّ دَمُ امْرِئٍ مُسْلِمٍ يَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَنِّي رَسُولُ اللَّهِ إِلَّا بِإِحْدَى ثَلَاثٍ: اَلنَّفْسُ بِالنَّفْسِ وَالثَّيِّبُ الزَّانِي وَالْمُفَارِقُ لِدِينِهِ التَّارِكُ لِلْجَمَاعَةِ.

«Allâh'tan başka ibadete layık bir ilâh bulunmadığına ve benim de muhakkak Allâh'ın bir peygamberi olduğuma şehâdet eden müslim bir kişinin kanı helal olmaz (öldürülmesi câiz olmaz ve kısâs olunmaz). Ancak şu üç (sebeb)den birisiyle helâl olur:

1) Cana can (maktûlün hayatı mukabilinde kısâsen öldürülür.

2) (İhsân vasıflarını hâiz olduktan sonra) zinâ eden seyyib (recmolunur).

3) İslâm cemaatini terk edip dininden ayrılan mürted (i'dâm olunur)».

Bu hadisi; İmam Ahmed, Abdurrazzâk, İbn-i Ebî Şeybe de rivayet etmişlerdir. Bu ma'nadaki bir hadisi de; İmam Şâfii Müsned'inde, Bezzâr, Hâkim, Dârimî ve Beyhakî Hz. Osmân (r.a.) den tahrîç etmişlerdir.

Buhârî'nin «Kitâbü'l-Muhâribîn» de, Müslim'in (:1691), Ebû Dâvud'un (:4418), Tirmizî'nin (:1431) ve İbn-i Mâcenin (:2553 numaralarla) Abdullâh İbn-i Abbâs (r.a.)dan rivâyetlerine göre; Ömer İbnü'l-Hattâb (r.a.) Rasûlullâh (s.a.v.)in minberi üzerinde otururken şöyle demiştir:

«Hiç şüphesiz Allâh, Muhammed (s.a.v.)i Hak (din) ile göndermiş ve kendisine Kitab'ı indirmiştir. Ona inzâl edilen (âyetlerden biri de recm âyeti idi. Biz bu âyeti okuduk, ezberledik ve onu(n hükmünü aklımızla) idrak ettik. Resûlullâh (s.a.v.) recmetti, O'ndan sonra biz de recm ettik. Şüphesiz ben; insanların üzerinden uzun zaman geçmesi neticesi birinin kalkıp da: «Biz Allâh'ın kitabında recm (âyetin)i bulamıyoruz» demesinden ve: Allâh'ın indirdiği bir farlamıyoruz

zı (bir hükm-i şer'iyi) terk etmekle dalâlete düşmüş olacaklarından korkuyorum!..

Şüphe yok ki Allâh'ın kitabında recm; erkeklerden, kadınlardan muhsan olduğu halde zinâ eden kimseler üzerine —beyyine mevcud olduğu veya gebelik olduğu yahut itiraf bulunduğu zaman— haktır. Allâh'a yemin ederim ki; nâsın, Ömer Allâh (azze ve celle)nin kitabında ilave yaptı demeleri korkusu olmasa o âyeti Mushaf'ın hâşiyesine yazardım»!...

Hz. Ömer (r.a.)in **«Ona indirilen *âyetler* içersinde recm âyeti de vardı»** kavlinden murad;

اَلشَّيْخُ وَالشَّيْخَةُ اِذَا زَنَيَا فَارْجُمُوهُمَا اَلْبَتَّةَ نَكَالاً مِنَ اللّٰهِ ...

«Yaşlı erkek ve yaşlı kadın zinâ ettikleri zaman Allâh'tan bir tenkîl olmak üzere onları behemehal recmedin» kavlidir.

Bunun lâfzı mensuh, hükmü bâkîdir. Bu bir **«Vâhy-i gayri metlûvv»**dür.

Hz. Ömer (r.a.)in korktuğu bu hal, bilâhare müslümanların başına gelmiş; sonradan türemiş olan Hâriciler recmi inkar etmişlerdir. Şüphesiz bu bir keşf-ü kerâmettir. Emîrulmü'minîn Ömer (r.a.)a, Hâriciler üzerinden istikbâlin siyah perdeleri açılmış ve keşif yoliyle böyle sapık bir gürûhun meydana geleceğini —bi'iznillâh— haber vermiştir!..

Hâricîlerin Delilleri ve Onların Redd-ü Cevabları!

Recmi inkar eden Hâricîler, bu hükmün meşru olmadığı yolundaki görüşlerini şu üç delîle dayandırırlar ki; bunlar, örümcek yuvasından daha çürüktür. Kısaca takrîri şöyledir:

Birincisi; «Recm, ukubetlerin en şiddetlisidir. Eğer meşru olsaydı muhakkak Kur'an'da zikrolunurdu.

Kur'ânda mezkûr değildir. O halde bu hüküm meşru' değildir.» demişlerdir.

İkincisi; «Câriyenin haddı, hürre kadının haddinin (cezasının) yarısı kadardır. Çünkü Kur'ân'da (Nisâ süresi âyet : 25 de) :

فَعَلَيْهِنَّ نِصْفُ مَا عَلَى الْمُحْصَنَاتِ مِنَ الْعَذَابِ

«Onlar (câriyeler) üzerine, hürreler üzerine terettüb eden azabın yarısı vardır» buyurmaktadır. Halbuki recmin yarısı olmaz. O halde recmin, hürrenin haddi olması doğru olmaz».

Üçüncü; Celde âyetinin hükmü âmdır, bütün, zinâ edenlere şâmildir. «Muhsan olan zânîyi» bu hükümden tahsis etmek, onu ayrıca bir hükme tabi tutmak Kur'ân'a muhâliftir» derler...

İşte Hâricîlerin tutunduğu delîllerin hülâsası bunlardır. Bu iddiaları hakikatte, son derece cahil olduklarına, Resûl-i Ekrem (s.a.v.)in mevki-i mühimmini anlamadıklarına ve Kur'an-ı Hakîm'in esrar ve maksadını idrakten aciz olduklarına delalet etmektedir.

Ehl-i Sünnet Ve'l-Cemâatin, Bunlara Verdiği Cevablar!

Ehl-i Sünnet ulemâsı bunları; batılın belini kıran, haksızlıkların beynini patlatan ve sapık yalancıların dilini söylemez hale sokan delillerle reddetmiş ve hak ettikleri cevabı vermiştir. Şöyle ki;

1) Recmin Kur'ân'da olmaması, bu hükmün âyetle sabit olmaması meşru' olmadığına asla delalet etmez. Kur'ân'da mezkûr olmayan nice şer'î ve kat'î hükümler vardır ki; onları ancak Sünnet-i Nebeviyye beyan etmiştir. Allâh Kur'ân'da bize, Resûlüne ittibâ etmeyi ve evâmiriyle amel etmeyi emretmiş; **«O resûle itâat eden kimse muhakkak Allâh'a itâat etmiştir»**

(119) buyurmuştur. Peygamber (s.a.v.) recmetmiş, Ashâbı recmetmiş ve bunu kavliyle, fi'liyle beyan ve takrir ettiği tevâtüren sabit olmuşken recmin meşru olmadığı nasıl iddia edilebilir?

Sonra Peygamber (s.a.v.)in çok büyük ehemmiyeti haiz olan bir vazifesini de Kur'ân;

وَاَنْزَلْنَا اِلَيْكَ الذِّكْرَ لِتُبَيِّنَ لِلنَّاسِ مَا نُزِّلَ اِلَيْهِمْ وَلَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ

«Habîbim biz sana Kur'ân'ı indirdik. Tâ ki; insanlara, kendilerine indirilen (âyet)**leri açıkca anlatasın ve umulur ki, onlar, iyice düşünürler»**. (120) âyetiyle beyan eylemiştir.

288. sayfada mezkûr olan **«Benden alın, benden alıp öğrenin! Allah o** (evlerinde daimi hapse mahkûm olan kadı)**nlar için çıkar bir yol halk etti... Zinâ eden evli erkek ile evli kadına da yüz celde ve recm cezası vardır»**, meâlindeki hadis, Kur'ân'ın işaret ettiği beyân-ı Resûl cümlesinden değil midir. Bu hadis, muhsan olan zânî hakkındaki hükmü beyan eden bir nass-ı katî'dir.

Ebu Dâvud'un (4605) ve Tirmizî'nin (2663) numara ile) **«Hadis, hasendir, sahihdir»** diyerek Ebu Râfi'den rivâyet ettikleri bir hadiste, Nebi (s.a.v.) meâlen şöyle buyurmuşlardır:

«Sizdenbiriniz, koltuğu üzerine yaslanmış; ona, emrettiğim şeylerden bir emir veya nehyettiğim hükümlerden bir hüküm gelir de o; «Biz Allâh'ın kitabından ne bulduksa ona ittibâ' ederiz, (başkasını) bilmeyiz» **der** (işte onu böyle) **bir halde sakın bulmayayım»**. Bu hadisi; Ahmed, İbn-i Mace ve Beyheki de rivayet etmiştir (121)

(119) Nisâ sûresi, âyet : 80.
(120) el-Nahl sûresi, âyet : 44.
(121) Mişkâtü'l-Mesâbîh : 162 numaralı hadis.

Yine (4604 numara ile) Ebu Dâvud'un, (2664 numara ile) Tirmizî'nin ve Dârimî ile Beyhakî'nin; Mikdâm b. Ma'dikerib (r.a.) den tahrîç eyledikleri hadiste de şöyle buyurulmuştur:

الا إنّي أوتيتُ الكتابَ ومثلَهُ معهُ. الا يُوشِكُ رجلٌ شبعانُ على أريكتِهِ يقولُ: عليكُمْ بهذا القرآنِ فما وجدتُمْ فيهِ مِنْ حلالٍ فأحِلُّوهُ وما وجدتُمْ فيهِ مِنْ حرامٍ فحرِّمُوهُ ... وإنَّ ما حرَّمَ رسولُ اللهِ كما حرَّمَ اللهُ.

«Haberiniz olsun! Hiç şüphesiz bana, Kur'ân verildi, onunla birlikte bir o kadarı daha verildi. Haberiniz olsun ki! Çok sürmez (yakın gelecekte) **karnı tok bir adam koltuğunun üzerine kurulur da der ki:** «Siz şu Kur'ân'a bakın! Onda neyi helâl buldunuzsa onu helâl bilin ve onda neyi de haram buldunuzsa onu da haram kabul edin (gerisine bakmayın)».

Şüphe yok ki; Resûlullâh (s.a.v.) **in haram kıldığı şeyler de tıpkı Allâh'ın haram kıldığı gibidir** (ki, ittibâı farzdır)». (122)

İşte bu hadis-i şerif de; Sünnet-i Tâhiresinin, Allâh'tan bir vahyile olduğunu ve O Resûlün, her getirdiği emrin Allâh tarafından bir teşrî' olduğunu ve binaenaleyh vâcibü'l-ittibâ bulunduğunu bildirmektedir. Resûlullâh'ın hadisini kabul etmeyenler, risâletini kabul etmiş olmazlar. Kur'ân'ı, tefsîr ve beyân eden Zât'ı Risâletin sünnetine kıymet vermeyenler, Kur'an'a nasıl uymuş sayılırlar? Onu tebliğ eden de O değil midir?..

2) **«Câriyenin haddi, hürrenin cezâsının yarısı kadardır»** meâlindeki âyet-i kerimede; Hâricîlerin: «Recm meşrû değildir» iddialarına delalet eden bir cihet mevcut değildir. Zira âyet: ukubeti tansif (yarıya

(122) Mişkâtü'l-Mesâbih: 163 numaralı hadis.

indirme) karinesiyle buradakı azabdan muradın, recm değil, CELD olduğunu iş'âr etmektedir. Binaenaleyh hür olmayanın cezası elli celdedir.

Memlûklerin cezalarının hafifletilmesindeki sırrı daha evvel beyan etmiştik...

3) Âyetin hükmü âmdır, onu tahsis Kur'ân'a muhaliftir» yolundaki iddialarına gelince; bu bir cehl-i mürekkebdir. Çünkü Kur'an'da bir çok hükümler âm (genel) olarak gelmiştir. fakat onu Sünnet-i Nebeviyye tahsis etmiş ve tebyin etmiştir.

Meselâ:

وَالسَّارِقُ وَالسَّارِقَةُ فَاقْطَعُوا اَيْدِيَهُمَا جَزَاءً بِمَا كَسَبَا نَكَالاً مِنَ اللهِ

«**Erkek hırsızla kadın hırsızın,** —o irtikâb ettiklerinin bir karşılığı, bir cezası ve Allâh'tan insanlara ibret verici bir ukubet olmak üzere— **ellerini kesin...**» Mâide: 38

İşte bu lâfz umumî olduğundan her hırsıza hatta, bir iğne, bir tek elma çalan kimseye de şâmil olur ve onların iddialarına göre; gayet hakir, beş para etmeyen bir şey çalanın dahi elinin kesilmesi icab eder. Halbuki Sünnet bunu tahsis etmiş ve bu hükmü «rub'u dinar (bir dînârın dörtte biri) veya «on dirhem kıymetinde olan bir şeyi çalarsa» diye tekyid eylemiştir.

Yine bunun gibi; Nisâ sûresinin 23. âyetinde; süt annelerin ve süt kardeşlerin nikâhlarının haram olduğu haber verilmiş de, diğer süt cihetinden nikâhı haram olanlar beyan edilmemiştir. Halbuki Resûl-i A'zam (s.a.v.);

يَحْرُمُ مِنَ الرَّضَاعِ مَايَحْرُمُ مِنَ النَّسَبِ.

«Neseb cihetinden haram olanlar, süt cihetinden de haram olur» (123) hadis-i şerifleri ile; sütten kızın, süt hala ve süt teyze gibilerin de haram olduğunu beyan eylemiştir. Halbuki onların iddialarına göre; süt kızların nikâhının haram olmasının Kur'ân'a muhâlif düşmesi icab edecektir. Bu misalleri çoğaltmak mümkündür.

Binaenaleyh Hâriclerin recmi inkâr etmeleri —İbn-i Hümâm'ın ve Âlûsî'nin dediği gibi— batıldır. Zira; eğer Sahâbe-i Kirâmın icmâının hüccet olduğunu inkâr ediyorlarsa muhakkak ki bu, delil hakkında bir cehl-i mürekkebdir. Şüphesiz o, bir icmâ'ı kat'idir. Eğer —haber-i vahidin hüccet olduğunu reddettikleri için— recmin Resûlullâh (s.a.v.)den vaki olduğunu inkar ediyorlarsa —bu delili ibtal edildikten başka— bizim mevzuumuz haricidir. Çünkü recmin Resûlullâh (s.a.v.)den sübûtu ma'nen mütevâtirdir. Bu, Hz. Ali'nin şecâatini ve Hâtim'in cömertliğini bilmek gibidihidir. Hadisenin hususi hallerinin ve tafsîlâtının haber-i vahidle sabit olması, şöhretine ve sübûtunun kat'i olmasına münâfi olmaz.

Hâsılı; hâricîlerin recmi inkâr etmeleri, bilittifak delil-i kat'iyi inkar etmektir. Hâriciler de; sair müslümanlar gibi, lâfzan veya ma'nen mütevâtir olan delil ile amel etmeyi vacib kılarlar. Şu var ki, Sahâbe-i Kirâm ile ve müslümanlar ile ihtilâttan yan çizmeleri ve Ulemâ-i müslimînin, hadis râvilerinin yanına gidip gelmeyi terk etmeleri onları pek çok cehalet vartalarının içine düşürmüştür. Çünkü onlardan işitme imkânı olmadığı için hadiseler iştihar etmesine rağmen kendilerine gizli kalmıştır. Bunun içindir ki, Ömer

---

(123) Buhâri (Tecrîd-i Sarîh Tercemesi : 1797. Müslim 1444 numaralı hadîs.

İbn-i Abdulazîz'i; recme kâil olmasiyle, **«Bu, Allâh'ın kitabında yoktur»** diye suçladıkları zaman, onları namazların rek'at sayıları ve zekâtların mikdarları (ve nisabları) ile ilzâm etmiş (bunlar, Kur'ân'da var mı? demiş)ti!. Onlar buna; «O vardır, çünkü onu Resûlullah (s.a.v.) ve müslümanlar işlemiştir» diye cevap verince, Ömer b. Abdulazîz : **«Bunu da O ve müslümanlar yapmıştır»** diyerek susturmuştu.

Fethu'l-Kadîr (İbn-i Hümâm): 5/224-225 ve: 230 Âlûsî Tefsiri: 18/70-71. Tefsîru âyâti'l-ahkâm (M. A. Sâbûnî). 2/21-24.. Tefsîr-i Kebîr (Râzî).

Biz bu mevzuu oldukça uzatmış olduk. Çünkü bu günlerde, bazı Hâricî kalıntılarının: »Recm İslâm'da yoktur, onu sonradan müslümanlar uydurmuştur...» tarzında mısır patlar gibi, çatlak seslerini esefle işitiyoruz ve bir takım cehele-i sefele gürûhunun da: «Biz ancak Kur'ân'da varsa kabul ederiz, Kur'ân'da olmayan bir şeyi kabul etmeyiz» şeklindeki hezeyânları nefretle kulağımıza gelmektedir. Dinini dünyaya satmış bu sapık zındıkların; delilsiz, meş'ûm iddialarının te'sirleri altında kalmamaları ve bu müfsidlerin şûride faaliyetlerine aldanmamaları için, hak ve hakikate talib genç müslümanları, bir dereceye kadar malûmât sahibi kılmak istedim. Hak elbet yerinde durur. Batıl da kef, köpük gibi silinir, yok olur...

Gelelim R e c m cezasının ifâ ve tatbik suretine; bu nasıl olur?

Recm cezası; mahkûm olan şahıs bir meydana çıkarılıp; eğer erkek ise ayakda olduğu halde ve eğer kadın ise -evlâ olan- göğsüne kadar bir çukur kazılıp, o çukura sokulduğu halde kendisine ölünceye kadar ufak taşlar atılmak suretiyle tatbik edilir.

Eğer zinâ suçu, ikrar ile sâbit olmuşsa recm, yalnız hükmü veren hâkim ile halktan bir tâife tarafından yapılır. Evvelâ taşı bizzat hâkim atar, sonra da halk taşlar.

Eğer hâdise, beyyine (şâhidlerin şehâdetleri) ile sâbit olmuşsa recme evvelâ şâhidler, sonra hâkim ve daha sonra halk teşebbüs eder. İlk önce şâhidlerin recmetmekle mükellef olmalarının hikmeti, haddi iskat için bir çâre aramaktan ibârettir. Zira bazı kimseler, yalan yere şehâdete cür'et eder de, sıra recme gelince azîm cürüm işlediklerini düşünerek öldürmeye teşebbüsten imtinâ ederler. Şâhidler, ilk evvel recmetmekten imtinâ etse, hattâ içlerinden yalnız biri recme iştirâkten kaçınacak olsa suçludan had sâkıt olur, recmi tatbik câiz olmaz. Bu imtinâ sebebiyle şâhidlere de hadd-i kazf vurulmaz. Zîra bu imtinâları, şâhidlikten serâhaten rücu sayılmaz. Ancak ilk evvel recmden imtinâları, rûcûa delîl olduğundan haddi iskat eder.

Demek ki; «İlk evvel şâhidler recmeder» şartı, şâhidlerin recmden imtinâ etmelerine ve bu suretle bir insanın ölümünden kurtarılmasına bir çâre bulmak ümidine mebnîdir.

İbn-i Ebî Şeybe'nin; senedi ile Abdurrahmân b. Ebî Leylâ'dan tahrîcine göre, der ki:

«İmam Ali (k.v.); huzurunda zinâ cürmüne şâhidler şehâdette bulunduğu zaman (recmi ifâ sırasında) evvela şâhidlere taş atmalarını emrederdi, sonra bizzat kendi atar ve daha sonra halk taşlardı. Zinâ suçu ikrar ile sâbit olduğu zaman ise, bizzat o başlar ve (ilk taşı) atar, ondan sonra da halk recmederdi».

Yine İbn-i Ebî Şeybe muttasıl senediyle Hz. Ali (r.a.)den tahriç etmiş, Emîru'l-mü'minîn (Alî) şöyle demiştir:

«Ey nâs! Zina, iki nevidir; gizli olan zinâ ve âşikâre olan zinâdır.

Gizli olan zinâ; şâhidlerin şehâdet etmesi (ile sâbit olan cerîmedir. Binaenaleyh (bu kısımda) ilk taş atan kimse şâhidler olacak, sonra hâkim, bundan sonra da halk atacaktır.

Âşikâre olan zinâ da; gebeliğin zuhûr etmesi veyâ itirâf vâki olması (ile sâbit olan zinâ)dır. (Bu kısımda da) ilk taş atan hâkim olur.

Elinde üç taş bulunuyormuş, Şurâha'ya bir taş atmış, sudğ'una (göz ile kulağı arasına) isabet ettiğinden yerinde deveran etmiş ve ondan sonra halk taşlarını atmış.

İmam Ahmed Müsned'inde Şa'bî'den rivayet etmiş, Hz. Şa'bî şöyle demiştir:

«(Hemdân'lı) **Şurâha'nın kocası** (evde) **yoktu, Şam'da bulunuyordu. Bu kadın** (zinâdan) **hâmile kaldı da, mevlâsı onu** (İmam Ali'ye) **getirdi ve** «şu zinâ etmiş» **dedi. Kadın suçunu itiraf etti. Hz. Ali de ona, Perşembe günü celde vurdu ve Cuma günü, göbeğe kadar çukur kaz**(ıp sok)**arak onu recmetti. Ben de hazır bulunuyordum. Sonra şöyle dedi:**

Recm, Resûlullâh (s.a.v.)in meşrû kıldığı bir sünnettir. Eğer bunun aleyhinde bir kimse şahidlik yapmış olsaydı muhakkak ilk taş atan o olurdu, şahidlik yapar, sonra da şehâdetin ardından taşını atar. Fakat bu kadın suçunu ikrarda bulundu, bunun için ilk taşı atan ben oluyorum, **dedi ve ona bir taş attı. Bundan sonra onu nâs taşladı».**

Bu hadisi, Şa'bî tarikı ile Hz. Ali (r.a.)den Beyhaki de rivayet etmiştir. O Rivayette şu ziyâdeler vardır:

Hz. Ali ona; «İhtimal ki o (zâni senin üzerine sen uyurken düştü» dedi. Şurâha: «Hayır» cevabını verdi. İmam Ali:

— Umulur ki o seni icbar etti (zor kullandı), dedi. Kadın:

— Hayır! cevabını verdi. Bunun üzerine onun hapis olunmasını emreyledi, derhal hapsedildi. Karnındaki çocuğunu doğurunca Perşembe günü onu çıkarıp, kendisine yüz celde vurdu. Cuma günü de onun için bir çukur kazdırıp meydanlıkta onu recmetti, halk da onu ihâta eylemişti...» İbn-i Hümâm: Fethu'l-Kadîr c. 5, s. 226-227.

Burada hazır yeri gelmişken müçtehid imamlar arasında mevzu-u münâkaşa olan şu iki meseleyi halledelim.

1) Kocası veya efendisi olmayan (dul) kadın, hâmile bulunsa hadd-i zinâ icab eder mi? Hz. Ömer (r.a.); «böyle bir kadına had vâcib olur» demiş ve O'na bu mezhebde İmam Mâlik ile Ashâbı da tabi olmuşlardır; «Kadın gebe olur da kocası veya efendisi bilinmez ve zinâya mecbur edildiği de malûm olmazsa ona had lazım gelir» demişler. Meğer ki garib, yabancı olup çocuğun, kocasından veya efendisinden olduğunu iddia etmiş olsun. O takdirde haddin lazım gelmeyeceğine kaail olmuşlardır.

İmam A'zam, İmam Şâfî ve Cumhûr-u Ulemâ: «Onun hakkında sırf gebelik sebebiyle hadd-i zinâ icab etmez» demişlerdir. İster kocası veya efendisi olsun, ister olmasın, yabancı olsun veya olmasın, icbâr edildiğini iddia etsin veya sükût eylesin hüküm birdir; mutlak surette ona had icra edilmez. Meğer ki sıhhati beyyine veya itirâfı ile sâbit ola. Çünkü şüpheler sebebiyle had sâkıt olur.» diye içtihâdlarını müdâfaa etmişlerdir!... Müslim Şerhi Nevevî Cüz: 11, s. 192.

2 — Muhsan olan zânî veya zâniye hakkında yalnız recm cezası ile iktifâ edilir.

Hanefî, Mâlikî, Şâfiîlerin, Sahâbe ve Tâbiîn'den Cumhurun mezhebi budur. Zâhirîler ve bir rivayette İmam Ahmed; recm ile birlikte celde'nin de vâcib olduğuna kaaildirler.

Hanefîler; bekar olarak zina eden kimseye yalnız yüz celde vurulur, sürgün edilmez, demişlerdir. Üç mezheb imamları ise; ona hem yüz cede vurulacağına, hem de bir yıl sürgün edilmesi lâzım geldiğine hükmetmişlerdir. Tarafların delillerini zikrden sarf-ı nazar ediyoruz.

Cezâyı infâz sırasında şahidler hazır bulunmadıkça recm tatbik edilmez. Hattâ henüz had icra edilmeden şahidlerin hepsi veya bir-ikisi ölse veya gayb olsa, yahud şahidlerden biri veya bir kaçı, irtidâd ettiği veya kör veya dilsiz olduğu veya fâsık olduğu için şehadete ehil olmaktan çıksa had sakıt olur, recm icra edilmez.

Bir zânî veya zâniyenin recmedilmesi, hakkında dini merasimin ifasına mani değildir.

Binaenaleyh bu müslüman, recm edildikten sonra usûlü dairesinde gasledilir, kefenlenir ve cenaze namazı kılındıktan sonra İslâm makberine defnedilir.

Çünkü işlediği günahtan dolayı İslâm dairesinden çıkmış değildir. Zira büyük günah, insanı, İslâm'dan çıkarmış ve —meâzallâh— küfre sokmuş olmaz. Bundan dolayıdır ki, Peygamber (s.a.v.) Efendimiz, ikrarına binaen recm olunan Mâiz hakkında:

«Ben onu, cennet ırmaklarına dalıp çıkarken gördüm» demişti. İbn-i Ebî Şeybe'nin, Ebu Hanîfe hazretleri terikı ile Büreyde (r.a.)den rivâyet ettiği hadiste ise; Mâiz recmedilince Sahâbe-i Kirâm; **«Yâ Resûlallâh! Ona nasıl muamele yapacağız?»** diye sordular. Hz. Resûl:

«Ölüleriniz hakkında yaptığınız; yıkamak, kefenlemek, güzel kokular sürmek ve namazını kılmak gibi şeyleri onun hakkında da yapınız» buyurmuşlardı. (124)

Ğâmidiyye (Ğâmid'li kadı)nın cenaze namazını kıldırması ise; Buhârî hariç olmak üzere Kütüb-ü Sitte'de sabittir. İmrân İbn-i Husayn (r.a.) şöyle demiştir:

«Cüheyne kabilesinden bir kadın, zinâdan gebe olarak Peygamber (s.a.v.)e geldi ve:

— Yâ Resûlallâh! Ben hadde çarptım, onu bana ikâme et (cezamı infâz eyle), dedi. Bunun üzerine Nebiyyullâh (s.a.v.) onun velisini çağırdı ve:

«Buna iyi bak, doğurduğu zaman da onu bana getir» buyurdu. Velisi de öyle yaptı (çocuğu doğurunca onu getirdi). Nebiyyullâh (s.a.v.) de kadın hakkında emretti ve derhal üzerine elbisesi bağlandı. Sonra da ona taş atılmasını emretti ve taşlandı. Daha sonra (Ashâbı ile birlikte) cenaze namazını kıldı. O zaman Hz. Ömer (r.a.) kendilerine:

— Bunun namazını kılacak mısınız yâ Resûlallâh! Halbuki zinâ etmiştir, dedi. Resûlullâh:

«And olsun öyle bir tevbe etti ki; bu tevbe Medine ahâlisinden yetmiş kişi arasında taksim edilse cidden onlara kafi gelir. Sen, Allâh için canını vermekten daha fazîletli bir tevbe gördün mü?» buyurarak Ömer'e cevabını verdi»... (Bunu, daha evvel de yazmıştık!..) (125)

Hudûd (Cezâlar), Cürümlere Keffaret Olur mu?

İmam Buharî, Tirmizî ve İbn-i Mâce; Kitâbü'l-

(124) Fethu'l-Kadîr: 5/22.
(125) Müslim: 1696, Ebû Dâvud: 4440, Tirmizî: 1435 numara ile rivayet etmişlerdir.

Hudûd'da: «Hudûd (cezalar cinayetlere) keffârettir» başlığını koymuşlar ve bu babda, Ubâbe İbni's-Sâmit (r.a.)in rivayet eylediği şu hadisi zikretmişlerdir. Biz, Resûlullâh (s.a.v.) ile bir mecliste beraberdik. Etrafında Ashâbından bir cemaat bulunduğu halde şöyle buyurdular:

«Allâh'a hiç bir şeyi şerik koşmıyacağınıza, hırsızlık etmiyeceğinize, zinâ yapmıyacağınıza, çocuklarınızı öldürmiyeceğinize, kendiliğinizden uyduracağınız hiçbir yalanla kimseye bühtânda bulunmıyacağınıza ve hiçbir emr-i ma'rûfta isyan etmiyeceğinize söz vererek bana biat ediniz. İçinizden kim sözünde durursa onun ecri (mükâfatı) Allâh'a âiddir. Bir kimse de bu dediklerimden birini işleyip de ondan dolayı dünyada cezalandırılırsa bu ukubet de ona keffarettir. Bunlardan bir şey yapar da, sonra Allâh onu(n bu cürmünü) setrederse işi Allâh'a kalır. İsterse onu afveder, dilerse ona azab eder». Biz bu şart üzere ona biat ettik». (126)

Müslim bir lâfzında: **«Sizden her kim haddi** (icab) edecek bir suç) **işler de kendisine had vurulursa bu onun keffâretidir»** buyurulmuştur.

Yine Tirmizî'nin (2626), İbn-i Mâce'nin (:2604 numara ile) ve Hâkim'in Hz. Ali (r.a.)den tahriç ettikleri bir hadiste Resûl-i Ekrem (s.a.v.) şöyle buyurmuşlardır:

مَنْ اَصَابَ حَدًّا فَعُجِّلَ عُقُوبَتُهُ فِى الدُّنْيَا فَاللّٰهُ اَعْدَلُ مِنْ اَنْ يُثَنِّى
عَلَى عَبْدِهِ الْعُقُوبَةَ فِى الْاٰخِرَةِ وَمَنْ اَصَابَ حَدًّا فَسَتَرَهُ اللّٰهُ عَلَيْهِ وَعَفَا
عَنْهُ فَاللّٰهُ اَكْرَمُ مِنْ اَنْ يَعُودَ اِلَى شَيْءٍ قَدْ عَفَا عَنْهُ.

«Her kim had(di icab eden bir cürüm) **işlese de**

(126) Tecrîd-i Sarih: 18, Müslim: 1709, Tirmizî: 1439 ve İbn-i Mâce: 2603.

cezası dünyada iken ta'cîl (ve tatbik) edilse Allâh, âhirette o kuluna ikinci defa azab etmekten daha âdil-dir.

Her kim de had(di gerektiren bir suç) işlese de Allâh Tealâ da onu üzerine setredip afveylese Hz. Al-lâh Tealâ da onu üzerine setredip afveylese Hz. Allâh (c.c.), afvetmiş olduğu bir şeye avdet etmek (ona ye-niden azab eylemek)ten çok kerîmdir».

İşte bu hadis-i şerifleri nazara alarak bir çok ule-mâ; hudûdun (cezaların cürümlere) keffâret olaca-ğına ve her hangi bir suç işleyip de dünyada iken cezasını çekmiş olan kimselerin âhiret azabından kur-tulacağına ve o cürüm yüzünden bir daha mes'ûl ol-mıyacağına kaail olmuşlardır.

Hanefîler ise; Bir hakkullâh olarak sabit olan bu hadlerin, günahlara keffâret olmıyacağına suçlu-ları günahlardan ancak tevbe ve nedâmetin temizli-yeceğine kaail olmuşlar ve: Mâide sûresinin şu (34 ncü) âyetiyle delil getirmişlerdir:

إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا مِنْ قَبْلِ أَنْ تَقْدِرُوا عَلَيْهِمْ فَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ

«Şu kadar ki siz kendileri üzerine kâdir olmazdan (onları ele geçirmezden) evvel tevbe edenler müstes-nâdırlar. Bilin ki Allâh şüphesiz çok yarlığayıcıdır, çok merhametlidir».

Zira bundan bir evvelki âyette; yol kesen, yer yü-zünde fesâd çıkaranlar hakkında: öldürmek veya asılmak, yahud sağ elleriyle sol ayakları çarprazvâ-ri kesilmek veya hapsedilmek gibi cürümleri ile mü-tenâsib cezaların tatbiki emredilmiş ve bundan sonra da:

ذَلِكَ لَهُمْ خِزْيٌ فِي الدُّنْيَا وَلَهُمْ فِي الْآخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٌ

«Bu, onlar için dünyada bir rüsvâylıktır. Ahirette

ise onlara ayrıca pek büyük azab da vardır» buyurulmuştur.

Fiillerinin cezasının hem dünyevî, hem de uhrevî ukubet olduğu haber verilmiş, dünyadaki cezadan başkaca ahirette de büyük bir azaba dûçâr olacakları bildirilmiştir. Ancak bundan tevbe edenlerin müstesna olduğu beyan buyurulmuştur.

İcmâ' etmişlerdir ki tevbe, sabit olan bir haddi iskat etmez. O halde uhravî ukubet, tevbe ile sâkıt olur. Nedâmet hissiyle tevbekâr olarak cezasını çeken mücrim ahiret azabından kurtulur. Binaenaleyh İbn-i Hümâm'ın dediği gibi; o hadisleri: «Dünyada cezalarını çekmekle beraber tevbe de ettikleri zaman» diye te'vil etmek icab eder. Zira zahir olan budur ki; (Meselâ;) zinâ edenin celd olunması veya recmolunması, suçunun acı âkıbetini taddığı için tevbe etmesiyle beraber vukua gelir ve delillerin arasını cem'-u te'lif için kayda ihtiyaç vardır. Zira kat'i delil ile muâzara eden zannî delili takyîd gereklidir. Bundan dolayı Müfessir Âlûsi (Mâide sûresinin, demin kaydettiğimiz 33. âyetini tefsîr etmiş ve):

«**Bu âyet; hadlerin, ahiretteki azabı iskât etmeyeceğine kaail olanlar için en kuvvetli delildir»** demiştir. Bundan sonra Âlûsi:

«İskat edeceğine kaail olanlar ise, Peygamber (s.a.v.)in; şu sahih hadisteki: (meâlen)

«Her kim haddi icab eden bir şeyi irtikâb etse de, ondan dolayı cezalandırılırsa bu ona keffâret olur» kavliyle istidlâl ediyorlar. Çünkü bu, ondan günahın sakıt olacağını ve ahirette de azab olunmıyacağını iktizâ ediyor. Halbuki bu (hüküm), şu âyet karşısında müşkildir» demiş, veçh-i işkâline de işaret etmiştir (127)

(127) Fethu'l-Kadîr: 5/211, Rûhu'l-Meânî: Cüz: 6, s. 107.

Demek ki; delil-i zannî olan mezkûr hadisler, âyet-i celile ile muâraza ettiğinden onları takyide lüzum hasıl oluyor ve: «Her kim, haddi icab eden bir cürüm işlese de, ondan dolayı cezası tatbik edilse (tevbe etmiş olması şartiyle) bu ona keffâret olur» demekle de müteâriz olan delillerin araları cem' ve te'lif edilmiş oluyor. Fethu'l-Kadîr: 5/211'e bkn. Nitekim Mâiz ve Ğamidiyye kıssaları da bunu te'yid eder. Şöyle ki:

Halk, Mâiz recm olunduktan sonra iki fırka olmuştu. Kimisi: «Helâk oldu! Onu günahı kuşattı» diyordu. Kimisi de: «Mâiz'in tevbesinden efdal tevbe olmaz. Çünkü o Peygamber (s.a.v.)e gelerek **«Beni taşlarla öldür»** dedi... diyordu.

Yine Ğâmidiyye hakkında Hz. Ömer (r.a.): **«Onun cenaze namazını kılacak mısın ya Nebiyyallâh? Halbuki o zinâ etmiştir»** demişti.

Her ikisi hakkında, Resûl-i Ekrem (s.a.v.): **«Onların cezaları infâz edildi, bu onların günahlarına keffâret oldu, binaenaleyh ahirette onlara azab yoktur»** demeyip:

«And olsun öyle ciddi bir tevbe etti(ler) **ki...»** buyurmuş; samimi tevbelerinin, kurtuluşlarına sebeb olduğuna dikkatleri celbeylemiştir!... Müslim: 1695 - 1696 rakamlı hadisler.

Hudûdda (Cezaları kaldırmak hususunda) Şefâat Haramdır!

Hudûd hakkında (cezaları afvettirmek veya fidye mukabilinde, keffâretle suçluyu kurtarmak için şefâatçi olmak caiz değildir. İmam Ahmed'in, Ebu Dâvud ve Hâkim'in Abdullâh İbn-i Ömer (r.a.)dan rivayet ettikleri hadiste Muhammed Mustafa (s.a.v.) şöyle buyurmuşlardır:

مَنْ حَالَتْ شَفَاعَتُهُ دُونَ حَدٍّ مِنْ حُدُودِ اللّٰهِ فَقَدْ ضَادَّ اللّٰهَ فِي حُكْمِهِ

«Her kimki onun şefâati, Allâh'ın hadlerinden bir haddin önüne getirilir (infâzına mâni olur)**sa o kimse, hükmünde Allâh'a muhâlefet etmiştir».** Mişkâtü'l-Mesâbih : 3611.

Zira hudûd; zecr için, serzenişle, teşhîrle ta'zib ederek caydırmak, vazgeçirmek için meşru kılınmıştır. Halbuki şefaat, bunun gerçekleşmesine mani olur ve bu hikmetleri ortadan kaldırır. Yer yüzünde fitne, fesadın yayılmasına ve halkın çok yönlü mutazarrır olmasına da sebebiyet verir. Bir de şefaat, bir farzın terkini istemektir ki, asla caiz olmaz. Bundan dolayı Peygamber (s.a.v.) Efendimiz, Üsâme hazretlerinin şefaatini redd-ü inkar etmişti. Şöyle ki :

«Hırsızlık eden Mahzûmiyye kadının hali Kureyş'i cidden üzmüş, derin derin düşündürmüştü. Mahzûm kabilesinden Esved'in kızı Fâtıma adındaki bu kadın, Fetih yılında Peygamber (s.a.v.)in evinden bir kadife (bir rivayette : ziynet eşyası) çalmış, Peygamber Aleyhisselâm da elinin kesilmesini emreylemişti. Ashab işi büyüterek kadını, ya af, yahud fidye yoliyle kurtarmayı düşünmüşler ve kendi aralarında; bunun hakkında Resûlullâh (s.a.v.)le kim konuşur? demişler ve «Buna, Resûlullâh (s.a.v.)in habîbi (sevdiği) Üsâme İbn-i Zeyd (r.a.)dan başkası cesaret edemez» diyerek onu şefaat için göndermeğe karar vermişlerdir. Gûyâ fidye ile haddin sakıt olacağını zannedip, kırk okkıye dirhem teklif etmişlerdi. Bunun üzerine kadın, Resûl-i Ekrem (s.a.v.)e getirildi ve onun (ya af veya fidye yoliyle elinin kesilmemesi) hakkında Üsâme (r.a.) kendileri ile konuştu. Derken Resûlullâh (s.a.v.)in yüzü renkten renge girdi. Ve :

يَا أُسَامَةُ! أَتَشْفَعُ فِى حَدٍّ مِنْ حُدُودِ اللّٰهِ

«Ey Üsâme! Allâh'ın hadlerinden bir hadd(in is-

katı) **hakkında şefaat mi ediyorsun?»** buyurdu. Bunun üzerine Üsâme kendilerine (özür dileyerek):

— Benim için mağfiret dile yâ Resûlallâh! dedi. Akşam üzeri olunca Resûl-i Ekrem (s.a.v.) ayağa kalkarak hutbe irâd etmiş, Allâh'a gerektiği gibi senâda bulunmuş ve sonra şunları söylemiştir:

«Emmâ ba'dü (bundan sonra malûm ola ki)! Ey nâs! **Allâh sizden öncekileri ancak şunun için helâk etmiştir ki, onlar; içlerinden şerefli biri hırsızlık ettiği zaman onu bırakırlardı. Zayıf** (zavallı) **olan biri hırsızlık yaptığı zaman ise üzerine haddi tatbik eder** (elini keser)**lerdi. Hiç şüphe yok ki ben; canım yed-i kudretinde olan Allâh'a yemin ederim: Muhammed'in kızı Fâtıma hırsızlık etse mutlaka elini keserim».** (128)

Bundan sonra o hırsızlık eden kadının elinin kesilmesini emir buyurmuş ve kadının eli kesilmiştir.

Hadisin râviyesi Hz. Âişe (r. anhâ) der ki: «Sonra o kadın güzelce tevbe etti ve evlendi. Bundan sonra bana gelirdi, ben de hâcetini Resûlullâh (s.a.v.)e arz ederdim. Müslim.

Bu hadis delâlet ediyor ki; şer'i haddi (cezayı) icab eden bir cürüm, hakime intikal ettikten sonra o hususta şefaatçi olmak da haramdır, hakimin bu şefaati kabul etmesi de ulemânın ittifakı ile haramdır. Bundan dolayıdır ki; Kütüb-ü Sitte Sâhibleri bu hadisi, mezkûr olan bu bâbda zikretmişlerdir.

Şu kadar ki hâdise, mahkemeye intikal etmeden önce —hakkında şefaat edilecek kimse kötülerden olmamak şartiyle— ekser ulemâya göre şefaatçi olmak caiz, hatta müstehabdır.

---

(128) Buhârî: «Bâbu Kerâhiyeti'ş-şefâati», Müslim 1688, Ebû Dâvud: 4373-74, Tirmizî: 1430 ve İbn-i Mace: 2547.

Nitekim Ebu Dâvud'un (:4376 numara ile), Nesâî'-nin ve Hâkim'in Abdullah İbn-i Amr (r.a.)dan tahriç eyledikleri hadiste Resûlullâh (s.a.v.) şöyle buyurmuşlardır:

تعافَوْا الحُدُودَ فِيمَا بَيْنَكُمْ فَمَا بَلَغَنِى مِنْ حَدٍّ فَقَدْ وَجَبَ.

«**Hudûdu** (şer'î cezaları) **kendi aranızda afvediniz** (silip gizleyiniz. Fakat) **Bana ulaşan bir hadd ise artık** (onun ifâsı) **vâcib olmuştur**».

Demek ki suçluyu salıvermek için, mahkemeye duyuracak olan kimse nezdinde şefaatçi olmak caiz oluyor. Çünkü henüz haddin vücûbu sabit olmuyor.

Nitekim Zübeyr İbn-i Avvâm (r.a.), bir hırsız yakalayıp onu hükümet reisine götürmek isteyen bir adamla karşılaşmış da, Zübeyr ona, hırsızı salıvermesi için şefaatte bulunmuş. Adam; «Olmaz, ta ben bunu hâkime ulaştırmadıkça» demiş. Hz. Züzeyr:

«**Şefaat, ancak hâdise mahkemeye intikal etmeden evvel caizdir. Hakime ulaştı mı, şefaat eden de mel'undur, şefaati kabul eden de**» buyurmuştur. (129)

Kazf-i Muhsanât (iffetli kimselere zinâ isnâd etmek)

Kazf; lûgatte atmak demektir. Fıkıh ıstılâhınca kazf; «Bir kimseye, ta'yîr ve şetm (rezil rüsvây etmek) maksadiyle zinâ isnâd etmekten» ibarettir.

Başkasına zinâ isnâd eden şahsa; «Kâazif», kendisine zinâ isnad edilene; «Makzûf» ve zina isnâdında kullanılan söze de; «Makzûfün-bih» denir. Kâzife verilecek olan cezaya da: «Hadd-i Kazf», denilir ki; mikdarı; hürler hakkında seksen ve köleler hakkında da kırk celde (deynek darbesin)den ibarettir.

Bu babdaki «Muhsan veya muhsane»den maksad

---

(129) İmam Mâlik rivayet etmiştir. Cem'u'l-Fevâid: 1/721'e bkn.

da; mükellef (âkıl, bâliğ), hür, müslim ve iffetli (zinâdan kendisini korumakla ma'rûf olan) erkek veya kadın demektir. Binaenaleyh bu beş vasfı câmi' olmayan, bunlardan yalnız biri kendisinde bulunmayan kimse «İhsan» şartını haiz olmadığından, onun hakkındaki «kazf: zinâ isnâdı», —ta'zîri gerektirse de— hadd-i kazfi icab etmez. Bir kimse, ömründe bir kere olsun li-aynihî haram olan bir mücâmaatta bulunsa —haddi icab etsin veya etmesin— o kimseden iffet sıfatı sâkıt olur.

Kazf; Kitab, Sünnet ve İcmâ'ı Ümmetle kebâirden (büyük günahlardan) dır. Hz. Allâh (c.c.) Nûr sûresinin 23 ncü âyetinde şöyle buyurur:

إِنَّ الَّذِينَ يَرْمُونَ الْمُحْصَنَاتِ الْغَافِلَاتِ الْمُؤْمِنَاتِ لُعِنُوا فِي الدُّنْيَا
وَالْآخِرَةِ وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ

«İffetli namuslu, kötülüklerden habersiz imanlı hatunlara remyeden (zinâ isnâd eden)**ler dünyada da, ahirette de la'net olundular ve onlar için büyük bir azab da vardır»!...**

Buhârî (1172), Müslim (145), Ebu Dâvud (2874 numara ile) ve Nesâî (cüz: 6, s. 257 de) Ebu Hüreyre (r.a.)den tahriç etmişlerdir; Nebî (s.a.v.) şöyle buyurmuşlardır;

اِجْتَنِبُوا السَّبْعَ الْمُوبِقَاتِ! قَالُوا: يَارَسُولَ اللّٰهِ! وَمَا هُنَّ؟ قَالَ: اَلشِّرْكُ
بِاللّٰهِ وَالسِّحْرُ وَقَتْلُ النَّفْسِ الَّتِى حَرَّمَ اللّٰهُ اِلاَّ بِالْحَقِّ وَاَكْلُ الرِّبَا
وَاَكْلُ مَالِ الْيَتِيمِ وَالتَّوَلِّى يَوْمَ الزَّحْفِ وَقَذْفُ الْمُحْصَنَاتِ
الْمُؤْمِنَاتِ الْغَافِلَاتِ.

«Helâk edecek olan şu yedi (kebâir)**den çekininiz!.. Ashâb-ı Kirâm:**

— Yâ Resûlallâh! Onlar nelerdir? diye sordular.

Resûl-i Ekrem (s.a.v.):

— **1) Allâh'a şirk koşmak, 2) Sihir yapmak, 3) Haksız yere Allâh'ın katlini haram kıldığı cana kıymak, 4) Ribâ (Fâiz) yemek, 5) Yetim malı yemek, 6) Düşmana hücûm sırasında harbten kaçmak, 7) Zinâdan beri olup hatırından bile geçirmeyen namuslu müslüman kadınlara kazf** (zinâ isnâd) **etmektir»** buyurdular.

Binaenaleyh mükellef bir kimse; mezkûr beş vasıf kendisinde mevcud olan bir şahsa hitâben: «Ey zâni oğlu» veya; «ey zâniye oğlu» yahut; «Ey zâni ve zâniye oğlu» dese; Yahud «Sen babanın oğlu değilsin» veya; «Ey veled-i zinâ» gibi tabirlerle şetm-ü hakarette bulunsa bu tabirlerden bazısı ile muhâtabın babasına, bazısı ile anasına ve bazısı ile de her ikisine kazf etmiş olduğundan, eğer kâzif, isnâd ettiği suçu, makzûf da'va açtığı takdirde dört şahid ile isbat etmekten aciz kalırsa kazf eden kimseye seksen celde had vurulur. Yine böyle bir kadına veya erkeğe hitaben: «Sen zinâ ettin» veya; «Ey zâni, ey zâniye», yahud, «Sen zâniyesin» veya; «Rosbu, sen rosbusun» gibi sarîh tabirlerle şetm eden kimseye de —makzûf da'vâ açtığı, kâzif de isbât edemediği takdirde— hadd-i kazf lazım gelir.

Bir kimse, bir şahsa hitaben; «Ey zâni» dese o da; «Hayır sensin» veya «Belki sensin» diye cevap verse her ikisi hakkında da hadd-i kazf icab eder. Çünkü bu suretle her biri diğerine sarih lafz ile kazf etmiş olur...

Makzûfün malûm olması şart ise de, kazf vaktinde hazır olması veya hayatta bulunması şart değildir. Binaenaleyh kazf vaktinde orada bulunmayan veya ölmüş olan bir şahıs hakkındaki kazf de haddi icab eder.

Hadd-i kazfin icra ve infaz edilmesi için, makzûf hayatta ise bizzat kendisinin, eğer ölmüş ise usûl ve furûundan (babası, oğlu gibi) birinin şahsi da'vâda bulunması lazımdır. Zira Hadd-ı kazfde hem Allâh hakkı, hem de kul hakkı bulunduğundan şahsi da'vaya ihtiyaç vardır. Çünkü :

Kazf (zinâ ile ittihâm ve iftirâ) yüzünden, bir büyük günah irtikab edilmiş, toplum hayatında bir sarsıntı meydana gelmiş, bazı namuslu kimseler töhmet altında kalmış olur. Aralarında yardımlaşma, dayanışma bulunması lazım gelen cemiyet ferdlerinden bazılarına isabet edecek olan âr ve mahcûbiyetten bütün toplum az çok müteessir olur (etkilenir). Bu cihetle bu iftira veya isnâd, hukuk-u âmmeye dokunmuş olur. Ancak diğer cihetten bu isnâd, doğrudan doğruya muayyen bir şahsa yöneliktir. Bu yüzden asıl kendilerine âr lâhık olacak şahıslar besbellidir. Bu itibar ile de bu isnâd, şahsi haklara aid bulunmaktadır. Şahsi haklar ise, şahsi da'valar neticesinde ifâ ve infâz edilir. Bununla beraber bu hakka sahib olan şahıslar, da'va açmamak ve o fenalığı yapanları afvedip haklarından ferâgat etmek selâhiyetini hâizdirler!..

Kazf bâbında, muhsan-muhsane olmayan, ihsân için şart olan; akıl, bülûğ, hürriyet, İslâm ve iffet gibi beş vasıf kendilerinde bulunmayan kimselere; Meselâ; köle veya câriyelere veya kafirlere, yahud da; zinâdan sakınmayan iffetsiz, şerefsiz kimselere kazf (zinâ isnâd) eden kimselere hadd-i kazf lazım gelmez. Sadece ta'zîr cezası verilir. Çünkü böyle kimselere; zinâ isnad etmek (meselâ; sen zinâ ettin veya sen zinâkârsın, deme)le âr lâhık olmaz, yüzleri kızarmaz ve mahcubiyet altında kalmış olmazlar. Belki bunu,

şân şöhret bilirler. «İffetin kadrini ancak ehl-i nâmus olanlar bilir. Onun kıymetini, iffetsizler ne bilir?».

Hz. Allâh (c.c.); Nûr sûresinin: 4 ve 5 nci âyetlerinde bu mevzu hakkında şöyle buyurmaktadır:

وَالَّذِينَ يَرْمُونَ الْمُحْصَنَاتِ ثُمَّ لَمْ يَأْتُوا بِأَرْبَعَةِ شُهَدَاءَ فَاجْلِدُوهُمْ
ثَمَانِينَ جَلْدَةً وَلَا تَقْبَلُوا لَهُمْ شَهَادَةً أَبَدًا وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ إِلَّا
الَّذِينَ تَابُوا مِنْ بَعْدِ ذَٰلِكَ وَأَصْلَحُوا فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ.

«**İffetli, namuslu kadınlara** (Erkekler de aynı hükümde delâleten dahildir) **remyeden** (zinâ isnâd eden) **sonra da dört şahid getirmeyen kimselerden** her birine seksen celde vurun ve onların şahidliğini ebediyyen kabul etmeyin. Onlar fasıkların tâ kendileridir. Ancak (o kazf cürmünü işledikten) **sonra tevbe edip kendilerini islah edenler müstesna! Çünkü Allâh Ğafûrdur, Rahîmdir**».

Görülüyor ki âyet-i hakîmede; iffetli, ırz ve nâmus ehli kimselere, kazfe (zinâ isnâd etmeğe): «R a m y atmak» denilmiştir. Bu ta'bîr; iffetli kimselere delîlsiz, şahidsiz öyle bir isnad ve iftirada bulunmak, —rastgele gaybı taşlamak kabilinden olmakla beraber— öldürmek için şiddetli ok veya mermi atmak gibi onun hayat hakkına hücûm ve bir sûikasd olduğuna işarettir. Öyle ya! iffet sahibi bir kimseyi, ehl-i namus bir kadını zinâ ile itham etmek onun canını almaktan daha ağır bir cinayettir. Zinâ ne kadar büyük bir cürüm ise, zinâ ile ittiham da o nisbette büyük bir cinayettir!

وَتَحْسَبُونَهُ هَيِّنًا وَهُوَ عِنْدَ اللَّهِ عَظِيمٌ

«...**Ve siz onu** (bu iftirâyı) **kolay bir şey zannedersiniz, halbuki o, Allâh katında azîm** (büyük)**dir**». (130)

Nesâî'nin, Taberânî, Hâkim ve Bezzâr'ın Huzeyfe

(r.a.) den rivayet ettikleri hadiste Resûl-i Mükerrem (s.a.v.) şöyle buyurmuşlardır:

إِنَّ قَذْفَ الْمُحْصَنَةِ لَيَهْدِمُ عَمَلَ مِائَةِ سَنَةٍ

«**Şüphe yok ki kazf-i muhsane** (iffetli, namus ehli bir kadına zinâ isnâd etmek), **yüz yıllık amel**(-i sâlih)**i yıkıp mahveder.**» (131)

İki âdil şahidin şehadeti ile kısas bile sabit olduğu, adam öldürmek cinayetini isbat mümkün bulunduğu halde kâzifin; isnâd ettiği zinâ fazîhasını isbat için —ikrarı bulunmadığı takdirde— erkek ve âdil en az dört şahid getirmekle mükellef tutulması da gösteriyor ki; bu iffet mevzuu, a'zamî, dikkat ve itinâyı gerektiren bir mesele, çok ciddi bir meseledir. Kâzif; bu isnad ve iddiasını böyle dört şahidle isbat ederse yakasını cezadan kurtarır ve makzûfe hadd-i zinâ icra edilir. Eğer isbat edemezse kâzife; hadd-i kazf tatbik edilir ve Hanefî mezhebine göre, ölünceye kadar bir daha ebediyyen şahidliği de kabul edilmez. Çünkü kâzif (müfteri) olduğu sabit olan bir kimse, tevbe etmekle hadd-i kazfden kurtulamıyacağı gibi şahidliğinin kabul olunmaması da «Ebeden» kaydıyle mukayyeddir. Cemiyet nazarında itibarsız, müfteri bir kimse olarak damgalanır, ebedî mahcubiyet altında kalır. Celdenin cezası cismânî olur. Kazf okunu atan yalancı dilin cezası da işte böyle ruhânî olur. Mü'minin kerâmetini hıfzetmeyen, insanlar hakkında —ehl-i küfrün ve münâfıkların yaptığı gibi— gelişi güzel dedikodu yapan bu fâsıklar böyle cismânî ve ruhanî azaba müstehak olurlar.

Zinâ, fuhş ve iffetli insanlar hakkında kazf (zinâ

---

(130) Nûr sûresi, âyet: 15.
(131) Râmûzu'l-Ehâdîs «İnne» kelimesi.

isnâdı) gibi iğrenç şeyler, öyle meclislerde ve halk mahfillerinde gülüşerek konuşulacak, hikâye edilip iftiharla anlatılacak basit şeylerden değildir. Bu kabil konuşmalar, sahiblerine pek büyük mes'ûliyet yükledikten başka, cemiyetin başına da dert açar. Toplumu, fuhşun yaygın olduğu, çeşitli şenâatlerin irtikâb olunduğu fisk-u fücûr muhîti haline sokar. Toplum, İslâm topluluğudur. Muhît, İslâm muhîtidir. Böyle nezîh olan ve olması lazım gelen bir cemiyette, fuhşiyatla, erkekle kadın arasındaki gayri meşru alakalarla ilgili müstehcen sözlerin yeri yoktur. Bu ümmet, hakkı ikame ve hayra da'vet için vücûda getirilmiştir. Vasfı bu olan cemiyet içinde zinâ, fuhuş, eğlence, oyun âleti olamaz ve meclislerinde aslâ mevzu yapılamaz. Fuhuş timsâllerini, zinâya teşvîk eden iğrenç manzaraları gazetelerde ve televizyonda teşhîr edenler, millete ihanet eden hainlerdir. Namuslu insanları, zinâ gibi murdar bir fiille ittihâm eden fâsıklar evlerine çekilip rahata dalamazlar; ya iddiasını isbat edecek veya iftirasının cezasını çekecektir ki, dilini tutmuş ve başkalarına da ibret dersi vermiş olsun.

Bir kere fuhşun yaygın olduğu, her zaman ve her yerde mevzu yapıldığı bir cemiyette ehl-i namus olanlar sıkıntı çekerler, bir itham ve iftiraya uğramaktan korkarak tirtir titrerler. Ehl-i nifâk, gayet basit bahânelerle sağlam ırza ve nurlu sîmâya sahib olan zevâtın haysiyyeterini kırmaya ve izzet-i nefislerini rencide edip lekelemeye çalışırlar. O vakit —Hafizanallâh— ırzlar yara alır, namuslar yıkılır ve iffetler ayaklar altında kalır.

İşte âyet-i kerîme; zinânın değil şüyûuna mâni' olmak, sözünün bile yapılmasına müsaade etmeyip meydan vermemek için gayet ciddi, son derece sağ-

lam prensibleri vaz'etmiş ve şu ulvî hakikîkatlere insanlığı irşâd eylemiştir:

1 — İffetli insanlara kazf (onlara zinâ isnad etmek), toplumu tehdîd eden ve cemiyet bünyesini harâbezâra çeviren büyük bir cürümdür.

2 — Kazf yoliyle mü'minleri ittihâm, toplumda fuhşun ve fenalığın yayılmasına çalışmak demektir. Bu ise pek büyük azabı mûcib olan bir ma'siyettir. Nûr sûresinin 19. âyetinde şöyle buyurulmaktadır:

إِنَّ الَّذِينَ يُحِبُّونَ أَنْ تَشِيعَ الْفَاحِشَةُ فِي الَّذِينَ آمَنُوا لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ
فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ.

«Mü'minler hakkında fuhşun (edeb dışı sözlerin) **yapılıp duyulmasını arzu edenler yok mu? Onlar için muhakkak dünyada ve ahirette elim bir azab vardır. Onları Allâh bilir, halbuki siz bilemezsiniz».**

Bu mefhûm; ahlaksızlığı, fuhşiyâtı ve fenalıkları yaymanın her türlüsüne şâmildir. Fahişeler, rosbular çalıştıran; ahlâk bozucu kıssalar, romanlar, şiirler, şarkılar hazırlayan; iğrenç filmleri, müstehcen resimleri ve şenî' piyesleri ile pisliklerin yayılmasına hizmet etmiş olan müfsidlerin her biri bu elim azaba maruz kalacaktır. Bu menfur faaliyetleri ile malûm olan ve işbu şûride faaliyetleri ile tamiri imkansız tahribat yapan zalimler, yalnızca ahiret azabı ile kalmamalı, dünyada da hak ettikleri cezalarını bulmalıdırlar!..

3 — Bir müslüman üzerine; mü'min kardeşlerinin —hatâ ettikleri takdirde kabâhatlerini setretmekle— haysiyyet ve hürmetlerini hıfzetmek vâcib olur.

Bir kimse bir mü'mini, —Allâh saklasın— zinâ halinde görecek olsa o, bir yabancının zinâsı olduğundan kendisine bir âr isabet etmez. Zira bir kimse —her nasılsa— bir necasetin içine otursa, vücudu tamamen

pislik olsa onu sırtına alıp da halk arasına götüren adam, hem kendini kirletmiş, hem de pisliği cemiyete saçmış olur. O halde setr, olduğu yerde bastırılması evlâ olur. Çünkü bunun şüyûu, vukuundan beterdir!..

4 — Kâzifin, sırtını seksen celde dayaktan kurtarabilmesi için, behemehal adil dört erkek şahid getirerek iddiasını isbat etmesi lazımdır.

5 — Kâzife tatbik edilen bu üç ukubet: 1 — Seksen celde, 2 — Şahidliğinin kabul edilmemesi ile haysiyyetinin heder olması, 3 — Fâsıklar safında yer alması, işbu kazf cürmünün azim bir cinayet olduğuna delalet etmektedir.

6 — Başkasından işiterek veya tahmin ederek halkın ırz ve iffeti hakkında dedikoduya dalmak asla caiz olmaz.

Şu hususu iyi bilmek icab eder ki; müslümanlar hakkında hüsn-ü zanna sahip olmak lazımdır. Zira mü'minler nezih oldukları için, kendi nefisleri hakkında caiz görmedikleri şeyi din kardeşlerine de revâ görmezler, görmemeleri gerekir. Binaenaleyh ehl-i iman hakkında bir fena söz, bir dedikodu işittikleri zaman, nasıl kendilerinden şüphe etmiyorlarsa kendilerinden saymaları icab eden mü'minler hakkında da hüsn-ü zanda bulunup inanmamaları lazım gelir. Zira; «Berâet-i zimmet asıldır». Her şahıs, günahtan beri olarak yaratılmıştır. Suçlu olduğunu isbat delile muhtaçdır. Binaenaleyh isnad edilen cürmü işlediğine dair kat'i bir delil bulunmadıkca hilâfı zahir lâkırdıların, açık bir iftiradan ibaret olduğuna hükmetmek lazım gelir. İman kardeşliği, işte bunu icab ettirir.

Yoksa hemen herkes hakkında söylenenlere inanıveren kimse, her şeyden evvel kendi nefsine sûi zanda bulunmuş; kendisinin, o kabil fenalıkları yaptığını yapacak kabiliyyette olduğunu itiraf etmiş ve nef-

sine kıyas ederek başkalarının da yapmış olacağına hükmeylemiş olur.

Şu hususu da ilave edelim ki; mü'minlerin, iyi taraflarını görmek ve diğer taraflarını görmemek, Settârü'l-uyûb olan (kullarının pek çok kabahat ve kusurlarını gizleyen) Kerîm Rabbimizin yüce sıfatiyle ittisaf etmektir. Bu hikmete binaen zinâ suçunun sübûtu için, bir çok şartları haiz dört şahidin, suç üstü gördüklerine şehadetleri şart koşulmuştur. Tâ ki yabancı bir kimseyi zinâda gören bir, iki, hatta üç kimse sükûtü iltizâm edip setreylesin. Zira bu takdirde hem kendisine bir âr bulaşmaz, hem de fuhuş pisliği yerinde kalmış olur da çevreye yayılmış olmaz. Şu kadar ki bu iğrenç fi'li, bizzat gözleri ile gören dört tane şahid bulunduğu zaman artık onu gizlemeğe imkan kalmadığından mahkemeye intikal ettirmeleri câiz olur...

7 — Hudûd (şer'i cezalar), o günahlara —tevbe etmek şartiyle— keffâret olacağı cihetle hakimlerin onları, sübût bulduktan sonra Allâh'ın emrini infâz etmiş olmaları için tatbik etmeleri icab eder.

8 — Rahmeti bol ve fazl-u keremi çok bulunan Allâh (c.c.), hiss-i nedâmetle tevbekâr olup halini islah eden ve siyretini güzelleştiren kullarını mağfiret eyler ve mazlûmların hakkını, intikamını zâlimlerden mutlak alır!..

TA'ZÎR!

Son olarak biraz da «Ta'zîr» cezasından bahs etmemiz elbette muvafık olacaktır. Zira bir hayli gayri meşru mücâmaât, haram olan mukarenetlerden bahs ettik ki; bunlar, haddizâtında bir zinâ fazîhası olduğu ve bazıları daha da büyük ma'siyet bulundu-

ğu halde şüphe vâki olması veya ta'rif şartlarında noksanlık bulunması gibi sebeblerden dolayı hadd-i zinâ icab etmeyen ve fakat ta'zir cezasını gerektiren cürümler, ma'siyetler kabul ediliyordu. Bu sebeble «ta'zîr»in de mahiyet ve mertebelerini beyan ve izaha ihtiyaç hasıl olmuştur.

«Ta'zir»; lûgatte men', redd ve te'dîd ma'nalarına gelir. Istılâhda ise; «Hakkında muayyen (mikdarı belli) bir hadd-i şer'î bulunmayan cürümlerden dolayı tatbik edilecek te'dib, terbiye cezası» demektir.

«Ta'zir», Kitab, sünnet ve icmâ'ı ümmet ile meşrudur. Hz. Allâh (c.c.) :

وَاللاَّتِي تَخَافُونَ نُشُوزَهُنَّ فَعِظُوهُنَّ وَاهْجُرُوهُنَّ فِي الْمَضَاجِعِ
وَاضْرِبُوهُنَّ فَإِنْ اَطَعْنَكُمْ فَلاَ تَبْغُوا عَلَيْهِنَّ سَبِيلاً اِنَّ اللهَ كَانَ عَلِيًّا
كَبِيراً.

«Ey kadınları üzerinde kavvâm olan ve zevcelerinin haklarını veren erkekler! Nüşûzünden (kafa tutup itâatsizlik etmelerinden korktuğunuz) **korkacak bir emâre hissettiğiniz kadınlara gelince; onlara evvela öğüt verin, vazgeçmezlerse kendilerini yataklarda yalnız bırakın. Yine de kâr etmezse artık** (pek şiddetli olmamak üzere) **döğün. Binaenaleyh size itâat ederlerse artık** —tecavüz için— **aleyhlerinde bir yol aramayın. Çünkü Allâh çok yücedir, pek büyüktür».** (132) buyurur.

Esasında kadın gibi kadın döğülmez, döğülmesi caiz olmaz. Bunun içindir ki âyetin son cümlesiyle : «Allâh'tan korkun da size vermiş olduğu kuvveti, imkânı kadınlar hakkında kötüye kullanmayın, Allâh'ın size karşı kudreti, sizin kadınlara karşı kuvvetinizden çok yüksektir ve sizin Allâh'a karşı olan günahları-

---

(132) Nisâ sûresi, Âyet : 34.

nız, kadınların size karşı olan isyanlarından çok daha fazladır. Bununla beraber Allâh, sizin tevbelerinizi kabul edip seyyiâtınızı afvederken size itaat eden zevcelerinizin vaki olan kusurlarını nasıl bağışlamazsınız?» gibi ma'nalara işaret olunmuştur.

Ancak kocasına kafa tutan, ona karşı süslenmeyen, zevcini nefsinden men'eden ve ondan izinsiz evinden çıkan isyânkâr karılara sırasına göre insanca olmak, aşırı olmamak üzere bir kaç tokat vurmak, belki veya muhakkak ki hiss-i isyan ile sukuta doğru giden hırçın bir karıya, kadınlık şeref-ü terbiyesini bahş edecek ve güzel bir ders olacaktır. İşte âyet-i kerime de; böyle olan kadınları, te'dib etmek ve ahlâklarını tezhîb eylemek için hafifce döğülmelerini emretmiştir ki, bu bir ta'zîrdir. Binaenaleyh bir erkek, kocasına ait olan menfaatları ihlâl ettiği için karısını döğebilir de kadının kendisine ait olan menfaatlara halel getirdiği için onu döğemez. Meselâ: kocasına karşı süslenmediği, çağırdığı zaman icabet etmediği için onu döğmek hakkı vardır. Fakat namaz kılmadığı için döğmeye hakkı yoktur. Ancak isterse onu boşar. Binaenaleyh bir kadın; kocasının kendisini, şiddetle aşırı şekilde döğdüğünü iddia etse de bu iddiası mahkemece sabit olsa kocasına ta'zir cezası tatbik edilir!... (Dürer).

Peygamber (s.a.v.)in; başka birine; «Ey muhannes: karı huylu» diyen bir kimseyi ta'zîr ettiği mervidir.— Muhît kitabında, Peygamber (s.a.v.):

رَحِمَ اللّٰهُ امْرَاءً عَلَّقَ سَوْطَهُ حَيْثُ يَرَاهُ اَهْلُهُ

«Allâh, kamçısını, ehlinin göreceği yere asmış olan kişiye rahmet eylesin» buyurduğu da rivayet olunmuştur. Bunların hepsinden daha kuvvetli olan delil; Peygamber Aleyhisselâmın :

لَا يُجْلَدُ اَحَدٌ فَوْقَ عَشَرَةِ اَسْوَاطٍ اِلاَّ فِى حَدٍّ مِنْ حُدُودِ اللّٰهِ تَعَالٰى

«Bir kimseye —hudûdullâh'tan olan had müstesnâ olmak üzere— on değnekten fazla vurulmaz» buyurmalarıdır». (133)

Bir de Resûl-ü Ekrem (s.a.v.)in: **«Çocuklarınıza yedi yaşlarına girince namaz kılmalarını** (öğreterek) **emredin. On yaşlarına girdikleri zaman da onları, namazı terk edip kılmadıklarından dolayı döğün»** mealindeki sözleridir.

İşte bunlar, «Ta'zîr»in meşru olduğuna delildir ve Sahâbenin icmâı bunun üzeredir.

Cemiyet hayatında, pek çok cürümler, ma'siyetler, çeşitli fenalıklar husule gelmektedir. Bunların bir kısmı hakkında muayyen bir ceza yoktur, hâkimin re'yine muhavveldir. Bir kısmı hakkındaki şer'î cezalar da, bazı şartların noksan olması sebebiyle sukut etmektedir. Halbuki her hangi bir cürmün, zararlı bir hareketin karşısında ceza gibi bir mânianın bulunmaması ve o cürmün faillerinin cezalandırılmaması, içtimaî maslahata ters düşmüş ve bir meleke, halini alarak tedricen arta arta gayet çirkin ve son derece zararlı neticeler tevlid etmiş olacak ve suçun faillerine dahi büyük zararı dokunacaktır.

Binaenaleyh İslâm Ceza Hukuku; bu husustaki pek geniş olan ceza ahkâmını «Ta'zîr» namı altında ihtiva etmiş ve bunun ta'yin (takdir) ve tatbikini, Ülü'l-Emre ve onların nâibi olan hakimler gibi salâhiyetli devlet ricâlinin re'y ve içtihâdlarına havale eylemiştir.

Ta'zirin nevileri çoktur. Bir hakimin: suçluyu;

(133) Müslim: 1708, Ebû Dâvud: 4491, Tırmizî: 1463, İbn-i Mâce: 2601 rakamla Ebû Bürde Ensârî'den.

«Sen şöyle yapıyormuşsun» demesi, onu bizzat mahkemeye celbederek ihtar vermesi; nasihatta bulunması; tekdir-tevbih eylemesi; muvakkat veya müebbed hapse mahkûm etmesi; teşhir, dayak ve öldürmek gibi, cürümlerin küçük veya büyüklüğü nisbetinde; bir de şahısların, ehl-i fazilet, dindar olmaları veya fâsık sefele kısmından bulunmaları da göz önünde bulundurularak değişik tarzlarda ta'zîr cezalarını tatbik ve ta'yin etmek hakkı vardır. İyi bir siyasetle maslahatın gereğini yerine getirir.

Böylece suçlular; zulümden, denâetten ve kötülüklerden men'edilip kendilerine fazilet ve ahlâk-ı hamîde kazandırılmış olur. Bir de haklarına tecavüz edilen mazlûmlara yardım edilmiş ve hakları zâlimlerden alınmış olur.

Ta'zîri icab ettiren cürümler pek çoktur!

Peygamberler gibi mübârek zatlara dil uzatmak, mukaddesâta hürmetsizlik etmek, şer'i bir hükmü hafife almak ve veya onunla istihzâya cür'et etmek, Ramazan'da keyfi alenen orucu bozmak, Ahlâka ve umumi âdâba aykırı hareketlerde bulunmak ve meselâ; afyon, esrar gibi uyuşturucu nesne kullanarak sarhoş dolaşmak, halk arasında bid'atları yaymak, meşru Devlet reisinin gayri meşru olmayan emirlerine, hükümlerine muhalefette bulunmak, yalan şahidlik yapmak, memuriyeti kötüye kullanmak, rüşvet almak veya vermek, dolandırıcılık yapmak, halkı kandırmak, halk arasında fitne fesâdı yaymak için çalışmak, çocuk düşürmek, töhmet mevkiinde bulunmak, şahıslara, şer'an haram olan ve örfen ârdan sayılan sözlerle hakarette bulunmak ve meselâ; sâlih mürüvvet sahibi bir kimseye; «Ey kâfir, ey habis hırsız, fâsık, fâcir, hain, zındık, deyyûs, şarapcı ve faiz yiyen gibi

sözlerden biri ile hakarette bulunmak, karısını haksız yere döğmek veya ona «kahbe» diyerek söğmek ve kadın, kocasının meşru emirlerine itaat etmemek gibi —tafsilâtı fıkıh kitablarımızda mukarrer olan— suçlar hep bu cümledendir, yani; ta'zîr cezasını müstelzim cürümlerdendir...

Suçluya verilecek olan dayak cezasının mikdarı İmam A'zam hazretlerine göre; üçten nihayet otuz dokuz darbeye kadardır ki, köleler hakkındaki had cezasından bir celde eksiktir. Hâkim; ta'zîrde dayak cezasına hapis etmeyi ilave etmekte maslahat görürse bunu yapar.

İçki içenlerin meclisinde hazır bulunan, içki içiyormuş manzarasına bürünen kimseler ta'zîr olunur. Ramazanda oruç yiyen, şarap satan veya satın alan, fâizcilik yapan, şarkıcılık yapan, bir zimmîye şetmeden, adam öldürmek veya hırsızlık etmekle müttehem (maznûn) bulunan, bir yabancı kadını öpen veya onu kucaklayan, yahud da ona şehvetle el süren kimseler de ta'zîr olunur ve hapse atılırlar!.. (Fethu'l-Kadîr, Bedâi, Dürer, Hindiyye ve Hukuku İslâmiyye).

İçersinde dince yasak olan haramlardan biri irtikâb edilen (meselâ: meyhane, kumarhane ve fuhuşhane olarak kullanılan) bir hânenin hürmet hakkı kalmadığı ve dokunulmazlığı sakıt olduğu için maslahat görülürse, lüzum hasıl olursa veliyyü'l-emrin emriyle içine girilmesi ve zaruret halinde yıkılması caiz olur... Her türlü fesâdı adet haline getiren şerir bir şahsın üzerine içinde bulunduğu odayı yıkmakla da ta'zîr edilebilir. (Hukuku İslâmiyye)

Hülâsa

Zinâ cürmü, İslâm'da; en şenî' cürümlerden biri, münkerâtın (şer'an ve aklen çirkin olan fiillerin)

en habîsi, en murdarı kabul edilmiş ve bundan dolayı cezasında a'zamî şiddet gösterilmiştir. Bekarlara yüzer celde vurulması emredilmiş, evlendikten sonra zinâ suçunu irtikâb edenler ise; r e c m gibi çok ağır bir ukubete mahkum edilmişlerdir. Çünkü bu menfur fiil, insanlık haysiyyetini heder etmekte, iffet-ü namusu pâymâl eylemekte ve cemiyet yapısını çatlatıp sarsmaktadır. Ayrıca dünyaya gelecek olan nesilleri, büyük tehlikelerle karşı karşıya bırakmaktadır. Çünkü yurtsuz yuvasız yavrular çoğalacak, veled-i zinâlar müstevlî olacak ve bunlara bakıp, iyi bir nesil olarak yetişmelerine hizmet eden müeddip ve mürebbileri bulunmıyacaktır.

Halbuki yüce İslâm dininin başta gelen hedef ve temel amaçlarından biri de; şu beş zarûriyyâtı : aklı, nesli, nefsi (canı), dini ve malı muhafaza etmektir. Bunlara «zarûriyyât» veya «Beş külliyye» adı verilmiştir; çünkü bütün dinler ve şerîatlar; bunların hıfzını sağlam karara bağlamış; bunları himâye edecek ve korumayı tekeffül eyliyecek olan ciddi, hayati prensibler vaz' ederek onları te'minâtı altına almıştır. Bunlar, insan hayatı için zarûrî olan şeylerdir. Bunlar olmadıkca insanlığın bekâsı, cemiyetlerin ayakta kalması —bir gün bile— mümkün ve mütasavver değildir. Bu mukaddes mefhûmları müdafaa ve muhafaza uğrunda ölen şehiddir. Bunlara saldırdığı için öldürülen mütecâvizlerin de kanları hederdir. Da'va etmek, kısas talebinde bulunmak hakkına sahib değillerdir. Tirmizî (1421), Müslim (140) ve Buhârî (Tecrid-i Sarîhte : 1101 numara ile) Saîd İbn-i Zeyd ve Abdullah İbn-i Amr (r. anhüm)den tahriç etmişler; Resûlullâh (s.a.v.) efendimiz şöyle buyurmuşlardır :

مَنْ قُتِلَ دُونَ مَالِهِ فَهُوَ شَهِيدٌ وَمَنْ قُتِلَ دُونَ دِينِهِ فَهُوَ شَهِيدٌ وَمَنْ قُتِلَ
دُونَ دَمِهِ فَهُوَ شَهِيدٌ وَمَنْ قُتِلَ دُونَ اَهْلِهِ فَهُوَ شَهِيدٌ.

«Kim ki malını muhafaza uğrunda öldürülürse o şehiddir.

Kim ki dinini müdafaa uğrunda katl olunursa o maktul şehiddir.

Kim ki hayatını müdafaa için katl olunursa o maktul şehiddir.

Kim de ırzı(nı muhafaza) uğrunda öldürülürse o da şehiddir!...».

Demek ki bir insan, kötü niyyetle senin malına veya canına; dinine veya namusuna kasdedip, saldırdığı zaman —başka bir yolla def'i mümkün olmayacaksa— sen onu öldürürsen onun kanı hederdir, sen günahkâr olmazsın. Şayet o seni öldürecek olursa, sen şehid olursun. Namusu kirleterek yaşamaktan, namus dairesinde ölmek çok hayırlıdır.

مَنْ قَتَلَ نَفْسًا بِغَيْرِ نَفْسٍ اَوْ فَسَادٍ فِى الْاَرْضِ فَكَاَنَّمَا قَتَلَ النَّاسَ جَمِيعًا

«Her kim bir insanı, bir can mukabilinde veya yer yüzünde fesad çıkarmaktan dolayı olmıyarak, yani; ne kısası icab eden bir katl-i nefis, ne de yer yüzünde, kanını heder edecek bir fesad çıkarmak gibi; iki sebebden biri bulunmıyarak, öldürse bütün insanları öldürmüş gibi olur», buyuran dinimiz:

Kanını heder edecek azim bir cinayet olduğu içindir ki; ırz ve namus düşmanlarının, —suç üstü yakalanmaları halinde— ırzına kasdedilen kimse tarafından öldürülmesine ruhsat vermiş, fıkıh kitablarımızda şöyle denilmiştir:

«Karısı ile veya mahremlerinden biriyle bir adamı zinâ halinde gören bir kimse; —eğer her ikisi de isteyerek yapıyorsa— erkeği, kadını; ikisini de birden öldürebilir». (Dürer : 2/77)

İffet ve namus ehli olmak kadar büyük bir şeref ve seadet olamaz. Her şeyde fedâkârlık yapılabilir. Fakat din-imandan, iffet ve namustan fedakarlık, asla düşünülemez. Ancak, iffetin kadr-u kıymetini ehl-i küfür bilmez. Ehl-i küfrü taklid edenler de onu takdir edemez. Atalarımızın: «(At), avrat, (silah); bunlar, hiç bir zaman başkasına teslim edilemez» sözlerinde büyük hakikat payı vardır!.. Eşini, ehlini başkalarının kucağına teslim edenler, deyyûs domuzlardır. Mutlak surette korunması icab eden o beş ni'metin, insan hayatı için zaruri olan kıymetin amansız düşmanı zinâdır. «Nesl» de, bu beş zaruriyyâttan biridir. Zinânın şâyi' olduğu muhitlerde nesli, her bakımdan muhafaza mümkün değildir. İşte bunun için İslâm Dini; bu cürmün kökünü kesecek, toplum için gerekli olan emniyet ve istıkrârı gerçekleştirecek olan insan fıtratına uygun islâh edici, önleyici, prensibleri vaz'etmiş ve her şeye rağmen zinâ edenler için de zecr müeyyidelerin, cezâi hükümlerin tatbik ve icrasını emreylemiştir.

İslâm, erkekle kadın arasındaki gayri meşru alâkaya asla müsâmaha etmez, bu fazihayı, sırf zevk için, kazâ-ı şehvet için irtikâb edenleri «insan» bile saymaz da, onları hayvan, hatta hayvandan daha sefil mahlûk kabul eder. Zira hayvana hareket veren muharrik kuvvet, şehvetidir, o, şehvetine uyarak seyreder, onun emrettiği yere gider. İnsana ise; aklı ve fikri hâkim olur da onun için, aklın mantıkı ile yürür. Allâh Tealâ'nın, insana tevdî' eylediği «akıl» denilen bu garîze, süflî emeline alet olması, şehvetini kaza etmekte kullanması için verilmemiş, doğrusu gayet yüce gayeler ve ulvîhedefleri tahakkuk ettirmesi için ihsân edilmiştir.

Allah celle ve alâ; erkekle kadın arasında, iffet

ve nezâhet dairesinde te'sis edilecek olan, mutekâbil hak ve vazifeler yükleyen, sevgi esasları üzerine kurulmuş ve sağlam temeller üzerine oturtulmuş, meşru nikâh yoliyle vücuda gelecek ve insan neslinin bekasındaki ulvî hedefi ve yüce gayeyi gerçekleştirecek olan ciddi bir alâka ve irtibât kurulmasını ve bunun da ebedî hayata yönelik olmasını kanun-ı fıtratle emretmiş ve hükm-i şerîatle taleb etmiştir.

وَاللّٰهُ جَعَلَ لَكُمْ مِنْ اَنْفُسِكُمْ اَزْوَاجًا وَجَعَلَ لَكُمْ مِنْ اَزْوَاجِكُمْ بَنِينَ
وَحَفَدَةً وَرَزَقَكُمْ مِنَ الطَّيِّبَاتِ اَفَبِالْبَاطِلِ يُؤْمِنُونَ وَبِنِعْمَتِ اللّٰهِ هُمْ
يَكْفُرُونَ.

«Allâh sizin —kendilerine sükûn bulmanız— **için kendi nefislerinizden zevceler yaptı. Size** —hükmen bekanız için— **zevcelerinizden oğullar ve torunlar verdi ve size güzel güzel ni'metler merzuk eyledi. Şimdi onlar, batıla** (puta) **inanıyorlar da, Allah'ın ni'metine nankörlük mü ediyorlar?».** (134)

İslâm nazarında zinâ; çok ağır cezayı icab ettiren ahlâki bakımından bir pislik ve içtimaî zararı yaygın ve tehlikesi büyük olan bir cinayettir ki, müsâmaha gösterilmemesi ve aman vermeden cezasının yerine getirilmesi icab eder. Şu kadar ki İslâm bu keskin ukubeti (celdeyi veya recmi), öyle zanna ve töhmetten doğan ihtimale mebni farz kılmayıp; tamamen aksine, suçlunun ayrı ayrı dört mecliste ikrarına veya imanlı, âdil dört erkek şahidin bir mecliste muttefikan şehâdetlerine binâen, hadisenin hakikaten vâki olduğu gün ışığı gibi meydana çıktığı, binde bir nisbetindeki en küçük bir şüpheden âri olduğu zaman —adeta tahakkuku muhal olan şartlara bağlıyarak— o cezanın infâzını emreylemiştir.

---

(134) el-Nahl sûresi, âyet: 72.

Batılılar nazarında zinâ; —her ne kadar ahlâkan ayıp ise de— kanunî bakımdan cezayı müstelzim bir cürüm, bir suç değildir. Meğer ki; ikrâh olsun, zor kullanılsın veya başkasının haremine, hürriyetine rızası olmadan taarruz edilmiş olsun. O takdirde haremine sûi kasdedilen da'va açıp, zevcesini ifsâd eden şahıstan mâlî tazmînat (para cezası) alma hakkına sahihtir. Fakat tarafların rızâsı olursa cezayı müstelzim bir cihet yoktur. Çünkü tecavüz diye bir şey yoktur. Batı âlemi, maddeci, materyalist bir felsefeye sahib olduğu ve zinâ hâdisesine de bu gözle baktığı içindir ki, bu korkunç cinayet nazarlarında bu kadar küçülmüş, cezası hafifletilmiş, bu, tehlikesi çok, zararı büyük ve çok yönlü olan menfur ve meş'ûm fi'li gayet basit görecek ve: «Adam ne var bunda?» diyecek kadar hâl-i zilletin içine düşmüşler ve rezîl-ü rüsvây olmuşlardır. Ancak bundan dolayıdır ki; cemiyetleri ma'nen çökmüş, ahlâkları tefessüh etmiş, ailevî bağları kopmuş, aile yuvaları yıkılmış, işbu zararlı ve zehirli mikroplar ve her nevi fuhşiyât, Avrupa'nın her tarafında yaygın hal almıştır.

Irzları iffetleri esirgeyen, nesebleri ve nesilleri karışıp bozulmaktan muhafaza eden ve cemiyetleri, işbu şenî ve son derece igrenç cürmün pisliğinden, bulaşmasından temizleyip, gayet nezîh hale getiren Cenâb-ı Hakk'ın hak ve hayat nizamı nerede?..

Batının o, beşeriyyeti batıla batıran, çirkâb-ı ma'siyetin içine yatıran ve köksüz, köhne kaideler (!) üzerine oturan materyalist sistemi nerede?...

Bu, serâda ise, diğeri Süreyyâ'da!... Birisi; insanları maddiyatlarını, ma'neviyâtlarında eritip tasfiye ederek Arş-i A'lâya yükseltiyor, Alâ-yı İlliyyîn (yüceler yücesin)e uçuruyor, diğeri ise, nefisleri, ma'siyetler vadisinde kirletip kötülüklere gömerek ve ma'ne-

viyyâtlarını maddiyâtlarında çürüterek Esfel-i Sâfilîn (aşağıların daha aşağısın)a göçürüyor.

Ey aklı başında olan mükellef insan! İşte sana açılmış (!) iki yol:

a) Cennete, Cemâl-i Hakka giden ve meşru surette nikâhtan geçen; nezih, temiz, feyizli ve bereketli, Allâh'ın emrettiği nûrlu İslâm yolu!..

b) Cehenneme ve ebedî hüsrâna götüren ve gayri meşrû alâkadan, sifâh (zinâ) dan geçen; kirli, murdar, rezil-ü rüsvây eden ve neticede perişan eyleyen iblîsin çağırdığı kapkaranlık, dikenli tuğyân ehli şehvet perestlere has küfrün yolu!..

Sen, bunlardan birini, âkıbetini düşünerek seçmekte serbestsin!...

⁂

Rabbim! Ehl-i iffet için zindan, zinâdan çok hayırlıdır!. Bizi bize, bir ân bile bırakma! Eğer bizi nefsimize bırakırsan, bu nefis bizi; sana itâatten uzaklaştırır da, sana isyana yaklaştırır!.. Sen bizi; kadın fitnesinden, kabir fitnesinden ve dünya fitnesinden hıfzeyle!..

Rabbim! Bize; zevcelerimizden ve zürriyetlerimizden gözlerimizi aydın kılacak ve gönüllerimizi sürûrla dolduracak sâlih nesiller ihsan eyle ve bizi takvâ sahiblerine rehber eyle!..

Rabbim! Bana ve ebeveynime ihsan ettiğin iman ni'metine, sayısız ni'metlerine şükretmemi, senin râzı olacağın salih ameller işlememi bana ilhâm ve müyesser eyle! Zürriyetim hakkında da benim için salâh ve felâh nasib et, bütün neslimi sâlih kullarından eyle. Şüphesiz ben Sana döndüm, yüzümü Kâ'be'ne, özümü de rahmet ve rızâna çevirdim. Ben müslümanlardan bir kişiyim. Hakîkî ihlâslı müslim olmamı ve müslim ölmemi merzuk buyur Allâhım!..

Rabbim! Hükmünü aramızda hâkim kılacak ve dininin ahkâmını tecdid edip yeniden tatbikata koyacak imanlı, âdil, fazîletli devlet adamları gönder bize!..

Rabbimiz! Şu nâçiz amelimi kabul buyurup mağfiretime vesiyle eyle!.. Kullarına nâfi', yararlı eyleyip Rızâ-yı şerifin için hâlis kıl yâ Rabbi!

Beni, anne-babamı, fazîletli hocalarımı, yakın uzak akrabamı, sevenleri ve sevdiklerimi ve bilcümle mü'-min, mü'mine kardeşlerimi afv-ü mağfiretine mazhar eyle! Ey benim; Zâtına kulluk yapamadığım Kerîm ve Rahîm Hâlıkım! Sen, «Erhamü'r-râhımîn» sin!..

Habîbin; Seyyîdimiz, Sultânımız, Sertâcımız, Şefâatkânımız Efendimiz Muhammed Mustafa (s.a.v.) i salâvat-ü selâmlarınla tebcîl ve tekrîm eyle! Salât-ü selâmlarımı, gönülden ihtirâmlarımı ve ta'zîm-ü tâhıyyâtımı Ravza-i pâkine, Âl ve Ashâbına arz ve isâl buyurup bizleri şefâat-i seniyyelerine nâil eyle. Âmîn.

وَالْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

Ekrem DOĞANAY
Yeniçağa (Reşâdiye) Yukarı Camii
İmam ve Hatîbi

Bu eseri te'lif ederken, istifade ettiğim kaynakların başlıcaları

A — Tefsîrler:

1 — Mefâtîhu'l-Gayb (Tefsîr-i Kebîr), Fahruddîn Râzî (1149-1209 M.)
2 — Keşşâf Tefsiri. Cârullâh Zamahşeri (1075-1144 M.)
3 — Beyzâvî Tefsîri. Abdullah b. Ömer (Ö: 791 H.) Envâru't-Tenzîl...
4 — Müfessir İbn-i Kesir'in Tefsîri. (Ö: 775 H.) Baskı tarihi: 1969 M Beyrut.
5 — Rûhu'l-Maânî. Allâme Âlûsî (Ö: 1270 H.)
6 — Hak Dini Kur'ân Dili. Elmalı'lı Muhammed Hamdi Yazır.
7 — Fî-Zılâli'l-Kur'ân. Seyyid Kutub.
8 — Sûre-i Nûr Tefsiri. Mevdûdî.
9 — Revâiu'l-Beyân, Tefsîru âyâti'l-ahkâm min'e-l-Kur'ân. Muhammed Alî el-Sâbûnî.
10 — Kur'ân-ı Hakim Meâli Kerîm. H. Basri Çantay.

B — Hadîs Kitabları:

1 — Buhâri'nin; el-Câmiu's-Sahîh-i. Baskı târihi: 1981 M. İstanbul.
2 — Müslim'in Sahîh'i, M. Fuâd Abdulbâki'nin tahkîkı. Birinci baskı 1955 M.
3 — Sünen-i Ebu Dâvud. M. Muhyiddîn Abdulhamîd'in tahkîkı. Dâru İhyâi's-Sünneti'n-Nebeviyye...
4 — El-Câmiu's-Sahih. Ebu Îsâ Tirmizi. İbrâhim Itve'nin tahkîkı ile, Beyrut.
5 — Sünen-i Nesâî. Suyûtî'nin şerhi ve Sindî'nin hâşiyesi ile. Matbaa-i Mısrıyye. Ezher.
6 — Sünen-i İbn-i Mâce. M. Fuâd Abdulbâkî'nin tahkîk ve ta'lîkı ile. 1952 M.

7 — Sünen-i Dârimi. Ebu Muhammed Abdullâh b. Abdurrahmân Dârimî.
8 — El-Câmiu's-Sağir (Süyûtî) ve şerhi Sirâc-i Münir...
9 — Mişkâtü'l-Mesâbîh (Hatîb-i Tebrizi) ve şerhi Mirkatü'l-Mefâtih (Sultan Aliyyü'l-Kaarî).
10 — El-Tâc el-Câmiu Lil-Usûl Şeyh Mansur Ali Nâsıf.
11 — Bülûgu'l-Merâm... İbn-i Hacer Askalânî ve şerhi Sübülü's-Selâm...
12 — Müslim şerhi Nevevî, İkinci baskı 1972 M. Beyrut.
13 — Umdetü'l-Kaarî (Şerhu Sahihi'l-Buhârî) Bedrüddin Ayni. Matbaa-i Âmire.
14 — İrşâdü's-Sâri (İmam Kastalânî) Buhârî şerhi.
15 — El-Menhel el-Azbü'l-Mevrûd şerhu Sünen-i Ebu Dâvud. Sübkî.
16 — El-Terğîb Ve'l-Terhib (Hâfız Münziri) İkinci baskı 1954 (dört cüz hâlinde).
17 — Râmûzu'l-Ahâdîs. Ahmed Ziyâüd'Dîn.
18 — Tecrid-i Sarih Tercemesi. İkinci baskı.

Not: Tecrîd'in dışındaki hadîs kitablarının, hep Arabca nüshalarını kasdediyoruz!..

C — **Fıkıh Kitabları:**

1 — Fetâvâ-yi Hindiyye.
2 — Bedâiu's-Sanâyi' (İmam Kâsânî).
3 — Fethu'l-Kadîr (İbn-i Hümâm) Birinci baskı 1970 M.
4 — Şerhu Maâni'l-Âsâr Ebu Cafer Tahâvî.
5 — El-İhtiyar. Abdullah b. Mahmud Musılî.
6 — Düreru'l-Mukkâm. Mollâ Hüsrev.
7 — Reddü'l-Muhtâr İbn-i Âbidin.
8 — Hukuk-u İslâmiyye Ö. N. Bilmen.

D — **Muhtelif Kitablar:**

1 — Hüccetü'llâhi'l-Bâliğa. Şah Veliyyullâh Dehlevi.
2 — El-İslâm, Saîd Havvâ.
3 — Resâilü'l-Islâh ve Şeriat-i İslâmiyye... Muhammed Hıdır Hüseyn.
4 — Osmanlıcaya çevrilmiş olan Kitâb-ı Mukaddes (Ahd-i Atîk). Allâh Celle ve Alâ; bilcümle ulemâ-i kirâmımıza rahmet eylesin ve bizleri şefâatlerine mazhâr buyursun. Âmîn.

FİHRİST

Sahife

Önsöz III
Üçüncü Baskının Önsözü IV
Giriş 1

Birinci Bölüm

Zinânın çok yönlü mefsedet mazarratları ve feci âkibetleri 13
Zinâcı kimselerde gayret: kıskançlık kalmaz 35
Bazı ıstılahlar (terimler) 43
Zinâda, katl-i nefs (adam öldürmek) ma'nâsı da vardır ... 48
İskat-ı cenîn (çocuk düşürmenin) ağır vebali hakkında ... 52
Zinâcıların, kabirde ve kıyâmet günündeki vahîm vaziyetleri 62

İkinci Bölüm

Zınâ, Semavi bütün dinlerde ve medenî her millet'te haram kılınmıştır 67
Yahûdiler, Tevrat'ı niçin tahrif ettiler 78
Hıristiyanların, bu kıssadan yanlış hüküm çıkarmaları ... 87
Bugünkü batı kanunlarının zinâ hakkındaki görüşü ... 90
İslam Dininin zinâya bakış tarzı ve kökünden reddetmesi 96

Üçüncü Bölüm

Zinâya giden yollar ve sürükleyen âmiller nelerdir? ... 115
Zinâya sürükleyen sebeblerden biri de evlenmenin güç olmasıdır 117
Başlık parası, kat'iytle haramdır ve o, ne büyük belâdır ... 119

Sahife

Erkekler ile kadınların ihtilât hâlinde olmaları 129
İslâm âdabı ve TESETTÜR bahsine giriş 140
İslâm'da TESETTÜR 150
Erkeklerin avret yerleri 153
Kadınların kendi aralarında ve erkeklere nisbetle avret yerleri 156
İnce, şeffâf ve daracık elbise giyen kadınların durumu ... 158
N û r sûresinin, TESETTÜRÜ âmir olan âyetlerinden istifade edilen şer'î hükümler 166
Birinci hüküm, nâ-mahremlere bakmak ve baktırmak hakkında 166
İkinci hüküm, ırzları ve avret yerlerini hıfzetmek hakkında 172
Üçüncü hüküm, ziynetleri izhâr etmemek, göstermemek hakkında 173
Dördüncü hüküm, bu ziynetlerden açılması câiz olanlar ... 176
Beşinci hüküm, baş örtüsünün müstesnâ kıymeti hakkında 179
Altıncı hüküm, kadın bu âyette istisnâ edilen mahremlerine ziynetlerini gösterebilir 181
Bir müslime hâtun, kâfir kadınları yanında açılabilir mi 183
Yedinci hüküm, gizli ziynetlerin bilinmesi için ayakları yere vurmak câiz değildir 187
Sekizinci hüküm, kadın sesi avret midir? 188
Bir soru ve cevabı 192
Mutlaka tevbekâr olmak lâzım 194
Tesettür, kadınlara heybet ve ihtişâm bahşeden büyük bir ni'mettir 200
TESETTÜR, iffet ve nâmusun en büyük teminâtıdır 204
B a ş örtüsüne karşı çıkmanın sebebi acaba nedir? ... 208
Teberrüce : açılıp saçılmaya sürükleyen gerçek sebebler nelerdir? 215
Teberrücün mühim bir sebebi de rûhî bunalımdır! 228
Tesettüre, kimler, hangi gerekçelerle karşı çıkıyor? ... 229
Bir fıkra 232
Kadınların açık gezmesi, iffetlerine mâni'midir? 234
Bu âyet-i celile, şu büyük hakîkatlere irşâd etmektedir ... 239

İhtilâtı men'ediniz ve kadınların hürriyetini sınırlandırınız 241
Zinâya sürükleyen sebeblerden biri de sarhoşluktur 244
Sarhoşluğun feci'âkıbeti hakkında ibret-âmiz iki KISSA ... 247
Sinemalar da, zinaya zemin hazırlayan kötü yerlerdir ... 254
Fakr-u ihtiyâçlar da zinâya sevkeder! 260
Resmen genel evlerinin bulunması zinâya âdeta meşruiyet (!) kazandırdı! 263

Dördüncü Bölüm

Zinâyı önleyici tedbirler ve koruyucu sebebler 265
Bu bâbda başta İ m â n gelir 266
Nikâh (evlenmek) de zinâyı önler 270
Teaddüd-ü zevcât : birden fazla evlenmek de mühim bir çâredir 272
İzinsiz başkalarının evine girmek, delikten içeriye bakmak haramdır 276

Beşinci Bölüm

Hadd-i zinâ : Zinânın cezâsı ve haddın nevileri 283
Zinânın fıkhî tâ'rîfi 288
Şüpheler, cezayı iskat eder : kaldırır 290
Her kim mahremlerinden biriyle mücamaatta bulunmuş olsa 296
Livâtanın : Erkeğin erkekle temâsı ve oğlana ilişmenin hükmü, günâhı ve bunlara tatbik edilecek cezâ şekli 298
L û t kavminin Kur'ânda mezkûr olan ibret verici KISSASI 305
L û t kavminin, toplantı yerlerinde işlediği gayri meşrû şeyler 310
Hayvanlarla temâsda bulunanların cezâları 315
O hayvanın durumu ne olur? 316
Zinâ suçu ne ile ve nasıl sâbit olur? 317
Bu ne büyük bir rahmettir! 321
Günahları örtmek ve ayıpları gizlemek mendûbdur 323
Mühim bir soru ve cevabı 325

Sahife

Mâiz ve Ğâmidiyye KISSALARI 333
Hadd-i zinâ, muhsan olmayan hakkında celde, muhsan hakkında recimdir 340
RECM, mütevâtir sünnet ve icmâ'ı ümmet ile sâbittir ... 359
Recm cezası nasıl tatbik edilir? 368
Recm cezası dinî merâsime mâni' değildir 372
Cezâlar cürümlere keffâret olur mu? 373
Kazf-i muhsanât: nâmuslu kadınlara zinâ isnâd etmek günahtır! 380
Ta'zir ne demektir? 389
Ta'ziri gerektiren suçlar pek çoktur 393
Not: Nâmusunu mudâfaa uğrunda ölen şehittir hadisi ... 395
Bu eseri te'lif ederken istifade ettiğim kaynaklardan başlıcaları 402
Fihrist 404

GENEL DAĞITIM

BEREKET YAYINLARI

Alayköşkü Cad. Sıdıka Batu Han No. 12/2-3
Cağaloğlu/İST. Tel.: 513 13 37

YENDA

YENİDOĞAN YAYIN DAĞITIM

Bâb-ı Âli Cad. 28 Dr. Ziya Gün Hanı No. 4
34410 Cağaloğlu - İST. Tel.: 512 20 45